

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

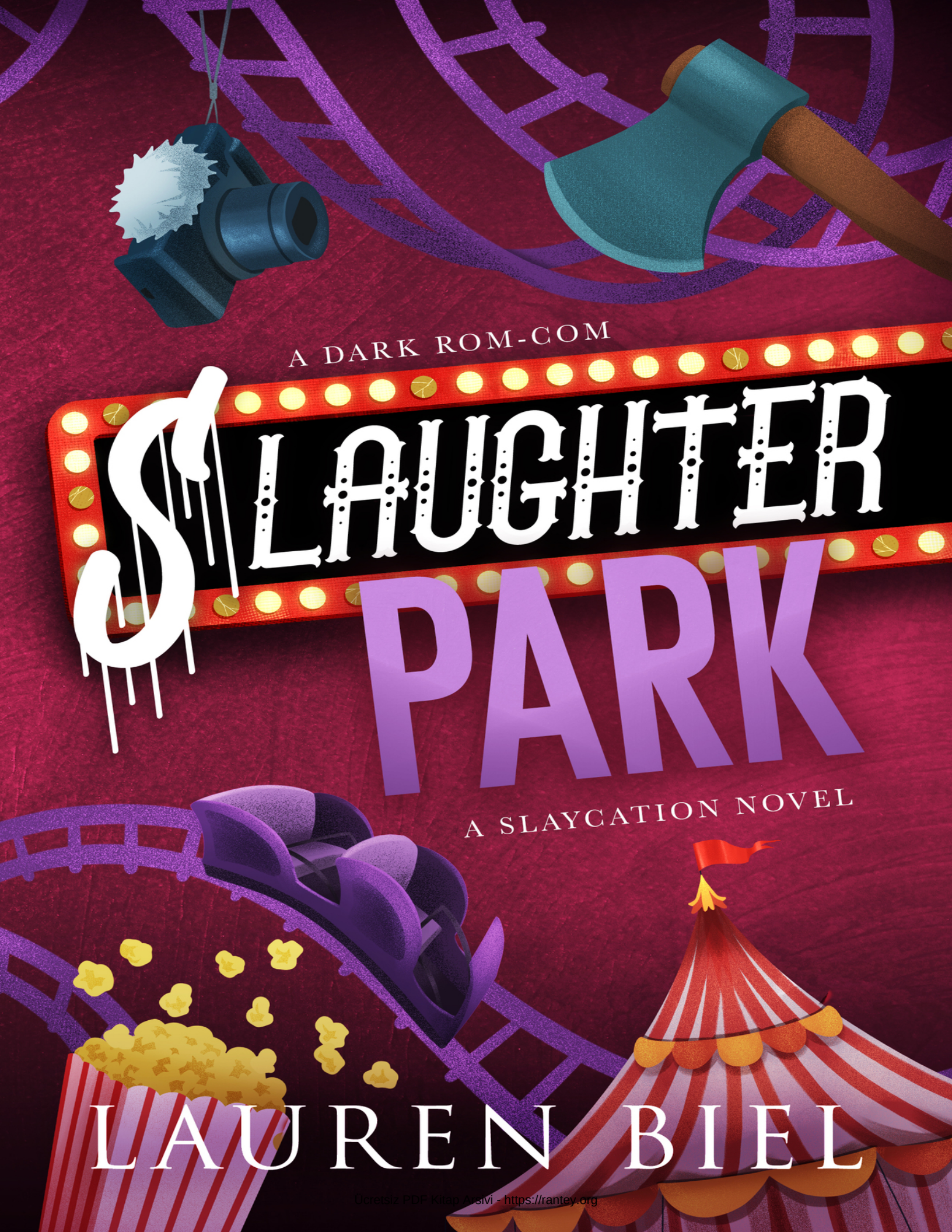
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK ROM-COM

SLAUGHTER PARK

A SLAYCATION NOVEL

LAUREN BIEL

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Mezbahane Parkı

Lauren Biel

Telif hakkı © 2026 Lauren Biel'e aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve hadiseler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölü gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri

Slaughter Park/Lauren Biel 1. baskı.

Kapak Tasarımı: Qamber Designs

Düzenleme: Şekersiz Düzenleme

İç Tasarım: Şekersiz Düzenleme

Bu kitap ve yazar hakkında daha fazla bilgi için lütfen şu adresi ziyaret edin:

www.LaurenBiel.com

İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

*Bu kitap, oyunu kaybeden herkese ithaf edilmiştir.
Üzgünüm ama üzgün değilim.*

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Epilog](#)

[Lauren ile iletişime geçin](#)

[Teşekkürler](#)

[Lauren Biel'in diğer eserleri](#)

[Yazar Hakkında](#)

Birinci Bölüm

Quinn

çekiyorum Omuzlarımdaki şalı daha sıkıca ve izleniyor olma hissini üzerimden atmaya çalışıyorum. Elbette izleniyorum. Ben bir webcam kızıyım. Ekranımın altındaki kayan yazı, şu anda tam yetmiş altı çift gözün açık olduğunu ve şov yapmaya hazırlanırken bana baktığını gösteriyor. Ama bu iğrenç his bilgisayarımdan kaynaklanmıyor.

Ses yatak odası penceresinden geliyor.

Yüz ifademi değiştirip gülümsüyorum. Bu korku saçma ve dikkatli olmazsam kârımı alt üst edecek. Bu insanlar beni en iyi halimde görmek için iyi para ödüyorlar ve tam olarak bunu alacaklar.

Başka bir grup insan da bana iyi para ödüyor, ancak onların entrikaları sapkın ahlaksızlıklarla ilgili olmaktan çok, sürekli korkumun sebebine yönelik.

"Bugün işe başlamamıza sadece birkaç dakika kaldı," diyorum saate bakarak.

Herkese açık gösterimim otuz dakika sürüyor, ardından özel sohbetler için çağrı alıyorum. Asıl para orada. Tek yapmam gereken biraz tenimi göstermek, birkaç orgazm taklidi yapmak ve banka hesabımın yükselişini izlemek. En

güzeli de, faturalarımı ödeyecek kadar kazanıyorum ve banka hesabıma biraz da fazladan para ayırıyorum.

Bu benim hayalim değildi ama lüks bir yaşam tarzı istiyorum. Birkaç ay önce gece geç saatlerde Zillow'da gezinirken şans eseri bulduğum bir sahil evim zaten var. Şimdi sadece gösterişli bir arabaya, birkaç çift seksi ayakkabıya ve istakoz kuyruğu takıntımı karşılayacak kadar paraya ihtiyacım var.

Yeni "arkadaşlarımın" Desmond'ı bulmasına yardım edebilirsem para çok daha çabuk gelecek.

Ben gevşek altın sarısı buklelerimle oynarken sohbet giderek daha da huzursuzlaşıyor. Açık mavi şalımlı biraz daha açıp göğüs dekoltemin bir kısmını gösteriyorum. Erkekler bir eliyle hararetle yazarken diğer eliyle de penislerini okşamaya başlıyorlar ve ortaya MMM BB OPAN BOBS ve YOİ ARE SO HIT BB gibi komik mesajlar çıkıyor. Çaresizlikleri biraz sevimli, yalan söylemeyeceğim.

Şal daha da aşağı sarkıyor ve ben de öyle yapıyorum.

Birkaç bahşış gelmeye başladı. Biri dolar gönderdiğinde ekranda küçük çiçekler belirdi. Tam olarak papatyalar; çevrimiçi ismimdeki çiçekler.

Bu, anneme bir saygı duruşu. En sevdiği çiçektir. Bir kış kalma şansına sahip olduğumuz dubleks evin arkasındaki tarlayı hatırlıyorum. Ertesi bahar, papatyalar tarlayı sarı, pembe ve beyaz renkleriyle doldurmuştu. Dışarı çıkıp bir sepet dolusu papatya toplar, sonra da sobanın üzerinde kuruturduk. Çok fazla şeyimiz olmayabilir, ama annemle çok mutlu bir çocukluk geçirdim. Sevildim.

Beni bir lunaparkta terk ettiğinde şok oldum. İçinde bulunduğumuz zor koşullara rağmen, annelik görevini asla ihmal etmedi. Ne yazık ki, toplumumuzda bağımlılara ikinci bir şans verilmiyor. Yardım istediklerinde bile. Sonuç olarak, iş bulamadı. Kazandığı azıcık parayla yaptığı iş, şu an benim yaptığım işten çok farklı değildi. Aradaki en büyük fark, sanırım işinden pek gurur duymuyordu.

Nerede olursa olsun, eğer beni şimdi görebiliyorsa, yaptıklarımın utanmadığımı ve onu affettiğimi bilmesini umuyorum.

Saat tam on ikiyi gösteriyor ve şalımı düşürmek için kollarımı geriyorum. Sırtımı hafifçe kamburlaştırıp dudağımı ısıriyorum ve kameraya bakıyorum. "Hazır mısınız çocuklar, ısınmaya?"

Ekranı dolduran kelime dizileri, onları okuyabileceğimden daha hızlı akıyor. HornyandHung24 ve FingerBlaster3000 gibi birkaç müdavim dikkatimi çekiyor. Çok iyi bahşiş veriyorlar ve genellikle haftada bir kez özel görüşme talep ediyorlar. Bu ikisiyle çoğunlukla sıradan şeyler yapıyoruz. Eğilip güneşin batmadığı yeri göster tarzı şeyler. Neredeyse yirmi yedi yaşımdayım, hala oldukça esnekim, bu yüzden paralarının karşılığını fazlasıyla alıyorlar.

"Bugün dans etmek ister misiniz? Ya da belki biraz kitap okuyabiliriz?" Kütüphaneci gözlüklerimi masadan alıp yüzüme takıyorum. Yeşil gözlerimi çok kedi gibi gösteriyorlar ama erkekler bunu beğeniyor gibi görünüyor. Monitörün altından karanlık bir aşk romanı alıp işaretli sayfayı açıyorum. "Nerede kaldığımıza bakalım. Ah... Maskeli adam ormanda cinsel fethini kovalamak üzereymiş gibi görünüyor. Tanrım, sadece düşünmek bile beni çok heyecanlandırıyor."

Yüzümü yelpazeleyerek serinletiyorum, sonra da dekolteli askılı bluzumu çıkarıyorum. Genel salonda görebilecekleri en fazla şey bu olacak; biraz dekolte ve belki de meme ucu görünmesi. Birkaç paragraf okuduktan sonra iç çamaşırlarımın üzerinden kendimi okşayacağım, ama eğer popoma bir şeyler sokarken beni izlemek istiyorlarsa, birkaç Daisy Dolarından fazlasına ihtiyacım var.

Daha ilk paragrafı bile bitiremeden, ekranda tanıdık bir isim daha beliriyor. Heyecanlanmak yerine, içimde sıcak bir korku dalgası yükseliyor.

Kahrolası Desmond .

Ekranımın köşesinde özel bir mesaj açılıyor. Güvenlik önlemlerimi aşmanın bir yolunu bulmuş yine.

Desmond : Seni iki hafta görmemek çok uzun. Beni tekrar dışlamana izin vermeyeceğim, Daisy.

İki hafta, onu bilgisayarımdan ve hayatımdan uzak tuttuğum en uzun süre; en azından bir nebze de olsa ilerleme kaydediyoruz. Gerçi, amacımız sonunda onun da bu engeli aşmasıydı zaten.

Öne eğilip özel sohbet penceresini kapatıyorum. Onu kızdırmaktan pek endişelenmiyorum. Nerede yaşadığını biliyor, ama ben de onun nerede olduğunu biliyorum ve Kamerun'daki bir kulübeden beni tehdit eden bir adamla ilgilenmiyorum. Bilgisayar kullanmayı bilen tek kişi o değil.

Doğrusu, kötü amaçlı yazılımları marshmallow'lardan ayırt edemem, ama bilen biriyle tanıştım. Desmond'ın ortaya çıktığı sıralarda sihirli bir şekilde belirdi. İlk başta kitaplarımdan birinin başlangıcı gibi geldi, tamamen romantizm ve kaderle ilgiliydi, ama tesadüf değildi. Arka planda takipçimi avlamalarına izin verirsem büyük bir miktar para teklif etti. İlk başta çok tehlikeli geldi, ama bana onların yardımıyla onu tuzağa düşürmenin, onlarsız uğraşmaktan daha güvenli olacağına dair güvence verince kabul ettim. Para sözü kesinlikle yardımcı oldu.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj atmayı düşünüyorum ama gerek yok. Sorunu zaten fark etmiş. Bilgisayar ekranıma bir başka özel mesaj daha geliyor.

ScotlandYard842 : Ekip onu bulmakta zorlanıyor. Kapılarınız kilitli mi?

İçimde kaynayan korkuya rağmen monitöre tatlı bir gülümsemeyle bakıyorum. Belki kameranın önünde altıma yaparsam, Desmond ilgisini kaybeder. Ama yakışıklı yeni arkadaşım da izliyor ve *onu* kaçırmak istemiyorum.

Gerçi *bana* doğru da koşmuyor aslında. Yaklaşık üç aydır etrafımda ama düşünceli, sessiz tavrı ve işine olan adanmışlığıyla (her neyse o) onu anlamak çok zor. Hangi devlet kurumunda çalıştığını söylemedi ve ben de sormak istemedim. Kimlik bilgileri benim için yeterliydi; güçlü bir çene, kaslı bir vücut ve ayak parmaklarımı kıvrıracak kadar etkileyici koyu renk gözler.

"Arkadaşlar, benim tarafımda bazı teknik sorunlar yaşıyoruz, bu yüzden birazdan burada tekrar buluşalım."

Öfkeli mesajlar ekranımı doldurmadan önce uygulamadan çıkıp oturumu kapatıyorum. Zaten bir psikopatla uğraşmak yetmiyor mu? Bir de ereksiyon halindeki öfkeli adamlardan oluşan koca bir orduya ihtiyacım yok. Tanrım, o kalabalığı hayal edebiliyor musunuz? Çatal ve meşale sallamak yerine, Jergens şişeleri sallayıp, kapımı kırarken penislerini okşayacaklar.

Kurtarıcıma hızlıca bir cevap yazdıktan sonra, kapıları gerçekten kilitlediğimden emin olmak için aceleyle kontrol ediyorum. Gerçi kilitlerin pek bir faydası olmayacak. Bu sahil evini altı ay önce Carolina kıyısında aldım. Burayı çok ucuza almış olsam da, ipotek ödemelerini bile zar zor karşılayabiliyorum, bırakın da şu berbat kapıları suntadan yapılmış olanlardan daha sağlam bir şeyle değiştirmeyi. Bu konut piyasasında ucuzluk bile hâlâ tam bir soygun. Buradaki bazı şeyleri yenileyebilecek parayı biriktirmeyi dört gözle bekliyorum.

Vardığımda ön kapı kilitliydi. Ev, eski buzdolabından gelen aralıklı *tıkırtılar* dışında sessizdi. Sahilde hiçbir şey kıpırdamıyordu. Uzaktaki bulutlar nedenini gösteriyor olsa da, kuşlar bile gün batımını izlemek için dışarı çıkmamıştı.

Ufukta beliren uğursuz fırtınaya rağmen, bu manzara beni sakinleştirmeye başladı. Yalnızdım.

Sessiz adımlarla yan kapıya doğru ilerledim ve kapı kolunu hafifçe oynattım. O da kilitliydi, geriye sadece arka kapı kaldı. Mutfaktan geçip küçük bir giriş holüne açılan dar bir koridordan ilerledim. Kilidin açıkta olduğu belliydi, ama yine de kolu hafifçe oynattım. Tamamen güvenliydi.

Yatak odama aceleyle dönerken rahat bir nefes aldım. ScotlandYard842 için mesaj penceresi hala aktif, ancak Desmond'ın diğer mesajlarından birinin arkasına gizlenmiş. Ne zaman duracağını bilmiyor işte.

Desmond : Benden kaçma Daisy. Bu sadece seni daha çok kovalamak istememe neden olur.

Ürpererek, mesaj penceresinin köşesindeki X işaretinin üzerine imleci getiriyorum. Bir erkek tarafından kovalanıp yere yatırılmayı çok isterdim ama bu, bu adamla kuramadığım bir güven seviyesi gerektiriyor. İçimden bir ses, beni yakalarsa asla bırakmayacağını söylüyor ve bu teoriyi test etmeye niyetim yok. Onu ekranımdan kaldırmak için düğmeye basıyorum.

Kaos başlar.

“Hayır, hayır, hayır,” diye fısıldıyorum, ekranımda yüzlerce mesaj penceresi beliriyor, hepsinin üstünde onun korkunç adı yazıyor. “Desmond, benden ne istiyorsun lan?” diye bağıriyorum.

Kutular çoğalmayı durduruyor ve neredeyse ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde kayboluyorlar; geriye sadece ScotlandYard842'yi kapsayan tek bir kutu kalıyor. Kutunun içinde iki satır metin bulunuyor.

Desmond : Ne istediğimi biliyorsun, aptal. Şimdi dışarı gel ve bana ver.

Mesaj kutusunu kapatmak için acele ederken göğsümde bir çığlık yankılandı. Parmaklarım titriyordu ve bilgisayarım tekrar arıza yaparsa görmemek için gözlerimi kapattım. Çünkü yalan söylüyor. Sadece beni korkutmaya çalışıyor ve kazanmasına izin veremem. Evimin dışında olması imkansız.

Ama sonra gözlerimi yavaşça açıyorum ve Desmond'ın hemen arkasına gizlenmiş mesajı görüyorum.

ScotlandYard842 : Evden çık.

Penceremin dışında bir gölge hareket ediyor. Kaybolmadan önce kısa bir karanlık parıltısı gibi görünüyor, ama gördüm. Dışarıda biri var.

Yerdeki tişörtümü kapıp başımdan geçiriyorum. Desmond son birkaç haftadır benden yeterince şey aldı, daha fazlasını almasına asla izin vermeyeceğim. Bakışlarım odanın içinde silah olarak kullanabileceğim bir şey arıyor. Arkadaşımın tavsiyesine uyup, o lanet olası golf sopasından daha sağlam bir şey almalıyım. Köşede duran şeye bakınca ne kadar yetersiz olduğunu fark ediyorum. İnce ve işe yaramaz, tıpkı eski sevgilimin sikine benziyor.

“Lanet olsun. Elimde bu var. Onun yaptığı gibi ben de en iyisini yapacağım.” Köşeye koşup golf sopasını ellerimde sıkıca kavradım. Bununla ne yapmayı planlıyorum? Hiçbir fikrim yok. En azından biraz mesafe kazandırıyor.

Birkaç deneme vuruşu yapıyorum. Ellerim titriyor ve parmaklarımı yeniden ayarlarken ter, tutma yerini ıslatıyor. Ağır sürücü, ucu oldukça iyi ağırlıklandırıyor ve yeterince dikkatli nişan alırsam, muhtemelen biraz hasar verebilirim. Bu pisliği öldürme düşüncesinin beni heyecanlandırmasından endişeliyim, ama eminim benim yerimde olan birçok kadın da aynı şeyi hissetmiştir. Şimdilik bunun normal olduğunu kendime söyleyeceğim ve sonuçlarıyla terapide başa çıkacağım.

Derin bir nefes alarak yatak odamdan çıktım ve ön kapıya doğru yöneldim. En yakın komşum sahilde yaklaşık yarım mil uzakta, ama İskoç koruma arkadaşım, işler ters giderse diye bir plan yaparken oraya koşmamı önermişti. Şu an Ekvator'a doğru gidiyor gibiydik diyebilirim.

Kumda koşmaya alışkınım, bu yüzden eğer iş kovalamacaya dönüşürse, ev sahibi avantajına sahibim. Ve Desmond'ı gördüm. Daha doğrusu, silüetini. Kameraya çıktığında hep gölgede kalıyor, ama kumda iyi performans gösterecek tipte biri gibi görünmüyor. Çok iri yarı ve o kaslar onu yere serecektir.

Sahile koşma planımı yeniden gözden geçiriyorum. Komşularım yaşlı ve bana kapıyı açacaklarından bile emin değilim, ama küçük Alman adamın silah odasını yatak odası penceresinden gördüm. Bir şey bana kavgada çok işime yarayacağını söylüyor. Ya da gizli bir anime takıntısı var, çünkü başka kim bu kadar çok kılıç alır ki?

Peki ya evde kimse yoksa? Ya kapıya vardığımda Cadılar Bayramı gecesinde Laurie gibi görünürsem? Ben hayatta kalan son kız tipi değilim. Kesinlikle değilim.

"Lanet olsun Quinn," diye fısıldıyorum kendi kendime. "O pisliğin sana dokunmasına izin verirsen hiçbir şey olamazsın."

Polisi aramayı düşünüyorum ama bu pek bir seçenek değil. Arkadaşım bana yardım etmeyi kabul ettiğinde, tüm kişisel güvenlik ihtiyaçlarımı karşılayacağına dair söz vermişti. Ben de asla polise başvurmayacağıma söz verdim, o da beni güvende tutacağına söz verdi. Şimdiye kadar sözünü tuttu ama şu an işler pek iyi görünmüyor.

Ona güven. Sana hiçbir şey olmasına izin vermez.

Tanrım, çok fazla aşk romanı okudum. Beynimi yeniden programladılar. Şu an kapımın önünde, golf sopamı sıkıca tutarak ve çılgılık atma isteğimi bastırmaya çalışırken, bu gerçek hiç bu kadar net olmamıştı. Evimde bir sapık var ve bu pisliğin izini sürmeye bile başlamadım çünkü o komik

aksanlı, esmer yabancıya çok fazla kapılmışım. Ona güvendim, çünkü bana müstehcen düşünceler düşündürüyor.

Ama bu bir aşk romanı değil ve o beni kurtarmaya gelmeyecek, bu yüzden kendimi kurtarma zamanı geldi.

Kapıyı açıp çığlık atarak hızla içeri giriyorum. Bir sinir krizi geçirmiş gibi görünüyorum; verandadan fırlayıp, yanımda ölüm tehdidi gibi sallanan golf sopasıyla kıyı boyunca koşuyorum. Korkunun körlüğü görüşümü daraltıyor ve uzaktaki veranda lambasına odaklanıyorum.

Bulutlar, solmakta olan güneş ışığının kalıntılarını yutmuş, sahili karanlığa boğmuştu. Bacaklarım altımda hızla hareket ederken, sıcak nefesim göğsüme girip çıkıyordu. Ama sonra kulaklarımda yankılanan hırıltılı nefesim olmadığını fark ettim. Arkamda biri vardı ve bana yaklaşıyordu.

Geriye bakmaya cesaret ettiğim anda boğazımdan bir çığlık koptu. Güçlü, hantal bir figür, asla geçemeyeceğim bir hızla bana doğru geliyordu. Her ileri adımında kum ve tuz patlamasıyla karşılaşıyordu. Yumrukları büyük ve sıkılıydı, karanlığa doğru hızla ilerlerken aramızdaki mesafeyi endişe verici bir hızla kapatıyordu. Ciğerlerine çektiği her nefeste hayvansı bir hırıltı duyuluyordu. Gölgelelerin arasından yüzünü bile göremiyordum ama dişlerini sıkarken ve beni nasıl öldüreceğini hayal ederken kaşlarını çatıldığını tahmin edebiliyordum.

Komşumun evine doğru geri döndüm. Asla başaramayacağım. Her ileri hamlemde kum daha da uzuyor gibiydi. Neredeyse ellerinin boğazımı sardığını, sıcak nefesinin yanağıma değdiğini hissedebiliyordum. Boğazımdan gelen bir çığlıkla döndüm ve sopayı savurdum. Aşağı doğru inerken sopayı yakalayıp elimden çekip aldığı anda avuçlarımda acı yankılandı. Kumun içine yüzüstü düştüm, sonra da sürünerek ilerledim. Ama çok geçti. Üzerime gelmişti.

Sırt üstü yuvarlanarak yardım için bağırmak üzere ağzımı açtım, ama kumlu avucu dudaklarımı kapattı. Kör bir panik içindeydim, yüzüme sadece birkaç santim uzaklıktaki adamın tekrar tekrar bir şeyler söylediğini göremiyordum. Kelimeler ve aksan nihayet aklıma yerleştğinde, gevşedim.

“Seni koruyorum, küçük kızım. O senin arkadaşın, o yüzden endişelenme, tamam mı?” Saçlarımı yüzümden çekti ve etrafına bakmadan önce bana baktı. “Ama henüz güvende değilsin. Seni Grim’in yanına götürelim.”

Bunun üzerine beni kollarına alıp uzaktaki eve doğru koşmaya başladı.

İkinci Bölüm

Aven

Jim sahil evine vardığında pencerenin önünde bir aşağı bir **yürüyordum** yukarı . Bir adamın özel dikim bir takım elbiseyle kumda ağır ağır yürüdüğünü ilk kez görüyordum. Gerçi, Grim'in her sabah Speedo mayo ile yoga yapmasını izlemek kadar şok edici değildi sanırım.

Bu insanlar çok tuhaf. Birkaç aydır aralarında yaşıyorum ve hiç kolaylaşmıyor.

Öncelikle, benim zevkime göre çok fazla samimiler. Bir aile gibi hissettiklerini anlıyorum—ve bazıları gerçekten akraba—ama tüm bu dinamik çok doğal olmayan bir his veriyor. Katiller sürü halinde dolaşmamalı. İkili gruplar belki. Küçük gruplar, evet. Ama birlikte akşam yemeği yemekten zevk alan bu insan topluluğu mu? Teşekkürler, istemem. Sadece çoğunlukla kendi başıma çalışmamı gerektirdiği için bu özel görevi kabul ettim.

Planın bir sonraki aşaması için ise adada çalışmak zorunda kalacağım. Sabırsızlıkla bekliyorum. (İroni geliyor.)

Kapı aniden açıldı ve Jim içeri daldı. Yağmur saçlarını alnına yapıştırmış, onu bir şekilde daha genç göstermişti.

Kollarını silkeledi, su damlaları parke zemine sıçradı. "Nerede o? Yaralandı mı?"

"Misafir odasında. Biraz çizik içinde."

Elini uzatıp omzumu sıkıca kavradı. "Doğrudan konuya girdin. Aferin sana." Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakındı. "Ve Grim'i bu işe dahil etmedin mi...?" Kaşlarını kaldırdı.

Başımı salladım. "Sırrınız bende güvende, dostum."

Eli gevşedi ve geri çekilmeden önce iki kez elimi okşadı. "İyi adam. Gerçekten iyi adam. Evet, sanırım planlarımızı biraz değiştirmemiz gerekecek, değil mi?"

Planların değişmesi, durumu hafife almak olurdu. Desmond inzivaya gelene kadar kızla arkadaşça davranıp onu güvende tutmam gerekiyordu. Sonra King ve Jim inziva sırasında devreye girip sorumluluğu üstleneceklerdi, böylece ben de mutlu bir şekilde memleketime dönebilecektim. Bu sürekli değişen zaman çizelgesi saçmalık. Üstelik Jim'in neyi dayatmaya çalıştığını zaten biliyorum ve adaya gitmeyi reddediyorum. Beni katılmaya zorlamadan önce onu durdurmalıyım. Gemi yolculuğu deneyimi bana bir şey öğrettiyse, o da başkalarıyla iyi geçinemediğimdir.

"Ona her şeyi anlatmalıyız ki siz inzivaya gidene kadar benimle burada kalmayı kabul etsin," diyorum. "Bu gece korktuğu için kalmaya çok istekli, ama akli başına gelince eve gitmek isteyecek. O kızın bağımsızlık duygusu çok güçlü."

Jim, yere bakarken alt dudağını parmaklarıyla ısırıldı. "Evet. Belki de sırların bir kısmını ona açıklamalıyız. Ama hepsini değil belki. Eğer zihinsel olarak hazır olmadan önce Carter kardeş olduğunu öğrenirse, bu kötü sonuçlanabilir. Diğerlerinin de bilmesini istemiyorum. Unutma ki senin bonusun..."

"Ah, biliyorum. Yeter artık. Kimseye söylemeyeceğimi söylemiştim ve henüz söylemedim."

Jim, Frankie'nin annesinin bilgisayarını incelediğinde Quinn'in sansasyonel soyunu öğrendi. Kadın, muhtemelen hayatının aşkının aynı zamanda başka birinin de aşkı olmasından kıskançlık duyarak yıllardır Quinn'i siber taciz ediyordu. DNA testi şüpheleri doğrulayınca Jim gruba durumu anlatmayı teklif etti, ancak onlar bunun yerine Slaughter Park hakkında bilgi edinmeyi tercih ettiler. Şimdi Jim onları bu kararlarından sorumlu tutuyor ve sözleşmemde kimseye söylememe izin verilmediği yazıyor. Eğer söylersem, primimi kaybederim ve beni burada tutan tek şey para.

Jim başka bir şey daha söylüyor, ama ben cümlenin sadece son kısmını duyabiliyorum. Duyduğumu sandığım şeyi kesinlikle duymamışım.

"Affedersiniz, neydi o?"

"Onu adaya bizimle gelmeye ikna etmemiz gerekeceğini söyledim. Onu burada koruyamayacağız, orada koruyabildiğimiz gibi."

Tek başıma çalışma umutlarım ve hayallerim kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Bu ev güvenli ve ben de saklanıp bekçi köpeği gibi davranabilirim. Onu dışarı sürükleyip yaptığımız işlere maruz bırakmaya gerek yok."

Katılmam için beni zorlamanıza da gerek yok.

"İşi bitirmeye hazır değilseniz, o parayı tahsil etmek için sizden daha istekli birini bulabileceğime eminim."

Ağzım açık kaldı, çünkü *bu ne* ?

Dudakları sert bir çizgi halinde büzüldü; yüzünde nadiren gördüğüm bir ifadeydi bu. "Paradan bahsetmişken, bu da ele almamız gereken başka bir konu. Desmond'ı ele geçirene kadar canlı yayın şovuna devam edemez. Ama bunu ona söylediğimizde, muhtemelen direnecektir."

"Ona daha fazla para teklif edebilirsiniz. Ona birkaç hafta boyunca tanık koruma programına alacağımızı ve bunun da programın bir parçası olduğunu söyleyebilirsiniz."

Ağız büzüldü ve sanki bacağına işemişim gibi geri çekildi. "Yardım mı? Kesinlikle hayır. İstersen payını ver, ama ben hayır kurumu değilim."

"Lanet olsun mu?" Gözlerimi devirdim. "Kral'ın yanında çok fazla vakit geçiriyorsun."

Jim içini çekti. "Hayır, ya ada ya da hiçbir şey, maalesef. Var mısın yok musun?"

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Parayı istiyorum. Onunla nihayet İskoçya'ya dönebilirim. Doğduğum topraklara neredeyse yirmi yıldır gitmedim ve gençlik yıllarımda yaptığım bir hata yüzünden oluşan ciddi borcumu ödemedem geri dönemem. Kendimi evimde hissettiğim tek yer orası. Yeşil tepeler ve ıssızlık, bu mesafeden bile beni her gün çağırıyor.

Ama Jim'in işlevsiz ailevi saçmalıklarına katlanmaya değer mi?

"Herkes bir haftalık inziva için adaya gelmeden önce bunu halledebilir miyiz sence?" diye soruyorum. Çünkü oyunlardan kaçınabilirsem, sosyalleşmeden de kaçınabilirim. "Yani, zaten onu tüm bu cinayetlerin etrafında istemezsin."

Jim gülümsemesini bastırmaya çalışırken dudaklarını büzdü. "Tekrar söyle."

"Ha?"

"Daha da iyisi, mor hırsız alarmı deyin!"

"Aman Tanrım, yine mi aksanımdan bahsediyorsun? Hiçbir şeye odaklanamıyorsun. Ah!" Ellerimi havaya kaldırıp daire şeklinde ileri geri yürüyorum. Çenesine yumruk atmaktan daha iyi. "Yapacağım, ama eğer oyunlar o adadayken başlarsa müdahale etmeyeceğim. Bunu sen halledersin."

Ellerini avuç içleri dışa dönük şekilde kaldırdı. "Tamam, anladım. Şimdi onu bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etmeniz gerekiyor."

"Bana iyi bir fikrin ne olduğunu kanıtla?"

Jim ve ben arkamızı dönüp koridorda bir hayalet gibi beliren Quinn'le yüzleştik. Şişmiş gözlerinin etrafındaki kırmızı halkalara rağmen, hâlâ olağanüstü güzeldi. Koyu sarı saçları, omuzlarından aşağı dökülüp göğüslerinin üst kısmına değdiği için bana balı hatırlatıyordu. Vücudunu saran dar bir atlet, dolgun kalçalarının çizgisi boyunca genişliyordu. Özellikle karnının etrafındaki o ekstra yumuşaklık sayesinde, tam olması gereken yerlerde dolgundu.

Birincil ilişkinizi cinselleştirmeyi bırakın .

Bu, koruma görevlisi olmanın temel kuralı, Allah aşkına. Ben buraya onu korumak ve güvende tutmak için geldim, kirli düşüncelerimle ona tecavüz etmek için değil.

Her programında beni bunları düşünmeye zorlasa bile.

“Seni nasıl en iyi şekilde koruyabileceğimizi konuşuyorduk canım kızım,” diyor Jim, bir babanın tüm tatlılığı ve şefkatiyle. “Ama nerede benim terbiyem? Benim adım Jim Madigan ve ben—”

“Bana sahil evini satan adam sizsiniz,” diyor. “Sizi hiç tanımadım ama evraklarda adınızı gördüm. Beni mi takip ediyordunuz?” Bakışları bana kayıyor. “Bunların hepsi bir tuzak mıydı? Siz Desmond mısınız? Aman Tanrım, şimdi her şey mantıklı geliyor! Siz gerçekten Desmond'sınız!”

Çılgılık atarak ön kapıya doğru fırladı. Yoluna çıktım ve göğsüme çarptı, sanki bir duvara çarpmış gibi geri sekti. Gözleri vahşice açılmış, ağzı açık bir şekilde yere yığıldı.

Ona elimi uzattım ama o korkmuş bir kedi yavrusu gibi geriye doğru kaydı, tısladı, tüylerini kabarttı ve pençelerini savurdu.

“Ben Desmond değilim, kızım. Ben Aven Slade, dün nasılsam yarın da aynıyım.” İğrenç derecede yüksek ceset sayısına rağmen, gezegende yürüyen en zararsız adama başımı salladım. “Bu benim patronum Jim ve sizi güvende tutmak istiyoruz, sizi temin ederim.”

Dudaklarını yaladı ve gözleri aramızda gidip gelirken çok hızlı bir şekilde kırıştı. Dışarıda, gök gürültüsü yankılanırken, sağanak yağmur teneke çatıya vuruyordu. Sanki Tanrı bile onu korkutmak istiyormuş gibiydi.

“Seni gözlem altında tuttuğum doğru,” diyor Jim, “ama niyetim kötü değildi. Seni sahil evini almaya ikna etmem biraz kurnazca bir hareketti, ama her şey seni korumak içindi. Desmond’ın radarında olduğundan çok daha uzun süredir varsın.”

“Beni o yazlık evi almaya ikna eden sen miydin?” Quinn ikimize de baktı ama gözleri kesinlikle bana dikildi. “Ya sen? Tesadüfen tanışmadık, değil mi?”

“Korkarım ki hayır, kızım.” Ellerimi ceplerime sokup omuz silktim. “Buluşmamız sana inandırdığımdan çok daha planlıydı. Ama gerisi onun dediği gibi. Sandığından daha büyük bir tehlikedesin.”

“Desmond...” Jim bana bakıyor, onu dehşete düşürmeyecek bir şekilde nasıl söyleyeceğini arıyor.

“O bir seri katil ve şu anki saplantısı sensin,” diyorum, durumu açıkça ifade ederek; bu genellikle en kolay yol olsa da her zaman en iyisi değildir. “Eğer seni ele geçirirse, işin bitti demektir. Bir gün içinde öleceksin.”

Jim, “Onun hakkında fazla bir şey bilmiyoruz, ama bildiklerimiz hiç de iyi şeyler değil,” diye ekliyor.

Quinn yutkundu ve elini göğsüne koydu. “Yani, siz FBI’dasınız ve sırf en çok arananlar listenizin başındaki adamın hedefi olduğu için bir seks işçisiyle ilgileniyorsunuz? Olay bundan mı ibaret?” Alaycı bir şekilde başını salladı, içindeki ateşin bir kısmı geri gelmişti. “Dinleyin, yardımınız için teşekkür ederim, ama belki de yerel polisi işin içine katmamız en iyisi olur. Kendimi bir oltaya takılmış solucan gibi hissediyorum.”

“FBI ile bağlantılarımız var, ama devlet kurumu değiliz,” diyor Jim. “Ve varsayımınız doğru. Onu dışarı çıkarmak için sizi yem olarak kullandık, ancak sizin güvenliğiniz onun yakalanmasından daha önemli. Çok şey istediğimin

farkındayım, ama bize güvenmeniz gerekecek." Jim bana bakıyor. "İkimize de. Hayatınız kelimenin tam anlamıyla buna bağlı."

Bu anı nefesimizi tutarak izliyoruz, o da bunu kolay yoldan mı yoksa zor yoldan mı yapacağımıza karar verecek. Şahsen ben zor yoldan yapmayı tercih ederim.

"Hayır," diyor başını hafifçe sallayarak. "Üzgünüm ama üçüncü bir yabancı adamın saldırısından kaçmak için iki yabancı adamla birlikte kaçmak bana uygun gelmiyor. Bunun ne kadar mantıksız olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?"

"Sana söylemiştim," diye mırıldandım Jim'e.

"Hem zaten kazanmam gereken paralar var. Sizin adanızda Wi-Fi var mı ki?"

Bir sandalye çekip pencere kenarına oturdum. Jim ve Quinn tartışmaya devam ederken şimşekler gökyüzünü ikiye ayırıyordu. Jim ondan fikrini değiştirmesini rica etti, ama Quinn fikrini değiştirmeyi reddetti. On dakika süren hararetli tartışmadan sonra, artık yeter demiştim.

"Hadi gel kızım. Seni eve götürüyorum." Sandalyeden kalkıp ön kapıya doğru yöneldim.

Jim kolumu yakalayıp verandaya adımımı atmadan beni durdurdu. "Ciddi olamazsın. Aven, onun yerini tespit ettin. Şehrin bir yerinde ve onu tanıdığım kadarıyla, birkaç hafta önce sistemini devre dışı bıraktığımızdan beri orada. Çok kızgın."

Omuz silkip yoluma devam ettim. "Benim sorunum değil."

Ellerimi ceplerime sokup aceleyle merdivenlerden aşağı indim. Ayaklarım kuma değdiğinde sola dönüp yağmurun içine adım attım. Şimdi hafif bir çiselemeye dönüşmüştü ama o koyu bulutlara bakılırsa daha fazlası geliyor.

Kapı arkamdan gürültüyle kapanıyor, biri verandaya çıkıyor ama kim olduğunu görmek için dönmüyorum. Zaten Quinn olduğunu ve yanıma gelir gelmez ne söyleyeceğini biliyorum.

Umarım Jim tekneyi yola çıkmaya hazır hale getirmiştir.

Üçüncü Bölüm

Quinn

eksikliği Bilgi insanı felç eden bir şey. Bu adamlar, sormayı bile düşünmediğim soruların cevaplarını biliyor gibi görünüyorlar ve şu anda dalgaların üzerinde sallanarak küçük bir teknede oturmamın tek sebebi bu. Yağmur, tenime batan iğneler gibi damlalar oluşturuyor ve acıyı dindirmek için kollarımı ovuyorum.

Sonuç olarak, beni buraya getiren paraydı. Jim, iş birliğim karşılığında yüklü bir bonus teklif etti. Bu da, o pisliği yakaladıklarında kazanacağım paranın üzerine eklenince, bu teklifi reddetmeyi neredeyse imkansız hale getirdi.

Gerçi, beni takip eden kişinin kapımın önünde olduğunu duymak kararımı biraz da olsa kolaylaştırdı.

Jim kollarımı ovuşturma şeklimi fark eder ve takım elbise ceketini çıkarmaya başlar. İpek astarlı ceketini omuzlarıma bırakmadan önce Aven'e azarlayıcı bir bakış atar. Aven okyanusa bakar ve siyah deri ceketini göğsüne biraz daha sıkıca çeker.

"Terk edilmiş lunapark şu tarafta değil mi?" diye bağırdım küçük teknenin motorunun uğultusunun arasında.

Jim başını salladı ve okyanusa baktı. "Artık o kadar terk edilmiş değil! Hepsini satın aldım ve tamir ettim! Göreceksiniz!"

Berbat koşullarıma rağmen, içimde bir heyecan kırıntısı var. Annem beni küçükken birkaç kez Kahkaha Parkı'na götürmüştü. Kızının doğum günü için o son geceye özel bir gezi yapabilmek için bir yıl boyunca para biriktirmişti. Havai fişek gösterisi sırasında ortadan kaybolmuştu, sanki dünyam paramparça olmadan önce bana güzel bir anı bırakmak istemiş gibiydi.

İşe yaradı. O son günü hatırladığımda her seferinde hafifçe gülümsüyorum.

Sanki önceden planlanmış gibi, dönme dolabın parlak ışıkları uzaktan yanıp sönmeye başlıyor. Renkli elmaslar gibi, ampuller yağmur ve bitmek bilmeyen karanlığın içinden parıldıyor. Yaklaştıkça daha fazla ışık görünüyor, ancak parlak ışıklara ve flaşlara doğru yönelmek yerine, teknenin sürücüsü -kalın bıyıklı ve aynı derecede kalın Teksas aksanlı kel bir adam- pruvayı adanın sağ tarafındaki daha karanlık bir bölgeye çeviriyor. Sonunda, muhtemelen servis girişi olarak kullanılan loş ışıklı bir iskeleye yanaşıyoruz.

Kel adam, dalgaların bizi tekrar geriye doğru sallamadan önce tekneden atlayıp iskeleye bağlamak için acele ediyor. Ne yazık ki, ciddi bir yanlış hesap yapıyor ve tekne ile dar iskele arasına sıkışıp kalıyor. Bir çığlıkla dalgaların arasına düşüyor.

"Bu olmaz," diyor Jim ayağa fırlayarak. "Aven, yüzmeyi biliyor mu?"

Aven, bocalayan adama şöyle bir baktı. "Eğer öğrenmediyseniz, bugün öğrenmek için iyi bir gün."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve suya bakmaya cesaret ettim. Adamın bıyığının merdivene doğru yaklaştığını görünce rahatlardım. Çok iyi yüzücü değildi ama en azından boğulmuyordu. Bu travmatik olayı terapistime nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Ah, bir sapıktan beni kurtarmak için birkaç tuhaf adam geldi, sonra da arkadaşları iskeleyi kaçırdığı için boğuldu, bu yüzden şimdi ilaç dozumu artırmam gerekiyor, teşekkürler.

Aven homurdanarak ayağa kalktı ve uzaklaşmadan önce tekneyi bağladı. Ateşleme düğmesine doğru yürüdü, vites taktı ve teknenin burnunu yavaşça öne doğru iterek iskeleye deşdirdi. İskeleye atlarken, ıslak arkadaşının aksine, bir ceylanın zarafetiyle bunu yaptı.

"Buz P—" diye Jim, sıırıslıklam olmuş, merdivenden yukarı ve iskeleye tırmanan adama işaret etti, ancak şiddetli bir dalga adamın isminin sonunu duymazdan geldi. "Güzel kadınların yanında biraz fazla hevesli davranıyor."

Cevap verme şansım olmadı çünkü Jim tekneden indi ve beni çantalarımıyla yalnız bıraktı. Aven bana el bile uzatmadı. Bunun yerine, Jim'i takip ederek iskeleye ve en sondaki demir kapılara doğru yürüdü.

"Sanırım beni güvende tuttukları sürece centilmen olmalarına gerek yok," diye kendi kendime mırıldanıyorum.

Islak adam—Ice Pack miydi?—teknenin kenarına yaklaşıp bana yardım etmeyi teklif ediyor, ama çantalarımın okyanusa düşmesi düşüncesi beni başımı sallamaya itiyor. Devasa dildolarım ve çeşitli vibratörlerimle deniz kaplumbağalarının boğularak ölmesine neden olduğum için akşam altı haberlerinde yer almaktansa üç sefer yapmayı tercih ederim.

Planlarına razı olmadan önce tek tereddüt noktam buydu. Çalışmaya devam etmeliyim. O küçük misafir odasında otururken, aklımdan başka hiçbir şey geçmiyordu: büyük gelir kaybı. Yayın yapamazsam abonelerimi kaybederim. Güzel kızların bolca bulunduğu bir dünyada yer edinmek yıllarımı aldı. Benim numaralarım - en sevdiğim erotik romanlardan okumak veya klasik rock şarkılarına dans etmek - onları cezbediyor. Özel seanslarda yapmaya istekli olduğum şeyler, onların tekrar tekrar gelmesini sağlıyor. Her zaman yapmak istediğim şey

olmayabilir, ama iyi olduğum Şey bu. Şimdi her Şeyi kaybetmek için çok çalıştım.

Ice Pack, "Fırtına daha da ilerlemeden acele etseniz iyi olur," diyor. "antaları bana verin, ben de odanıza taşımayı hallederim."

"Üstesinden gelebilirim," diyorum gülümseyerek. Ve gelebilirim de. Sanırım.

Eşyalarımın hepsini Tetris gibi yerleştirmeyi birkaç saniye düşündüm ama imkansızdı. Çok fazla eşyam vardı. Sonunda pes ettim ve Ice Pack'in günlük kıyafetlerimle dolu bavulumu almasına izin verdim. İş kıyafetlerimi, oyuncaklarımı ve ekipmanlarımı kaybetmek bir seçenek değildi. Bavulu iskeleye çıkarıp kenardan en az beş metre uzağa yerleştirdikten sonra ancak rahat bir nefes alabildim.

Diğer antalarımı iskeleye taşıdıktan sonra, Jim ve Aven'e demir kapının yanında katıldık; kapı biz yaklaşırken açılmaya başladı. Yüksek parmaklıklar aralanırken yüksek bir zil sesi duyuldu ve buradaki mülkü çevreleyen it boyunca uzanan dikenli telleri fark ettim. Sanırım mantıklı. Kıyıda uzun bir tekne yolculuğu, bu yüzden birinin buraya kadar gelip etrafı gözetlemesi pek olası değil, ama birinin yasak bölgelere gizlice girmesi riskini de göze alamıyorlar. Yine de... bana bir eğlence parkından çok bir hapishaneyi hatırlatıyor.

Ama kapılardan içeri doğru ilerledikçe ruh halim değişmeye başlıyor. Tropikal bitki örtüsünün arasına gizlenmiş hoparlörlerden bir ukulele melodisi yankılanıyor. Uzaktan gelen huni keki ve kızarmış et kokusu burnuma ulaşıyor. Midem gurulduyor ve sırtıma dokunmaya alışıyor. Kahvaltıda beri hiçbir Şey yemedim ve kızarmış hamur işleri benim zayıf noktam.

"Yiyecek tezgahları açık mı?" diye soruyorum. Küçük bacaklarım, adamların uzun adımlarına yetişmekte zorlanıyor ama elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Bavulları yerleştirmek için sürekli durmak zorunda kalmam

da işleri zorlaştırıyor. “Açık değilse, otelin gece oda servisi var mı?”

Jim gülümseyerek ve başıyla onaylayarak omzunun üzerinden baktı. "Yiyecek stantları bugün deneme çalışması yaptı, ancak bu akşam için kapalılar. Odanıza ulaştığınızda şefimiz sizinle ilgilenecek."

Çantalarımı canımı kurtarmak için mücadele ettiğim gerçeğinden hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Sanırım centilmenliği paltosunu teklif etmesiyle sona erdi. Şimdi o giysi bir faydadan çok bir yük gibi geliyor. Çok terliyorum. Hem de çok.

Aven'ı da yeni bir ışıktaki görüyorum artık. O kasvetli erkeksi tavır şimdi daha çok soğuk bir tavır gibi görünüyor. Aşık olup ayaklarım yerden kesilecekmiş gibi kurduğum tüm o yarım yamalak hayallerim gözlerimin önünde paramparça oluyor. Beni korumasının sebebi bana karşı bir şeyler hissetmesi değil. Ben onun için bir işmişim.

Bu, bana aşık olduklarını sanan erkeklerden farklı değil. Benim yaptıklarım bir nevi fanteziye hizmet ediyor ve onun yaptıkları da benzer. Erkekler kalça ve göğüslerden zevk alırlar, ama çoğu kadın korunma fikrinden zevk alır. Bunda çok çekici bir şey var.

Önümüzde, uçak hangarlarına benzeyen iki devasa gri bina arasında yer alan bir başka demir kapı daha beliriyor. Yaklaştıkça, kapılar açılırken alarm tekrar çalmaya başlıyor. Bir güvenlik kontrol noktasından geçtikten sonra, kaldırıma yerleştirilmiş küçük ışıklarla aydınlatılmış bir bahçe yoluna adım atıyoruz. Tropikal bitki örtüsünün arasından birkaç kıvrım ve dönüşten sonra, yol açılıyor ve her iki tarafında dükkanların sıralandığı geniş bir caddeye çıkıyoruz.

Grup duruyor ve Jim yaptığı değişikliklerden bazılarını gösteriyor. Parkın eskiden Temu *Jurassic Park* tarzında dinazor temalı olan bölümündeyiz, ancak gösterişli heykeller yıkılmış ve yerlerine süslü, yıpranmış çeşmeler ve

zarif heykeller yerleştirilmiş. Bölgenin Polinezya havası var ve ben bunu oldukça beğeniyorum. Boyası lekeli ve ön kollarının olması gereken yerlerde delikler olan bir T-Rex'ten çok daha iyi.

"Çok farklı," diyorum her şeyi incelerken. "Parkın büyük bir kısmında değişiklik yaptınız mı?"

Jim ellerini arkasında birleştirmiş, topuklarının üzerinde sallanırken gülümsüyor. "Ah, evet, evet. Bir sürü değişiklik. Hiçbir masraftan kaçınmadım! Eğer daha önce buraya geldiyseniz, eminim çoğunu tanıyamayacaksınız. Bazı oyuncaklar aynı, örneğin Center Street yakınındaki atlıkarınca ve hız trenlerinden biri. Gondolları da değiştirmedim ama... evet, biraz farklı."

Aven ona bir bakış atıp tekrar yürümeye başladı. Üstelik yardım teklif etmeden. En azından Jim, nefes almak için durmama izin verecek kadar nezaket gösterdi. Güçlü bir kadın olmaktan yanayım, ama eğer daha çok yol yürümemiz gerekiyorsa, bu yükü taşıırken başaramayacağım. Jim bunu anlamış gibi görünüyor ve o da yükü taşımakla uğraşmak istemiyor olmalı, çünkü kemerinden bir telsiz çıkarıp yardım istedi. Saniyeler sonra, bir golf arabası köşeyi döndü.

Sürücü koltuğunda, çıkık gözlü, seyrek saçlı ve kafatasının yan tarafında bir çukur olan kısa boylu bir adam oturuyor. Parlak sarı bir gömlek giymiş ve sincap yanaklarını yukarı kaldıran neşeli bir gülümsemesi var. Araba yanımızda duruyor ve adam eşyalarımı almak için bir anda arabadan atlıyor.

"Gary, onu Ölü Adam Koyu üzerinden otele götür," diyor Jim. Aven'e bir şey söylemek için dönüyor ama Aven çoktan dükkanların bulunduğu caddenin yarısına kadar gelmiş. Ona sesleniyor ama Aven yürümeye devam ediyor. Telaşlanan Jim, Gary'ye dönüyor. "Onu otele götür. Aven oradan seni karşılayacak."

Küçük adam başını salladı, sonra da bana arabaya binmem için işaret etti.

Ice Pack, "Onunla birlikte geri dönebilirim," diye teklif ediyor. "Akşam yemeğini kaçırırsam da sorun değil. Gösterinin provasını zaten izledim."

"Hayır, elbette ki hayır." Jim kolunu Ice Pack'in geniş omuzlarına doladı ve uzaklaşmaya başladı. "Onunla gayet iyi olacak..."

Sokakta ilerledikçe sesleri kısıldı; ikisi de uzakta, ısıll ısıll aydınlatılmış bir sirk çadırına doğru yöneldiler.

"Sanırım geriye sadece biz kaldık," diyor küçük adam gülerek.

Sanırım öyle. Bu yüzden golf arabasına atlıyorum ve bir başka tuhaf adamın beni daha da deliliğe sürüklemesine izin veriyorum. Umarım bu giderek artan korku hissi iyi bir yemek ve biraz uykuyla iyileşir. Bu yerde bir gariplik var ve nedenini öğrenmek istemiyorum sanırım.

Dördüncü Bölüm

Aven

tercih Yemeğini otelin merkez avlusunda yemeyi ediyor. Ortadaki çimenliğe büyük, oval bir havuz hakim ve havuzun ortasında üstsüz bir genç kız heykeli duruyor. Heykelin mermer omzunda bir sürahi var ve aşağıdaki havuza su döküyor. Büyük bir eğreli otunun arkasına çömelip Quinn'in yemek yemesini izlerken, akan suyun hafif sesi ılık çalan burnumu bastırmaya yetiyor.

Omuzunun üzerinden bana bakıyor, gözlerimin üzerinde olduğunu belli ediyor. Ya da belki de sahilde yaptığımız önceki koşudan dolayı hala heyecanlı. Ben kesinlikle öyleyim.

Tekne yanaşır yanaşmaz ayrılmamın sebeplerinden biri de buydu. Kafamı boşalttıktan sonra her zaman daha net düşünürüm, bu yüzden odama geri dönüp kendimi tatmin etmeye çalıştım. Otele vardığımda onun zaten lobide olduğunu görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edin. Bencil ihtiyaçlarım biraz daha beklemek zorunda kalacak. Sorun değil.

Quinn tabağındaki son rigatoni makarnayı da sıyrıp yiyor, sonra da çiğnerken içini çekerek arkasına yaslanıyor. Yüzünü göremiyorum ama gözlerinin kapalı olduğunu

tahmin ediyorum. Cebine uzanıyor, sonra duruyor. Telefonuna uzandığını varsayıyorum ama Jim tekne yolculuğundan önce onu elinden almıştı. Güvenliğini sağlamak için olduğunu iddia etti ama aslında bizim güvenliğimizi sağlamak için. Daha etkinlik başlamadan cehennem ateşini üzerimize yağdırmasına izin veremeyiz.

Umurumda bile değil. Burada olmak bile istemiyorum.

Quinn tabağı kenara itip ayağa kalktı. Ben de bitkinin arkasından çıkıp onun yönüne doğru yürüdüm, tam o anda arkasını döndüğü anda neredeyse bana çarpacak şekilde zamanlamayı ayarladım.

Eli göğsüne gitti ve birden irkildi. "Kahretsin, beni korkuttun. Ne zamandır gölgelerde gizleniyorsun?"

"Sadece seni kontrol etmeye geldim, kızım. Burada gizlice bir şeyler yapmaya gerek yok. Odana dönmeye hazır mısın?"

Bana doğru göz kırptı ve etrafına bakındı. "Ev hapsinde miyim yoksa? Hiçbir şekilde etrafı keşfetmeme izin verilmiyor mu?"

"Evet, gezebilirsin ama yorulmadın mı?"

Bunu düşünüyor, sonra kollarını ovuşturuyor. Üşüyor olmalı. Kış, akşamları ve sabahın erken saatlerinde hâlâ buz gibi soğukluğunu bu kumlu alana sürüyor. Ceketimi teklif etmeyi düşünüyorum ama kıza yanlış bir izlenim vermek istemiyorum. Kendim bile yanlış bir izlenim bırakmamaya dikkat etmek yeterince zor, ama ne kadar cazip olursa olsun, işi zevkle karıştırmayı sevmem.

"Yorgun değilim ama sanırım yatmadan önce biraz çalışmalıyım." Sandaletlerine bakıp ayak parmaklarını oynattı. "Artık gerçekte neler olup bittiğini bildiğime göre, fiziksel işleri güvenli bir şekilde yapmanın bir yolunu konuşabilir miyiz?"

"Hayır, bu seçenek söz konusu bile değil."

İnleyerek ayağını yere vurdu. Desmond'la ilgili tüm bu olaylar başlamadan önce fiziksel müşteriler almaya hazırlanıyordu. Müşterilerden gelen para ve videolardan

elde edeceği telif ücreti, hayatını garantiye alacaktı, dedi. Jim'le bu konuda hiç konuşmadım ama prensip gereği hayır dedim.

Benim prensibim.

"Neden?" diye soruyor. "Beni bu hapishane adasında tutuyorsunuz ve kimin girip çıktığını açıkça biliyorsunuz. Adamlarınız müşterilerimi Desmond olmadığından emin olmak için kontrol edemez mi?"

"Hadi odana git kızım. Para kazanmak istiyorsan elinden gelenin en iyisini yapmalısın. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Gözlerinde bir anlık, neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif bir acı parıltısı belirdi. "Tüm bu süre boyunca gerçekten de arkadaşım değildin, değil mi?"

"Hayır, değildim."

Başını geriye doğru savurdu, gözleri faltaşı gibi açıldı ve çenesi düştü. "Tanrım, darbeyi yumuşatmaya bile çalışmıyorsun. Sadece söylüyorsun işte."

"Evet. Lafı dolandırmayı sevmem. Gerçeği öğrenmek istemiyorsanız, soru sormayın." Omuzlarım silkilir. "Sizin İsviçre peyniri gibi görünmemenizi sağlamakla görevlendirildim. Tek odak noktam bu. Arkadaşlıklar işleri daha da karmaşıktırır, bu yüzden bunu olumlu bir şey olarak görmelisiniz."

"Evet, sanırım." Dudaklarını ısırp ayak parmaklarını biraz daha oynattı. Gururunu biraz incitmişim. Gözlerime bakmak yerine, ayakkabısının ucuna yakın kaldırım taşlarının üzerinde sürünen minik böceği mikro-incelelemeyi tercih etmesinden bu çok belli oluyor.

Onu yürümeye başlaması için dürtecektim ama gerek duymadı. Tabağını kaptı ve lobi girişinin yakınındaki taş çöp kutusuna doğru yürümeye başladı, ben de arkasından yavaşça ilerledim. Küçük böceği kenara itti, ben de aynısını yaptım.

Plastik tabağı ve çatal-bıçak takımlarını kocaman deliğe bırakırken omzunun üzerinden bana baktı. "Odamıza kadar

beni takip etmeyi planlamıyorsun, değil mi? Yolu biliyorum."

"Evet, biliyorum. Sadece oraya sağ salim vardığından emin olmak istedim, dostum."

"Bana öyle seslenmene gerek yok. Arkadaş değiliz, unutma?" Bana hayatımda gördüğüm en arsız gülümsemeyi yaptı ve hakkını teslim etmeliyim. Darbe indi.

Şimdi asansöre doğru giderken bana soğuk davranan o. Rollerin değişmesinden pek hoşlanmıyorum ama ikimiz de aynı masada olup bitenlerin farkında olduğumuz sürece, umurumda değil. Onun bana karşı arkadaş canlısı olmak zorunda olmadığı gibi benim de ona karşı arkadaş canlısı olmak zorunda değilim. Ve manzaranın tadını çıkarmaya devam edebildiğim sürece, şikayet etmek için bir nedenim yok.

Yürürken kalçaları ileri geri sallanıyor, her adımda dolgun kalçaları mükemmel bir sarkıt hareketine bürünüyor. Arkasından yürürken bu hareket beni hipnotize ediyor. Asansör çağırma düğmesine basmak için durduğunda neredeyse bana baktığımı fark ediyor, ama bakışlarımı kaçırıp kapıların sağındaki güvenlik levhalarına çok dikkat ediyorum.

"Yangın durumunda tahliye güzergahını iyice bildiğinizden emin olmak ister misiniz?" diye soruyor sesinde neşeli bir tonla.

Başımı salladım. "Binanın yerleşim planını zaten ezberledim, ama tekrar gözden geçirmekten zarar gelmez."

"Peki, benim kalçalarım bakarken hangi yenileme kursuna katılıyordun?"

Asansör kapıları zil sesiyle açılıyor ve o, saçlarını omzunun üzerinden savurarak içeri giriyor. Sanırım sandığım kadar kurnaz değilmişim.

Asansöre binip onun katının düğmesine basıyorum. Eğer ona gizlice bakmak istiyorsam daha dikkatli olmalıyım. Ya da belki de gizlice bakmayı tamamen bırakmalıyım. Sanki

onun sunabileceği her şeyi görmemiş gibi değilim. Şu ana kadar jinekoloğundan daha çok vajinasını gördüm.

Ama yüz yüze durum farklı .

İç sesim benimle tartışıyor, duymak istemediğim şeyleri söylüyor. Çünkü kabul etmek istemediğim bir gerçeği dile getiriyor. Kadın, kıyafetleri üzerindeyken beni kıyafetleri olmadan olduğundan daha çok etkiliyor. Eskiden, arkadaş gibi davranırken neredeyse daha kolaydı. Şimdi pembe gözlükler düştü, ikimiz de neler olup bittiğinin farkındayız, bu yüzden elimdeki işe odaklanmakta neredeyse daha çok zorlanıyorum.

Öte yandan, her şeyi bilmiyor. Hâlâ soyundan habersiz. Ya da buradan birkaç blok ötede bir sirk çadırında Jim ve Ice'in muhtemelen bir çocuk tacizcisinin kafasının kesilmesini izlediklerinin farkında değil.

Ve bu, benimle bu insanlar arasındaki en büyük fark. Avın kapıma getirilmesini istemiyorum. Bunun için çalışmak istiyorum. *Avlanmak* istiyorum. Kendimi *Jurassic Park'taki* dinazor gibi hissediyorum, ona şişman bir inek bıraktıklarında. Evet, avı alma açlığını dindirebilirdi ama öldürme dürtüsünü tatmin etmezdi. Aynı şey değil.

Belki de bu yüzden Quinn beni eskiden olduğundan daha çok cezbediyor. Asansörden inip koridorda sağa döndüğümüzde, bu teori daha da güçleniyor ve yükselmeye başlıyor. Onun arkadaşımı gibi davranmak benim açımdan her türlü çabayı ortadan kaldırmıştı. Çok kolaydı. Şimdi zorlaştığına göre? Bu bir sorun olacak. Bir insan, bir şeye sahip olamayacağı söylendiğinde onu en çok ister ve istediği şey için çalışmak zorunda kalan bir insan, onu daha çok takdir eder. Cinayet ve ilişkiler de bundan çok farklı değil.

Ama ben bir ilişki istemiyorum. Nihai hedefime ulaşmamı engelleyecek hiçbir engel istemiyorum. Quinn bir amaca ulaşmak için bir araç ve her zaman da öyle kalacak. Desmond ortadan kaldırılıp ailesiyle yeniden bir araya

geldiğinde, ben paramı alıp onlar farkına bile varmadan İskoçya'ya doğru yola koyulacağım. Hayır, hiçbir şeyin beni anavatanıma dönmekten alıkoymasına izin vermeyeceğim. Şeytani yeşil gözleri bile beni aksi yönde etkileyemez.

Odasının kapısını açarken gözlerini devirerek, "Gösterinin tadını çıkarın," diyor. "Biliyorum, izleyeceksiniz."

Evet, yapacağım. Ama bu sefer gözlerim biraz daha açık olacak.

Beşinci Bölüm

Quinn

oturup Havuz kenarındaki şezlonga , etrafa serpiştirilmiş küçük yeşilliklerin arasına gizlenmiş hoparlörlerden gelen neşeli ada müziğine omuzlarımı oynatıyorum. Şimdiye kadar tattığım en iyi piña coladayı yudumlarken tatlı lezzetler dilimi gıdıklıyor. Arkama yaslanıp, telefonum olmadan da içerik üretmeye devam edebilmek için Jim'in bana verdiği dijital kamerayı alıyorum.

Güzel görüntüler üreten yüksek teknolojili bir cihaz, ancak hantal ve benim basit cep telefonuma göre kullanımı çok daha zor. Burada geçirdiğim bir hafta içinde bu kamerayı yüzüme en az altı kez düşürmeyi başardım. Bugün de farklı değil. Yukarıdan çekim yaparken ve göğüs dekoltemi Tanrı'nın yüzüne doğru iterken, parmaklarım kamerayı kavrayamıyor. Ağır kamera elimden kayıp burnumun köprüsüne çarpıyor. Acıyla bağırıp zavallı yüzümü tutuyorum.

"Bu kadar bencil olmak tehlikeli," diyor Aven yanımda.

Evet, bu hâlâ devam ediyor. Bekçi köpeğim beni asla gözünden ayırmıyor. Odamda bile beni izliyor. Kameraları buldum. Meraklı gözlerden uzak olduğum tek yer banyo.

Umarım.

İçeride beni izleyen biri varsa, çok utanmıştır. Normalde bu kadar çok kırmızı et yemem ve bağırsaklarım da buna pek alışmadı. En azından şef alerjenimden kaçınmak konusunda çok dikkatli davranmış.

Beni izlediğine dair bir diğer ipucu da, ben odamdan çıkmaya niyetlendiğim anda her zaman odasından fırlayıp çıkmasıydı. İlk gece gizlice çıkmaya çalıştım ama koridora çıktığımda beni bekliyordu. Odasının tam benimkinin karşısında olması ne kadar da uygun!

Bugün odamdan mayoyla çıktığımda, o da mavi şortuyla bana katılmaya hazır bir şekilde oradaydı. Hatta bana güneş kremi sürmemi bile söyledi. Aslında oldukça sinir bozucu.

Kamerayı ona doğru tutuyorum. "Beyin sarsıntısı geçirmemek için fotoğrafımı çekebilir misin?"

Kaslı göğsünün üzerinde kollarını kavuşturup başını salladı. "Hiç şansın yok, kızım. Benim görevim seni güvende tutmakla başlar ve biter."

"Kendine zarar vermeyi önlemek de bunun bir parçası olmaz mıydı?" Kamerayı oynatıyorum ve geri adım atmayı reddediyorum. "Lütfen?"

Göğsünün derinliklerinden gelen homurtulu bir sesle ayağa kalktı ve kameraya uzandı. Memnuniyetle kamerayı ona uzattım ve poz planlamaya başladım. Artık bu çok daha kolay olacak çünkü—

Tık, tık, tık .

Aven kamerayı şezlongdaki çıplak ayaklarımın dibine fırlattı. "İşte. Lanet olası fotoğraflarını çektim. Şimdi sessizce oturabilir miyiz?"

"Hayır, öylece sessizce oturamayız. Günlerdir sessizce oturuyorum ve sıkılıyorum. Lunaparka gidemiyoruz. Telefonum olmadan eskisi kadar içerik paylaşmadığım için aboneliklerim azalıyor. Ve beni bu cehennem gibi tatile sürüklediğiniz günden beri Desmond'dan tek bir ses bile

duymadık! Bu noktada tüm bu sürecin gerekli olup olmadığını merak etmeye başladım."

"Hiçbir şey söylemiyor diye arka planda planlar kurmadığı anlamına gelmez." Yanımdaki şezlonga yığılıp ellerini başının arkasına koydu, sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. "Ama sen bilirsin. Eğer risk alıp anakaraya geri dönmek istiyorsan, buyur."

"Ciddi misin?"

"HAYIR."

Kamerayı ve şalı kaptım, ayağa kalktım. "Lanet olsun. Odamda başka bir program yapacağım."

"Bu sabah bir program yapmadınız mı?"

"Evet, bu yüzden *bir tane daha* söyledim. Tanrım, İngilizceyi ilk kez mi kullanıyorsun?"

Yakışıklı gölgem beni takip ederek lobiye giriyor. Ne yazık ki o kadar adi bir herif. Ayrıca, berbat tavrına rağmen ona karşı inanılmaz bir çekim duyuyor olmam da üzücü, ama her zaman böyle değil mi zaten? Sahip olamadığımız şeyleri en çok isteriz. Eğer en ufak bir ilgi gösterseydi, vajinam kururdu.

Neden böyleyiz?

Asansörle katımıza çıkıyoruz ve kapımda yollarımız ayrılıyor. O görevini yapıyor ve ben güvenli bir şekilde içeri girene kadar bekliyor, sonra odasına çekiliyor. Oraya hiç girmedim ama etrafının monitörlerle çevrili olduğunu ve tüm ekranların bana ayarlı olduğunu hayal ediyorum. Üçte bir oranında ürkütücü, bir oranında da biraz çekici. İzlenmeyi seviyorum. Bu yüzden işimde bu kadar iyiyim.

Eh, izleyenler psikopat olmadığı sürece izlenmekten hoşlanıyorum. Desmond, performans sergilemekten hoşlandığım türden biri değil. Ama Aven'e de söylediğim gibi, artık sorun teşkil etmiyor gibi görünüyor.

Bir hafta daha bekleyeceğim. Eğer o zamana kadar yüzünü göstermezse, Aven ve Jim'e artık yem olarak kullanılmak istemediğimi nasıl anlatacağımı bulmam

gerekecek. Elbette beni güvende tutmak istiyorlar, ama sadece Desmond'ın çirkin yüzünü göstermesine kadar. Onu hedef aldıklarında beni kurtarmak için aynı istekliliğe sahip olacaklar mı? İşte bundan emin değilim.

Yarım yamalak kurduğum ekipmanımı alıp yatağa çekiyorum. Çok sayıda kameramı ve pahalı mikrofonlarımı özlüyorum ama hepsi evimde. Çantama sığdırabildiğim dizüstü bilgisayar ve küçük web kamerasıyla idare etmek zorundayım. Oyuncaklar ve kıyafetler arasında pek yer yoktu ve erkekler 4K çözünürlükte veya saniyede on karede orgazm taklidi yapmamın umurunda bile değil. Bunu yaparken iyi göründüğüm sürece para ödeyecekler.

Dantelli kırmızı bir iç çamaşırı çıkarıp onu giyiyorum. Aven'in beni izliyor olması beni rahatsız etmiyor. Zaten her şeyi gördü ve bununla ilgili bir şey yapmıyor. Beni tahrik eden şey, bana bakarak cinsel tatmin yaşamaması.

Onun öyle olmadığını nereden biliyorsun ...?

İyi bir nokta. Bildiğim kadarıyla, şu anda dizlerinin üzerinde, cinsel organını elleriyle tutuyor olabilir. Bunu öğrenmenin tek yolu var.

Otel arazisinde dolaşan birkaç işçi dışında burada kalan başka kimse yok. Jim'i fotoğraf makinesini hediye ettiğinden beri görmedim bile. Bu bilgilerden cesaret alarak yarı çıplak bir şekilde salona adım atıyorum. Kırmızı iç çamaşırı dantelli külotumu zar zor örtüyor ve kalçamın büyük bir kısmı herkesin görebileceği şekilde açıkta. Soğuk havayla meme uçlarım sertleşiyor, ince kumaşın arkasından tüm sivri ihtişamlarıyla görünüyorlar.

Neyse ki salon, beklediğim gibi boştu.

Kapalı kapımın önünde bir an nefesimi tutarak bekledim, koridora çıkıp beni yakalamasını bekledim. Çıkmadı. Birkaç saniye sonra kapısı hala kapalıydı. Bu, cinsel organını içeri sokmak için biraz zamana ihtiyacı olduğu anlamına mı geliyor?

Yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. Belki de Aven, bana inandırmak istediği kadar etkilenmemiş değildir.

Kapısına doğru giderken kalçalarımı iyice sallayınca gülümsemem alaycı bir ifadeye dönüştü. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım... tam o sırada asansör koridorun sonunda zil çaldı.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Anüsüm kasıldı. Kapıların yavaş çekimde açıldığını, ardından kadın seslerinin kahkahalarla giderek yükseldiğini duydum. Yaklaştılar. Birkaç saniye içinde, yarı çıplak bir kadının otel kapısını çaldığını görecekler ve ne düşünecekleri konusunda onları suçlayamam bile. En komik yanı, haklı olacaklar. Kesinlikle bir seks işçisiyim. Bu sadece bir müşteri ziyareti değil.

Kapıma doğru geri dönerken, çıkarken o güzelim anahtar kartımı almayı unuttuğumu hatırladım. Araba bana çarpmadan önce arka yolda bir sincap gibi sağa sola koşuşturuyor olmalıyım. Çok seksi, şaşkın ve panik içinde bir sincap. Beynim sonunda devreye girdi ve kendimi Aven'in kapısına dayayıp tüm çaresizliğimle metaline vurdum. Her vuruşta avucum yanıyordu ama bu kapıyı açması için ona gerçekten ihtiyacım vardı.

Vaktim tükeniyor. Üç kadın asansörden çıkıp bavullarını toplamaya başlarken sırtları bana dönük, ama her an dönüp beni görecekler. Aven'in kapısının kolunu kavrayıp sallıyorum ama açılmıyor. Bu herif ne yapıyor böyle?

Kapısı ardına kadar açıldı ve neredeyse kollarının arasına düşecektim. Çok çıplak, çok ıslak kolları. Belinde bir havlu vardı ve koyu renk saçları köpüklü baloncuklar halinde kalın bir köpük tabakasıyla kaplıydı. Sanırım sonuçta bana bakarak mastürbasyon yapmıyordu. Duş almakla çok meşguldü.

Ama şu an bunların hiçbirini dert edecek kadar rahatlamış değilim. Kadınlar beni görmeden aceleyle içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Görünüşe göre artık tatil köyünde yalnız değiliz.

Altıncı Bölüm

Aven

Yatağa giderken ve üzerini örtmek için yorganı kaparken **gibiydi** nefes nefese kalmış bir sinir yumağı . Minnettarım. Bu, benim de biraz nefes nefese olduğumu fark etmeye vakti olmadığı anlamına geliyor. Odasından çıkıp benimkine doğru geldiğini fark ettiğimde, dizüstü bilgisayarı ve kayganlaştırıcıyı bir kenara koymak için çılgın bir koşuşturma yaşadım, böylece yaptığım şeyden başka bir şey yapıyormuş gibi davranabildim. Sahte duş güzel bir detaydı, ama çok yaklaşırsa, saçımda şampuan değil, vücut yıkama jeli olduğunu anlayacaktır.

Panikledim.

“Gösteri planlarınıza ne oldu? En azından önümüzdeki otuz dakika boyunca meşgul olacağınızı sanıyordum.” Üzerimdeki kıyafetleri işaret ederek, “Bana biraz rahat bırakamaz mısın, kızım? Bir erkeğin biraz dinlenmeye ihtiyacı var.” dedim.

Kekeledi ve kelimeleri birbirine karıştırdıktan sonra nihayet tutarlı bir cümle kurdu: "Orada insanlar gördüm."

"Ölü olanlar mı?"

“Hayır, aptal herif! Kadınlar. Jim tatil köyünü açmadan önce bu işi bitireceğimizi söylemiştin, değil mi?”

Sorumu tamamen geçiştirdi ve kendi sorusunu sordu. Ama şimdi bu benim de sorum. Tatil köyünde bir hafta daha yalnız kalacaktık—Jim zaman çizelgesini değiştirdiğini söyledi—peki neden insanlar geliyor? Ve kim bunlar? Jim, gemi yolculuğunda olduğu gibi işleri karıştıracak sıradan insanların gelmeyeceğine söz vermişti. Frankie ve King dışında hiçbir federal ajan da yoktu. Neden o takım elbiselilerin etrafta dolaşmasına izin verdiğini bilmiyorum ve kimin erken geldiğini de bilmiyorum, ama ikinci sorunun cevabını bulmak istiyorum.

"Yerinde kalacaksın, tamam mı?"

Başını sallıyor ve yorganı gğ्सne daha sıkıca çekiyor. Onu sahilde kovaladığım geceden beri gözlerinde gerçek bir korku grdğğim ilk an bu ve bu beni etkiliyor. O yorganı giymiş halde onu kovaladığımı hayal ederken havlu yükselmeye başlıyor. Gözlerindeki korku benim de korkum olurdu. Tamamen benim.

O farkına varmadan, istemeden de olsa beni nasıl tahrik ettiğini anlamadan banyoya doğru yöneliyorum. Gözden kaybolduktan sonra, salarımdaki köpüğü silip gri eşofman altı ve mavi bir tişört giyiyorum. O güzel kızın aksine, ben özel blgelerimi sürpriz olarak saklamayı seviyorum.

Artık kendimi iyi hissettiğime göre banyodan çıktım ve ona tekrar yerinden kalkmamasını hatırlattım. Homurdanarak onayladı ve ben de odadan ıktım.

Tam dışarı adımıımı atarken koridorun sonundaki bir kapı tık diye kapandı. Jim en sevdiği kişilerin hepsini buradaki sitlere yerleştirmişti, bu yüzden kesinlikle çekirdek grubunun üyelerinden biri olmalıydı. Koridorda yavaşça ilerleyip kapıyı çaldım ve saniyeler sonra kapıyı açan kişi Eve'den başkası değildi.

Gümüş rengi bir elbise ve başının tepesinde mükemmel yuvarlak bir topuz şeklinde toplanmış ince örgülü saçlarıyla göz kamaştırıyor. Keskin hatlı elmacık kemiklerini kapıya yaslayıp bana gülümsüyor.

"Aven Slade, senin olduğuna inanamıyorum. Gemide sürekli ortadan kaybolmandan sonra ortaya çıkacağını hiç düşünmemiştik. Fikrini ne değiştirdi canım?"

Kedi onun yanına yanaştı. "Lanet olsun, şimdi Kindra'ya yirmi dolar borçluyum."

"Sizin bir hafta daha gelmeyeceğinizi sanıyordum. Jim'in zaman çizelgesini öne çektiğini fark etmemiştim."

Eve ve Cat birbirlerine bakiştıktan sonra Eve, "Hayır, zaman çizelgesi her zaman böyleydi. Jim, üniversite öğrencileri tatile çıkmadan önce bizim eğlenmemizi istedi. Burayı halka açık bir alan haline getirmeyi planlıyor, sadece her yıl bahar aylarındaki etkinliğimiz için kapatacak. Adam iş fırsatlarını çok seviyor." dedi.

Arkamı dönüp öfkeyle Jim'in odasına doğru koştum. Kızlar arkamdan bir şeyler söylediler ama ne derlerse desinler umurumda değildi. Bu işi kabul ettiğimde, tüm gerçekleri bildiğimi varsaymıştım. Onlar olmadan işimi düzgün yapamam. Bence bu, göz ardı edilmemesi gereken oldukça ciddi bir gerçektir.

Kapıyı çalmaya başladıktan kısa bir süre sonra Jim kapıyı açtı. Üzerinde lacivert bir smokin ceketı vardı ve dudaklarının arasında kalın, yakılmamış bir puro duruyordu. Ama orada duran tek şey bu değildi, çünkü uzattığı kolunda büyük beyaz bir kuş da taşıyordu.

Kuşu görmezden gelip doğrudan asıl konuya geçiyorum. "Herkes gelmeye başlamadan önce bana bir hafta daha süre vereceğinizi söylemişsiniz. Ne değiştı? Ve neden ben bu görüşmeye dahil edilmedim?"

Kuş cıvıldayarak ve geniş kanatlarını çırparak, başındaki büyük beyaz ibiği kabartıp Jim'in ağızındaki puroyu düşürdü. Jim sinip kanat rüzgarının saldırısından kaçmaya çalıştı, ancak kuş cılız uzvunu sıkıca kavramaya devam etti.

"Sesini kıs! Kenny'yi korkutuyorsun!" Adam eğilerek ve sıyrılarak süitinin salonundaki kanepeye doğru ilerledi. Tam üzerine oturduğu sırada kuş havalandı ve yatağın

yanındaki kafesine kondu. “Bağırmaktan hoşlanmıyor. Çok sefil bir evden geldi ve sakın sesleri tercih ediyor.”

“Bağıran ben değildim, aptal herif,” diye homurdandım. “Neden bana yalan söyledin Jim? Bir haftamız daha olduğunu söylemiştin ve bilim bölümün dün gece uyurken götüme bir akı kapasitörü zımbalamadıysa, hâlâ bir haftam olmalıydı.”

Jim öne eğilip ellerini gözlerine sürdü. Bıkkın bir iç çekiş sesi çıktı ağzından, ama tam olarak neye bu kadar bıkkın olduğunu anlamadım. Seri katili tuzağı bozmadan ortaya çıkarmaya çalışan o değildi sonuçta.

"Bu, görevi inanılmaz derecede zorlaştırıyor. Yoksa bunu düşünmediniz mi?" diyorum.

Kuş kanatlarını çırpıp ötmeye başladı.

"Peki, ne zaman bir kuş edindin ki?"

Parmak ucunu dudağına götürüp gözlerini kapatıyor. Kuşun çığlıkları kesilince, oturmam için işaret ediyor. Koltuğun yanındaki kadife kaplı sandalyeye oturuyorum, ama sadece kuşu sakinleştirdiği için. O sesi bir saniye daha duymaya dayanamıyorum.

Jim'in şakaklarını ovuşturma şekline bakılırsa, o da anlayamıyor.

"Tarihlerde biraz... oynama yapmış olabilirim," diye itiraf ediyor sonunda.

“Biraz mı? Tamam dostum.” Dişlerimi sıktım ve başımı salladım. “İşleri iyice karmaşıktırdın ve bu rezaletten tamamen uzaklaşmaya çok yaklaştım. Tam bir karmaşa. Desmond o geceden beri hiçbir hamle yapmadı ve onu gerçekten ortaya çıkarmak için bu haftaya ihtiyacımız vardı. Herkes etrafta dolaşırken bunu nasıl yapacağım?”

Kapı çalınca Jim irkildi. "Görevinizi biraz aksatmış olabilirim." Ne demek istediğini sormama fırsat vermeden kapıya doğru koştu. Salona döndüğünde yanında King'i de getirmişti.

Uzun boylu, gri saçlı adam bana elini uzattı, ben de ayağa kalkıp sıkıca tokalaştım. Desmond'ı arama

Çalışmalarımızda neler olup bittiğinin farkındaydı ve ekibi onu takip etmemize yardımcı olmakta çok önemli bir rol oynamıştı. Yine de, varlığı bana huzursuz bir his veriyordu. Kk l grubumuzun sır saklamadığını sanıyordum, ama anlaşılan baştan beri ben farklı olan kişiymişim.

Jim ve King kanepeye oturuyorlar ve ben o kadar sinirliyim ki Jim'e lüks kşını kocaman bir kuş pisliğı yığınının üzerine oturttuğunu söylemeye cesaret edemiyorum. Umarım o kuş, başta o saçma sapan sigara içme ceket olmak üzere, sahip olduğu tüm pahalı şeyleri mahveder. Homurdanarak, kadife kaplı koltuğa geri kyorum.

"Pekala. Lafı uzatmadan doğrudan konuya geçelim. Burada gerçekten neler oluyor?"

Jim içini çekti. King kaşlarını çattı.

Sonunda King boğazını temizleyip Jim'e baktı. "Korkarım ki bunların hepsi benim hatam. Desmond'ı avlamak kişisel bir mesele. Yirmi yıldır peşindeyim ama onu yumruğumun içine sıkıştırmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Onu açığa çıkarmak için çok özel bir dizi koşula ihtiyacımız vardı ve sen ve Quinn de bunun bir parasıydınız."

Başımı salladım. "Neden ben? Quinn'in bu işte bir rolü olduğunu anlıyorum, sonuçta Desmond'ın şu anki takıntısı o, ama bu iş için adamlarınızdan herhangi birini kullanabilirdiniz. Ice Pick, Grim. Hatta Rosie bile yapabilirdi."

"Tam olarak değil," diyor Jim. "Psikoloji departmanımıza senaryolar yaptırdım ve en başarılı sonuç alma olasılığının en yüksek olduğu durum sizin kullanımınızla ilgiliydi. Kabul ediyorum, senaryoların çoğunda kızı kurtarmak için kendinizi feda ediyorsunuz, ancak Desmond her durumda bize ihtiyacımız olanı veriyor. Bunun adil bir takas olduğunu düşündük."

Uzmanlarının vardığı sonuç buysa, yeni uzmanlara ihtiyacı var. Hayatımın feda edilebilir olduğu kısmını görmezden geleceğim, ama kendimi herhangi biri için feda

edeceğimi düşünüyorlarsa aklını kaçırmışlar. "Kız iyi biri, üstelik çok güzel de, ama ben hava solumayı seviyorum. Çocuklara bir kız kardeşleri olduğunu söyleseydin daha iyi olurdu. Aile bağları falan filan."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama King kolumu tutuyor.

"Bekleyin, herhangi bir karar vermeden önce her şeyi ayrıntılı olarak açıklamama izin verin," diye yalvarıyor.

Ama ben öyle kolay kolay ikna olan bir kadın değilim. Pürüzsüz aksanı, mükemmel şekillendirilmiş saçları ve çeliği bile kesebilecek çenesiyle beni etkileyemez. "Teşekkürler dostum, gerek yok. Ben üzerime düşeni yaptım ve anlaşmanın gereğini yerine getirdim; parti başlayana kadar Quinn'i güvende tuttum. Şimdi bu senin sorunun. Ben paramı alıp yoluma devam edeceğim."

Jim ayağa kalkarken, "Bir de bonus vereceğim," diye ekledi. Kuş tüneyinden çığlık atıp kanatlarını çırpınca, Jim oturdu ve sesini fısıltıya indirdi. "Kampa kalmanız karşılığında elli bin dolar."

"Olamaz. Bana borcunu havale et, sonra da iletişim bilgilerimi sil." Hiç pişmanlık duymadan kapıya yöneldim. Quinn yavaş yavaş içime sinmeye başlamıştı ve muhtemelen bir sonraki mastürbasyonumda onu düşüneceğim, ama bu yeri ne kadar çabuk geride bırakırsam o kadar iyi.

"Temel maaşınızı ikiye katlayacağım," diyor Jim. "Toplamda 500 bin dolar."

Ayaklarım dondu. "Şimdi tam benim dilimden konuşuyor olabilirsin."

"Gaelik mi?" diye alaycı bir şekilde sordu King.

Gözlerimi deviriyorum. Sanki Kraliçe'nin İngilizcesi daha kolay anlaşılırmış gibi.

"Küçük bir sorun var," diye ekliyor Jim ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Sonra işin püf noktasını açıklıyor ve bu durum hoşuma daha da gitmiyor.

Yedinci Bölüm

Quinn

bir Saatlerce odada yalnız kaldıktan sonra adam odaya daldı. Ben çoktan onun spor çantasını karıştırıp tişörtlerinden birini giymiştim. Kimsenin bakmadığı seksi iç çamaşırlarıyla oturmaktan bıkmıştım. Zaten giymemin tek sebebi bu. Her yerime batan ipler ve püsküller yüzünden kesinlikle rahat değilim.

Kıyafetlerime bakıp gözlerini devirdi. "Odana git ve güzel bir şeyler giy. Tercihen sana ait bir şey olsun. Seni yemeğe götürüyorum."

"Ah, yani randevu gibi mi?" diye soruyorum omuzlarımı cilveli bir şekilde silkeleyerek. Bol tişörtümün altından sallanan göğüslerim, ama o bakmıyor bile. Dolapta bir şeyler aramakla çok meşgul.

"Hayır, randevu gibi değil," diye homurdandı. Doğrulup tişörtünü çıkardı ve bana kaslı göğsünün muhteşem bir görüntüsünü sundu. Tuğla gibi sağlam bir vücudu vardı, geniş göğsü ve ince beli. Koyu renk kıllar eşofmanına doğru uzanıyordu ama gözlerim yan tarafındaki dövmeyle takıldı.

Başımı yana eğip ona doğru işaret ettim. "Bu bir ejderha mı?"

Kolunu kaldırıp dövmeye bakıyor, sanki neyden bahsettiğimi anlamak için onu görmesi gerekiyormuş gibi. "Evet. Edinburgh Ejderhası'nı hiç duydun mu?"

Ben görmedim, o yüzden başımı sallıyorum.

"Sıkıldığınız zaman biraz araştırma yapın ve konu hakkında bilgi edinin."

"Ya da bana doğrudan söyleyebilirsin? Konuşmalar genellikle böyle olmaz mı?" Dudaklarımı ısırıp sabırla pantolonunu çıkarmasını bekliyorum.

"Sanırım. Eğer konuşuyor olsaydık. Ama konuşmuyoruz. Git giyin." Eşofmanının belini kavrayıp bekliyor. "Hadi."

Homurdanarak kapıya doğru sinsice yaklaştım. "Hiç eğlenceli değilsin. Ama odama nasıl gireceğim? Anahtar kartım içeride."

Eşofmanının cebine uzandı ve bana bir kart fırlattı. "Odanızın yedek anahtarı. Akşam yemeğinde geri vermeyi unutmayın."

Kartı kalçamdaki külot ipine sıkıştırıp odadan çıkıyorum. Belki geri veririm, belki vermem. Sonra nasıl hissedeceğime bakarız.

Aven bir saat sonra odama geldi. Kot pantolonunu ve deri ceketini çıkarıp haki pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Kalın boynuna siyah bir kravat takmış, kollarını sıyrarak dövmeli ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Onu hiç bu kadar şık giyinmiş görmemiştim ve bu benim için bir şoktu. Ama iyi bir şoktu.

"Çok şık görünüyorsunuz, Bay Slade," diyerek ona yaklaştım ve lavanta rengi kokteyl elbisemi savurdum. Etek ucu genişçe açılmıştı, bu da kendimi seksi bir prenses gibi hissetmemi sağlıyordu.

Kravatıyla uğraşırken bana bir bakış bile atmadı. "Bu akşam yemeğinde yanımdan ayrılma."

Dönmeyi bırakıyorum. "Elbisemi övmeyecek misin?"

"Neden böyle bir şey yapayım ki? Zaten güzel görüldüğünü biliyorsun. Az önce topaç taklidi yapman da bu yüzden değil miydi?"

Çenemi sıktım ve mor el çantamı yataktan kaptım. "Bir kız hâlâ iltifat duymaktan hoşlanır."

"Kendine bu kadar güvenmeseydin, başkasının sana iltifat etmesi için biraz yer bırakırdın belki." Omuz silkip ellerini ceplerine soktu. "Ama ciddi söylüyorum, akşam yemeğinde yanımdan ayrılma."

O arkasını dönüp odadan çıkarken, ben de onu koridora kadar takip ettim ama arkasından surat asma fırsatını kaçırmadım. Kendini çok büyük ve güçlü sanıyor, sanki özgüvenimi yerle bir edip sonra da bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünüyor.

Asansöre binerken, "Biraz özgüvene sahip olmanın nesi yanlış?" diye soruyorum. "Hem de benim işimde özgüven satar. Aman Tanrım, kameramı unuttum!"

Asansörden inmek üzereydim ki Aven koluyla yolumu kesti ve kapıları kapatmak için düğmeye bastı.

"Parklarda fotoğraf çekmek yasak, küçük kızım. Bu Jim'in kuralı, benim değil."

Gözlerim parladı. "Sonunda parka mı gidiyoruz? Ne kadar heyecan verici! Ama neden fotoğraf çekemiyorum?"

Aven saatine baktı, sonra gözlerini tavana dikti. "Çünkü tam şu anda bir grup seri katil bize katılmaya hazırlanıyor ve yüzlerinin sizin porno sitenizde yayınlanmasını istemiyorlar."

Neredeyse tükürüğüm boğazıma kaçacaktı, çünkü *ne* ? "Seri... katiller mi? Şaka yapacak biri değilsin, o halde tam olarak ne demek istiyorsun?"

Asansör zemin katta duruyor ve lobiye doğru ilerliyoruz. Resepsiyonda Alman komşumu görüyorum. Yanında sessiz

bayan arkadaşı duruyor, o onları odaya yerleştirirken çantasında bir şeylerle oynuyor. Aven yürümeyi durduruyor ve onları işaret ediyor.

"Bu Grim, ama Almanya'da *Der Sensenmann* olarak biliniyor." Parmağı hafifçe hareket ederek kadını işaret ediyor. "Bu da Maudlin Rose, Orta Batı'dan bir katil. Kocasını boğazını kesip onu normal konuşma yeteneğinden mahrum bıraktı. Şimdi de onu kızdıran erkekleri öldürüyor."

Gözlerimi deviriyorum çünkü ciddi olamaz. Komşum tuhaf biri ama seri katil değil. İmkânsız. Karısı da öyle bir tipe benzemiyor.

"Yani bana, beni bir seri katilden korumakla görevliyken, şimdi seri katillerle dolu bir otele getirdiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet, size aynen bunu söylüyorum. Ama biz sizin için bir tehlike oluşturmuyoruz."

" *Biz mi ?* Yani sen de onlardan birisin mi diyorsun?" Tamam, soğuk tavrı ve ilgisiz duruşuyla buna neredeyse inanabilirim. Ama yine de... benimle dalga geçiyor. Geçiyor olmalı.

Tekrar yürümeye başlıyor ve ben de ona yetişmek için acele ediyorum. Eğer doğru söylüyorsa, bunu acı bir şekilde öğrenmek istemiyorum. Ona inanmıyorum—bu gerçek olamayacak kadar saçma—ama beynimi kemiren bir şüphe karıncası var ve bu şüpheyi dindirmiyor.

Açık havuz alanına açılan kapıların önünde duraksadı. "Öldürdüm, kızım. Çok öldürdüm. Ve yakalanmadan önce daha çok öldürmem gerekiyor." Kapı kolunu kavradı, sonra iç çekerek ve başını sallayarak bıraktı. "Jim, bazı şeyleri senden saklamamı istedi, ama içim rahat etmedi. Sana bir seçim hakkı verilmeli, bu yüzden sana bunu sunmak istiyorum."

Ah, gerçekten de bu işin içine giriyor, ama ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Beni korkutmaya çalışıyor. Neyse, onun bu saçma şakasına kanmayacağım.

“Senden korkmuyorum Aven ve senin ya da bu kişilerin herhangi birinin katil olduğuna inanmıyorum. O yüzden bana gerçekte neler olup bittiğini anlat. Desmond'ın nerede olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?”

Ve sonra... bana her şeyi anlatıyor.

Sekizinci Bölüm

Quinn

bile Seri katillerle çevrili bir masaya otururken , söylediklerinin tek bir kelimesine inanmıyorum. Yine de, onun açıklaması en mantıklı olanı. Sanırım, birinin kendi gözlerimle öldürüldüğünü görene kadar tam olarak inanmayacağım, ki bu akşam yemeğinde bunun olacağına beni temin ediyor.

Eğer doğru söylüyorsa nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Mantıklı tepki, en yakın tekneye doğru çığlık atarak koşmak olurdu, ama kendime mantıklı bir kadın diyemem. Bir yanım onun dürüst olmasını ve gerçekten de karanlık yeraltı dünyasına çekilmiş olmamı umuyor. Belki de karanlık aşk hayallerimi sonunda gerçeğe dönüştürebilirim.

Ama onunla değil.

Aven'in ilgilenmediğini neredeyse kabullendim. Hayal kırıklığı mı? Evet. Ama şaşırtıcı değil. Duygusal olarak kendini kapatmış durumda ve ben de bu engelleri aşmak için enerji harcayacak durumda değilim. Eğer zevk almak istiyorsam, bunu başkasıyla yapmalıyım.

Bana verdiği diğer küçük ipucunu da göz önünde bulundurursak, bu zor olmamalı. Meğerse sadece seri

katillerle çevrili değilmışım; seri katillerin kraliyet ailesindenmişim. Grantham Carter adında bir katil büyük patron, DNA'mın diğer yarısını sağlamış. Ancak bunu kendi avantajıma kullanamayacağım. Aven, Jim izin verene kadar kimseye söyleyemeyeceğimi ve Jim kendisi söylediğinde şaşırmış gibi davranmam gerektiğini söyledi.

Hayır, kadınsı cazibem işe yarayacak, bu yüzden uygun erkekleri aramak için odayı tarıyorum. Birkaçını görüyorum, ama sonra o erkekler masaya bize katılıyor ve aslında o kadar da uygun olmadıklarını fark ediyorum. Üçünün de yanımızda oturan kadınlarla ilişkisi var gibi görünüyor - Eve hariç, onun seri katil olmasının yanı sıra lezbiyen bir moda modeli olduğunu öğrendim. Sanki bir taşın altında yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Bütün bunların heyecanı beni korkutmaktan çok büyülüyor. Yani, elbette korkuyorum da, ama adrenalin patlaması ürpertiden çok heyecan verici. Aven'e inanılacak olursa, etrafım katillerle çevrili ve yine de dokunulmazım.

Efsanevi mirasımın ötesinde bile, güvenliğim garanti altında. Kabul ediyorum, bu sadece Aven'in garantisi olduğu için, ama yine de. Bu, gerçekten de bir güvence.

"Aven, bu akşam kolunda olan o güzel bayan kim?" diye soruyor güzel sarışın bir kadın. Karşımızda, ananas desenli bir gömlek giymiş bir adamın yanında oturuyor.

Aven beni herkesle tanıştırıyor ve ben de isimlerini aklımda tutuyorum. Ama bunlar gerçekten onların isimleri mi? Polisle birlikte olup olmadığımı bilmedikleri halde bana bu kadar güvenmeleri biraz riskli gibi görünüyor.

Ama sonra kadınlardan birinin FBI ajanı olduğunu öğreniyorum. Bu işin ucu nereye kadar uzanıyor acaba?

Nihayet konuşacak başka insanlar bulduğum için çok heyecanlıyım. Bu insanlar, Aven'in aksine, tek kelimelik cevaplardan daha fazlasını verebiliyorlar. Çok arkadaş canlısı ve dışa dönükler, seri katillerden beklediğim gibi değiller hiç. Bu da beni, günlük hayatımda kaç kişinin

kapalı kapılar ardında hayal edilemez şeyler yaptığını merak ettiriyor.

Ancak konuşmaya fırsat bulamadan konferans salonundaki ışıklar kısılmaya başladı ve Jim, etkinlik alanının başındaki küçük sahneye çıktı. Garsonlar masaların arasında sessizce dolaşp su bardaklarını doldururken konuşmalar sustu.

“Merhaba Günahkarlar ve Slaughter Park'a hoş geldiniz!” diyor ve kalabalık hafifçe alkışlıyor. “Uzun zamandır bizimle olanlarınız için tekrar hoş geldiniz demek istiyorum. Bu sefer birkaç değişiklik fark edeceksiniz, örneğin Sığırlar için yaptığımız seçimler gibi, ama buna birazdan değineceğiz. Yeni gelenler için ise bu inziva programlarının kurallarını gözden geçirmek istiyorum.”

Aven'e daha da yaklaşıyorum ki kulağına fısıldayabileyim. Ama ona yaklaştığım anda düşüncelerim uçup gidiyor. Çok *güzel* kokuyor. Siyah deri ve deniz tuzu karışımı bir koku ve bu koku ciğerlerimde uykuya dalmak istiyorum. Vücudumdaki her şeyi rahatlatıyor.

Beynim, beni kokladığımı fark etmeden önce soruyu sormamı hatırlatıyor. "Buradaki katiller kurallara uyuyor mu?" diye fısıldıyorum.

Başını salladı ve Jim'i dinlemem için işaret etti.

“Her şeyden önce, bu adada hedef alınan tek kişiler Sığırlar. Onları kıyafetlerinden tanımak kolay. Çocuklara karşı suç işleyen Sığırlar pembe giyer. Tecavüzcüler kırmızı giyer ve bu yılki yeni kategorimiz sarı cübbeler giyecek. Evet, günahkarlar! Bu sefer hayvanlara kötü davrananları öldürüyoruz!”

Kalabalıktan bir tezahürat koptu ve ağzımdan çıkmaya çalışan kıkırdamayı gizlemek için ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Sanki bir şaka programındaymışım gibi hissediyorum. Her an biri çıkıp kameraları gösterecekmiş gibi. Bu gerçek olamaz.

Jim sırtarak herkesi sakinleşmeye çağırdı ve herkes sakinleşti. Boğazını temizleyip mikrofonu tekrar ağzına götürdü. "Bu inzivada yeni kategorimize gösterilen heyecanı görmekten çok memnunum, ancak yalnızca Sığırların öldürülebileceğini tekrar belirtmeliyim. Bir personel üyesinin veya bir Günahkarın hayatına son verirsiniz, bunun... sonuçları olacaktır."

Aven'e tüm bu olaylarda benim yerimin ne olduğunu sormak istiyorum. Bu geri çekilmenin gerçekte ne olduğunu açıkladığında, benim ne gibi bir rol oynamam gerektiğini söylemedi. Desmond'ı açık alana çekmelerine yardım etmek dışında, benden ne beklendiğinden emin değilim. Birini öldürmem mi gerekecek?

Tanrım, umarım öyledir.

Karanlık fantezilerim olduğu bir sır değil. Sohbet grubumdaki herkes karanlık romantizm takıntımı biliyor. Ama bu sadece onlara gösterdiğim bir şey. Kalbimin ne kadar karanlık olduğunu bilmiyorlar. Bilselerdi, muhtemelen yanlış türde müşteriler çekerdim. Mesaj kutum Desmond'larla dolup taşardı.

Ama bu insanlar farklı. Eğer gerçekten katillerse, bir ahlak kurallarına uyuyorlar. Onlar, dünyayı pedofillerden, tecavüzcülerden ve hayvan istismarcılarından arındırarak iyilik yapan kanunsuzlar. Ben de bu dünyanın bir parçası olmak istiyorum.

Ve ışıklar kısılırken ve Jim, kapüşonlu üç Sığırı sahneye getirirken, belki de doğuştan hakkım olan karanlık evrene görkemli girişimi nihayet gerçekleştirebilirim.

Dokuzuncu Bölüm

Aven

Her şeyi göz önünde bulundurursak, kız bu durumu iyi karşılıyor. Belki de biraz fazla iyi. Çığlık atmaya başlayacağını falan beklemiyordum ama seri katil meselesi onu rahatsız etmekten çok meraklandırmış gibi görünüyor. Jim, simülasyonun bu sonucu öngördüğünü söyledi. Ancak onun değerli simülatörünün kızın ne kadar neşeli olacağını tahmin edebileceğini sanmıyorum.

Doğrusu, kıza babasının seri katil olduğunu söylediğim bir simülasyon hiç yapmadık. Bu muhtemelen benim hatamdı, ama biraz daha uyum sağlamasına yardımcı olacağını düşündüm. Soyadı belli avantajlar sağlıyor ve bu avantajları bilmenin onu rahatlatacağını düşündüm. Gerçekten de işe yaramış gibi görünüyor. Hiç korkmuş gibi görünmüyor.

Jim akşam yemeğini bir oyunla açtığında, gönüllü ararken Quinn'in eli ilk kalkan oluyor. Bu anın nasıl sonuçlanabileceğini tartıştık. Çoğu durumda, simülasyon onun cinayetlere tanık olmakla ilgileneceğini, ancak katılacak kadar ileri gitmeyeceğini öngördü. Sanırım bu makinenin tahminlerine bu kadar çok güvenmeyi

bırakmalıyız, çünkü bu kadın herhangi bir durumda açıkça en düşük olası sonuç.

Jim bana bakıyor, sessizce ne yapacağını soruyor. Ben de ona bakıyorum ve yardım teklif etmiyorum. Bu onun maymunu ve onun sirki, ben de sadece kuyruğunu tutmak için buradayım.

“Şey... hadi gel yukarı, Quinn,” diye kekeledi Jim sonunda. Onu gruba tanıttı, ama Quinn gülümseyip dinlemek yerine, içindeki performansçı tüm gücünü ortaya koydu.

Quinn mikrofonu elinden kapıp kalabalığa gülümsedi. “Merhaba herkese,” dedi parmaklarını oynatarak. “Jim'in de dediği gibi, adım Quinn, ama bazılarınız beni farklı bir isimle tanıyor olabilir.” Göz kırptı.

Göz kırpmak gibi bir şey.

Ne yapıyor bu? Eğer babasının kim olduğunu herkese söylerse, Jim beni kıcıma tekme atarak evden kovacak.

“Doğru! Ben Daisy!” Topuğunu kaldırıp utangaç kıkırdamasını zarif küçük parmaklarıyla gizledi.

Rahat bir nefes aldım. Kastettiği şey Carter soyundan gelmesi değil, webcam üzerinden görüntülü sohbet ettiği alter egosuymuş.

“Bu akşamki yemekten sonra, sadece günahkâr dostlarım için sohbet odamda özel bir gösteri düzenleyeceğim. Bu akşamki yemekten sonra biraz daha eğlenceye ihtiyacı olan varsa, nerede olduğumu biliyorsunuzdur.” Alt dudağını ısırp, neşeli bir kıkırdamayla omuzlarını salladı.

Onun açıklamasından sonra kalabalık çılgına döndü. Kızlar bile ıslık çalıp destekleyici alkışlar savuruyordu. Masamızdaki erkekler sadece kibarca alkışlarken, bekar erkekler adeta ağızlarının suyu akıyordu. Ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum.

Bunların hiçbiri daha önce konuşulmadı ve tahammül edemediğim bir şey varsa o da anlık kararlar vermektir.

Jim'in tepkisini ölçmek için ona bakıyorum, ama o hâlâ neşeli bir yüz takınmış durumda. Zaten neden olmasın ki? Desmond'ı açığa çıkarmak için, onun kıymetli tablosunu sergilemekten daha iyi bir yol olabilir mi?

Sorun şu ki... bağlı olmayan hemen herkes tarafından çok beğeniliyor gibi görünüyor. Yemek salonuna şöyle bir göz atıyorum ve Jim'in sorularını yanıtlarken kalçalarını sallayışını izleyen düzinelerce erkek gözünün hayranlıkla parladığını görüyorum. Kız sahnede doğal bir yeteneğe sahip. O küçük mor elbisesiyle cinsel çekicilik ve baştan çıkarıcı bir enerji saçıyor.

Jim'in çalışanlarından Gary, büyük bir masayı sahne ışıklarının altına doğru tekerlekli bir şekilde getirirken dikkatim tekrar sahneye döndü. Kalın bir kadife örtü, masanın üzerindeki gizleyerek, idamlarını bekleyen üç sığırın önüne yerleştirdi. Masanın ortasında bir tünek vardı. Tekerlekler yerine kilitlendiğinde, büyük beyaz kuş sahne dışından uçarak masanın ortasına, tam tüneğe kondu.

"Herkes, Kenny ile resmen tanıştırmak istiyorum," diyor Jim ve kuş kanatlarını çırpıp ibiğini kabartıyor. Çığlıklar başlıyor, bu yüzden Jim sesini fısıltıya indiriyor. "Bu arkadaş için herkesin sessiz konuşmasını istiyorum. Bakın, Kenny ailesinin onu ihmal ettiği bir evden geldi. Kendi boyundan daha büyük olmayan minicik bir kafeste tutuluyordu. Sıkıntıdan veya can sıkıntısından çığlık attığında, kafesine vurup karşılık olarak çığlık atıyorlardı. Korkunç bir evin tek kurtulanıydı. Bu adamın elinde yirmi üç kuş ölü bulundu."

Jim sarı kapüşonu hızla çekip çıkarır ve ince dudakları dikilmiş, inleyen bir adamı ortaya çıkarır. Yağlı siyah saçları alına yapışmış terden sırılsıklam olmuş, kuşu görünce gözleri fal taşı gibi açılır.

"Doğru," diyor Jim. "Kenny'nin eski efendisini sahneye getirdik ki sonunda suçlarının bedelini ödesin ve intikamı sunmak için işkence ettiği kuştan daha iyi kim olabilir ki?"

"Lanet olası bir bok parçası," diye mırıldandı kuş, insana çok benzeyen bir sesle. "Lanet olası, lanet olası."

Gary masanın kadife örtüsünü hızla çekerek, parıldayan gümüş silahları ortaya çıkardı. İşini bitirince, alaycı bir sırıtışla sahneden ayrıldı.

Kenny'nin başı, parlak şeylere bakarken yeniden sallanmaya başladı. Kanatlarını kıpırdatıp bir yandan diğer yana sallanırken, ürkütücü mantrasını tekrarlamaya devam etti: "Lanet olası şey, *lanet olası* şey!"

Quinn, Jim'in arkasında parmak uçlarında durarak, masadaki silahlara göz atabilmek için etrafını görmeye çalışıyor. Aralarında pala, tabanca ve bir çeşit tırpan bulunan çeşitli seçenekler mevcut. Bunlardan herhangi birini seçmeden önce Jim öne çıkıp inci saplı gösterişli tabancayı kapıyor. Namluyu tavana doğru tutarak silahı havada sallıyor. Düşündüğüm şeyi yapmaya hazırlanıyorsa, silahlar konusunda pek deneyimli olduğundan emin değilim.

Ama tam olarak bunu planlıyor. Tabancayı tüneğin ortasındaki özel bir yuvaya yerleştirirken, kuşun ibiği kalkıyor. Başını yana eğiyor ve silahı artan bir ilgiyle inceliyor. Pullu ayaklarından biri tetik koruyucusuna doğru uzanıyor ve midem bulanıyor.

Jim elini korumanın üzerine koyup kuşa parmağını salladı. "Henüz değil, Kenny." Kalabalığa dönerek güldü. "Yeni bir bölüm açtık, anlıyorsunuz. Sadece bu hayvanlara kötü davranan zalim insanları cezalandırmak istemiyoruz. Hayvanları da kurtarmak istiyoruz. Kenny, bu inzivada tanışacağınız birkaç hayvandan ilki. Bakım ve şefkat sayesinde tüy yolma alışkanlığını azalttık ve onu mükemmel bir sağlığa kavuşturduk. Hatta bu anı onun için mümkün kılmak için onu silah seslerine karşı duyarsızlaştırdık. İyileşme yolculuğundaki son eylemi olarak, ona kendisine kötü davranan insanı yok etme fırsatı veriyoruz."

Kalabalık onaylayıcı fısıltılarla karşılık verirken, Quinn de Jim'in arkasında sessizce ellerini çırpı.

Ice Pick elini masasından kaldırır ve Jim ona doğru yaklaşır. Mikrofon, çekingen sorusunu zar zor duyar: "Ama Jim... o kuşun başparmağı yok. Silahı nasıl ateşleyecek?"

Jim başını geriye atıp kahkaha atıyor ve kalabalık da karşılık olarak kibarca kıkırdıyor. "Silah özellikle Kenny için tasarlandı. Geri tepmesi minimum düzeyde ve komut üzerine harekete geçmesi için eğitildi. Sonuçta karar ona ait olacak, ama ben '*bang, bang*' dediğimde ne yapacağını göreceğiz. Bu silahın son teknoloji ürünü, çok hassas bir tetiği var—"

Suçlamak !

Silah patlar ve herkes çığlık atar. Kenny kanatlarını çırpır ve ibiği gökyüzüne doğru kalkık bir şekilde tüneyinde dans eder. Sığır, sarı kumaşın arkasında açmaya başlayan kırmızı gül goncasını gördüğü göğsüne bakar. Ne olduğunu anladığında burnundan çığlık atar.

Kenny kanatlarını çırpıyor ve... gerçekten çok memnun görünüyor. Pullu ayağını tüneğe geri çekiyor ve başını biraz daha sallarken kanatlarını kıpırdatıyor. Mutlu cinayet dansına devam ederken, koyu renkli gagası ancak bir gülümseme olarak tanımlayabileceğim şekilde açılıyor.

Kenny'nin tam zıttı olan Quinn'e bakıyorum. Heyecan yüzünden silinmiş, yerini soluk bir şok ve belirsizlik manzarası bırakmış. Parmak uçları göğsünde titriyor. Ağzı açık kalmış, gözleri geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar açılmış. Nefes almıyor, ben de almıyorum. Ta ki yüzüne bir gülümseme yerleşene kadar.

Gözlerini kamaştıran spot ışıklarına rağmen, kalabalığın arasına bakıp beni bir şekilde buldu. "*Vay canına,*" diye mırıldandı.

Pardon, ne? *Bu mu* onun cevabı?

Ölmekte olan adam dizlerinin üzerine çöker ve iki yanındaki kapüşonlu sığırlar korkup uzaklaşmaya çalışırlar,

ancak ayak bileklerinden zincirlerle birbirlerine bağıldırlar. Gidecek hiçbir yerleri yoktur. Hayvanlara kötü muamele eden adamın ölümüne tanık olurken kalabalık sessizliğe bürünür; bu ölüm gereğinden çok uzun sürer, ki tam da hak ettiği şeydir. Beş dakika süren inlemelerden sonra Jim sonunda silahı kapar ve beynine bir kurşun sıkarak işini bitirir.

Sonra Quinn'e dönerek, "Sıradaki kim?" diye sorar.

Kanım donuyor çünkü bu asla planın bir parçası değildi. Onun cinayetlere şahit olması, olması gerekenin en üst noktasıydı. Katılmaması gerekiyordu. Yine de masaya doğru ilerlerken ve krom bıçaklı bir demir testeresi alırken yüzünde kocaman bir gülümseme ve heves var. Ve tüm bunlar, ona Baba Carter'dan bahsettiğim için benim suçum. Kahretsin.

"Pembe çocuk istismarcıları içindir, değil mi?" diye soruyor, sinmiş sığırları gözleriyle süzerek.

Jim başını salladı ve kadın pembe karakterin yanına yanaştı. Dudaklarını hafifçe ısırarak kapüşonu kavradı ve hızla çekti, yaşlı bir adamın buruşmuş yüzünü ortaya çıkardı. Zararsız görünüyordu, ama çoğu öyleydi zaten. Bu yüzden bunca zamandır yakalanmadan kurtuluyorlardı.

Quinn, olan biteni dinlemeyi bile beklemiyor. Jim'in bu iğrenç canavarın çocuklara neler yaptığını anlatmasına ihtiyacı yok. Adamın gri saçlarını yakalıyor, kafasını geriye çekiyor ve boğazını kesmeye başlıyor.

Bıçaktan kurtulmaya çalışırken bacakları savruluyor, ancak zincir onu yakalayıp yere seriyor. Quinn hemen üzerine atılıyor. Elleri arkadan bağlı olan adam, Quinn'in vahşi saldırısına karşı savunmasız kalıyor; Quinn beline oturup tekrar testereyle kesmeye başlıyor. Yüzünü göremiyoruz. Katliamı göremiyoruz. Görebildiğimiz şey, sahneye yayılan kırmızı bir su birikintisiyle birlikte tekmelerinin nasıl zayıfladığı.

Adam hareket etmeyi bıraktığında, Quinn nihayet ayağa kalkar ve etrafındakilere döner. Elinde demir testeresi

tutarken ve eğilirken, mor bir zarafet ve kızıl bir öfke içindeydi. Kabarık elbisesi, soluk teni ve altın sarısı saçları kırmızı lekelerle kaplıydı.

Hayatımda bundan daha güzel bir manzara görmedim.

Ya da daha korkunç bir tanesi.

Quinn'in Jim'in bu adamın suçlarıyla ilgili açıklamalarını beklemesine gerek yoktu. Hatta adamın yanlış bir şey yaptığını bilmesine bile gerek yoktu. Sadece öldürme iznine ihtiyacı vardı.

Arkadaşlarım, sanırım az önce bir canavarın doğuşuna şahit olduk.

Onuncu Bölüm

Aven

Akşam yemeğinden sonra endişelerimi Jim'e ama o hiçbirini **anlattım** dinlemek istemedi. Quinn'in kan ve ilgi açlığını olumlu bir şey olarak görüyor. Özellikle de ilgi kısmını. Düşüncesi, günahkarlar için hazırladığı özel yayının Desmond için çok cazip olacağı ve onu kendini göstermeye zorlayacağı yönünde. Jim bu fikri o kadar çok beğendi ki, otelin her odasına yayın kurmasına bile yardım etti. Birkaç dakika içinde, isteyen herkes için dördüncü kanalda görünecek.

Ne kadar da muhteşem!

Hatta beni odadan kovdu ki, canlı yayın sırasında ne yapacağını konuşabilsinler. Beni. Onun koruması olan beni. Benden onu güvende tutmamı bekliyor ama beni planlara dahil etmiyor. Bu gece görmezden geldim ama bu şartlarda çalışamam. Yarın onunla konuşacağım.

Şimdilik en sevdiğim programı izleme zamanı.

Televizyonu açıp dördüncü kanala geçiyorum. Şu an sadece tatil köyüne hoş geldiniz yazan bir ekran görünüyor, ama çok geçmeden Daisy'nin Odası ekranımı kaplayacak. Ama tek ekran yetmiyor, bu yüzden dizüstü bilgisayarımı da

çıkarıyorum. Birkaç tıklamayla, odasını başka hiç kimsenin erişemediği açılardan görebiliyorum.

Quinn yatağının tam ortasına oturuyor. Lavanta rengi kokteyl elbisesini gümüş pullu bir sütyen ve külot takımıyla değiştirmiş. Sanki bir pop prensesinin konserde giyeceği bir şeye benziyor. Neredeyse Hitachi Magic Wand'ı mikrofon gibi kaldıracaklarını bekliyordum ama o sadece fişe takıp yastığın altına saklıyor.

Banyonun yanındaki aynaya doğru ilerlerken, onu izlemeye devam edebilmek için kamerayı değiştiriyorum. Geniş yansıtıcı yüzeyde kendine bakıyor, gösterişli külotunun önündeki kabarık deri parçasını sıkıştırırken bir o yana bir bu yana dönüyor. Deriyi kumaşın arkasına saklarken yüzüne bir somurtma ifadesi yerleşiyor. Vücut şeklinden açıkça memnun değil, ama ben onu mükemmel buluyorum. Bel bölgesindeki o fazladan yumuşaklık bir dezavantaj değil, bir artı.

Ona bu şekilde bakmamam gerekiyor. O benim öncelikli varlığım ve odak noktam yalnızca onun güvenliği olmalı. Neden bu kadar dikkat dağıtıcı olmak zorunda?

Gösterinin başlama vakti geldiğinde, aceleyle yatağa geri döner ve yorganın üzerine yerleşir. Doğru kadrajı aldığından emin olduktan sonra canlı yayına geçer. Televizyon ekranım onun görüntüsüne geçer ve tüm o ışıltılı kıyafetleriyle karanlığı dağıtır.

“Hey, parti severler,” diyor parmaklarını oynatarak. “Hepinizin bu gece Daisy’nin Odası’nda bana katılmayı seçtiğine çok sevindim. Normalde biraz karşılıklı konuşmaya alışkınımdır, ama bu ortamda sohbet mümkün değil.” Alt dudağını büzerek somurtuyor ve anında dizlerinin üzerinde, aynı yüz ifadesini yaparak bana baktığını hayal ediyorum. “Ama endişelenmeyin! Eminim hepimizi çok eğlendirebilirim.”

Yatakta pozisyon değiştiriyor, yan yatıştan dizlerinin üzerine oturmaya geçiyor. Öne doğru eğilirken göğüsleri

kamerayı dolduruyor. Dar üst giysi onları gökyüzüne doğru itiyor. Ellerimde nasıl bir his vereceklerini merak ediyorum. Acıyana kadar sıkımda izin verir miydi? Isırabilir miydim?

Yeter artık!

Zihnimi temizlemek için başımı sallıyorum. Ama faydası yok. Her zamankinden daha odaklanmış olmam gerekirdi, ama o dudağını ısırıp saçlarıyla oynadığında, kirli düşüncelerden başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Ta ki damarlarımda kanımı buz kesen bir şey söyleyene kadar.

"Jim bu gece şanslı bir Günahkârla randevuya çıkmama izin verdi. Kazananı o seçecek. Yapmanız gereken tek şey —"

Otel odasının kapısı arkamdan kapanırken sesi kısıldı. O ilk cümle ağzından çıktığı anda ben çoktan ayağa kalkmışım. Cebimden anahtarımı çıkarıp kapıyı açmaya çalıştım ama sonra ona diğer anahtarı verdiğimi hatırladım. Şu an elimdeki anahtar sadece benim odam için geçerliydi.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime. Kapısını yumruklamamanın hiçbir faydası olmayacak. Muhtemelen bunu yutuyordur, çünkü Jim'le birlikte bunu benim arkamdan planladıklarını biliyorlardı. Buna asla razı olmayacağımı biliyorlardı.

O yüzden doğrudan kendisine ileteceğim.

Jim'in kapısına vardığımda, King hemen dışarıda duruyordu. Yaklaştığımda beni fark etti, elini kaldırdı ve kapıyı kırmadan önce önüme geçti. "Jim'in simülasyonu bu sefer doğru tahmin etti," dedi mahcup bir gülümsemeyle. "Bu fikri ben pek sevmemiştim ama o, Desmond'ı saklandığı yerden çıkarmanın en hızlı yolu olduğunu düşünüyor."

"Ve bu, kızın ölmesine yol açacak en hızlı yol," diye bağırdım onun kendini beğenmiş İngiliz suratına. "Aldığı riskin ne olduğunu bile bilmiyor. Jim'in bunu kabul etmeyeceğini anlamak için bir tahmin makinesine ihtiyacı yoktu."

Kapı açıldı ve Jim'in kafası aralıktan görüldü. "İşte burada yanıyorsun evlat. Şimdi içeri gel ve koridorlarda

bağırmasını kes."

Odaya girip bu iki adamı da boğmayı tercih ederdim ama dilimi ısırđım ve açıklamasını bekledim. Açıklamasını dinledikten sonra bile tatmin olmadım.

"Özel konuk" fikri Quinn'e aitti ve hem Jim hem de King onu tehlikeler konusunda uyarmıştı. Bu, Desmond'ı tuzağa düşürmek için tasarlanmış bir şey, ancak tuzağa düşeceğinin garantisi yok. O zeki biri ve bunun geleceğini görecektir.

Jim elini savurarak, "Onun yaşamasını sağladığımız tuhaf bir fantezi bu," diyor. "Öldürmek istemesine şaşırdım, ama bir katille birlikte olmak istemesine daha da şaşırdım."

"Peki bu gece şanslı kişi kim?" diye soruyorum gözlerimi devirerek. "Eminim ki bu teklifi kimse kabul etmeye kalkışmamıştır."

Jim yüzünü buruşturdu. "Şu an itibariyle... Buz Kıracağı. En az üç kez aradı."

Derin bir nefes veriyorum. En azından zararsız olduğunu biliyoruz. Muhtemelen bir köşeye oturup bütün zaman boyunca kıkırdayacak.

Telefon çalınca Kenny çılgınca kanat çırpmaya ve çığlık atmaya başladı. Jim aceleyle telefona koştu, King ve beni oturma odasında yalnız bıraktı.

"Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum.

Geniş omuzları silkerek, "Bu riski sevmesem de, onun Desmond için böylesine istekli bir geçici heves olmasının bir avantaj olduğunu inkar edemem. Bu gece tuzağa düşmeyebilir, ama denemeye devam edersek..." dedi.

"Onu bu tür tehlikelere ne sıklıkla maruz bırakmamızı bekliyorsunuz?"

"Ta ki gerçek kimliğini ortaya koyacak bir hamle yapana kadar. Üç kişiyle sınırlı tuttuk adaylar, ama herhangi biri olabilir."

"Ya da bunların hiçbirisi olmayabilir."

"Öyle," diyor King, neredeyse ona inanmamı sağlayacak bir kesinlikle. "Bunu çok mükemmel bir şekilde ayarladık. Denklem küçük bir kısmını henüz Quinn'e açıklamadık, ama Desmond'ı ele geçirdiğimizde ona her şeyi anlatacağız."

"Artık sırlarınızı saklamak istemiyorum, bu yüzden bilmek de istemiyorum. İşimi yapabilmem için gerekli bilgilere sahip olmam yeterli."

Kral başını salladı. "Anlıyorum, ama—"

"Ama'sı yok."

Jim aceleyle oturma odasına geri döndü. "Aven, Desmond olabileceğinden şüphelendiğimiz adamlardan birinden az önce bir telefon aldık ve Quinn ile görüşmek istemiş ama gerginleşip vazgeçmiş. Bu da demek oluyor ki bu gece için tek seçeneğimiz Ice Pick. Diğer adamlar onunla etkileşimini görürlerse, bu onlara biraz özgüven verebilir, bu yüzden Ice Pick ile kostüm bölümünde buluşabilir misin?"

"Gerçekten bunu mu yapacaksın? Ice Pick'i mi göndereceksin?" Kulaklarıma inanamıyorum. "Jim, bu işin tamamını batıracak. Bunu yapamazsın."

King ve Jim birbirlerine bakiştılar.

"Hayır," diyorum. "Kesinlikle hayır."

"Senin olduğunu bile anlamazdı," diyor King.

"Yüzümü görünce bunun başka biri olduğunu nasıl düşünecek ki?"

King ve Jim birbirlerine tekrar baktılar ve birkaç dakika sonra, Quinn ile buluşmaya hazırlanmak için kostüm departmanına doğru yöneldim.

On Birinci Bölüm

Aven

kaldırıyorum Yeşil yumruğumu ama kapıyı çalmaya cesaret edemiyorum. Bu saçma Zentai kıyafetinin içinde benim olduğumu bile bilmeyecek ama ben bileceğim. Çok utanç verici. Otelin koridorlarında dolaşan aklını kaçırmış bir Teletubby gibi görünüyorum. Ve şimdi içeri girip bir tanrıçadan özel bir gösteri izlemem mi gerekiyor?

Hayatımın bir döneminde balta sallardım ve bana yan gözle bakan herkese öfke kustururdum. Tanrım, ne kadar da düşmüşüm.

Parlak likralı kumaşın içine içimi çektim. Tek yol buydu. Maske seçenekleri işe yaramıyordu çünkü kollarım ve bacaklarım hala oldukça açıktaydı. Dövmelerim beni ele veriyordu. Neyse ki, burada benim vücut tipime uyan birkaç erkek var, bu yüzden bu canavarca yeşil kütleyi görmesi ona hiçbir ipucu vermemeli. Ve onun benim olduğumu bilmesini *istemiyorum*.

Kendime koyduğum, asıl partnerimden güvenli bir mesafeyi koruma kurallarını bir kenara bırakırsak bile, bu benim kişiliğime aykırı. Kostüm giymem. Saçma oyunlar oynamam. Ve asla seks için para ödemem.

Teknik olarak Jim seksin parasını ödüyor, ama yine de... Ben bunu sevmiyorum. Bu yüzden seks olmayacak.

Sonunda elimi kaldırıp kapıyı çalarken kafamda sürekli bunu tekrarlıyorum. Penisimin beni dinlemesi gerekmiyor, ama bu kıyafetin içinde dinlemesi şart. En ufak bir uyarılma bile bu incecik yeşil deriyi yırtıp geçecek. Saklanacak yerim yok.

Kapı ardına kadar açıldığında Quinn en ufak bir gerginlik belirtisi göstermiyor. Gülümsemesi beni karşılıyor, ama lanet olası gözlerim göğüslerine kayıyor. O parıldayan üstün altından taşan göğüsleri adeta ağzımı istiyor. İşte o zaman takım elbise biraz fazla dar gelmeye başlıyor.

Onun yanından sessizce geçip köşedeki bir sandalyeye doğru yöneldim, oturup başarısızlığımın giderek büyüyen kanıtlarını gizleyebilmek için.

"Eh, bayağı hevesliyiz, değil mi?" diyor sevimli bir kıkırdamayla. Kapıyı kapatıp yatağa doğru ilerliyor, oturuyor ve yatağın şiltesini okşuyor. "Neden buraya gelip bana katılmıyorsun?"

Başımı sallıyorum.

"Ha, şimdi o kadar da hevesli değilsin, değil mi? Gergin misin?"

Tekrar başımı salladım.

Quinn alaycı bir gülümsemeyle gözlerini devirdi. "Endişelenecek bir şey yok. Ben güzel bir kadını ve sen... Şey, buradasın işte. O yeşil kumaşın ardında çekici olup olmadığını anlayamıyorum ama kesinlikle kaslısın, değil mi?"

Dudaklarını ısırarak fiziğimi süzüyor ve ben onun bakışlarının ağırlığı altında eziliyorum. Neden birden gerilip ona ne kadar güçlü olduğumu gösterme isteği duyuyorum? Sırada ne var? Yeni spor ayakkabılarımı çıkarıp ona hızlı olduğumu da mı göstereceğim? Aman Tanrım.

Ama yine de... Jim, King ve kostüm dükkanındaki ufak tefek adam dışında kimse bu kostümün içinde kimin olduğunu bilmiyor. Gary kimliğimi kimseye söylemekten çok korkuyor—bu bilgiyi sızdırmayı aklından bile geçirirse kafasının diğer tarafını ezmekle tehdit ettim—ve Jim ile King ikisi de onun performanslarını izlemekle ilgilenmediklerini söylediler. Rahatlık alanımın biraz dışına çıkmak istersem, kimse bir şey anlamayacak.

Ben de kolumu kaldırıp kaslarımı geriyorum.

Quinn'in gözleri, ince kumaşa sürtünen pazılarım ile irileşti. Yatakta geriye doğru kayarken ve yeşil gözlerinde hafif bir korku belirirken, beni sapığı, hem de çok iri, çok kaslı sapığı olarak düşündüğünü hatırladım. Ellerimi kucağımda kavuşturup daha az tehditkar görünmeye çalıştım, gerçi bu kıyafetin dünyadaki en az tehditkar şey olacağını düşünmüştüm.

Dizginleri tekrar kavradı ve boğazını temizledi. Korkunun izi kayboldu, yastığın altından Sihirli Değneği çıkardı. Değneği bacağının üzerinde gezdirdi ve bana tekrar gülümsedi. "Oynamak ister misin? Yoksa sadece izlemeyi mi tercih edersin?"

Bu çok tehlikeli bir soru. İstedğim şey, ona çocukken oyuncaklarıma davrandığım gibi davranmak. Bir şey kırılana kadar oynamak istiyorum. Ama derin bir nefes alıyorum ve ona tek başına devam etmesi için işaret ediyorum.

"Benim için sorun yok," diyor. Cihazın yan tarafındaki düğmeye basıyor ve cihaz çalışmaya başlıyor. "Ama bana gösterebilir misiniz? Size ne yaptığımı görebilir miyim?"

O arkaya yaslanıp cihazın titreşimli başını kalın bacaklarının arasında gezdirirken, ağzım kuruyor. Penisimi çıkarabilirdim. Onu daha önce hiç yakından görmedi -ve bunun dışında asla görmeyecek- bu yüzden onu tanıyıp bana takması mümkün değil. Birçok erkeğin koyu renkli kasık kılları ve penislerinin ucundan geçen bir piercingi vardır, değil mi?

Sonra bacaklarını aralıyor ve bir inilti çıkarıyor, artık tartışmaya gerek kalmıyor. Bacaklarımın arasına uzanıp narin iç dikişi kavrayıp yırtıyorum. Penisimin kumaştan fırlarken adeta bir tema şarkısı çalıyor, ama yine de piercingi görmesini istemiyorum. Kapalı yumruğumu ucunun üzerinde tutuyorum, sadece sertleşmiş penisimin bir kısmını görmesine izin veriyorum.

“Evet, kesinlikle,” diye fısıldıyor Quinn ve tam gözlerime bakıyor. Cinsel organımı görme isteği tamamen beni yatıştırmak için değildi ve en azından bir anlamda ona da bir şeyler veriyordu. Uylukları titriyor ve cihazın daha sert titreşmesi için düğmeye basıyor. “Kendini okşa. Beni boşalt, aynen böyle.”

Piercingi gizli tutarak, kendimi tutamadığım için penisimi avuçlayıp okşuyorum. Bunu ne kadar çok istediğimi inkar edemem. Sadece *bunu* değil, *onu* da. Günlerce onunla birlikte olmak işkence gibiydi ve neden biraz rahatlamayayım ki? Bu yüzden biraz daha hızlı okşuyorum, bir yandan da bunun sadece kafamı boşaltmak için olduğunu kendime söylüyorum.

Kelime oyunu yapmaya niyetim yoktu. Kelime oyunlarından nefret ediyorum.

Keyif alıyor gibi görünüyor, bu yüzden devam ediyorum. O, simli vajinasını o kocaman mastürbasyon aletiyle ovarken, ben de penisimi okşuyorum ve bu aptal kıyafeti giydiğimi unutmaya çalışıyorum. Bu anı mümkün kılan bu kıyafet, bu yüzden minnettar olmalıyım, ama utanç duygusu buradaki havayı gerçekten bozuyor.

“Kendimi oldukça sıkışmış hissediyorum. Sanırım şu üstü çıkarmalıyım.” Oturdu ve sütyenini çözerek göğüslerini serbest bıraktı. Açık pembe meme uçları bana doğru döndüğü anda ağzım sulandı. “İşte böyle daha iyi.”

Evet, kızım. Katılıyorum. Benim de öyle, çünkü boşalmadan önce gelen meni fişkirirken penisim elimde

adeta şişiyor. Avucumu yağlıyor ama piercingimi gizli tutuyorum.

“Daha rahat da olabilirsin,” diyor ama ben başımı sallıyorum. “Ah, sorun değil. Biraz çekingen hissediyorsan kıyafetini çıkarmak zorunda değilsin. İstersen buraya gelip dokunabilirsin.”

Göğüslerini kavrayıp çenesini aşağı indirerek birinin üstünü yalamaya başladı ve ben de hiçbir şeye bu kadar dokunmayı, tatmayı, ısırmayı hiç bu kadar istememiştim. Ama yapamıyorum. Ona ancak bu kadar yaklaşabiliyorum çünkü daha fazla yaklaşırsam kendimi kontrol edebileceğime güvenmiyorum. Ayrıca, kendimi tatmin etmek için ona dokunmama gerek yok. Sadece bu kadar yakınında olmak bile yeterli.

Penisimi kavrayıp tempoyu biraz daha hızlandırıyorum. Bu tehlikeli bir oyun ve ne kadar çabuk sona ulaşırsak o kadar iyi. Vajinasının üzerinde vibratörü sürterken uylukları daha çok titriyor ve aldığı her hızlı nefesle göğüsleri sallanıyor. Ancak kalkışa geçmeden önce donup kalıyor. Uylukları birbirine kenetleniyor ve yataktan kumandayı alıyor.

“Eğer televizyon dünyasındaki sizler daha fazlasını istiyorsanız, yarın akşam kendi özel seansınıza kaydolmanız gerekecek. Jim tüm detayları bilecek.” Göz kırptı, sonra yayını kesti. Televizyonun üzerindeki kameranın kırmızı ışığı söndü, bana döndü. “Şey... bana bir saniye verebilir misiniz...”

Yatağından kalkmak için ayağa kalktı ve neredeyse düşüyordu. Ona yardım etmek için hemen ayağa fırladım, ama sonra nasıl görüldüğümü hatırladım. Ona doğru bir silah gibi sallanan sertleşmiş cinsel organı olan devasa yeşil bir canavardım. Ama tekrar ayağa kalkmaya çalışırken yüzüne daha yakından baktım. Domates gibi kıpkırmızı olmuş ve fırındaki bisküvi gibi şişmeye başlamıştı. Sesim beni ele vereceği için ona ne olduğunu bile soramadım.

"Gitme. Gerçekten bir saniyeye ihtiyacım var," diyerek sendeleyerek banyoya doğru ilerledi. Kapıya ulaşmadan iki büküm oldu ve karnını tuttu. "İkinci bir düşünceyle, belki de başka bir zamana ertelememiz gerekebilir."

Ona sadece erteleme değil, acil bir doktor gerekiyor.

"Tanrım, neden bu kadar kaşınıyorum? Ayak tabanlarım, saç derim." Kısa tırnakları karnını kaşırken derisini tırmalıyor ve o zaman ne olduğunu anlıyorum.

"Alerjik reaksiyon"u nasıl taklit edeceğim ben? Rose'a ihtiyacım olduğunda nerede o?

Yanından geçip lavabonun üzerindeki çantalarını karıştırmaya başladım. İtiraz etmeye çalıştı ama keskin bir ağrı onu susturdu ve tekrar karnını tuttu. Parmaklarım Tylenol, bir çeşit şişkinlik giderici ve birkaç Tums'a dokundu ama Benadryl göremedim.

"Bak, bunun pek de seksi bir şey olmadığını biliyorum ama sanırım midem bulanıyor. Bunu yalnız başıma atlatabilir miyim? Herhalde mideme dokunan bir şey yedim."

Kadından yüksek sesli bir osuruk çıktı. Bu beni çok korkuttu ve banyo malzemeleri tezgahın üzerine saçıldı.

Ona döndüm ve şoktan neredeyse konuşamadım. Birkaç saniye içinde daha da şişmişti. Eğer böyle devam ederse, o kalın diliyle boğulacak ve benim penisimi sarması hayallerim suya düşecek. Ona yardım etmeliyim. Hem de hızlıca.

Ama banyo kapısının çerçevesine takılıp yere yığıldığında, zamanımın tükendiğini anladım.

On İkinci Bölüm

Quinn

açtığımda Gözlerimi , tuhaf Alman komşumu görmeyi hiç beklemiyordum, ama işte oradaydı. Sessiz sevgilisi, Aven'le konuşurken yanında duruyordu. Kadın elinde turuncu başlı bir sopa tutuyordu ve uyandığımı görünce onu yere fırlattı. Alman adamın kolunu çekiştirdi ve bana doğru işaret etti.

"Ah, fahişe yeniden kendine geldi," diyor. "Daha fazla ihtiyacımız var mı, yoksa şimdi gidebilir miyiz?"

Aven boğazını temizleyip doğrulurken ve kafamdaki buğuyu dağıtmaya çalışırken kucağıma bir havlu attı. "O bir fahişe değil dostum."

"Teknik olarak öyleyim, ama biz 'seks işçisi' terimini tercih ediyoruz." Göğüslerimi havluyla örtüyorum. Akşamın olayları bir anda aklıma geliyor ve neden üstsüz olduğumu hatırlıyorum. "Kahretsin, bu gece her şeyi ne kadar berbat ettim?"

Aven, yaşlı çifti odamdan dışarı çıkarırken, "Bundan sonrasını biz hallederiz," diyor.

Kadın durup Alman'ın elini tuttu. Parmağıyla avucuna bir şeyler karaladı ve adam başını salladıktan sonra Aven'e döndü.

"Epinefrin yeterli olmayabilir. Onun ölmesine izin vermekte bir sakınca görmüyorum, ama Rose hissediyor ki —"

"Beni ölüme terk etmeye razı mısınız? Epinefrin mi? Şu anda neler oluyor böyle?" Aşağıya bakıyorum ve uyluğumdaki iğne deliği büyüklüğündeki morluğu görüyorum. "Bu alerjik bir reaksiyon muydu?"

"Evet, küçük kızım," diyor Aven, sesi her zamankinden biraz daha yumuşak. "Kameranın görüş alanından çıktığında hemen yanına geldim ve seni yerde baygın halde buldum."

Oda dönmeye başlayınca elimi başıma götürdüm. "Sanırım kusacağım."

Rose önüme bir çöp kutusu itti ve ben öne eğilip kustum. Bütün akşam yemeğim dibine döküldü ve size söyleyeyim, karidesli scampi'nin tadı, kusarken olduğu kadar kötüydü. Görüntü ve koku, çöp kutusu tanrılarına sunabileceğim köpüklü sarı safra kalana kadar midemi bulandırmaya yetti.

Aven yanıma diz çöktü ve sırtımı sıvazladı. "İşte bu, kızım. Hepsini çıkarıp at. Ama kabuklu deniz ürünlerine alerjin olduğu açıkça ortadayken seni karides yemeye ikna edecek ne olabilir ki?"

Rose bana nemli bir bez uzattı ve ben de ağzımı sildim. "Babam gibi ben de zerdeçal dışında hiçbir şeye alerjim yok. Annem, babamın ayrılmadan önce kardeşlerime bıraktığı bir veda hediyesi olduğunu söyledi."

Aven'in kaşları çatıldı ama çifte döndü. "Eğer tekrar belirtiler gösterirse onu revire götüreceğim. Arkadaşlık edip Şef Maurice'e bu akşamki karides yemeğine ne koyduğunu sorabilir misin?"

"Hayır, size gelecekte herhangi bir hizmet sunma arzumuz yok. Bu akşam anüslerimizle resim yapmayı denemeyi planlamıştık ve çocukların dediği gibi, siz keyfimizi kaçırıyorsunuz."

"Ciddi misin Grim?" Aven daha fazla itiraz etmek için ağzını açtı ama ben koluna elimi koydum.

"Bırakın kendi sanatsal hallerinin tadını çıkarsınlar. Şefle daha sonra konuşuruz."

"Eserin üzerine gaz salacağımızı ima etmeniz beni gücendirdi." Alaycı bir şekilde, "Kompozisyonu mahvederdi! *Bu aptal !*" dedi.

Grim, Rose'un ince kolunu kavrayıp onu odadan çıkarırken, Rose kibar ve özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık verdi. Grim çıkarken kapıyı sertçe çarptı.

İnleyerek çöp kutusunu ittim. Bunu planlamış olsaydım bile daha kötü olamazdı. Sadece bir seri katili çekme şansımı kaçırmakla kalmadım, aynı zamanda tüm görevi de mahvetme ihtimalim vardı. Eğer o Desmond ise, onu yakın zamanda odama geri çekme şansım kesinlikle yok.

Ama eğer o kişi Desmond ise... neden beni öldürmedi?

Aven'in botunun ucu ayağıma çarptı. "İyi misin dostum? Beni epey korkuttun."

"Arkadaş olmadığınızı sanıyordum," dedim ayağa kalkmaya çalışırken. Az kalsın yere düşecektim ama beni dengede tuttu. Kolumu hızla çektim. "Bu kadar nazık olma. Somurtkan yüzünle hiç yakışmıyor."

"Ah, suratım asık değil," diye mırıldanıyor ve gerçekten incinmiş gibi görünüyor. "Annen sana alerjinin babandan kaynaklandığını söylemişti, değil mi?"

İhtiyaç sahibi.

"Carter kardeşlerden biriyseniz bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen alerjiyi ondan kaptım ve babamın kim olduğunu asla öğrenmemem için bunu uydurdu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu daha iyi bir karardı. Gerçeği öğrendiğim an, kan dökme arzum haklı çıktı."

"Sana bunu hiç söylememeliydim," diye mırıldanıyor.

Kendimi toparlayıp sendeleyerek dolaba doğru gittim ve bavulumdan bol bir tişört çıkardım. Bu günün bir sonu olmalı. Kendimi berbat hissediyorum. Yumuşak kumaşı

vücuduma geçirdikten sonra, gösterişli külotumu çıkardım ve yatağa girdim, başımı yastıkla örttüm ve ölüm için dua ettim.

"Giderken ışığı kapatabilir misin?" diye on kilo tüyün arasından bağıyorum.

Bana cevap vermek yerine, yatağın kenarına oturuyor ve beni kendine doğru yuvarlanmaya itiyor.

"Madem bu kadar büyük bir şey yapacaksınız, bunu odanızda yapabilir misiniz?"

"Bu gece için burası benim odam."

Yastığı fırlatıp doğruldum. "Kesinlikle olmaz! Kendimi berbat hissediyorum ve sadece uyumak istiyorum. Sen burada otururken nasıl uyuyabilirim ki? Eğer sapıklık yapmak istiyorsan, git odanda yap. Zaten her zaman beni izleyen elli kameran var."

Ellerini kucağında kavuşturup halıya bakıyor.

"Ciddi misin?" Bunu bir sorudan çok bir ifade olarak söylüyorum. "Gerçekten bütün gece odamda oturmayı mı düşünüyorsun? Birinin beni izlediğini bilirsem uyuyamam, Aven."

"Peki neden? Bilinciniz kapalıyken imajınızı kontrol edemeyeceğinizden mi endişeleniyorsunuz? Size bir haberim var. Uyurken horlamanız veya gaz çıkarmanız umurumda bile değil."

"Hayır, *o kadar* bencil değilim."

Başını yavaşça bana doğru çevirdi.

"Tamam, belki sebeplerden biri bu ama sen yatağın kenarında öylece oturursan gerçekten uyuyamıyorum. Bütün gece burada kalacaksan, bari normal bir insan gibi uyuyabilir misin?"

Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, sonra yatağın kenarından dolaşıp diğer tarafa uzanıyor. Üstelik ayakkabıları da ayağında.

"Terbiye," diyorum ve parmaklarımı botlarına doğru sallıyorum.

Çizmelerini çıkarıp yere fırlatırken homurdanmaları devam etti. İcini çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırt üstü uzandı.

Işığı kapatıp yorganın altına giriyorum. Ayak tabanlarım ve avuç içlerim hâlâ ateş gibi kaşınıyor ama kaşımamaya çalışıyorum. Ona beni revire götürmesi ve güzellik uykumu daha da kısaltması için bir sebep vermek istemem.

Ama burada yatarken uyku gelmiyor. Jim'le birlikte kurduğumuz plan ve bu berbat işi ne kadar kötü yönettiğim konusunda çok endişeliyim. Sonсуza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca bir o yana bir bu yana döndükten sonra, sonunda arkamdaki sıcaklıkta biraz rahatlık buluyorum. Biraz daha yaklaştığımda fark etmemesini umuyorum. Fark ederse de benden uzaklaşmasın. Sadece onun böyle olması beni üzüyor. Neden o neşeli yeşil dev burada kalıp bana bakamadı ki?

Jim gizli konuğumun kim olduğunu biliyor. Sorsam kimliğini söyler miydi? Desmond olmadığı çok açık. Çok utangaçtı. Çok gergindi. Bir bakıma sevimliydi.

Gülümseyerek Aven'e biraz daha sokuluyorum ve onu o büyük yeşil canavar olarak hayal ediyorum. İkisi de aşağı yukarı aynı boyda, ama yabancı olanın muhtemelen daha güçlü olduğunu düşünüyorum. Ya da belki de bu sadece benim kıskançlığımdan kaynaklanıyor. Aven, neredeyse kendimi ona attığımda beni istemedi, bu yüzden şimdi en iyi ikinci şeye yöneliyorum. Ama Yeşil Adam daha iyi bir şey olabilir... ve bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

On üçüncü Bölüm

Aven

Kız, Jim'den gizli hayranının kimliğini öğrenemeyince bana döndü. Bütün sabah yalvardı, yakardı ama o saçma takım elbiseli kişinin ben olduğumu asla öğrenmesine izin vermeyeceğim. Sonra da yaşananları telafi etmek için onunla bir görüşme daha talep etme cüretini gösterdi.

Yok canım. Sanmıyorum.

Jim, onu parka götürüp bazı aktivitelerin tadını çıkarmasını ve aklını o yabancından uzaklaştırmasını önerdi. Onun, sanki bizden biriymiş gibi inzivaya katılmaya devam etmesini istiyor ve hayatına yönelik suikast girişiminden tamamen habersiz görünüyor. Ve bunu kabul etmek istese de istemese de, dün gece olanlar kesinlikle bir suikast girişimiydi. Şef Maurice ile görüştük ve karides yemeğinde hiç zerdeçal bulunmadığını öğrendik, bu da yemeğine başka birinin zerdeçal koyduğu anlamına geliyor.

Jim'le konuşmadığım şey, Quinn'in babası hakkında yaptığı tuhaf yorumdu. O ve ben lunaparka doğru giden bahçe yolunda yürürken bile bu durum hâlâ içimi kemiriyor. Babasından alerji miras almış olamaz, çünkü Baba Carter'ın bilinen hiçbir alerjisi yok. Bu, baştan sona okuduğum profilinde yazıyor. FBI, mevcut konumu ve

görünümü dışında onun hakkında her şeyi biliyor. Adam bir çeşit bukalemun ve son teyit edilen görüldüğü yer yirmi yıldan fazla önceydi. Ama asıl nokta hâlâ geçerli. Bu onun dosyasında mutlaka yazılı olurdu.

Quinn'e bu konu hakkında daha fazla soru sormak istedim ama bir fırsat bulamadım. Şimdilik, tüylerimi diken diken eden başka herhangi bir şeye kulak vermeye devam edeceğim.

Lunaparkın giriş kapılarına yaklaştıkça, Bennett, Cat ve Eve'i turnikelerin yanında durmuş sohbet ederken görüyorum. Diğerlerinden uzak durmayı ve Quinn'i onların saçmalıklarından ayrı tutmayı ummuştum, ama görünüşe göre bu mümkün değil. Özellikle de kızlar bizi görüp yanımıza koşunca.

Onlarla karşılaştığımızda Cat, "Buraya lunapark treni gösterisi için mi yoksa patlamış mısır yeme yarışması için mi geldiniz?" diye soruyor.

"Hangisine önce katılacaktınız?" diye soruyorum.

Bennett'in yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. "Tabii ki, lunapark treni gösterisine. Ama sanırım sen ve arkadaşın patlamış mısır standına gidiyorsunuz, değil mi?"

Quinn bana bakarak, "Şey, ilk olarak ne yapmayı planladığımızı konuşmamıştık ama—" dedi.

"Ama biz patlamış mısır yeme yarışması yapıyoruz," diye araya giriyorum. "Hadi gidelim. Geç kalmak istemeyiz."

"Aven, kes şunu," diye fısıldadı Quinn. Kolumu elimden çekip diğer üçünün yanına döndü. "Hız treni gösterisini izlemek isterdim. Heyecan verici şeyleri kim sevmez ki?" Omuzunun üzerinden bana sırttı.

En son istediğim şey lanet olası bir grup ortamında vakit geçirmek. Onu benimle gelmeye ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım.

"Patlamış mısır standının yanında buluşmak istediğin biri yok muydu?" diye sorarak, yeşil istilacının kimliğini ifşa edebileceğime dair bir ima yapıyorum.

Yemi tadıyor ve kancayı yutuyor. "İkinci bir düşünceyle, şu anda patlamış mısır fena olmazdı. Belki sonrasında hepimiz buluşabiliriz?"

"Buna bahse girme," diye mırıldandı Bennett alaycı bir şekilde.

"Elbette yapabiliriz." Cat, spor ayakkabısının ucuyla Bennett'in kaval kemiğine tekme atar. Onu incitecek kadar sert bir darbe değildir, ama susturmaya yeterlidir. "Söyledikleri sana yönelik değildi. Sadece... Bak, Aven..."

"Benim başkalarıyla iyi geçinemediğimi kibarca söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyor," diye ekliyorum, "ve haklı. İyi geçinemiyorum. Aksini iddia etmiyorum."

Quinn, Cat'e karşı nazik davranmaya başlamadan önce bana alaycı bir bakış fırlattı. "Şey, patlamış mısır işinden sonra onu bize katılmaya ikna edebileceğime eminim. Pek de seçeneği yok aslında. Benim sevimli küçük bekçi köpeğim gibi peşimden dolaşmak zorunda." Arkaya uzanıp başımı küçümseyen bir şekilde okşadı.

Bunun olmasına izin verdim.

Neden mi? Hiçbir fikrim yok, ama eli geri gelip başımı okşadığında, kuyruğum olsaydı sallardım. Bu küçük hoşlanma kontrolden çıkıyor.

Eve saatine baktı, sonra bana göz attı ve "Tatlım, işi şansa bırakmayalım. Bir plan yapalım. Bir sonraki etkinlik turu öğle yemeğinden sonra başlayacak, bu yüzden saat birde havuzda buluşup bir sonraki oyunu birlikte oynayalım." dedi.

"Pekala dostum. Göreceğiz," diyerek Quinn'i uzaklaştırmaya çalıştım.

"Saat bir!" diye bağırdı Eve arkamızdan. "Geç kalmayın!"

Turnikeden geçip parkın içine girdiğimizde, Quinn kollarını göğsünde kavuşturdu ve giderek daha da gerginleşti. Yeşil gözleri etrafta gezindi ve bir zilin sesi onu neredeyse çıldırttı.

"Bu sadece adama oyuncak ayı kazandığını bildirmek için bir ses." Oyun kabinlerine doğru işaret ediyorum,

orada bir görevli Ice Pick'e ucuz kırmızı bir oyuncak ayı veriyor. Bizi fark etmeden önce tekrar hareket etmeye çalışıyorum ama çok geç. Ayıyı kolunun altına sıkıştırarak yanımıza koşuyor.

"İkiniz nereye gidiyorsunuz? Lunapark trenine mi yoksa patlamış mısıra mı?" diye soruyor. "Ben patlamış mısır etkinliğine gidiyorum."

Başımı salladım ve etrafıma bakındım, Quinn'i gölgelerden izleyen biri olup olmadığını kontrol ettim. "Evet. Senin de o tarafa doğru geleceğini tahmin etmeliydim."

"İşte buyurun. Bunu sizin için kazandım," diyor Buz Kıracağı.

Aşağıya bakıyorum, kısa boylu, kel adamın benimle konuştuğunu sanıyorum ama oyuncak ayıyı Quinn'in ellerine itiyor. Quinn, Ice Pick'e tatlı bir şekilde gülümsüyor ve ayıyı göğsüne bastırıyor.

"Çok tatlı. Tıpkı senin gibi." Parmak ucuyla Ice Pick'in burnuna hafifçe dokunuyor ve bu da yüzünün ayınıninkiyle aynı kırmızı renge dönmesine yetiyor.

Zararsız bir flört, ama çok inandırıcı. Ice Pick'in hatırına, umarım bunun onun işinin bir parçası olduğunu biliyordur. Erkekleri özel hissettirmek onun geçimini sağlıyor.

Ama sonra kolunu onun koluna doladı ve sanki onlara rehberlik ediyormuşum gibi bana önden gitmemi işaret etti. "Bizi patlamış mısırın olduğu yere götür, Aven," dedi rimel sürülmüş kirpiklerini kırıştırarak.

İçimde kaynayan kıskançlığı yutuyorum. Bahsettiğimiz kişi buz kıracağı, seks sembolü değil. Onunla öpüşme ihtimali, lağım mazgalıyla öpüşme ihtimali kadar. Her iki durumda da umurumda değil.

"Vay canına!" diyor Quinn arkamdan. "Göründüğünden çok daha güçlüsün."

Tam zamanında arkama baktım ve Quinn'in Ice Pick'in hamur gibi kolunu sıktığını gördüm. Gözlerimi devirerek tekrar önüme baktım. Hayır, hiç de umurumda değil.

Ice Pick kıkırdayarak, "Teşekkürler. Spor yapıyordum." dedi.

Asla! Ben her gün Quinn'den bir saat önce uyanıyorum ki otelin spor salonuna gidip formumu koruyabileyim ve onun bıyığını bir koşu bandında bile görmedim.

"Patlamış mısır yeme yarışmasından sonra, diğerleriyle havuzda buluşmayı planlıyoruz. Umarım sen de bize katılırsın," diye kıkırdıyor Quinn, o mide bulandırıcı tatlı sesiyle. Harika. Şimdi de bunu bir parti havasına sokmaya çalışıyor.

"Bu reddedemeyeceğim bir davet," diyor gülerek.

Muhteşem. Harika. Sabırsızlıkla bekliyorum.

Adımlarımı hızlandırırken yumruklarımı sıkıyorum. Yemek standı hemen ileride ve bu işi bir an önce bitirip onu otele geri götürmek istiyorum. Onu Ice Pick'te sürekli görmek sebepsiz yere sinirimi bozuyor ve daha fazla dayanamıyorum.

"Aven, bekle!" Arkamdan küçük ayak sesleri tıklar tıklar geliyor, sonunda yürümeyi bıraktığımda daha da yaklaşıyorlar. "Ne yapıyorsun? Bugün neden bu kadar soğuk davranıyorsun?"

Gerçeğin çok mantıksız olduğunu düşündüğüm için mantıklı bir bahane bulmak için beynimi zorluyorum. İstemeden de olsa ona aşık olduğumu ve Ice Pick'e dokunmasını izlemenin ruhumu ezdiğini söyleyemem.

"Eğer *ona* çok fazla ilgi gösterirsen, Desmond ilgisini kaybedebilir," diyorum düşünmeden.

Omuz silkerken ince omuzları neredeyse kulaklarına değiyordu. "Bırak onu. Sanırım keşfetmek istediğim yeni bir hobi buldum ve adı Buz Paketi." Omuzunun üzerinden bakıp, yavaşça yaklaşmaya devam eden Buz Kazıcı'ya hafifçe el salladı. "Özel yeşil talibim beni güvende tutacak. Hatta belki de artık beni koruman için sana bile ihtiyacım olmayacak."

"Yeşil...?" Dudaklarım söve söve kapandı. "Dün gece odadaki adamın o olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kıkırdadı ve bal rengi saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Şimdi aptal numarası yapmaya kalkma. O da tıpkı dün geceki adam gibi çok utangaç. Ayrıca tanışmak istediğim birinin patlamış mısır etkinliğinde olacağını ima etmiştin, sonra da onun orada olacağını tahmin ettiğini söylemiştin. Ben de hemen anladım."

"Bu bir matematik problemi değil, kızım, ama olsaydı, işi iyice berbat etmiş olurdun." Ayakkabısından bir şey çıkarmak için yürümeyi bırakmış olan Buz Kıracağı'na doğru işaret ediyorum. "O adam senin adamından yaklaşık 60 cm daha kısa ve eminim ki çok daha az beyin hücresine sahip. Bir de göbeğindeki o göbekten bahsetmiyorum bile."

Koluma öyle sertçe vurdu ki, içimde sızlayan bir acı kaldı. "Vücut şeklimi yargılama," diye fısıldadı.

"Gerçekler bunlar, kızım. Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Hatta adını bile söyleyemiyorsun."

"Evet, yapabilirim," diyor. "Buz torbası."

Şimdi neredeyse gülecektim. "Hayır, değil. Ah, bunu bile doğru yapamıyorsun. Buz *Kıracağı* , kızım. *Kıracak* ... alet gibi."

Sözlerimin doğruluğu onu derinden etkiledi ve omuzları düştü. "Şimdi ne yapacağım?"

"Beni dinlemeye başla ve bacaklarının arasındaki o sıcak noktayı dinlemeyi bırak. Bu senin kitaplarından biri değil. Bunlar gerçek katiller ve sen onlardan biri değilsin."

Çenesini sıktı. "Benim fikrim farklı. Dün gece ne yaptığımı gördünüz. Bir can aldım ve gözümü bile kırpmadım, üstelik bunu tekrar yapmaya da fazlasıyla hazırım."

" *Gördüm* tatlım." Ice Pick sonunda bize ulaşır ve kalçasına bir tokat atar. Kız darbenin şiddetiyle sıçrar. "Çok güzeldin. Seni o yeşil adamla odada da izledim. Belki Jim bu gece bana bir şans verir."

"Ah. Belki." Quinn ona gülümsedi ve birkaç santim sola kaymaya çalıştı, ama o da onunla birlikte kaydı.

Onu şimdi kurtarabilirdim. Kurtarabilirdim.

Ama yapmayacağım.

"Hey, hey, hey! Patlamış Mısır Sarayı'na gelin!" diye sesleniyor yiyecek standından bir görevli. Turuncu-beyaz çizgili bir takım elbise giymiş. Geniş kenarlı hasır şapkası başında sert bir şekilde duruyor ve siyah bastonuyla bizi yanına çağırıyor. "Kendi ayınızı doldurup hatıra olarak eve götürebileceğiniz dükkanı duymuşsunuzdur, değil mi? İşte, bizde bunun en iyi alternatifi var! İçeri gelin ve bir göz atın!"

Quinn bana baktı, gözlerinde bir soru vardı. "Bunun bir patlamış mısır yeme yarışması olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Sadece onu yemeye çalışan biz olmayacağız." Ice Pick, güzel kızın elini kazanmak için yarıştığını tamamen unutarak tezgaha doğru yönelir. Bir avın gerçekleşme ihtimali o kadar büyük ki, kız artık sadece bir anıdan ibaret.

Hayatımda ilk defa tam tersi bir sorun yaşıyorum. Cinayetten çok daha kolay ilgimi çeken bir şey buldum. Gerçi bu uydurma cinayetler de bana pek bir şey ifade etmiyor zaten.

Elimi Quinn'in beline koyup onu ileri doğru yönlendirdim. Birkaç tereddütlü adım attıktan sonra durdu.

"Sonuçta cinayet konusunda o kadar da rahat olmadığımıza mı karar verdik?" diye soruyorum. "Eskiye dönebiliriz—"

Başını sallayıp boğazını temizleyerek yüzündeki ani korkuyu gizlemeye çalıştı. Ama pek başarılı olamadı. Gözlerinde beliren baskın duygu endişeydi. "Hayır, öldürmek değil. Şöyle..." Tekrar başını salladı ve bu sefer gülümsemesi daha inandırıcıydı. "Önemli değil."

Bunu daha sonra incelemek üzere aklımda tutuyorum çünkü kesinlikle önemsiz bir şey değil. Bu bir şey ve daha fazlasını öğrenmeyi planlıyorum.

Patlamış mısır standının arkasında küçük kırmızı bir çadır var. Sunucu üçümüzü içeriye götürüyor ve küçük bir arenanın önündeki gıcırtılı tahta sıralara oturuyoruz. Asfalt talaşla kaplı ve çadır bizi bahar güneşinden koruyor. Ana sirk çadırı kadar görkemli değil ama gösteri için toplanan küçük kalabalık için yeterince büyük. Grim ve Rose, iki rastgele adamla birlikte gölgelerde oturuyorlar.

Anonsçu gösteri için hazırlıklara başlarken, salon ışıkları kısıılıyor. Loş ışık, tanımadığım adamları daha yakından incelememe olanak tanıyor. İkisini de tanımiyorum, gerçi Jim, King ve Cat gibi seri katilleri ezberleme alışkanlığım yok. Biri uzun ve zayıf, kızıl bir teni ve kızıl saçları var.

Diğeri ise bana daha çok benziyor. Uzun boylu, iri yapılı ve yanağında derin bir yara izi var. Kolları, koyu saçları ve gözleriyle uyumlu dövmelerle kaplı. Çenesindeki kısa favorilerinde parlak gri lekeler var. Gözlerinin kenarlarında, Desmond'ın şu anki yaşına uygun olarak, derin kaz ayağı kırışıklıkları bulunuyor. Ayrıca kötü bir görünümü de var.

Pff, ben daha acımasızım .

Sunucu, arenanın ortasına iki makine kurmayı bitiriyor. Her biri, tereyağlı patlamış mısır taneleriyle dolu büyük bir cam kutu. Kalın hortumlar yanlardan dışarı çıkıyor ve aralarına yerleştirilmiş iki özel sandalyeye bağlanıyor. İki kırmızı sığır sandalyelere götürülüyor ve bağlanıyor.

"Patlamış mısır yeme yarışmasına hoş geldiniz!" diye bağırıyor sunucu kalabalığa, gerçi bu terimi biraz hafife alıyorum. Bu daha çok bir toplanma gibi. "Bu bir eleme yarışması. Her turda, hangi sığırın önce boğulacağını tahmin edeceksiniz... kelimenin tam anlamıyla!"

Bize gülme fırsatı vermek için duraklıyor. Gülmediğimizde ise devam ediyor.

"Size Sığırlar hakkında biraz bilgi vereceğiz ve ikiniz öne çıkıp, ilk öleceğini düşündüğünüzün arkasındaki makineyi

çalıştıracaksınız. Kaybeden elenecek ve kazanan bir sonraki tura geçecek. Hanginiz ilk başlayacak?"

Quinn'in eli havaya fırladı ama ben onu aşağı çektim. "Numaranın ne olduğunu goreceksin," diye fısıldadım.

"Hile?"

Sunucu tanımadığım iki adamı aşağı indirirken, Quinn'e Jim'in bazen oyunlarda kk tuzaklar ve açıklar kurduğunu açıklıyorum. Rekabette avantaj elde etmek istiyorsanız, ilk sırada gitmek istemezsiniz. Başını sallıyor, sonra da oyuna geri dnyor, gerçekleşmek üzere olan cinayete gerçekten ilgi duyuyor.

Anonsu adamları sığırların arkasına yerleştirir. Soldaki kırmızı elbiseli adam kelepelerine karşı çırpınır ve yüzüne bir maske indirilirken başını çevirmeye çalışır. Sağdaki sığır ise ağlamaya başlar.

Quinn fısıldayarak, "Neredeyse ona acıyorum," dedi. "Ama kötü bir şey yaptı, değil mi?"

"Evet, yle yapmış. Kırmızı bir tulum giyiyor, bu da birine cinsel saldırıda bulunduğu anlamına geliyor. Suçlarını öğrenmek ve kurbanınızı bizzat seçmek istiyorsanız, Jim'in elinde bu suların yazılı olduğu bir kitap var."

"Hak ettiklerini bulmak bile bana yeter," diye ekliyor Ice Pick onun yanında. "Tabii ki, hiçbir şey yapmasalar bile, canım isterse onları yine de doğrarım."

Quinn'in gözleri parlıyor. "Ah, o zaman sanırım aramızda hiçbir şey yürümez," diyor neredeyse inanabileceğim bir surat asarak. "Kurbanlarını biraz daha seçici olan katilleri tercih ederim."

Bunu onu kibarca savuşturmanın bir yolu olarak söylüyor, ama aslında beni de kibarca savuşturuyor. Ben Jim ve ekibin geri kalanı gibi değilim. Bu açıdan, itiraf etmek istediğimden daha çok Ice Pick'e benziyorum.

"Bunu mu kastettiniz?" diye fısıldadım. "Kurbanlarını özenle seçen katilleri tercih ettiğimi mi?"

“Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum,” diyor burnunu kırıştırarak. “Yine de bunda bir onur payı var, anlıyor musun? Ama onu nazikçe reddetmeye çalışıyorum.”

Başımı salladım ve olaya odaklanmaya çalıştım.

İşçiler, gürültücü Sığır'ın maskesini yüzüne geçirmeyi başardılar. Barmen, maskenin içindeki bir bıçak dikişleri kesmek için dudaklarının üzerinden geçerken, işçilere çok hareketsiz kalmaları konusunda uyarıda bulundu. Soldaki Sığır çok hareketsiz kaldı, ancak saniyeler sonra her iki çenesinden de kan fışkırdı. En azından hortumlar ağızlarının içine vidalanırken acı dolu çığlıkları sustu.

Sunucu, patlamış mısır makinelerinden birinin yan tarafına hafifçe vuruyor. “Bu cihazlar, saniyede yaklaşık beş tane mısır tanesini ağızlarına pompalamak üzere ayarlanmıştır. Çalıştırıldıktan sonra, makineler sığırlar durana kadar durmayacak.” İleri adım atıp sandalyelerden birinin bilek kayışına dokunuyor. “Kalp durduğunda, sandalyenin üzerinde bir ışık yanıp sönecek ve makine kapanarak kazananımızı ilan edecek.”

“Çok heyecan verici,” diyor Quinn. Koltuğun kenarını kavrayıp kalçasını sallıyor. “Neredeyse yerimde duramıyorum.”

Gülümsememi görmesin diye başımı çevirdim ama bu, bir kadının yaptığı en sevimli şeydi. Bu tatlı Quinn anlarından daha fazlasını istiyorum. Benim için uyuşturucu gibiler.

Ve tıpkı uyuşturucu gibi, bu anlara kendimi kaptırmak benim sonumu getirirdi. Quinn'in aşırı dozuna karşı Narcan diye bir şey yok.

Bu yüzden etkinliğe geri dönüp tekrar odaklanmaya çalışıyorum. Adamlar makinelerini çalıştırıyor ve patlamış mısır borulardan akmaya başlıyor. Her saniye, daha fazla mısır tanesi borudan aşağı doğru itilirken kalabalık yüksek bir hışırtı sesiyle karşılanıyor. Her seferinde, sığırlar sanki vurulmuş gibi irkiliyor. Patlamış mısırı iten o boru ne kadar hızlı?

Quinn kolumu çekiştirip sağdaki sığıra işaret etti. "Aman Tanrım, boğazına bakın!"

Adam, mısır tanelerini bütün olarak yutmaya çalışırken boğazı şişmeye başlıyor. Geniş hortum dişlerinin arasına sıkışmışken çiğnemek imkansız. Bacakları, onları sabitleyen metal kayışlara karşı direniyor ama nafile. Cehennemden gelen bu tavizden kaçış yok.

Yaklaşık üç dakika sonra makinelerden biri tıslamaya başladı. Sunucu öne çıktı ve yan tarafa yerleştirilmiş kırmızı bir düğmeye bastı; bir sonraki patlamış mısır itişiyile birlikte sığır biraz daha sertçe sıçradı. İki pompa daha yaptıktan sonra burun deliklerinden kan sızmaya başladı.

Kaybetmek istemeyen zayıf Günahkâr, kırmızı düğmesine koşup sertçe basar. Diğer makine gibi, onun düzeneği de patlamış mısırı daha fazla kuvvetle itmeye başlar. Sığır artık patlamış mısırı yutmak için doğru pozisyona getiremeyecektir. Zaten planı baştan beri pek de iyi gitmiyordu.

Dikkatimiz tekrar kanayan sığırlara çevriliyor, ancak saniyeler sonra zil sesi ve yanıp sönen ışıklar diğer adamın kazandığını ilan ediyor. Hedefindeki adam kalp krizi geçirmiş olmalı, çünkü hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermeden sandalyesine yığılıyor... burnundan patlamış mısırların fışkırması dışında. Sanırım makine olması gerektiği gibi kapanmadı.

Kaybetmesine rağmen, Desmond'ın genç yeteneği, ışıklar sönmeye başlarken sığırının yanında durup yüzüne bakıyor. Burnundan akan kana bakılırsa, o keskin mısır taneleri bir atardamarına saplanmış. Sonunda zil çaldığında, hepimiz sıkılmış durumdayız.

"Beklediğimden daha uzun sürdü," diye fısıldadı Quinn. "Belki de en sonunda hız trenine binmeyi seçmeliydik. Aktiviteleri değiştirmek için çok mu geç?"

Onu görmezden gelip kaybedeni izliyorum. Sanki birini arıyormuş gibi seyircilerin arasına bakıyor ve eminim kim olduğunu biliyorum. Tam yanımda oturuyor.

“Hemen döneceğim,” diye fısıldadım Quinn'e. Beni duyup duymadığından emin değilim çünkü ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum, o da kazananlar alanına doğru ilerlerken Grim ve Rosie de patlamış mısır makinelerinde sıraya girmeye gidiyorlar. Sadece onunla kısa bir sohbet etmek istiyorum.

Ama arkamı dönüp tribünlere baktığımda Quinn'in artık Ice Pick'in yanında oturmadığını fark ettim. Arkamı dönmemi beklemiş, sonra da fırsatı değerlendirip kaçmış. Çadırın kapağının tekrar yerine oturduğunu görünce şüphelerim doğrulandı. Eğer saklambaç oynamak istiyorsa, seve seve kabul ederim.

On dördüncü Bölüm

Quinn

Ölü Adam Koyu'ndaki Korsan Yağması adlı oyuncağa kadar **geldim**, sonra saklanma isteği beni ele geçirdi. Aven muhtemelen peşimdeydi ve ne kadar erken saklanırsam, fark edilmeme olasılığım o kadar yüksek olurdu. Araya saklanabileceğim kalabalık yoktu, bu yüzden en iyi ikinci seçeneği tercih ettim ve oyuncağın bekleme alanının yanındaki bitki örtüsünün arasına daldım. Sonra, beklemeye başladım.

Birkaç dakika geçtikten sonra Aven yanımızdan geçti. Başını sürekli çeviriyor, benim gittiğim yoldan hangisini seçmiş olabileceğimi düşünürken bana değil, her yöne bakıyordu. Bir yol işaretine baktıktan sonra, beni çok uzaklara götürecek bir yan sokağa girdi.

Mükemmel.

O gittikten sonra, çalılıkların arasından sıyrılıp saçlarımdan yeşillikleri yormaya başladım. Buz gibi parmakların kolumu sardığını hissettiğimde, yumruğumu kaldırarak o kişiye doğru döndüm, bunun lanet olası korumam olduğundan emindim.

Ama kolumu demir gibi sıkı tutan Aven değil, Jim.

Ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı ve havaya kaldırdığım yumruğumu indirdi. "Güvenlik ekibin nereye kaçtı?"

"Muhtemelen başkasının keyfini kaçırmak için gidiyor," diye homurdanıyorum tişörtümden son bir dal parçası daha çıkarırken. "Seyahatin geri kalanında eğlenebileceğimi söylemiştin ama Jim, gerçekten keyfimi kaçırıyor. Beni o saçma patlamış mısır etkinliğine gitmeye kandırdı ve—"

"Sıkıcı mı?" Jim kaşlarını çattı ve gerçekten de incinmiş görünüyordu. "Bence heyecanlı ve eğlenceliydi."

"Ah, çok heyecanlı ve eğlenceliydi," diyorum, gafımı örtbas etmeye çalışarak. "Sadece Aven katılmama izin vermedi ve ben de sıkıldım."

Jim içini çekip kolumu bıraktı ve çenesini avuç içine aldı. "Evet, eminim senin ruh sağlığın konusunda endişeli. Normal bir insandan günahkâr birine dönüşmek büyük bir sıçrama ve kimse senin bu kararından pişman olmanı istemez."

"Pişmanlık mı? Bu kelimenin anlamını bilmiyorum."

"Ciddi söylüyorum Quinn. Bir kereye mahsus, çok çok ciddiylim." Sallanmayı bırakıyor. "Çok da saçma olmayan bir şey görmek ister misin?"

"Bunun için adeta ölüyorum," diyorum.

Bana gülümsedi, sonra telsizini dudaklarına götürdü. "İskoçya'nın paketi bende. Endişelenmesin diye ona haber ver. Ve simülasyonu hazırla."

Bunun üzerine bana kolunu uzattı ve ben de kolunu tuttum.

Bir golf arabası bizi alıp ilk geldiğimizde gördüğüm hangarlara götürdükten sonra içeri girdik ve ortasında yumurta şeklinde bir sandalye bulunan büyük, beyaz bir

odaya vardık. Bu plansız geziden önce bir tema parkının arka bahçelerine hiç gitmemiştim, ama sanırım çoğunda böyle bir oda yoktur. Sandalyenin önünde tek bir içbükey cam duvar var.

Çarpıcı mavi gözlere sahip, güzel, koyu saçlı bir kadın Jim'e yaklaşıyor. Onu önceki gece masamızda oturan kızlardan biri olarak tanıyorum ama adını hatırlayamıyorum. Bana kibarca gülümsedikten sonra onu kenara çekip fısıldadı: "Bunun gerçekten akıllıca olduğunu düşünüyor musun?"

Jim onu eliyle uzaklaştırıp bana doğru çekti. "Frankie, bu Quinn. Kendisi King ve benim son aylarda üzerinde çalıştığımız projenin bir parçası. Küçük simülasyonumuzun öznesi olduğu için, bunu ona göstermenin iyi olacağını düşündüm."

Frankie arkasını dönüp elini uzattı, ben de sıkıca tokalaşarak kabul ettim. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Jim sana neler göreceğini anlattı mı?"

"Sanırım öyle. Bazı olayların öngörülen sonuçlarını göreceğimi söyledi."

Frankie ona dik dik baktı. "Doğru. Bazı *olaylar* ... Peki onun hangi *olayları* görmesini istiyordun?"

"Aklımda belirli bir şey yoktu." Elini havada döndürdü. "Belki de ona lunapark treni sergisine gitmiş olsaydı neler olacağını gösterebilirim."

Frankie başını sallayıp uzaklaşırken Jim kolumdan tuttu ve beni yumurta şeklindeki koltuğa götürdü. Oturmam için işaret ettiğinde oturdum. Beyaz minderler, yumuşak kumaşın içine gömüldüğümde beni adeta rahatlatıcı bir kucaklama gibi sardı. Göründüğünden çok daha rahattı.

"Şimdi tamamen arkanıza yaslanın," diye talimat veriyor. "Oturma pozisyonunun sizi içine çekmesine izin verin ve gözlerinizi ekrandan ayırmayın." Kavisli cam duvara işaret ediyor. "Frankie'nin cihaza biraz veri girmesi gerekiyor ve cihaz size bazı senaryolar sunacak."

O uzaklaşırken, yukarıdaki ışıklar kapanıyor. Sandalye yüzünden duyularım körelmiş durumda, yani duyduğum ve gördüğüm tek şey önümde olan şey. Sonra içbükey cam aydınlanıyor ve sandalye gıcırtilı bir sesle bana doğru yaklaşmaya başlıyor. Sandalye ekranın çok yakınına gelene kadar kenarlarından tutunuyorum. Annem hayatımda çok uzun süre olmasa da, gözlerimi bozmadan önce televizyondan uzaklaşmamı söylediğini hâlâ duyabiliyorum. Bu da sık sık olmuyordu, çünkü evsiz olmak sizi televizyon karşısında çok sık tutmaz. Yine de sesi kafamı dolduruyor.

Annemle ilgili küçük anılar bu yerde beni hâlâ rahatsız ediyor, ama onun ruhunu memnuniyetle karşılıyorum. Uzun zamandır olduğumdan daha çok ona yakın hissediyorum. Yeniden bir araya gelmek imkansız gibi görünüyor, ama bunun sonunda kazanacağım tüm bu parayla, onu bulması için oldukça iyi bir dedektif tutabilirim herhalde.

Koltuktaki hoparlörlerden yumuşak bir ses geliyor ve ekran canlanıyor. Sanki bir filmin açılış sahnesi gibi. Kamera parkın üzerinden geçiyor ve iki kişinin arkasına odaklanıyor: ben ve Aven. Sanki parka yürürken çekilmiş gibi görünüyor ama arkamızda bir kamera hiç görmedim.

Jim hoparlörlerden şöyle diyor: "Bunların hepsi simüle edilmiş video. Ama o kirli, üretken yapay zekâ karmaşasından eser yok. Programımız son teknoloji ürünü! Hiçbir masraftan kaçınmadık. Tüm insan tasvirlerinin doğru sayıda parmağa sahip olduğunu ve bir köpek tarafından ısırılrsa bile kimsenin kafasının lahanaya dönüşmeyeceğini göreceksiniz."

"Lahana meselesi yaygın bir sorun mu? Çünkü bu garip bir şekilde spesifik görünüyor," diyorum ama Jim cevap vermiyor. Sadece gerçek sanatçılar tuttuklarını ve gerçek insan işçilerden çalmak yerine simülasyon makinesini beslemek için kapsamlı insan hareket yakalama araştırmaları kullandıklarını anlatmaya devam ediyor.

Ekranda, Aven ve ben tekrar yürümeye başlıyoruz. Kamera bizi hız trenine kadar takip ediyor ve simülasyon

burada tekrar duraklıyor.

"Quinn, hız treni etkinliğinde, sen ve Aven'in kırmızı takımı mı yoksa mavi takımı mı seçeceğiniz sorulacaktı. Başka hiçbir bilgi verilmeyecekti. Hangi takımı seçerdiniz?" Cevap vermeden önce sözümü kesti. "Sesli söyleme canım kızım. Cevabı kafanda tut."

Ben kırmızı tarafı seçerdim çünkü neredeyse kan dökülmesini garanti ediyor.

Jim'e cevabımı kesinleştirdiğimi belirtmek için başımı salladım.

Simülasyon yeniden başlıyor. Yüzü görünmeyen bir spiker yaklaşıyor ve hangi takımda olduğumuzu soruyor. Sim Aven daha ağzını açmadan Sim Quinn cevap veriyor.

"*Kırmızıyı seçiyorum* ," diyor.

Kolumdaki tüyler diken diken oldu. Bunu nereden biliyordu?

Jim simülasyonu tekrar durduruyor ve Sim Aven'i dondurarak Sim Quinn'e bakıyor. Gerçekten bana böyle mi bakıyor? Gözlerinde bir hayranlık izi var. Ve başka bir şey daha. Ama bunun üzerinde duracak vaktim yok, çünkü Jim şu anda onu görmezden geldiğim için bana kızıyor.

"Affedersiniz, neydi o?" diye sordum.

"Doğru tahmin etti mi? Siz kırmızı tarafı seçer miydiniz?"

Alt dudağımı ısırp başımı salladım. "Evet. Ben de öyle düşünüyordum."

Yumurta şeklindeki sandalyenin ses yalıtımına rağmen, mikrofonu kapalı olmasına rağmen Jim'in sevinç çığlıklarını ve alkışlarını buradan duyabiliyorum. Bu sonuçtan bu kadar mutlu olmasına sevindim. Bu arada, ben daha da meraklanıyorum ve geriliyorum.

"Bir tane daha deneyelim," diyor Frankie hoparlörlerden ve kendisi bile biraz heyecanlı görünüyor. "Hız trenine binme seçeneğiniz olacak. Nerede oturacağınızı seçebileceksiniz. Her hız treni vagonunda dört koltuk var -

ikisi önde, ikisi arkada. Trende altı vagon var. Binecek misiniz, eğer öyleyse nerede oturacaksınız?"

Gözlerimi kapatıp düşünüyorum. "Acaba bu, orijinal hız trenlerinden biri mi?"

Jim, "Parkta sakladığım tek orijinal parça bu," diyor. "Steel Tiger, şimdiye kadar yaratılmış en şeytani hibrit hız trenlerinden biri."

Yüzümde hafif bir gülümseme beliriyor. Elimde değil.

Bu, annemin parktaki en sevdiği atraksiyondur ve son ziyaretimde boy şartını tam olarak karşılamıştım. O yaz güzel bir boy uzaması geçirmiştik. Annemle sırada beklerken, bana parktaki her hız treninde oturulacak en iyi yerleri anlattı. Steel Tiger için, en son vagonun en arka sırasına oturmak istiyordunuz. Böylece, her tepeden aşağı indiğinizde, tüm trenin sizi aşağı çekme kuvvetini hissediyordunuz.

"Ne diyeceğimi çok iyi biliyorum," dedim gözlerimi açarken Jim'e. "Görüntüleri başlat."

Ekrandaki karakterler yeniden canlanıyor. Yüzü görünmeyen bir personel daha yaklaşıyor ve hız trenine binecek miyiz diye soruyor. Aven daha ağzını açmadan Sim Quinn yine araya girip cevap veriyor. Gerçekten bu kadar ilgi manyağı mıyım?

Ama ekranda Sim Quinn'in söylediklerine hiç dikkat etmiyorum. Gözlerim Sim Aven'de kalıyor. Beni yine izliyor, ama gerçek hayatta beni izlediğini hayal ettiğim gibi değil. Zihnimde, sürekli gözlerini deviriyor ve söylediğim her şeye homurdanıyor, üstelik beni dinlediği zamanlarda bile. Sim Aven ise, sanki hayatında duyduğu en ilginç şeyi söylüyormuşum gibi beni dinliyor.

Bu simülasyonun sadece kendimi kaptırabileceğim başka bir fantezi yarattığını düşünmeye başlıyorum, ama sonra oluyor. Değişim. Simülasyon o anı mükemmel bir şekilde yakalıyor. Sim Quinn, Sim Aven'e onunla birlikte binmek isteyip istemediğini sormak için döndüğünde, hayranlık,

sanki birisi yüzüne kayıtsızlık perdesi indirmiş gibi hızla kayboluyor. Bakışları yana kayıyor ve omuz silkiyor.

"Kız ne isterse benim için uygundur dostum," diyor işçiye ve aman Tanrım, aksanı mükemmel taklit etmişler.

Sim Quinn homurdanarak ve mutlu küçük poposunu arka vagonun en arka sırasına doğru yavaşça itiyor. Onlara benim öyle yürümediğimi bilmelerini istiyorum. Kalça sallanışım o kadar dramatik *değil* .

Ekran yine donuyor, tam da Sim Quinn'in hız trenine bindiği sırada hiç de hoş olmayan bir açıdan. Sim Aven haki şortunun üzerinden ona dik dik bakarken, Sim Quinn kalçaları kameraya dönük bir şekilde eğilmiş durumda.

"Yine doğru bildi mi?" diye soruyor Jim ve ben de onaylıyorum.

"Hadi şimdi oynatın!" diye bağırdım onlara doğru. "Sonrasında ne olacağını görmek istiyorum!"

Başlangıçta, bundan sonra olanlar pek heyecan verici değil. Hız trenine biniyoruz ve Aven tüm süre boyunca gözlerini sıkıca kapalı tutuyor. Arabalar bizi sağa, sola ve baş aşağı savururken ben gülümsüyorum. Sonunda, gülümsemem tersine dönüyor ve ağlıyorum, ki bu tamamen utanç verici. Tanrım, ne kadar çirkin ağlıyorum.

Bu muhtemelen tamamen doğru. Çünkü ben de annemi düşünürdüm.

Sim Quinn ve Aven lunapark treninden inerler ve Sim Quinn gözyaşlarını saklamaya çalışırken Aven de neden ağladığını anlamaya çalışır. Daha önce tanıştığımız üç kişi—Bennett, Eve ve Cat—ne olduğunu öğrenmek için gelirler, ancak Aven onları uzaklaştırmaya çalışırken ben çıkıştan sessizce ayrılırım. Kamera Sim Quinn'de kalır, ancak Sim Aven birkaç dakika sonra merdivenlerin dibinde ona katılır.

"Belki de etkinliğe katılmamak en iyisi. Neden otele geri dönüp bir şeyler yemiyoruz?" Sonra Sim Aven, kolunu benim suretimin etrafına sarıp onu teselli etmeye çalışırken nefesimi kesti. "Bütün bu yaygaranın neyle ilgili olduğunu

bilmiyorum kızım, bana anlatmak zorunda da değilsin. Ama konuşmak istersen, dinleyecek kadar kulağım var."

İçimden ona, "Söyle ona ," diye yalvarıyorum. "Ne kadar acı çektiğini anlat ona. Onu içeri al."

Ama bu çok doğru bir simülasyon ve ben onun yapmasından önce kopyamın ne yapacağını zaten biliyorum. Yine de, geri çekilip ona anlamayacağını söylediğinde bu bir tokat gibi oldu.

Sen ona hiçbir şey söylemediğine göre, o nasıl söyleyebilir ki?

Terapiyi boş verin. Bu küçük yumurta şeklindeki sandalye, tahmin ettiğimden çok daha fazla içgörü sağlıyor bana.

Sim Aven, Sim Quinn'in tekrar kaçmasını engellemek için kolunu tutar. Ani duruşla sendeler, sonra Sim Aven onu yakaladığında geriye doğru kollarının arasına düşer. Sim Aven onu düzeltirken, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardır. Aralarında bir ateş yanıyor, o kadar sıcak ki neredeyse hissedebiliyorum.

Öp onu, aptal!

Ve Tanrı şahit, gerçekten de öyle yapıyor. O koca adamı yakalıyor ve üzerine atlayarak, bir aydır yemek yememiş bir dağ aslanı gibi yüzünü parçalıyor.

Ekrandaki görüntü donup kaldı ve ben bağırarak öne doğru eğildim. "Hayır! Tam en güzel kısmına gelmişti! Şimdi durdurmayın!"

Sonra sandalye dönüyor ve ışıklar yanıyor. Frankie ve Jim, arkalarındaki büyük ekranlarda simülasyon karakterlerinin gösterildiği küçük bir kabine yerleşiyorlar. *Öpüşen* simülasyon karakterleri ise beni ve Aven'i temsil ediyor.

Jim'in hemen arkasında ise Aven duruyor.

On beşinci Bölüm

Quinn

arabası Golf bir taşa takılıp sarsıldı ve neredeyse beni Aven'in kucağına düşürüyordu. Diğer tarafa savrulup kenardan düşmemek için tavana uzanan uzun metal çubuğu sıkıca tuttum. Zaten düşmezdim de. Bekçi köpeğim tekrar görev başındayken. Şimdi daha çok şaka gibi gelen koruyucu tutuşunu omuz silkerek savuşturdum.

"Gerçekten de en güzel kısmı bu muydu?" diye soruyor, kangren olmuş yaraya tuz basar gibi.

Kızarmış yüzümü ellerimle kapatıyorum. Çığlık atıyorum.

"Biz değildik," diyorum. "Sanki oyuncuların olduğu bir film izliyorduk."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece sırtıyor ve geçen manzarayı hayranlıkla izliyor.

"Ve şunu da açıkça belirtelim, seni asla öpmezdim," diye ekledim.

"Elbette yapmazsın, kızım."

"Ben yapmazdım! Zaten o simülasyon her şeyi doğru göstermemiştir. Yüzü olmayan bir adam görseydim çığlık atardım."

Araç parkın girişine yakın bir yerde durdu ve biz indik. Şoför bize el salladı ve hızla uzaklaştı. Aracın vızıltısı tamamen kesilene kadar midem en çok osuruk benzeri bir ses çıkardı.

"Çok yorulmadım," diyorum. "Karnım gurulduyor çünkü açım."

Yine, karnım sesini duyurmak için sessiz anı seçiyor.

"Tuvalete gitmen gerekmiyor mu gerçekten? Ama gerekiyor gibi görünüyor. Kaçıp gittiğin için hak ettin."

Tanrım, onu öpmenin keyifli bir aktivite olacağını nasıl düşünebildiğimi bilmiyorum. İkinci düşüncem ise, en azından ağzını kapatmasını sağlardı.

Aven ellerini ceplerine sokup etrafına bakındı. "Diğerleriyle buluşmamıza daha biraz zaman var. Ne yemek istiyorsun?"

"Yaklaşık üç ağır sakinleştirici, uzun bir tatil ve yeterli sözlü iletişim becerisi mi?"

"Ne yazık ki, henüz o olaydan yeni çıktık. Ama bu cadde üzerinde İtalyan yemeği diye geçinen bir şeyler var."

Ağız yoluyla yapılan cinsel ilişkideki ustalığım konusunda şaka yapmıyordum. Sanal benliğimin onu büyük ekranda nasıl hırpaladığını gördüğümde beri, o öpücüğü düşünmeden duramıyorum. Adeta hissedebiliyordum. Şimdi de onun vücudumun diğer bölgelerini öptüğünü hayal ediyorum.

"Bir dakika daha düşündüm de, belki otele geri dönsek daha iyi olur. Zaten yakında başka bir gösterim var," diye öneriyorum. "Her zaman oda servisi sipariş edebilirim."

Başını salladı ve otele doğru yürümeye başladı. "Evet, oda servisi olur ama yemeği Şef Maurice'den size bizzat ben getireceğim. Sağlığınızla ilgili büyük riskler alamayız, kızım."

Tamam. Desmond.

Kapılardan geçip bahçe yoluna doğru dönerken ürperiyorum. Bazen, bir avcıya dönüşmekle meşgulken, aslında başkası için av olduğumu neredeyse unutuyorum.

O, bu adada, her gölgeden beni takip ediyor. Yine de, sonunda maskesini düşürüp işini bitirme düşüncesi, onun beni yakalamasından daha çok panikletiyor beni.

Çünkü her iki durumda da her şey bir sonla bitecek.

Bu insanlar şu anda beni dünyalarına alıyorlar çünkü bana ihtiyaçları var. Faydam bittiğinde... Bunun ne anlama gelebileceğini henüz tam olarak düşünmedim. Ben de öldürülecek miyim?

Aven'e şöyle bir göz attım.

İçimden bir ses hayır diyor. Jim onay verirse bana karşı silah çekecek ilk kişi o olmaz diye düşünmüyorum, ama Jim'in bunu yapacağını sanmıyorum. Babamın kimliğinden dolayı beni korumak istediklerini söylediklerinde onlara inanıyorum. Ama bu, görevimi yerine getirdikten sonra, soyumla bile olsa, etrafta dolaşmama izin verecekleri anlamına gelmiyor.

"Hiçbir yere gerçekten ait hissetmedim," diye ağzımdan kaçırdım.

Aven yürümeyi durdurdu ve bana döndü. "Bu ne?"

Bu simülasyon beni etkiliyor, çünkü duygularımı dile getirmek tam olarak *bana* göre bir şey değil, ama bu bittiğinde beni yanlarında tutmalarını istiyorsam, gardımı indirmem gerekiyor.

"Dün gece o adamı öldürdükten sonra ruh halim hakkında endişelendiğini biliyorum, ama iyi olduğumu bilmeni istiyorum. Belki de iyiden de öteyim çünkü uzun zamandır ilk defa..." Çok fazla şey açığa vurmadan kendimi durduruyorum. Annem, sakladığım gizli bir şey ve onunla ne kadar bağlantı kurmak istesem de, ondan iyilik kazanmak için kullanabileceğim bir pazarlık kozu değil. "Uzun zamandır ilk defa, sonunda ait olduğumu hissediyorum."

Bir an beni inceliyor ve karanlık gözlerinin derinliklerinde onu görüyorum. O gizli alevi. Parlamasına izin vermediği o közü. Ama ışık, canlandığı kadar hızlı bir

şekilde sönüyor. "Bu duyguyu kendim pek tanımıyorum ama seni bunun bir parçası olmaya iten ne?"

"Bu insanların birbirleriyle etkileşim biçimleri bana bir aileyi hatırlatıyor." Başımı sallayıp gülüyorum. "Ama benim büyüdüğüm o sıkıcı aile değil. Bizler asla laf etmeyen, asla sınırları aşmayan mükemmel çocuklar olmalıydık."

Aven'in çenesi kasıldı. "Sana veya diğer çocuklara kötü davrandılar mı?"

"Hayır, kesinlikle değil. Parker ailesi harika insanlar. Onlar sadece... harika insanlar." Başka nasıl açıklayacağımı bilmediğim için omuz silkiyorum.

Ama zorunda değilim. Anladığı için başını sallıyor. Harika insanlar harikadır, ama bizim gibi zihinsel olarak farklı bireyler için sıkıcıdırlar.

En çok korktuğum anlar işte bu küçük bağlantı anları. Acımasız karşılıklı atışmalar, bağlantı kurmaktan nedense bizim için daha kolay.

Bahçe yolu açılıyor ve biz de sağa dönerek havuz alanına giriyoruz. Cat ve Bennett geçerken bize el sallıyorlar. Şezlonglarda uzanmış, Eve ve Ice Pick'in suda başka bir çiftle horoz dövüşü yapmasını izliyorlar. Eve'in onu omuzlarında nasıl dengede tuttuğunu gerçekten anlamıyorum.

"Onlara katılmalıyız," diyorum. "Onlara burada buluşacağımızı söylemiştik ama bir şekilde gelmedik."

"Çünkü biri kaçtı."

"Çünkü bir başkası keyif kaçırıyordu."

"Çünkü başka biri—"

Elimle işaret ederek, "Bütün gün burada olacağız. Eğer şimdi durmazsak, bunu Adem ve Havva'ya kadar götüreceğiz." dedim.

Sinirlenerek otele doğru geri döndü. "On dakika içinde burada buluşacağız. Oyalanma."

On Altıncı Bölüm

Aven

indiğimde Havuz başına , gerçekten de bir parti başlamıştı. Her zamanki tanıdık yüzler oradaydı, bu yüzden Quinn'i bu iğrenç grupla tanıştırma fırsatını değerlendirdim. Zaten üçüyle akrabaydı, bu yüzden onları tanınması da fena olmazdı. Carter soyadını her duyduğunda gözleri parlıyordu.

Soyunun sırrını saklamak, bir şeye ait olmak istediğini söylediğinden beri beni çok üzüyor. O, farkında olduğundan çok daha fazla bir yere ait. Elbette gerçeği biliyor, ama Jim grubun geri kalanına anlatana kadar hiçbir şey yapamıyor.

Kızlar Quinn'in turkuaz tek parça mayo içindeki fiziğine hayran kaldıklarını dile getirdikten sonra, gecenin yıldızı bir şezlonga havlu serip hayranlarının arasına uzanıyor. O grupla birlikte güvende olduğu için ben de erkeklere katılmak üzere jakuziye doğru yürüyorum.

Ezra, Bennett ve Ice Pick suyun içinde alçak bir şekilde uzanırken, Maverick kenarda oturmuş ayaklarını köpüren sulara sarkıtıyor. Grim ve Rosie ise yakındaki şezlonglarda dinleniyorlar. Her zamanki gibi çıplaklar, bu yüzden bakışlarım uzun süre üzerlerinde kalmıyor.

"Bir içecek kapın ve bize katılın," diye sesleniyor Ezra.

İş yerinde içki içmem, bu yüzden başımı sallıyorum ama onlara jakuzide katılacağım. Suya giriyorum ve Quinn'i gözlemleyebileceğim şekilde karşılarına yerleşiyorum. Kendisi kadar komik kadınlarla çevrili olduğu için çok mutlu.

Bennett, Ezra'ya "Sence de plaj düğünleri biraz fazla klişe değil mi?" diyor ve ben de çok garip bir sohbe dahil olduğumu anlıyorum. Umarım beni de bu sohbe katmazlar. "Kindra'nın bunu istediğini anlıyorum, bu yüzden bir kütüğün üzerine eğiliyorsunuz ama çok klişe."

Buz Kıracağı suda biraz daha batarak pozisyonunu ayarlıyor. "Kahretsin, bir kadını benimle evlenmeye ikna edebilseydim, istediği her şeyi seçmesine izin verirdim. Quinn ile olan şansımı kaçırdığıma çok üzülüyorum."

"Quinn ile bir şans mı?" diye soruyor Ezra gülerek. "O Aven'in alanı."

"Kahretsin, yine yaptım," diye mırıldandı Ice Pick.

Öne doğru eğilip başımı salladım. "Ah, o benim hiçbir şeyim değil. Sadece onu gözlem altında tutuyorum. Durumu biliyorsun."

"Evet, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diyor Maverick. "Bir dakika önce sadece işini yapıyorsun, bir dakika sonra da komodinin çekmecesinde onun seks oyuncakları koleksiyonu için yer açıyorsun."

"Jim beni de kandırdı ama her şey kötü değil," diyor Bennett. "Bir sonraki iş girişimi çöpçatanlık hizmeti olmalı."

"Evet, ama ben değilim." Konuyu iyice vurgulamak için tekrar başımı salladım. "Ödememizi alır almaz, ben buradan ayrılırım."

Adamlar birbirlerine bakiştılar.

"Ciddi söylüyorum. İskoçya'ya geri dönmek için gerekli parayı bulur bulmaz, gideceğim."

Az kalsın her şeyi batırıp paranın asıl sebebini söyleyecektim. Ödemem gereken borç. Bunu kimseyle, hele de onlarla konuşmak istemiyorum.

"İskoçya'da ne var? Geri dönmek gereken ateşli bir kız mı var yoksa?" diye soruyor Bennett.

"Daha çok güzel bir yeşil alan gibi." Omuz silkiyorum. "Tamamen kendime ait küçük bir yer. Evet, bence bu benim cennetimden bir parça gibi geliyor."

Ezra gülümsedi ve sıcaktan buğulanmış gözlüklerini düzeltti. "Bazen İngiltere'yi özleyorum."

Konuşmayı sonlandırarak su yüzüne çıkıyorum. Anlamaya çalışıyor ama anlamıyor. İskoçya'ya dönme isteği sadece geçici bir heves ya da çılgın bir heves değil. Beni kemiren bir ihtiyaç bu. Burada asla kendimi evimde hissetmedim. Nereye dinlenmek için durursam durayım, yerimi bulmuş gibi hissetmiyorum.

Tekrar su yüzüne çıktığımda, başka bir şeye gülüyorlardı bile. Dikkatimi tekrar Quinn'e çevirdim. O ve kızlar şezlongları havuz merdivenleriyle değiştirmişlerdi. En üst basamağa oturmuş, kollarını ortadan geçen parlak metal korkuluğa yaslamıştı. Kadınlar arasında gülümsemek ve kahkaha atmak onun için çok kolaydı ve onu bu kadar rahat görmek içimi biraz rahatlattı.

İçimdeki neşe, kadınların üzerine karanlık bir gölge düşene kadar sürüyor. İki adam onlara yaklaşıyor ve onları patlamış mısır çadırından tanıyorum. O sıksa adam ve iri yarı yaşlı adam. Desmond olabilecek kişi.

Ezra'yı ayağımla dürterek arkasını dönüp neler olup bittiğine bakmasını sağladım.

Kaşlarını çattı ve uzattığım ayak parmağımdan uzaklaştı. "Bir erkeğin başka bir erkeği sevmesi umurumda değil, ama ayak oyunu oynamak istemiyorum, Aven."

Gözlerimi devirdim ve dişlerimi sıktım. "Hayır, aptal herif. Arkana bak."

Dört adam da dönüp baktı. Bennett, bakışları adamlara değdiği anda sudan fırladı, ancak Ezra onun bileğini yakalayıp tekrar aşağı çekti.

"Özür dilerim, yaşlı adam," diyor Ezra bana. "Sizi pek tanımıyoruz, bu yüzden ben—"

Bennett homurdanarak, "Cinsel yönelimini varsaydığınız için daha sonra özür dileyebilirsiniz," dedi. "Şu anda, o iki ahmakın kadınlarımızla konuşmaya hakları olduğunu nasıl düşündüklerini bilmek istiyorum."

Maverick boğazını temizledi. "Muhtemelen kadınlar bizim malımız olmadığı ve istedikleriyle konuşabilecekleri için. Eğer o adamların defolup gitmesini istiyorlarsa, bunu onlara söylerler. Frankie söylenmesi gerekeni söylemekten çekinmez."

"Kindra da öyle değil," diyor Ezra ürpererek.

"Bu lanet olası gevezelikten hiçbir şey duyamıyorum," diyorum.

Dördümüz de sustuk ve havuza doğru eğilerek, ne diyorlarsa onu dinlemeye çalıştık.

"Bu akşam çatı katındaki barda bizimle bir içki içmek isteyen var mı diye merak ettim," diyor tatlı dilli yaşlı adam. Sonra da son derece çekici ve tehditkar olmayan bir gülümseme sergiliyor. Tehdit gözlerinde gizli.

Kindra elini kaldırıp yüzüğünü gösterirken, diğer kadınlar da bahaneler uydurmaya başlar. İlişki, ilişki, lezbiyenlik... sessizlik. Quinn'in hazır bir bahanesi yoktur ve şimdi onun cevabını beklerken ona bakakalmıştır.

Jakuziden kalkıyorum ve beni durdurmak için hiçbir el uzanmıyor. Erkeklerin akıllıca bir davranışı bu. Onları da yanımda sürükleyip havuz merdivenlerine kadar götürürdüm. Bu sapığı Quinn'den uzaklaştırmamı hiçbir şey engelleyemez.

"Hey dostum. Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum yanına yaklaşırken.

O ve kadınlar sesime doğru döndüler. Kızlar rahatlamış görünüyordu, ama o iri yarı herif sadece sinirli görünüyordu. Zayıf arkadaşı bir adım geri çekilirken, o da elini bana doğru uzattı.

"Adım Nathaniel Graves. Ama arkadaşlarım bana kısaca Graves derler." Eli havada, zeytin dalı gibi bana doğru uzanmış bekliyor.

Onu kabul ediyorum, tüm gücümle sıkıp sallıyorum. "Memnuniyetle, Nathaniel. Benim adım Aven Slade."

"Arkadaşların sana ne diyor?" diye soruyor zayıf adam gülerek.

"Hiç yok." Gülümseyerek ona baktım. "Ama asıl konuya dönecek olursak, yardımcı olabileceğim bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Sadece biraz kadın arkadaşlığı arıyorduk, ama korkarım bu kadınlar müsait değil. Eğer birilerinin kalbini kırdıysam özür dilerim." Yaşlı adam ellerini haki renkli ceplerine soktu. "Bu tür etkinliklerden birine ilk defa katılıyorum ve geleneklerden habersizim."

"Dürüst bir hataydı," diyor Quinn ve tüylerim diken diken oluyor. Ne yapıyor bu? Neden onun yardımına koşuyor? "Teknik olarak müsaitim ama bu gece planlarım var. Benimle içki içmek istiyorsan, açık artırmada teklif vermen gerekecek."

Herkesin başı ona dönüyor, benimki de dahil, çünkü "*açık artırma*" ile ne demek istiyor?

"Dün geceki programımı izlediniz mi bilmiyorum ama ona benzer olacak. Eğer benimle biraz vakit geçirmek isterseniz, tüm detaylar için akşam yemeğinden sonra yayını izleyin." Quinn alt dudağını ısırды. "Özel olarak."

Adam ona gülümseyerek baktı. "Akşam yemeğinden sonra mı diyorsunuz? Belki de öyle yaparım."

Ona hafifçe el salladı ve o da arkadaşıyla birlikte otele doğru yöneldiler. Kızlar onun webcam kızlığı kariyerinden bahsetmeye başlayınca ben neredeyse tamamen unutuldum. Bu sırada, bir grup boş kafalı aptal, sıradan bir insanın bir günahkârla geceyi geçirmesinden bahsettiğimizi tamamen unutmuştu.

"Heyecanınızı kaçırmak istemem ama sence bu akıllıca bir şey mi, Quinn?" Hepsine sert bir bakış fırlattım.

Eve beni geçiştirdi. "Tatlım, bırak kız biraz eğlensin. İşler ters giderse hemen karşı dairede olacaksın."

Ona doğru döndüm, neden olması gerekenden daha fazla şey biliyormuş gibi görüldüğüne anlam verememiştim.

Cat, "Jim bu sabah hepimize sapık durumu hakkında bilgi verdi," diyor. "Onun bir webcam kızı olduğunu ve bir sapıkla uğraştığını, ancak aynı zamanda bir Günahkâr olmayı da araştırdığını açıkladı."

"Ve tüm bunların sorunsuz olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye soruyorum.

"Hayır, bu geceki açık artırmanın tehlikeli olduğu konusunda sana katılıyorum," diyor Kindra, her zaman olduğu gibi mantıklı bir ses tonuyla. Quinn'e bakıp elini tutuyor. "Eğer biraz olsun gerginsen, hepimiz el ele verip en yüksek teklifi veririz. Sonra da bütün gece bizimle takılırsın."

Quinn elini sıktı. "Bunu takdir ediyorum, ama amacım bu değil mi? Onu açığa çıkarmak?" Bana döndü ve gözleri hiç bu kadar yeşil olmamıştı. "Riskli olsa bile bunu yapmak istiyorum. Onun olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, öyle düşünüyorum, kızım."

Derin bir nefes aldı ve çenesini sıktı. "Öyleyse onu yakalayalım diyorum. Ne olursa olsun, ihaleyi kazanmasına izin vermeliyiz."

Bir kez daha, bunun plan olduğunu hiç bilmiyordum. Hatta *Jim'in* bile bunun plan olduğunu bilip bilmediğinden emin değilim. Quinn'i tanıdığım kadarıyla, bu akıl almaz planı o an uydurdu ve bu kadar zekice olmasından nefret ediyorum. Ne kadar korkutsa da -ya da beni ne kadar öfkelen-dirse de- bu gece Nathaniel/Desmond'ın ihaleyi kazanmasına izin vermeliyim. Bu, onun şansını deneyeceğini ve onu kaçırmaya çalışacağını neredeyse garanti ediyor, bu da bana onun zavallı hayatına son verme hakkını veriyor.

Bana sadece bir sebep gerekiyor ve o bu gece bana o sebebi verecek.

On yedinci Bölüm

Quinn

Akşam yemeğini Aven, Jim, King ve Frankie ile odamda .
yedim Bunun bir nedeni, kimsenin yemeğime tehlikeli bir şey katmadığından emin olmak, diğer nedeni ise planımı ve onunla ilişkili sayısız riski tartışabilmektir. Şaşırtıcı bir şekilde, kendi başıma bir şey düşündüğüm için kimse bana söylenmedi. Aven bile.

Ama şimdi yalnızım. Beni öldürmek isteyen adama kendimi açık artırmaya çıkarmaya hazırlanırken, beni kurtaracak kimse yok. Elbette, Aven tam karşı odada, ama kazanan bıçak çıkarıp beni yatakta parçalamaya karar verirse, odaya koşup ölümümü engellemeye vakti olmayacak. Bunu bilen Frankie, bana birkaç savunma hareketi öğretmek için zaman ayırdı. Hatta Kindra'ya ait bir bıçak bile verdi. Yatağın altına saklamadan önce elimde ağırlığını test ediyorum.

"Bunu yapmaya hazır mısınız?" diye soruyor Aven hoparlörlerden ve sesi beni rahatlatıyor. Burada olmasa bile, o burada.

"Neredeyse," diyorum. "Teklif almak istiyorsam biraz daha çekici bir şey giymem gerekiyor."

"Duş perdesi taksan bile teklif alırdın," diye mırıldanıyor ve ben gülümsüyorum.

Titreyen ellerimle çantamdan şeffaf bir bebek elbisesi çıkarıp üzerime geçirdim. Zümrüt yeşili kumaş gözlerimi daha da belirginleştirdi.

"Ah, en sevdiğim rengi giyme kızım," diye fısıldıyor ve mikrofonunun hala açık olduğunun farkında olmadığını anlıyorum. "Bu tam bir işkence."

Kendi kendime sııttım ve saate baktım. Saat altıya çeyrek kala, yani onunla uğraşmak için hâlâ on beş dakikam var. Homurtularına ve inlemelerine aldırış etmiyormuş gibi yaparak devam ettim.

"Bunları mı alsam acaba?" diye kendi kendime soruyorum, altı inçlik siyah topuklu ayakkabılarımı kaldırırken. "Hmm... belki de daha alçak topuklu bir ayakkabı daha iyi olur?" Yanımda getirdiğim küçük ayakkabı koleksiyonundan daha kısa topuklu bir ayakkabı seçiyorum.

"Evet, şu topuklu ayakkabılar hariç her şey olur," diye mırıldanıyor yukarıdan.

Yüksek topuklu ayakkabıları kaldırırken gülümsememi bastırmak için yanağımı ısırdım. "Evet, kesinlikle bunlar."

İnleyerek, "Beni öldürüyorsun," dedi.

Yatağın kenarına oturup ayak bileklerime kemerleri bağlıyorum, o da beni ne kadar mutsuz ettiğimden yakınıyor. Sonraki on dakika boyunca pozlar veriyorum ve erkekleri çıldırtan o muhteşem küçük sesleri çıkarıyorum. Bu, bir oyuncunun çekimden önce repliklerini prova etmesinden farklı değil ve şanslı izleyicim son bakışlara tanık olmaktan kesinlikle keyif alıyor gibi görünüyor.

Her şey eğlenceli ve güzel gidiyordu ta ki saate bakıp canlı yayına geçmek üzere olduğumuzu fark edene kadar. Avuçlarım ve alnım ter içinde kaldı. Programlar beni normalde bu kadar gergin yapmaz, ama kendimi daha önce hiç açık arttırmaya çıkarmamıştım. Ya Desmond gerçekten teklif verip kazanırsa?

Ya da daha kötüsü... hiç kimse teklif vermezse ne olur?

Bence öldürölüp sevgiyle anılmak, hayatta kalıp hiç hatırlanmayacağımı, istenmediğimi fark etmekten daha iyidir. Bütün kamera kızlığı yapmamın sebebi, annemin beni neredeyse yirmi yıl önce bir lunaparkta terk etmesiyle benden alınan sevilme duygusuna duyduğum özlemde kaynaklanıyor.

Aman Tanrım, terapistime gereğinden fazla para ödüyorum galiba.

"Annen seni terk etmedi," diye fısıldıyorum kendi kendime. "O gece bir şey oldu."

Bu parayı aldığımda, onu bulmak ve her şey için onu affettiğimi söylemek için kullanacağım.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Aven hoparlörlerden.

Gerçek duygularımı bastırıp sahte duyguları yüzüme yerleştiriyorum. Gülümseyerek tavana bakıyorum. "Her şey yolunda. Siz ne zaman hazırsanız o zaman başlayabiliriz."

"Jim ve King az önce aradılar. Açık artırma kazanıldığında benim odam hariç tüm odaların yayınını kesecekler. Herhangi bir noktada yayının durmasını isterseniz, sadece güvenlik kelimesini söylemeniz yeterli."

"Ananasları kim topladı lan?"

"Uzun ve çok tuhaf bir hikaye. Hepsini daha sonra anlatacağım."

"Eğer daha sonra bir zaman varsa," diyorum ürpererek.

"Olacak kızım." Bir an durakladıktan sonra, "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim," diyor.

Göğsümdeki ağırlık hafiflemiyor. Kendimi güvende hissetmeliyim, peki neden hissetmiyorum?

"Tamam," diyorum. "Hazırım."

Televizyonun üzerindeki kameranın ışığı kırmızıya dönüyor ve ekranda şu an yatakta uzanmış halimin görüntüsü beliriyor. Kameraya baştan çıkarıcı bir şekilde el sallıyorum ve doğruluyorum, sonra da izleyicilerin göğüs dekoltemi daha iyi görebilmesi için yatağın kenarına doğru kayıyorum.

“Tekrar merhaba, pis sapıklar. Dün gece çok eğlenceliydi, ama bu gece birinizle daha fazla vakit geçirmek istiyorum. Hatta, *bütün* gece birlikte takılabilsen çok sevinirim.” Dudaklarımı ısırıp kıkırdıyorum. Bu iğrenç mi? Evet. Ama nedense erkekler, kafasında hiçbir şey düşünmeyen bir kadını seviyor ve ben de onlara istediklerini vermekle meşgulüm. “Ancak sadece birinizi seçmem beklenemez, bu yüzden Jim, akşamımı açık artırmaya çıkarmama izin verecek kadar nazık davrandı. En güzeli de, tüm gelir yerel hayvan barınaklarına gidecek, yani iyi bir amaca destek oluyorsunuz.”

Bu durum başlangıçta benim için hassas bir noktaydı. Geliri kendime istiyordum. Sonuçta, hayatımı tehlikeye atan ve bacaklarımı havaya kaldıran bendim. Sonra Jim bana kurtardıkları hayvanların videolarını gösterdi ve ben de kolayca etkilendim, bu yüzden dayanamadım.

Bacaklarımı açıp tekrar çaprazlayarak izleyicilere ne istediklerine dair şık bir ipucu veriyorum. "Teklif verme basit. Beş yüzden başlayıp aynı miktarda artırarak devam edeceğiz. Teklif vermek isterseniz, ekrandaki numarayı aramanız yeterli."

Televizyonun alt kısmında bir telefon numarası parıldayarak beliriyor. Şimdi tek ihtiyacım olan, gösterişli kazakların sergilendiği dönen bir ekran ve işte o zaman QVC'ye kavuşmuş olurum. Sadece beş yüz dolarlık düşük bir fiyata, siz de Quinn Parker'ın bacaklarının arasına sikinizi sokarak bir gece geçirebilirsiniz. Ama durun, dahası da var! Hemen arayın, hatta yüzünü bile siktirmenize izin verecek!

Tanrım, ben ne hale geldim?

Ekranın üst kısmındaki sayı sıfırdan beş yüze çıkıyor ve utanç duygusu azalıyor. Para mutluluğu satın alamayabilir, ama boş mideye alınan bir Valium'dan daha hızlı bir şekilde umursadığımı unutturuyor. Üstelik bu *benim* param bile değil!

Sonra ekrandaki isimleri fark ediyorum. Kimin teklif verdiğini kimsenin anlayamaması için gizli tutulmaları gerekiyor, ama "Buz Adam" ve "Moda Tutkunu" gibi etiketlerle, platin rengi vajinam için kimin yarıştığı oldukça açık.

Yine de, rakam iki bin dolara doğru ilerlerken heyecanım artmaya devam ediyor. Ne yazık ki, tam da orada duruyor. En kötüsü mü? Desmond olabilecek kimseyi görmedim. Teklifler on beş dakikayla sınırlı, bu yüzden tekrar harekete geçmem gerekiyor. Pozisyon değiştirip yatağın alt kısmına uzanıyorum. Belimi hafifçe gerip, olabildiğince tatlı bir şekilde iç çekerek "esniyorum".

"Bu yatak benim için çok *büyük* . Tek başına uyumanın ne kadar *zor* olduğunu biliyor musun? Birisiyle paylaşmayı ne kadar çok *istediğimi* hayal edebiliyor musun?" Parmağımı ağızma sokup emiyorum. "Birlikte ne kadar eğleneceğimizi neredeyse tadabiliyorum."

Kısa süreli bir açık artırma savaşı daha başladı, ancak rakam beş bin dolara ulaştığında yine durdu. Poz vermem ve surat asmam bile rakamı daha yukarı taşıyamadı. Umarım bu eBay gibidir ve tüm ciddi alıcılar son anda teklif vermek için bekliyordur. En azından birkaç yeni yarışmacı daha katıldı. Fashionista—Eve ve kızları, sanırım—üç bin dolar civarında çekildi, ancak "Ice Man" hala yeni gelenler Dark Knight ve Gravedigger'ı geride bırakıyor.

Mezar Kazıcı, Nathaniel Graves, yani Desmond, yani havuzdaki ürkütücü adam olabilir mi? En mantıklısı bu. Ama eğer öyleyse, Buz Kıracağı geri çekilmeli ve işi ona bırakmalı.

Yatakta kıvrılırken ve daha fazla teklif almaya çalışırken dakikalar geçiyor, ama ne kadar tatlı dille konuşursam konuşayım, parmaklarımı nereye gezdirirsem gezdireyim, sayaç hareket etmiyor. Buz Adam hala en yüksek teklif.

“Hadi çocuklar,” diye yalvardım. “Hayvanlar için yapın bunu! Pardon! Yani, hayvanlar için *yapın* . Beş bin dolar o kadar çok evsiz hayvana yardım etmek için yeterli değil. Bana bunu ne kadar *çok* istediğinizi gösterin.”

Bacaklarımı açıp inleyerek vajinama vuruyorum ve sayı birkaç kez daha artıyor. Toplamın on bin dolara çıktığını görmek beni çok memnun ediyor, ama Buz Adam'ın hala önde olduğunu görünce çılgılık atmak istiyorum. Ne yapıyor bu? Desmond'ın kazanmasına izin vermek zorunda!

Müzayedenin son otuz saniyesine doğru hızla ilerlerken, umudumu neredeyse tamamen yitirmiştim. Sonra gösterge bir kez daha hareket etti ve Mezarıcı nihayet en üst sıraya yerleşti. Parmaklarım yorgandan ayrıldı ve rahat bir nefes aldım. Bir şekilde, bu işkencenin bu kısmı sona ermek üzereydi. Ya sonunda beni takip eden kişiye son vereceğim ya da bir katille BookTok fantezilerimi yaşayarak bir akşam geçireceğim.

Ardından, açık artırmanın son saniyesinde gösterge bir kez daha yeni bir rakama döndü. Görünüşe göre sonunda bir keskin nişancımız olmuş ve o da Yeşil Adam'dan başkası değil.

Ekrana konfeti yağıyor ve bilgisayar grafikleriyle oluşturulmuş şerit parçaları beni kısa süreliğine görüş alanından gizliyor. Bu anlık kesintiyi kendimi toparlamak ve yüz ifademi düzeltmek için kullanıyorum. Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Daha doğrusu, hissetmem *gerektiği* gibi hissetmiyorum. Bu sonuç beni hayal kırıklığına uğratmalı ve sinirlendirmeliydi, ama bunun yerine beni heyecanlandırdı. Bildiğin şeytan, bilmediğin şeytandan daha iyidir ve geçen gece küçük yeşil arkadaşım beni çok meraklandırmıştı.

Hayır, bence bu en kötü sonuç değil, ancak Aven, Jim ve King muhtemelen benimle aynı fikirde olmayacaklardır.

Konfetiler dağılıyor ve ben tüm çekiciliğimle ekrandayım. Kameraya gülümsüyor ve öne eğiliyorum.

"Katılan herkese ve açık artırmanın kazananına teşekkür etmek istiyorum, yakında görüşürüz."

Parmaklarımı kıpırdatıyorum ve kamera kapanıyor. İnleyerek yatağa geri yığılıyorum.

Komodinin üzerindeki telefon çalmaya başlayınca geriye doğru kaydım ve ahizeyi kulağıma götürdüm.

"Planların istediği gibi gitmediği için çok üzgünüm," diyor Jim kulağıma. Bana selam verme fırsatı bile vermeden açıklamaya başlıyor. "Son teklif veren kişi çok... ısrarcıydı. Onu vazgeçirmeye çalıştık ama seninle bir akşam geçirmek istiyor gibiydi."

"Bu bizim lehimize olabilir. Erkekler, bir şeyden mahrum bırakıldıklarında daha fazlasını istemeye meyillidirler. Bu, Desmond'ı harekete geçmeye zorlayabilir."

Jim telefonda içini çekerek, "Evet, senin iyiliğin için umarım arzusu onu ele *geçirmez* ve harekete geçmeye zorlamaz." dedi.

"Bu ideal olmaz mıydı?"

"Bizim için mi? Evet. Ama sizin ne düşündüğünüzden bağımsız olarak, güvenliğiniz bizim için önemli. Size herhangi bir zarar gelmesini istemiyoruz."

Çünkü ben bir Carter'ım ...

"Benim için önemli olan biri için sen de önemlisin ve sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim." Hattın diğer ucunda kumaş hışırdıyor ve biri Jim'e bir şeyler söylüyor. Erkek sesi ama kelimeleri anlayamıyorum, sadece aksanının hafif bir tonunu duyuyorum. Kral olmalı. "Misafirinizin odanıza doğru yolda olduğu bilgisi bana ulaştı, ancak önce buraya uğrayacak. Rahatlamaya ve akşamınızın tadını çıkarmaya çalışın ve meraklı gözlerden tamamen uzakta olacağınızı unutmayın."

"Bekle!" diye bağırdım telefonu kapatmadan önce. "Aven bizi izliyor olacak, değil mi? Bu adamın Desmond olduğunu düşünmediğimizi anlıyorum, ama bu benim risk altında olmadığım anlamına gelmiyor."

"Ah, evet. Aven *çok* dikkatli olacak," diye homurdanıyor Jim, hat kesilmeden önce.

Jim'in sözleri kafamda yankılanırken ahizeyi yerine koydum. *Çünkü sen, birisi için önemlisin ve o kişi de başkası için önemli—*

Kapıya gelen bir tıkırtı beni düşüncelerimden sıyırdı. Ayağa kalkıp oyuncak ayımın önünü düzelttim, sonra kapıya yöneldim. Bu gece ne olursa olsun, Aven'in beni güvende tutacağına güveniyorum. Beni şimdiye kadar hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

On sekizinci Bölüm

Aven

ardına Kapı kadar açıldı ve Quinn bana gülümsedi. "Senin olmanı umuyordum," dedi ve sesindeki samimiyet ruhuma bir bıçak sapladı.

O *bana* değil, o yeşil yabancıya aşık oluyor. *Aven'e* değil. Eğer bu cehennemden çıkmış gibi duran korkunç yeşil tulumun ardında kimin saklandığını bilseydi, beni odasına davet etmek için bu kadar istekli olmazdı.

Ama o bilmiyor, bu yüzden çok istekli. Beni inine çekerken neredeyse bileğimi ön kolumdan koparıyor.

İçeri girip sendeledim ve sandalyeye doğru yöneldim. Köşedeki o küçük koltuk güvenlik demekti. Aramıza mesafe koyuyordu. Yanlardaki kolçaklar, onun belime oturup, cinsel açlık çeken bir succubus gibi ruhumu bedenimden çekip almasını engelleyecekti. Gerçekten korkuyorum.

Ama daha kıcımlı yastığa bırakmadan, demir gibi sıkı tutuşunu yeniden pekiştirdi ve beni yatağa doğru yönlendirdi. Bu kız, bir katille birlikte olmayı nefes almaktan daha çok istiyordu ve eğer son teklifimi kabul etmeseydim, her iki sonucu da elde edebilirdi. Ya da ikisini birden.

Aptallık ettim ama kendimi tutamadım. Son otuz saniyede Jim'i aradım ve ona primimden pay alabileceğini söyledim. Hatta tamamını alabileceğini bile söyledim. Tabii ki onunla yatmak için değil. Sadece güvende olduğundan emin olmak istedim ve Desmond'la geceyi geçirmesine izin vermenin bu sonucu doğuracağını sanmıyorum. Jim bunu beğenmedi ama o da adil bir adam. Son teklifi son anda kabul etti ve ben de kızla bir akşam geçirme şansını kazandım.

Şimdi ne olacak?

Bu kadar ilerisini düşünmemiş olabilirim ama aklımdan ne geçtiğini anlayabiliyorum. Yatağın kenarında yanına otururken, eli kolumda yumuşak, tembel çizgiler çiziyor. Dokunuşundan beni ayıran milimetrelilik naylon kumaşın altında tüylerim diken diken oluyor ve penisim boxer şortumun içinde geriliyor, son ziyaretimde yırtılan utanç verici delikten dışarı çıkıyor.

Quinn bunu fark ediyor ve eli kasıklarına doğru uzanıyor. Penisimi kavramasını istiyorum, ama böyle değil. Kimin penisini tuttuğunu bilmediği bir durumda, sahte bir bahane altında değil. İnce parmakları cinsel organıma dokunmadan önce ayağa fırlıyorum.

Başımı sallayarak elimdeki tableti ona gösterdim. Baş sallama ve el işaretlerinden başka bir iletişim yöntemine ihtiyacım olacağını biliyordum. Grim ve Rose'un bu şekilde konuşmayı öğrenmelerinin ne kadar sürdüğünü kimse bilemez, ama bizim zamanımız ve sabrımız yoktu. Apple Pencil'ı çıkardım ve ekrana bir not karaladım.

SADECE SENİNLE VAKIT GEÇİRMEK İSTİYORDUM. CİNSEL İLİŞKİ DEĞİL.

Quinn mesajı okudu ve biraz geriye yaslandı. Omuzları düştü ve bir kadını reddettikten sonra yaşanan hayal kırıklıklarını daha önce de görmüş olsam da, birinin bu duyguyu bu kadar açıkça ifade ettiğini hiç görmemiştim. Alt

dudağı büzüldü, ama sık sık gördüğüm o yapmacık büzme değil, gerçek bir incinme ifadesiyle.

Mesajı siliyorum ve acıyı biraz olsun hafifletebilecek bir şey düşünüyorum.

SATILABİLİR MİYİZ?

Sonuna neredeyse "kız" yazacaktım ama kendimi tuttum ve yerine soru işareti koydum. Tableti ona doğru çevirdiğimde, gözlerine biraz ışık geri geldi.

"Elbette, yapabiliriz," diyor. Quinn yan tarafına yatıncaya kadar kıpırdanıyor, sonra bana bakıyor. "Ancak bu aktiviteye ikimizin de katılması gerekiyor."

Kahretsin, haklı. Ben sadece burada oturup onu izliyorum. Alışkın olduğum şey bu. Onun dahil olduğu bir şeye katılmaya alışkın değilim.

Yanıma uzanıyorum ve açık yeşil kapüşonun burnumu yüzüme nasıl bastırdığını düşünmemeye çalışıyorum. En azından beni göremiyor. Hayır, beni göremiyor... ama beni hissedebiliyor. Kalçaları kucağıma doğru yaklaşırken, kalçalarımı ondan uzaklaştırıyorum.

"Hadi ama," diye kıkırdadı. "Isırmam. En azından o ucumla ısırmam."

Kolumu tutup beline doladı, sonra yumuşak kalçasını sertleşmiş penisime bastırdı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ama fayda etmedi. Ciğerlerim, ona özgü o kavrulmuş vanilya kokusuyla doldu. Elimi tuttu ve hevesli parmak uçlarımı göğsüne doğru kaldırdı ve mantığıma aykırı olsa da, olmasına izin verdim.

"Gördün mü?" diye fısıldadı. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Öyle.

Ağızından hafif bir inilti çıktığında neredeyse sızlanıyorum. Parmaklarım memesinin üzerinde hareket etmiyor, ama buna gerek de yok. O, parmaklarımı o sıkı tomurcuğun üzerine bastırıyor, sıkıştırıyor, çimdikliyor ve

bana ihtiyacı olan baskıyı öğretiyor. Kontrolü ele almamı ve ona kendim vermemi istiyor. Ben de bunu istiyorum.

Ama bunu yapamam.

Elimi çekip kalçasına koyuyorum. Bu doğru değil. Başrolde o olmasının yanı sıra, her şey yanlış. Eğer bunun ben olduğumu bilseydi, ellerimin her yerinde olmasını istemezdi ve ona böyle dokunmaya devam etmek, tahammül edemeyeceğim kadar kirli hissettiriyor.

Quinn içini çekip bana doğru döndü. Eli tulumun kapüşonuna gitti ve ben geri çekildim.

"Rahatla," diyor gözlerini hafifçe devirerek. "Seni ifşa etmeyecektim. Sadece yanağını okşamak istedim. İşte böyle."

Tekrar uzandığında, elinin yüzüme değmesine izin verdim. Başını yana eğdiği sırada başparmağı yavaşça elmacık kemiğimi okşadı.

"Kim olduğun ya da ne yaptığın umurumda değil," diyor ve Backstreet Boys'un nakaratının ağzımdan fırlamasını zorlukla engelliyorum. Kızı hiç bu kadar ciddi görmemiştim ve ne derse desin, göğüsleri ve akılda kalıcı şarkıları umursamıyorum, dinlemek zorundayım.

Komodinin üzerindeki tableti alıp bir not daha yazıyorum.

KİMLİĞİMİ BİLSEYDİN, BANA DOKUNMANI İSTEMEZDİN. BUTZAYA
GELMEMELİYDİM.

İşte, şimdi ben de çıkıyorum. Sadece onun güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu ve bunu sağladım. Quinn yarın bu hikayeyi anlattığında, kimse bunun ben olduğumu bilmeyecek bile. Jim ve King hariç tabii, ama onlar da nefes almak istiyorlarsa hiçbir şey söylemeyecekler.

Ayağa kalkmak üzereyim ama Quinn elimi tutuyor.

"Söylediklerimin arkasındayım. Kim olduğun umurumda değil." Elim hâlâ sıkıca tutarak dizlerinin üzerine çöktü.

"Dinle, sana açıkça anlatayım, Yeşil Adam. Bu, benim kadar senin için de. Hayatımın son on yılını, ormanda beni kovalayan ve yakaladığı anda bana tecavüz eden dengesiz bir manyağın hayalini kurarak geçirdim. Bu, ulaşabileceğim en yakın şey ve bunu benden alamazsın. Jim, Eve ya da karşı dairedeki o pislik olman umurumda değil. Hatta o boxer'da kocaman bir bıçak ya da kocaman bir penis olması bile umurumda değil. Bir şekilde, bu gece kazığa geçirileceğim!"

O göremiyor ama benim ağzım açık kaldı. Yani, teknik olarak, kız dairenin karşısındaki kaba adam olmamın umurunda olmadığını *söyledi* ...

Elini silkeleyip ayağa kalktım ve ona doğru döndüm. Yanlarımda yumruklarım sıkılıyken, sonunda gözlerindeki o güzel korkuyu tekrar gördüm. Yatakta geriye doğru kaydı, dudaklarının kenarında gergin bir gülümseme belirdi. Saçlarını düzeltti, olduğundan daha sakın görünmeye çalıştı ama işe yaramadı. Bu tehditkar olmayan kıyafet içinde bile ona neler yaptığımı gördüm.

"İşte bu daha iyi," diye fısıldadı korkusuna rağmen. "Ama hangisi? Beni öldürecek misin yoksa benimle sevişecek misin?" Başını sallarken saçları savruldu. "Hayır, söyleme. Sürpriz olsun istiyorum."

Tanrım, o çok kötü durumda. Ben de öyle.

Üzerine çöktüm ve elimi boğazına doladım. Beni savuşturmaya çalışırken bacakları tekmeledi, ama panik dolu bakışlarında gerçek bir panik belirince, tutuşumu daha da sıkılaştırdım. Kalçalarımı kullanarak titreyen bacaklarının arasına zorla girdim ve sertleşmiş penisim acı verici bir şekilde ona bastırdı. Aramızda sadece lanet olası iç çamaşırlarımız duruyordu.

Parmakları elimi buluyor ve beni kendinden uzaklaştırmak için tırnaklarını etime saplıyor. Yine de onu bırakmayı reddediyorum. Işık azalırken yüzüne bakıyorum. Ona sürtünerek, bunu kendisinin istediğini hatırlatıyorum.

Bayılmadan hemen önce, onu bıraktım ve kaçamasın diye kollarını başının üstünde sabitledim. Nefesini tuttu, bilinci yerine gelirken göğüsleri hızla inip kalktı.

"Kahretsin," diye ağlıyor. "En azından beni öldürmeyeceğini anladık."

Başımı salladım. *Aferin kızım*. Anladı. Belki de telepatik iletişim olayından o kadar da uzak değildir.

Baş dönmesi hâlâ devam ederken elimi tekrar incecik boğazına doladım. Bu sefer, beyninin istediği her şeyi elinden alan bir kan boğma tekniği uyguladım. Etki çok daha hızlı oldu ve onu bıraktığımda kız korkudan adeta titriyordu.

"Bu da neydi böyle?" diye fısıldadı. Gözleri bir şekilde maskenin altından benimkilerle buluştu. "Tanrım, titriyorum. Cennetle cehennem arasında bıçak sırtında dengede durmak gibiydi." Dudaklarını yaladı ve gülümsedi. "Tekrar yap."

Parmaklarım boğazını kavradı ve sıktım. Penisimin ucu adeta zonkluyordu; çok tahrik olmuşum. Bu sefer ölüme karşı direndi ve kalçaları muhteşem tümseğini penisime sürttü. Yetmedi. Daha fazlasını istiyorum.

Onu serbest bırakıp boxer şortunu yırtıyorum. Bu yolculuktan sonra yeni bir iç çamaşırı bütçesine ihtiyacım olacak, ama önemli değil. Eğer tüm gardırobumu mahvetmek beni kıza yaklaştıracaksa, onsuz yaşamayı öğrenirim. Öne eğilip demir gibi sert penisimi külotla kaplı vajinasından içeri sokuyorum. Nereye nişan alacağımı biliyorum—zümrüt yeşili kumaştaki o koyu nokta. Sırılsıklam olmuş.

Quinn'in gözleri, onu tekrar bıraktığımda parıldıyor. Başını yana çeviriyor ve yarattığı karmaşanın içinden penisimi geçirirken gülümsüyor. Büyük yeşil bir prezervatif giymiş bir erkeğin bir kadın için bunu yapabileceğini hiç bilmiyordum, ama işte buradayız.

"Jim'in titiz tıbbi testleri sayesinde burada hepimizin hastalıksız olduğunu biliyorum, ama hamilelik konusunda endişeleniyorsanız, prezervatifler çekmecedeyim." Komodini işaret ediyor. "Benim implantım var, bu yüzden endişelenmiyorum. Ama karar size kalmış."

Bütün bu boğma ve itme hareketlerinin nereye varacağını tahmin edemiyordum ve sonunda seks yapacağımızı nasıl tahmin edemediğimi de bilmiyorum, ama bu noktaya geldiğimizde ağzım hâlâ kuruyor. Bir karar vermem gerekiyor.

Ama altımdaki kadına baktığımda, bu konuda hiçbir seçeneğim olmadığını biliyorum. Ağzımdan "hayır" kelimesi çıksa bile, sesim kesinlikle "evet" derdi.

Başımı ıslak sıcaklığının içinden geçiriyorum ve o da bana sürtünüyor. Adeta beni ikiye bölmem için yalvarıyor, ama istediğim bu değil. Gözlerindeki korkuyu görmeyi çok sevsem de ve bu veletin canına biraz acı çektirmeyi çok istesem de, her şeyden çok istediğim şey, orgazm olduğunda yüz ifadesini görmek. İzleyicileri için yaptığı o sahte şey değil, elimle, penisimle veya dilimle gerçekleşen gerçek bir orgazm. Kız istediğini seçebilir.

Özellikle de yukarı bakıp inleme şekliyle. Elleri göğüslerine gidiyor ve gözleriyle bana yalvarırken meme uçlarını sıkıyor. Ne istediğini kendisi bile bilmiyor ama istiyor. Hem de çok fena istiyor.

Külotunu kenara çekip penisimi vajina dudaklarının arasına soktuğumda gözleri irileşti. "Senin... piercingin var mı?"

İhtiyaç sahibi.

"Mesela, ne kadar piercingli?"

Elini tutup penisime doğru yönlendiriyorum ve sonunda bana dokunmasına izin veriyorum. Parmakları penisimin çevresini sarana kadar arıyor. Başparmağı penisimin ucundaki piercingi buluyor ve alt dudağını ısırırken onu okşuyor.

"Hissetmeyi hissedebilecek miyim?" diye soruyor. "Daha önce hiç piercingli bir erkekle birlikte olmadım."

Külotunu hâlâ yana çekmiş haldeyken, piercingi vajinasından geçirip metal ucunu klitorisine sürtüyorum. Battaniyeyi sıkıca tutarken gözleri dönüyor.

"Kahretsin, kesinlikle hissedebiliyorum," diyor inleyerek.

Kollarını tekrar başının üstüne sabitliyorum ve o da gözlerini kapatıp kendini hazırlıyor. Yaptığı her ifadeyi izleme zevkini yaşıyorum. Bu maskenin ardında, onu istediğim gibi keşfetmekte özgürüm.

Onu okşayıp gıdıklarken, her iç çekişine, dudağını her ısırışına bayılıyorum. İnleyişine ve kıvranışına bayılıyorum. Tenimde hissettiğim o sıcaklık için ölürdüm. Muhtemelen o sıcaklık elimden alındığında öleceğim, ama şu an bunu düşünemiyorum. Bu gece, tek düşüncem o.

Penisimin ritmi kalbimin atışıyla birlikte zonkluyor ve artık dayanamıyorum. Öne eğilip içine giriyorum. Bu mükemmel vajinaya soktuğu devasa dildolara rağmen, bir hapishane duşundaki bağnazın anüsü kadar dar. Belki de daha dar. Hareket etmeye korkarak, içinde kıpırdamadan duruyorum.

Elini aramızdan uzatıp penisimin dibini kavradı, sonra da tüm gücüyle sıktı ve neredeyse onu o anda doldurdum. Artık bir dakikalık adam olamam! Sıkmayı bırakması için, ince yeşil kumaşın altındaki göğüslerini sallayan birkaç hafif itme hareketi yaptım.

Bu pozisyon bana çok fazla görsel uyarıcı veriyor, bu yüzden uyluklarından tutup onu yan tarafına çeviriyorum. Manevrayı tamamlayıp arkasına doğru kaydığımda tiz bir çığlık atıyor ve yeşil kıyafetim teniyle bütünleşiyor. Sağ uyluğunun altına bir kolumu sokup olabildiğince yukarı kaldırıyorum, böylece tekrar içine girmek için düz bir açı elde ediyorum. Ve giriyorum.

Ve burası tam bir cennet.

Vajinası tekrar kasıldı ve erken boşalmayı engellemek için mücadele eden tek kişinin ben olmadığımı fark ettim.

Sadece sıkı değil; zaten orgazmın eşiğinde.

Fırsatı kaçırmayı sevmeyen biri olarak, elimi vajinasına uzattım ve şişmiş klitorisini okşarken sertçe içine girdim. Yavaş başladım, hızı ve baskıyı artırarak neredeyse penisimi içine boşaltacak hale gelene kadar devam ettim. Artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, olan oldu. Quinn Parker penisimin üzerine boşaldı.

Gözleri yuvarlanıp ağzı buruşurken kendimi bir rüyada gibi hissediyorum. Dişlerini sıkarak ve nefes alıp vererek sessiz kalmaya çalışıyor ama ben onu daha sert beceriyorum ve zevki ondan zorla alıyorum. Sonunda çığlık atıyor, göğsünü hafifçe terlerken yorganı sıkıca kavırıyor.

Kasılmaları bittiğinde, ondan ayrılıp tableti alıyorum.

Quinn telaşla doğruldu, altın sarısı dalgalı saçları sanki bir yıldız adayıymış gibi yüzünün etrafına dökülüyordu. Bir bakıma öyleydi de. Bundan sonra, ölene kadar hayallerimin yıldızı olacak.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor. "Geceyi burada geçirmek istemiyor musun? Beni buraya getirmek için on bin dolar ödemedin."

Kalemi tutacağından çıkarıp tablete bir mesaj karalıyorum.

AŞLINDA, TAM OLARAK BUNUN İÇİN PATLA ÖDEDİM.

Odasından çıkıyorum, onu yatakta şaşkın bir halde bırakıyorum. Kollarımı ona sararak bir gece geçirmek ne kadar istesem de, bu riski göze alamam. Zaten yeterince risk aldım ve aklımda bir sonraki risk de var.

Ondokuzuncu Bölüm

Quinn

uyandığımda Ertesi sabah komodinin üzerinde bir sürprizle karşılaştım. Gece boyunca birisi odama gizlice girmiş ve basit, minicik bir cep telefonu bırakmıştı. Arama yapamıyor ve internete bağlanmayı reddediyor, ancak cihazdaki tek kişiye mesaj gönderebildiğini öğrenmekten memnun oldum.

Yeşil Adam.

Yastıklara yaslanıp ondan gelen ilk notu okurken kendimi heyecanlı bir okul kızı gibi hissediyorum.

Seni tekrar görmek istiyorum.

Ayaklarımı yere vurup çığlık atıyorum. Beynim düğün günümüzdeki görüntülerimizi canlandırmaya çalışıyor ama gördüğüm tek şey smokin giymiş iri yarı yeşil bir adam. Eğer onunla evlenmek istiyorsam, sonsuza kadar saklı kalamaz. Parmaklarım bir cevap yazıyor ama beynim göndermeme izin vermiyor.

Seni tekrar görmek istiyorum. Maskesiz.

Alt dudağımı ısırp ne istediğimi düşünüyorum. Adamı sıkıştırmak hiç iyi bir izlenim bırakmaz ve beni yüzeysel gösterir. Doğrusu, nasıl görüldüğü umurumda değil. O kumaşın altında şekilsiz bir halde olsa bile, beni hiç rahatsız etmez. Onunla birlikteyken her şey yolunda gibi geliyor. En azından seks. Asıl bağlantıyı daha sonra kurabiliriz.

Onu korkutup kaçırmak istemediğim için mesajı sildim ve başka bir şey yazdım.

Nasıl? Ve ne zaman? Koruma görevlim her zaman yanımdadır.

Ekranın alt kısmında baloncuklar belirlediğinde kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Bu otelin bir yerinde, belki de sadece birkaç kapı ötede, hoşlandığım kişi de tam olarak benim yaptığımı yapıyor. Telefonun başına eğilmiş, cevap bekliyor. Bu, işkence gibi romantik bir durum.

Bu akşamki gösteride, ilk gösteri bittiğinde sirk çadırından çıkın. Sizi bulacağım.

Televizyonu günün programına çeviriyorum. Bu sabah birkaç etkinlik var, öğle yemeğinden önce bir hız treni gösterisi daha var, ardından parkın çeşitli yerlerinde birkaç etkinlik daha düzenleniyor. Akşam yemeği, sirk çadırındaki gösteriden sonra büyük yemek salonunda verilecek. Artık yemeklerimi otelde yemek zorunda olduğum için, gizlice kaçmak çok zor olmamalı. Sadece yemek yemeye geri döndüğümü söyleyeceğim. Aven'i daha önce bir kez kaybettim, yine kaybedebilirim.

Bu akşam görüşürüz.

Gülümseyerek gerindim ve yataktan kalktım. Bu harika bir gün olacak. Birkaç dakika sonra Aven kapımı çalsa bile keyfimi kaçıramadı.

Koyu gözlerindeki altın rengi benekleri ortaya çıkaran açık yeşil bir tişört giymiş. Kaslarını saran o tişörtten nefret

ediyorum. Ayrıca, beni gerçekten isteyen adama odaklanmam gerekirken, hâlâ ona bu kadar ilgi duyuyor olmamdan da nefret ediyorum.

Ayrıca sapık hakkında da düşünmeliyim—biliyorsunuz, bu plansız tatile çıkmamın asıl sebebi o—ama aklımdan bu karanlık fanteziyi keşfetmekten başka bir şey geçmiyor. O parayı kazanmak istiyorsam, sıkı çalışmam gerekecek.

Aven'i odama aldım ve ben dişlerimi fırçalarken o da köşedeki sandalyeye oturdu.

"Bugün için planınız nedir?" diye soruyor.

Ağzımı çalkalayıp köşeyi döndüm, saçlarımı yüksek bir atkuyruğu yaptım. "Bana tam yetki mi veriyorsunuz?"

"Makul sınırlar içinde."

Televizyona tekrar bakıyorum. "Hadi lunapark treni gösterisini yapalım. Geçen gün kaçırdık ve ne olduğunu merak ediyorum."

"Simülasyondan yeterince zevk almıyor musun?"

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. O simülasyonu... ve öpüşmeyi neredeyse unutmuştum. Aven'e olan aşkımla ilgili hatırlatmalar şu anda ihtiyacım olan son şey. Ben ve vajinam kesinlikle Yeşil Adam kampındayız.

Sağ?

Sağ.

Elimle havada bir işaret yapıyorum. "Ya da başka bir şey yapabiliriz. Benim için fark etmez."

Başını salladı ve dirseklerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi. "Evet, ne isterseniz yapabiliriz. Eğer bu lunapark treni gösterisi ise, onu yaparız. Ama ağzınızın nerelerde olduğunu gördüm, o yüzden öpücük beklemeyin."

Kollarımı ince bir ceketin içine sokup gözlerimi devirerek kapıya yöneldim. Bu dudaklar yeşil giysili adam için ayrılmıştı.

Lunapark trenine vardığımızda görevlilerin yüzlerini görmek beni memnun etti. Yine de, simülasyonda yaptığım seçimlerden farklı seçimler yapıyorum. Aven'in o küçük yorumundan sonra ona yanlış bir izlenim vermek istemem.

Aslında, lunapark treni gösterisini seçtim çünkü dün patlamış mısır yeme yarışmasını seçtiği için Desmond'ın da orada olacağını düşündüm. Onu görmek istediğimden değil, ama onu yakalamalarına yardım etmek istiyorsam, üzerime düşeni yapmalıyım. Jim'den gelen o bonus, dua ettiğim zenginliğe giden kestirme yol, ama ek parayı ancak ödülleri kazanmalarına yardım edersem alabilirim.

Ve tahmin ettiğim gibi, ön taraftaki hız treni vagonuna binmek için (arka taraftakine değil) biniş platformuna yaklaşırken, gecenin yıldızının son vagona binmeye hazırlandığını gördüm. Aven'in kolundan çekiştirdim ve durdu, neredeyse sırtına çarpacaktım.

"Tekrar tuvalete gitmen mi gerekiyor?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Ne? Hayır, şuraya bak."

Adamı ve zayıf arkadaşını işaret ediyorum ve Aven onlara bakmak için dönüyor. Başını sallıyor ve tekrar bana dönüyor.

"Evet, onu görüyorum. Zeki kız." Saçımı karıştırıp at kuyruğumu bozdu. Pislik. "İpi biraz çekmeye ne dersin?"

Başımı sallayıp saçlarımı düzelttim. Jim ve Aven, balıkçılıkla ilgili mecazlara gerçekten çok takılmışlar, ama sanırım işe yarıyor. Olta ipini çekmek, Desmond'ı harekete geçmeye teşvik etmek anlamına geliyor ki bunu henüz tam olarak denemedik. Yaptığımız şey daha çok oltayı suya bırakıp ona bir ısırık bile vermemek gibi.

Tanrım, şimdi de balık dili kullanmaya başladım. İğrenç.

"Evet, sanırım zamanı geldi," diyorum.

Elimi kaldırıp adamlara parmaklarımı oynattım. Zayıf olan beni ilk fark etti. Yaşlı arkadaşının koluna yumruk attı ve onu bana doğru çevirdi. "Nathaniel" diye el salladı ve ikisi de bize doğru gelmeye başladı.

"Ne yapacağım şimdi?" diye fısıldadım yaklaşan adamlara gülümsemeye devam ederken. "Bu kadar ilerisini düşünmemiştim."

Ama Aven cevap vermiyor.

Arkamı dönüp başka bir erkeğe çok fazla bağımlı olduğumu göstermek istemediğimden, bir adım öne attım ve neredeyse yaşlı adamın iğrenç kollarına düşüyordum. Sıradaki korkuluğa tutunarak kendimi dengelediğim sırada, uzanıp beni yakalamaya bile tenezzül etmedi.

"O güzel bacaklarla ilk günün mü?" diye soruyor sinsî bir sırıtışla. Bakışları vücudumu adeta yutuyor, bacaklarımda gereğinden çok uzun süre oyalanıyor.

Kıkırdadım ve göğsüne vurdum. "Ah, Nicholas. Çok komiksin!"

Hem ilgiden zevk alıyor hem de adını yanlış söylediğim için sinirleniyor. Bilerek yapmıştım. Erkekler kendilerini küçük ve önemsiz hissettirdiğinizde sizden daha çok hoşlanırlar. Bazı erkekler bunun bedelini ağır öderler.

"Adım Nathaniel," diyor, "ama bana Desmond diyebilirsiniz."

Elimi tutup dudaklarına götürürken bunu da fısıldadı. O kadar sessizdi ki, duyup duymadığımı bile bilmiyorum. Şoktan dolayı Aven'e dönüp güvence aradım.

Ama o artık orada değil. Güneş battı ve gölgem hiçbir yerde görünmüyor.

"En arka vagonda bana katılmak ister misin?" diye soruyor Nathaniel—lanet olası *Desmond*—. "En iyi koltuk olduğunu duydum."

Keşke ilk tepenin dibinde bacaklarımı iyice açmış bir şekilde uzanıp, hız treninin doğrudan götüme çarpmasını izleyebilseydim. Ama benden önce birçok kadının yaptığı gibi ve benden sonra da birçok kadının yapacağı gibi, hayatımdaki o pisliğe boyun eğmek için gülümsüyor ve başımı sallıyorum. Kaderimiz böyle işte.

Soğuk ter avuçlarımı ıslatırken, onun beni trenin sonuna kadar götürmesine izin veriyorum. Annemle yaptığım son yolculuk ve onun koruyucu parmaklarının benimkileri nasıl sardığıyla ilgili anılar zihnimde beliriyor. Ama bu öyle değildi. Gerçek gülümsemeler ve kahkahalar vardı, korkumu bastırmak için yapılmış bu yapmacık sırtış değil. Annemin elini tuttuğumda *asla* korku hissetmezdim. Ama bu adamın elini tutmak bende korkuyu fazlasıyla ortaya çıkarıyor.

Aven'i bulmak için tekrar arkama baktım. Eminim bir yerlerden beni izliyordur. Beni bu akbabanın pullu pençesinde bırakmazdı.

Uçağa binmeyi beklerken Desmond'ın yüzünü çok yakından incelememeye çalışıyorum ama engel olamıyorum. Koyu favorilerine gri teller sızmaya başladıkça, yakışıklı bir adama dönüşüyor ama King'in cazibesine ve çekiciliğine sahip değil. Bunun sadece King'in o seksi aksanının avantajından kaynaklandığını söyleyebilirim, ama Aven'in aksanı *ona* hiç yardımcı olmuyor.

Tamam, bu bir yalan. Aven'in aksanı orgazmların malzemesi gibi.

Şu anda neden onu düşünüyorsun? Seni güvende tutmak için bile yanında kalmadı.

Desmond'ın buz mavisi gözleri bana dik dik bakıyor. Eğer o ürkütücü havası olmasaydı çekici olurdu. Yeterince karanlık aşk romanı okudum ve başrol oyuncusu olmak için gereken ufacık ruhtan yoksun olduğunu biliyorum. O, kötü adam olurdu.

Tekrar arkama baktım ama sadece birkaç Günahkarın daha binmek için sıraya girdiğini gördüm. Grim ve Rose oradaydı, Ice Pick de hemen arkalarından ağır ağır geliyordu. Tanıdık yüzler beni biraz rahatlattı ama görmek istediğim yüz hala orada değildi.

“Sanırım küçük arkadaşın kışkırdı. Kaçtı gitti. Sadece ikimiziz prenses.” Desmond'ın sözleri ciğerlerime doluşup sıkıştı. Bu bir tehdit değil. Bu bir söz.

Omurgam kaskatı kesildi ama kolumu onun koluna geçirdim. Korkutucu köpek ayrıcalığım olmasa bile, beni yenmesine izin vermeyeceğim. "Başka türlüünü istemezdim Desmond. Bunca zamandan sonra isme bir yüz eklemek güzel."

“Güzel mi?” Kıkırdıyor ve bu ses göğsünde çakıl taşı gibi yankılanıyor. Daha da eğilip kulağıma nefes verdiğinde, sıcak nefesi tüylerimi diken diken etmek yerine tam tersini yapıyor. Derim kendi içine çekilmek istiyor. “Çok korkmuyor musun?”

Evet, öyleyim ve eğer dış görünüşüme bu kadar önem vermeseydim, güçsüz mesanem boşalır ve şu anda altıma işerdim. Ama aklımı kaybettiğimi bilmemeli, bu yüzden başımı çevirip ona şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum ve fısıldıyorum: "Korkması gereken ben değilim."

Tam kapılar açılıp biniş bölümüne girerken tekrar gülüyor. Önce onun binmesine izin veriyorum, çoğunlukla Sim Aven'in gördüğü gibi benim popomun manzarasını görmesin diye. Desmond bu onura sahip değil. Şimdi, eğer içimde güzel bir patlama olsaydı, onu gaz bombasıyla püskürtürdüm ve hiç de kötü hissetmezdim, ama bağırsaklarım donma tepkisini seçti. Koltuğa çökerken ve emniyet kemerini uyluklarımın üzerinden çekerken neredeyse uyuşmuş hissediyorum. Yerine oturuyor ve beni aşağıda tutuyor.

Desmond'a baktım. Bana sırttı ve emniyet kemerini indirmeye çalıştı, sonra başını salladı ve koltuktan kalkmak için hareket etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum panik içinde. Bunu berbat mı ettim? Korkmuş halimi hissetti ve bunun değmeyeceğine, çok kolay olduğuna mı karar verdi?

Koltuğundan tamamen kalkmadan önce, kendini tekrar koltuğa bıraktı ve bana döndü. "Bugün seninle bu otobüse

binmeyeceğim, Quinn. Küçük saklambaç oyunumuzu oynamaktan keyif aldım, ama şimdi sıkıldım. Sen kim olduğumu biliyorsun, ben de senin kim olduğunu çok uzun zamandır biliyorum. O zaman yeni bir oyun oynayalım, ne dersin?"

"Ne demek istiyorsun?" Emniyet kemerini çekiştiriyorum ama çoktan kilitlenmiş. Tuzağa düştüm. "İnternetteki bir sürü rastgele insan için amımı okşadığımı izlemek, halının perdelerle uyumlu olup olmadığını göstermekten başka bir şey ifade etmiyor."

O kalkıp gitmek üzereyken tekrar emniyet kemerini çekiyorum. Kaçmasına izin veremem. Özellikle de birdenbire bu kadar açık davranmaya başlamışken. Tanrım, neden diğer erkekleri de böyle açılmaya ikna edemiyorum?

Diğer erkeklerden bahsetmişken, Aven belki onu görebileceğim yerde değil ama beni izliyor. İzlemek zorunda. Böylesine kritik bir anda beni kendi halime bırakmasının imkanı yok. Ne yaptığımı biliyormuş gibi davranabilirim ama bu düğmelerin ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim yok ve makine duman çıkarmaya başladı.

Desmond durdu ve ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Endişelenmeyi bırak ve hız treninin tadını çıkar. Sonra bol bol sohbet edeceğiz. Hiç endişelenme." Çıkışa ulaşmadan önce bana son bir söz söyledi. "Ha, bir de bana trenin en arka koltuğunun en iyi olduğunu söyleyen kişi senin annendi."

Gülerek arkasını döndüğünde, görevliye beni bırakmasını söylüyorum ama nafile. Müzik çoktan başlamış ve söylediklerimi tamamen bastırıyor. Desmond hafif bir el sallayarak gölgelerin arasına karışıyor ve sonra da gözden kayboluyor.

Yirmiinci Bölüm

Aven

hız Solumdan treni hızla geçiyor ve Quinn'in altın sarısı at kuyruğunun rüzgarda savrulduğunu görüyorum. Yüzünü göremeyecek kadar hızlı geçiyor ama yanındaki koltuğun boş olduğunu fark ediyorum. Bunu anlamaya çalışırken, Desmond olduğunu düşündüğüm adam hız treninin çıkışından yavaşça çıkıyor. Merdivenlerin tepesinde duruyor ve hız treninin bir başka tepeden aşağı doğru hızla inmesini izlemek için dönüyor.

O beni fark etmeden merdivenlerin altına saklandım. Birkaç saniyelik gergin sessizliğin ardından, botlarının sesi başımın üzerinden yankılandı ve sonra da gitti.

Şaşkın bir halde saklandığım yerden çıktım. Neden onunla birlikte gitmiyor?

Ne oldu?

Dönüp, bir virajı daha dönen ve rayın kenarına yerleştirilmiş Sığırı sıyıran hız trenini izledim. Figürün her iki kolu ve bir ayağı kopup havaya fırlarken, geçen vagona kırmızı bir kan sıçradı. Vücut, çığlık atarak havada takla attıktan sonra, sessiz bir şapırtıyla raylara çarptı. Quinn için bu kadar endişelenmeseydim gülerdim.

Saniyeler sonra frenler tısladı ve herkes rampadan çıkarken ayak sesleri duyuldu. Ice Pick merdivenlerden sendeleyerek inerken gülümsüyordu. Kel kafasına bir damla kırmızı kan bulaşmıştı. Yürümeye devam ederken bana el salladı ve başparmağını yukarı kaldırdı, başka bir ceset yerleştirdikten sonra tekrar bineceğinden bahsederek bir şeyler mırıldandı. Grim ve Rose onu yakından takip etti ve zayıf adam—Desmond şüphelisinin etrafında sürekli dolaşan adam—en arkadan geliyordu.

Ama Quinn nerede Allah aşkına?

Onları iterek geçip merdivenlerden hızla yukarı çıktım. Tam o sırada cebimdeki telefon bir uyarı sesiyle titredi. Cihazı çıkarırken merdivenlerin tepesinde durdum. Şimdi Quinn'i görebiliyordum. Hala en arkadaki arabada oturmuş, kucağındaki telefona bakıyordu.

Bunun hiç de hoş bir durum olmadığını biliyorum, ama korkuyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Kızın korkmasını hiç istememiştim. Onu peronda yalnız bıraktığımda, sadece engel olacağımı düşünmüştüm. Bunun olmaması gerekiyordu. Onunla bu aptal hız trenine binmesi, sonra onu odasına çekmesi gerekiyordu. Ondan sonra onu öldürecek ve Jim'in sonuçlarıyla yüzleşecektim. Onun kıza zarar vermesini daha fazla beklemeyeceğim.

Bir yanıt yazıp gönder tuşuna basıyorum.

Korkmakta bir sakınca yok. Ben de sürekli korkuyorum. Neredesin?

Onun ben olduğumu bilmemesi gerekiyor. Durumdan habersizmiş gibi davranmalıyım, ama tamamen de öyle değilim. Adamın gidişinin ve Quinn'in gözyaşlarının nedenleri büyük birer bilinmezlik.

Cihazımı saklayıp hızla yanına koştum. Beni peronda görünce telefonu cebine soktu ve yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Telefonu görmemiş gibi yapacağım ama

yüzündeki rahatsızlığı görmezden gelemeyeceğimi düşündüm.

Ona elimi uzattım ama o kendi isteğiyle oyuncaktan indi.

“Hayır, şimdi bana yardım etmeye çalışma. Sana gerçekten ihtiyacım olduğunda burada değildin, bu yüzden şu anda çaba göstermene gerek yok. Beni yalnız bıraktın”—etrafına bakınıyor—“lanet olası bir *katille* baş başa bıraktın.”

Son kısmı fısıldayarak söylüyor ama söyleme biçimine bakılırsa bağırması da olabilirdi.

“Quinn... hepimiz katiliz. Artık sen de dahil.”

Söylediklerimin mantıklı olduğunu anlıyor ve bu onu daha da sinirlendiriyor. Homurdanarak yanımdan geçip merdivenlerden aşağı inmeye başlıyor. Onu durdurmak için kolundan tutmaya çalışıyorum ama elimi silkeleyip kurtuluyor.

"Yardımcı olmaya çalıştığımı sanıyordum," diyerek aceleyle arkasından yürüdüm.

İlk merdivenin dibinde durdu ve deli bir kadın gibi bana döndü. Gözlerinde ateş parlıyordu ve yanmamak için bir adım geri çekildim. "Yardımcı olmak, o kahrolası adamın Desmond olduğunu itiraf ettiği sırada orada durman olurdu. Yardımcı olmak, kolundan tutup annem hakkında yaptığı o kahrolası yorumla ne demek istediğini sorman olurdu!"

"Desmond olduğunu itiraf etti mi? Ne dedi?" Sözlerinin geri kalanı sonunda aklıma takıldı ve bir kez daha kafam karıştı. "Bekle, annenin bununla ne ilgisi var?"

Küçük elleri yanlarında yumruk haline geldi ve gözyaşlarına boğulmadan önce içten içe çığlık attı. Orada öylece dururken çok küçük görünüyordu. Hatta kırılgan, sanki ona dokunmak için elimi uzatsam parçalara ayrılıp beni kesecekmiş gibi.

Bu riski göze almam gerekecek. Kızın böyle dağılmasını öylece izleyemem. Dün gece yaşadıklarımızdan sonra, o

bunu bilmesene bile, bunu yapamam. Kafamda çalan alarm zillerine, bunun şimdiye kadar yaptığım en tehlikeli şey olduğuna dair çığlıklara rağmen, öne doğru bir adım atıp kollarımı ona sarıyorum.

"Üzerimden in," diye mırıldandı göğsüme yaslanarak. "Senden nefret ediyorum. Ve bu berbat gözyaşlarıma rağmen, seni öpmeye çalışmıyorum!"

Yumrukları yanlarıma sertçe inliyor ama bu cılız darbeler beni caydırmıyor. Onu bırakmadan tutuyorum ve sonunda o da bana yaslanıp gevşiyor ve daha şiddetli ağlamaya başlıyor.

"Sakin ol, sakın ol," diye fısıldadım. "Anlat bakalım kızım, neler oldu."

Yine benden uzaklaştı ve bu sefer izin verdim. Kızarmış, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarından saçlarını düzeltti ve beni paramparça edecekmiş gibi titreyen çenesiyle bana baktı. Daha önce küçük görünüyorsa, şimdi neredeyse minicikti. Onu tekrar kollarıma almak için bir adım öne attım, ama başını sallayarak bir adım geri çekildi.

"Hayır, bana ne zaman destek olacağını seçme hakkın yok. Annemin beni terk ettiği gibi sen de kaçıp gidemezsin, Aven."

Arkasını dönüp son basamaklardan aşağı inerken hıçkırığa ağlamaya başladı. İlk basamağı kaçırıp neredeyse tökezleyerek dibe kadar inmeseydi, oldukça dramatik bir an olabilirdi. Kız düzgün bir şekilde bile veda edemez mi?

Ona kızmak yerine, onun için her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. İstasyondan çıkarken onu takip ediyorum, ona biraz mesafe bırakmak için birkaç adım geride kalıyorum. Küçük spor ayakkabıları kaldırımda yankılanırken, yüzündeki gözyaşlarını siliyor ve atkuyruğunu sıkılaştırıyor. Uzun adımlarıma rağmen, aramızda daha da mesafe açıyor. Sanırım öfke onun en büyük motivasyon kaynağı.

Park girişine yaklaştıkça hızımı daha da düşürdüm. O yönde tek hedef oteldi, bu yüzden onu kol mesafesinde

tutma ihtiyacı hissetmedim. Kalp atışım biraz yavaşladı, ama o arkaya baktığında tekrar hızlandı.

Onun arkasında olduğumdan emin olmak için.

Yüzümü buruşturuyorum. Elimde değil. Tanrım, o küçük kızı onunla yalnız bırakarak ne kadar beceriksiz bir aptalmışım. Şimdi ya ona bir kompleks kazandırdım ya da zaten var olan bir kompleksini o kadar sağlamlaştırdım ki, ömrünün geri kalanını terapide geçirmek zorunda kalacak. Ah, ne yaptım ben?

Bana dik dik bakmayı bitirdiğinde, çıkış kapısından öfkeyle geçiyor. Ta ki kapının hemen dışında tanıdık yüzlerden oluşan bir grup görene kadar. Duruşu, sinirli She-Hulk'tan, biraz fazla sevgiyle hatırladığım o meşhur salınma ve yumuşak kıvrımlara dönüşüyor. Başının hafifçe sallanması, hafif bir gülümsemeyle kalkmış yanağının daha fazlasını ortaya çıkarıyor. Tekrar bir izleyici kitlesi için rol yapmaya geri dönüyor.

O, inanılmaz derecede güzel ve dün gecedен sonra, onu gülümsetmek için her şeyi yapardım. En savunmasız anında sergilediği mükemmelliğe tanık olmak... Kahretsin, kelimeler bile aklıma gelmiyor. Güzelliğin veya cennetin ötesinde bir şeydi. Fantastik kelimesi bile yetersiz kalıyor ve o orgazmda sahte olan hiçbir şey yoktu.

Tamam. Quinn'le olan o anı düşünmek, penisimin şortumun altında nasıl gerildiğini görmelerine gerek *olmayan* bir grup insanın arasına girmek üzereyken korkunç bir fikirdi. Korumam gereken bir imajım var ve "sertleşmiş penisli adam" olarak bilinmek istediğim *son* şey. Pislik mi? Evet. Beceriksiz herif mi? Bu gibi durumlarda evet. Ama sertleşmiş penisli adam değil.

Turnikeden geçerken, metal kolu olabildiğince sert bir şekilde penisime bastırıyorum. Acıyı bekliyorum, çünkü bu acı, azgın ve inanılmaz derecede rahatsız edici ereksiyonu söndürmeye yardımcı olacak. Düşünmediğim şey ise, sert çubuk penisimin uzunluğu boyunca ilerlerken, lanet olası

çeliğın kaçınılmaz olarak penisimin başının iki yanında bulunan metal toplaarla çarpışacağı.

Keten şortum, kolun ruhumu bedenimden sökerken çıkardığı o kendine özgü *tıkırtıyı* bastıramıyor. Acı inanılmaz derecede korkunç ve neredeyse bayılıyorum. En kötüsü de, bu lanet olası acının amacına ulaşp ulaşmadığını bile bilmiyorum. Başlar bana doğru dönerken dişlerimi sıkıyorum. Yanaklarımı hafifçe yukarı kaldırıp gülümsemeye çalışıyorum.

Herkes bana doğrudan bakarken, kolumu çarptığını söylemek için elimi kaldırıp ağzımı açıyorum ama sesim insan kulağına ulaşmıyor. Diyapazonun titreşimleri penisimde yukarı aşağı hareket etmeye devam ediyor ve artık piercingin hala takılı olup olmadığından bile emin değilim. Dahası, lanet olası penisimin hala takılı olup olmadığından bile emin olamıyorum çünkü lanet olası penisimi *hissedemiyorum* bile.

İşte o kemirici, rahatsız edici, yakıcı, hiç bitmeyen acı.

Gözlerimi beyaz bir sis kapladı ve beton zemine çarpmama üç saniye kaldığından oldukça emindim. Tam o sırada bir melek önüme çıktı. Altın sarısı at kuyruğunun etrafında bir hale vardı...

Acımdan doğan gözyaşlarımı silerken, Quinn'e baktım. Kaşları çatıldı ve bana yaklaşmadan önce gruba kısa bir bakış attı, kolunu uzattı. Parmakları bileğimi kavradığında, dün gece onu nasıl tutmama izin verdiğini hatırladım.

Kahretsin! Bunu düşünemezsin!

Penisimin tekrar sertleşmeye çalışırken ya da en sert noktasına ulaşırken, keskin bir acı saplanıyor. Bacağımdan aşağı akan şey idrar mı, kan mı yoksa ter mi? Belki de boşaldım. Ne olup bittiğini asla bilemeyeceğim çünkü aşağıya bakıp karın kaslarımın altında neler olduğunu görmeyi reddediyorum.

Quinn başını yana eğdi. "İyi misin?"

Kolumu tekrar kaldırıp boğazımı temizledim. "Evet, saatimi metal bir yere çarptım..." *Kol kelimesini* söylemeye çalışırken sesim çatladı. Tanrım, acı çok fazla.

Homurdanarak metal korkuluğa eğildim, kırmızı malçın üzerine baktım ve bu sabah uyanmadan önce içtiğim protein shake'in her zerresini kustum. Bir kısmı burnumdan çıktı. Eminim ki, yüzümdeki tüm mide içeriğini görünce kız bana karşı koyamayacak. Artık onu asla Yeşil Adam'dan daha çok sevdiremeyeceğim.

Sen Yeşil Adamsın, aptal herif.

Metal korkuluğa canımı kurtarmak için tutunurken ve yavaş yavaş azalan acının bulanık görüntüsünü gözlerimden uzaklaştırmaya çalışırken, omzuma yumuşak bir dokunuş indi. Bakmaya utanıyordum ama Quinn olduğunu biliyordum. Dumanlı vanilya kokusu protein tozunun arasından sıyrılıp doğrudan mideme ulaştı ve coşkun sel gibi akan acıyı dindirdi.

Dudaklarını yaladı ve gruba doğru baktı. "Bennett, sen ve diğer arkadaşlar..."

Ona el sallayıp, cümlesini bitirmesine fırsat vermeden doğruldum. "İyiym dostum!" diye bağırdım gruba doğru.

Birisi bize doğru yürümeye başladı ve bunun Eve olduğunu gördüm.

Quinn'e doğru döndüm. "Ah, süvarileri geri çek, kızım," diye fısıldadım.

"Benimle otele geri gelir misin ve biraz... konuşalım mı?"

"Pekala," diye fısıldadım. "Sadece onları uzaklaştırın yeter."

Göz kamaştırıcı gülümsemesini takınıp Eve'e döndü. "Teşekkür ederim, ama şimdi biraz daha iyi görünüyor. Yanaklarında biraz daha renk var." Şımarık küçük parmakları uzanıp yanağımı çimdikledi. "Gördün mü?"

Eve durdu ve "Evet, yüzünün şu anki halinin çerçevesi bir fotoğrafını yaptırmak için iyi para öderdim," dedi. Bütün grup şaşkınlıkla bakıyordu çünkü bu küçük kızın uzanıp o

densizin yanaklarını çimdiklediğine şahit olmuşlardı. Peki o densiz ne yapıyordu?

Olmasına izin vermek .

Evet. İşte bu yüzden başımın belada olduğunu anlıyorum.

Quinn kolunu benimkine taktı ama bana baktığında yüzünde annelik endişesi belirdi. Beni diğerlerine sırtım dönük şekilde durdurduktan sonra, ceketini çıkarmak için acele etti ve bana uzattı. Mümkün olduğunca gizlice ağzımı ve çenemi işaret etti. Yüzümdeki kusmuk kabuklarını temizlemek için onun kıyafetini kullanmamı istiyordu. Beş dakika önce, bir çocuk gibi öfke nöbeti geçiriyordu ve şimdi... onurum için fedakarlık yapıyordu.

Onu geri çeviremem. Gururunu incitir ve Tanrı bilir ki bu kız için çok hassas bir nokta. O kızın bir başka hassas noktasını daha biliyorum, ama o benim kalpsiz göğsümde. Bu yüzden ceketı alıp yüzümü temizlemek için kullanıyorum.

"Hadi odana çıkalım," diyor ben ortalığı topladıktan sonra. "Gerçekten konuşmamız gerekiyor."

Bu sözler daha önce hiç iyi bir anlam ifade etmemiştir ve şimdi de değişeceğini sanmıyorum. Boğazımdaki düğümü yutarak başımı salladım ve gülümseyerek otele doğru yönelen kadının peşinden gittim. Gülümseyemiyorum ama en azından artık dik yürüyebiliyorum. Acı azaldı ve testislerime karşı hafif bir zonklama hissettiğim için penisimin hala sağlam, oldukça yumuşak ve üzgün olduğunu anladım.

Eğer Quinn'e olan bu takıntımın üstesinden gelmenin bir yolunu bulamazsam, bu ödevin sonunda da aynı durumda olacağım. Ya üstesinden geleceğim ya da takıntının beni ele geçirmesine izin vereceğim. Hangi sonucun beni daha çok korkuttuğunu bilmiyorum.

Yirmi Birinci Bölüm

Quinn

Odasına girip kapıyı kapattığımızda neredeyse . Hala çok **sakinleşmişim** kızgınım ve bu iğrenç duyguyu olabildiğince uzun süre içimde tutmayı planlıyorum, ama acı dindi. Anılar beynimdeki saklandıkları yerlere geri çekildi ve muhtemelen bir daha ağlamadan bunun üstesinden gelebilirim.

Muhtemelen.

Başka seçeneğim yok. Aven'in bana yardım edebilmesi için bu bilgiyi bilmesi gerekiyor.

Kapıyı kapatıp odaya girerken, ben pencerenin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyüp nasıl başlayacağımı düşünmeye çalışıyorum. Sanırım başlangıç en iyisi, ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Hikayem nerede başlıyor ki?

Cesaretimi kaybetmeden önce ona doğru döndüm. "Annem yirmi yıl önce bu tema parkından kayboldu ve o zamandan beri onu görmedim. Desmond'ın onun kaybolmasıyla bir bağlantısı var. Olmalı."

"Dur bakalım kızım. Onun Desmond olduğundan nasıl emin oldun? Sadece o söyledi diye doğru olduğu anlamına

gelmez. Artık daha fazla insan görevini anladığına göre, o hassas bilgilerden bazıları sızmış olabilir."

"Biliyorum, Aven."

Aven dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Evet, bu yeterli bir onay. Ama annen bu işin neresinde?"

"İşte sorun da bu. Bilmiyorum." İçimi çekip yatağın kenarına oturdum. "Annemin ona en sondaki vagona oturmasını söylediğini söyledi. Bu mantıklı çünkü ben de en sondaki vagona oturmak istemiştim. O gece bana söylediği son şeylerden biriydi."

"Annen kaybolduğu gece orada olduğunu düşünüyor musun?" Yaklaştı ve önümde diz çöktü, ellerimi tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Düşün bakalım, küçük kızım. O güzel beynini zorla ve bakalım orada mı?"

Gözlerimi kapatıp geceden hatırlayabildiğim kadarıyla hatırlamaya çalışıyorum ama her şey çok bulanık. Anılar, çok uzun süre tuttuğum bir gaz gibi kayboluyor. Belki de aynı şekilde işliyor. Belki de bu anıları o kadar uzun süre biriktirdim ki, vücudum onları kan dolaşıma emdi ve parçalanıp unutuldu.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Patlamış mısır yedikten sonra midem bulandı. Annem, mısır tanelerinin rengini güzelleştirmek için zerdeçal kattıklarından endişelenmişti. Bu yüzden patlamış mısır etkinliğine ilk vardığımızda çok endişeliydim."

"Bu da onun alerjinizden nasıl haberdar olduğunu açıklıyor."

"Her şey mantıklı geliyor," diye fısıldıyorum. "Eğer bizi takip edip annemi arıyor olsaydı, bunların hepsini duyardı. Annem bana arabalardan, zerdeçal alerjisinden bahsettiğinde... Aven, oradaydı."

"Evet, kızım. Ben de öyle düşünüyorum."

Bana gülümsediğinde, daha önce gösterdiğim öfke nöbeti için neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Neredeyse, ama tam olarak değil. Ama bu ona karşı gerçekten adil değil.

Derin bir nefes verdim. "Az önce nasıl davrandığım için özür dilerim. Çok fazla duyguyu tetikledi. Bunca yıldır annemin beni terk ettiğini, benden kurtulmak istediğini söylediler. Korktuğumda ve etrafıma baktığımda sen orada değildin..."

Sesim duygu seline kapıldı ama kendimi tuttum. Artık ağlamayacağım.

"Kızım, bana bak," diye fısıldıyor.

İstemedenden de olsa gözlerim onun gözlerine takıldı. Koyu renkli irisleri beni içine çekti, sanki bir tür büyüünün etkisi altındaymışım gibi hissettim. Dudaklarını yalayıp öyle boğuk bir fısıltıyla konuşunca öfkem daha da azaldı ki, iç çamaşırlarımın eriyeceğinden korktum.

"Sizi asla terk etmeyeceğim. Bu bir söz. Benim gözetimim altında olduğunuz sürece, sizi korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Hâlâ onun için bir iş olduğumu, hâlâ "onun himayesi altında" olduğumu hatırladığımda bu hayal kırıklığı yaşıyorum.

Ben hâlâ bir maaş çekiyim.

Elini okşadım ve elimden gelen en sıcak gülümsemeyi sundum. "Biliyorum, yapacaksın. Sadece sandığım kadar güçlü olmadığımı kabul etmem gerekiyor. Aven, yardımına ihtiyacım var. Desmond anneme yaptıklarının bedelini ödemeli."

"Evet, senden çok öndeyim. Onu bulup işini hemen halledeceğim."

Elimi kaldırıyorum. "Hayır, henüz değil. Her şeyden önce, o adi herifi kendim öldürmek istiyorum. Ayrıca ölmeden önce annemle ilgili her şeyi itiraf etmesini istiyorum."

Hafifçe ıslık çalıp ayağa kalktı. "Senin gibi ufak tefek bir kız için bu çok zor bir iş. Bizim gibilerden itiraf almak biraz işkence gerektirebilir. Buna dayanacak gücün var mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum omuzlarımı silkerek. "Daha önce hiç kimseye işkence yapmadım."

Bana göz kırptı ve kalbim durdu. "O zaman zaman geçirmek için ne yapmamız gerektiğini biliyorum sanırım. Jim'le konuşmak için bana bir işaret ver."

Golf arabası durdu ve bizi sirk çadırının önünde indirdi. Aven önce indi, sonra döndü ve elini uzattı. Parmaklarımı sıcak avucuna sürerken, gülümsememi bastırmak için yanağımın içini ısırdım.

Beni koltuktan indirip giriş kapısından geçirirken, onda gördüğüm değişimi düşünmeden edemiyorum. Bundan rahatsız olduğumu söyleyemem ama bu durum beni biraz şaşırtıyor. Hem konuşma tarzı hem de bana yaklaşımı daha yumuşak. Gözlerindeki o bakışı da yakaladım. Simülasyonda gördüğüm aynı bakış. Ve şimdi, beni sirk çadırına götürürken bana karşı gerçek bir ilgi gösteriyor.

Annemle ilgili birine açılmanın beni o kişiye daha da yaklaştıracaklarını bilseydim, bunu çok daha önce yapardım. Tekrar söylüyorum, terapistime gereğinden fazla para ödüyorum. Quinn Parker'dan ders alın. Eğer sefil, berbat bir hayatınız varsa, bir cinayet inzivasına gidin ve seri katil olun. Onlardan biriyle sevişmek isteğe bağlıdır, ama şiddetle tavsiye ederim.

Yeşil Adam'ı düşündüğüm anda midemde bir boşluk oluşuyor. Özel bir ilişkimiz falan yok. Adını bile bilmiyorum, Allah aşkına, yine de ona karşı bir bağlılık hissediyorum. Ayrıca Aven'e karşı bu bitmek bilmeyen hoşlanma duygusunu beslediğim için de içten içe bir suçluluk duyuyorum. Bu aptalca duyguları bastıramadığımı itiraf etmek gerçekten bu kadar yanlış mı?

Hiç de iyi hissettirmiyor doğrusu.

Elimi cebime sokup minik cep telefonunu hissettiğimde o rahatsız edici his kayboluyor. Bu, biraz iletişimle

çözölemeyecek bir şey değil. Yeşil Adam'la dürüst olacağım. Eğer Aven'le bir şeyler keşfetme isteğim onu rahatsız edecekse, o zaman bekçi köpeğimle ilişkimizi platonik tutacağım. Eğer Yeşil Adam başka yolları keşfetmeme izin vermeye açıksa...

Şimdi bunu çözmek için yeterince uzun süre gizlice uzaklaşmam gerekiyor.

Aven'e, sonra da etrafımıza şöyle bir baktım. Yanıp sönen bir tabela tuvaletlere doğru yolu gösteriyordu ve kafamda adeta bir ampul yandı. Aven'in kolunu tutup çektişirdim.

"Hey, gerçekten tuvalete gitmem gerek," diye fısıldıyorum. Tipik banyo alışkanlıklarım bu yalanı gerçek gibi gösteriyor. Barbie mesanesine sahip olmak en kötü şey değil sanırım.

Yürümeyi durdurup etrafına bakındı. "Sanırım şurada birkaç tuvalet gördüm. Kabininizin hemen dışında beklemem daha mı iyi olur?"

İlk başta bu öneriye şaşırdım, ama sonra tasmaşının ne kadar uzun olduğundan emin olmadığını fark ettim. Günün başlarında yaşadığım utanç verici olaydan sonra, sanırım onu suçlayamam.

"Şey, hayır," dedim başımı sallayarak. "Bunu kendi başıma halledebilirim. Ama tuvaletin hemen dışında beklerseniz kendimi daha iyi hissederim."

Başını bir kez salladı ve beni önüne çekti. "Önden buyur, kızım."

"Manzaranın tadını çıkarmak mı istiyorsun?" Kalçalarımı neşeli bir şekilde sallıyorum.

"Ah, sadece seni gözümün önünde tutmaya çalışıyorum," diye mırıldanıyor, ama sesindeki keskinlik kaybolmuş. O acı dolu yumuşaklık, o sert tonları örtmüş. O hırıltılı, cennet gibi yumuşaklık.

Kahretsin, Yeşil Adam'a mesaj atmam gerek.

"Hemen döneceğim," diyerek aceleyle tuvalete koştum. Tanrım, muhtemelen ishal olduğumu düşünüyor.

Pekala, neyse. Aven'in yarattığı bu tavşan deliğine daha fazla dalmadan önce, başrol oyuncumun da onayını almam gerekiyor. Sonuçta, beni her şeyden önce tutmaya hazır olduğunu gösterdi. Beni tatmin etmek için iyi para ödedi ve bu bana onun hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. A: Parası var. B: Beni memnun etmek için her şeyi yapmaya hazır.

Bir kızın başka bir şeye ihtiyacı var mı?

Aslında, evet, öyle ve Aven de bulmacanın diğer yarısı. Yakışıklı. O şeytani sırıtışlar ve baştan çıkarıcı göz kırpma. Beni koruyor ve söylediklerimi ciddiye alıyor. Güvende hissetmem için, tezgahın dışında durup ağzımdan çıkan her türlü kutsal olmayan sesi duymaya hazırdı. Sadece beni dinlemedi, beni *duydu* .

Evet, hırıldayıp dişlerimi gıcırdatıyordum ama yine de beni duydu.

Ve sanırım daha önce hiç kimse beni dinlememişti.

Tuvalet kabinine girip kapıyı kilitliyorum. Parmaklarım titriyor ama neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. En kötü ne olabilir ki? Yeşil Adam başka biriyle ilişki kurmamdan rahatsız olduğunu mu söylüyor? *Aman Tanrım, beni orgazma ulaştırmak isteyen seri katil bana takıntılı ve beni tamamen kendine istiyor!* Yani, ne? Hangi BookTok kızı gizlice bunun hayalini kurmaz ki?

Ama bir aşk romanında aradığım bir şey varsa, o da sadık bir baş karakterdir. Tuhaf gelebilir ama bu yolculuğun sadece şiddetli bir uyanıştan ibaret olmadığını kabul ettim. Bir hafta boyunca cinsel bir fanteziyi de yaşıyorum. Sonunda normal hayatıma döneceğim ve birkaç yüz bin dolar daha zengin olacağım, bu da kaybettiğim tüm aboneleri geri kazanmak için bana zaman verecek. Hayat devam edecek. Şimdilik, hayatın tadını çıkaracağım.

Ve belki de, başrol erkek oyuncum için (kim olursa olsun) gerçekten çok iyi bir kız olursam, müstehcen devam filmine davet edilirim. Bir kız hayal kurabilir, değil mi?

Ama önce bu bölümü atlatmam gerek. Derin bir nefes alıp mesaj yazıyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Aven

bakılırsa Koşarak uzaklaşma şekline , ya çok acil tuvalete gitmesi gerekiyordu ya da gizli sevgilisiyle görüşmek için çoktan kaçmayı planlıyordu. Tuhaf gelse de, ikinci ihtimal beni daha çok hayal kırıklığına uğrattıyor, çünkü mantıklı değil. *Kendimi kiskanamam.*

Ama işin özü bu. Evet, bütün gün ona göz kırptım. Dün gece benimle paylaştıklarından sonra kendimi tutamadım. Sonra bütün öğleden sonra da tam bir beyefendi gibi davrandım. Annesinden bahsettiklerinden sonra da kendimi tutamadım. O an benim için, onun beni orgazma ulaştırmasına izin verdiği andan daha değerliydi.

Çünkü bana içini döktü.

Sert tarafım.

Kaba, pislik ben.

Duvara karşı içini döktü ve bu, hayranlık duymadan edemediğim bir cesaret seviyesi gerektiriyor. Ve arzu. Hikayesini dinledikten sonra, tatmin olana kadar boşlukları doldurmasına yardım etmek istiyorum. Eğer asla tatmin olmazsa, ömrümün sonuna kadar denemeye devam etmek istiyorum.

Tanrım, mahvoldum.

Telefonum cebimde titredi ve bunu beklememe rağmen şoktan neredeyse çığlık attım. İçimden bir ah çekerek küçük telefonu saklandığı yerden çıkardım ve Quinn'den gelen mesajı okudum.

Az önceki durum ve yanıt veremememden dolayı özür dilerim. Güvenlik görevlim nöbetteyken mesaj gönderemiyorum. Ama şimdi her şey yolunda.

Onun bana koruması diye hitap etmesi daha önce beni rahatsız etmemişti, ama şimdi başka bir adamla konuşurken bunu söylemesi çok küçümseyici geliyor. Sanki hayatında sadece bir nesneymişim gibi. Neden adımı ondan saklıyor ki?

Bunun ne önemi var, aptal? Sen diğer adamsın!

Ha, doğru.

Cevap yazmaya fırsat bulamadan telefon tekrar titredi.

Korumamdan bahsetmişken, sizinle tam olarak bundan bahsetmek istiyordum.

Onun benim hakkımda ne diyeceğini görmek için nefesimi tutarak bekliyorum.

Onun bana karşı bir ilgisi olduğundan oldukça eminim. Bu konuda ne düşünüyorsun?

Bana karşı bir şeyler hissettiğimden oldukça emin mi? Ah, kız aklını kaçırmış. Aslında tam tersi olmuştu ve ben de tesadüfen bu duruma kapılmıştım. Bir erkek, bir siren o kadar güzel şarkı söylerken ona ancak belli bir süre karşı koyabilir.

Eğer bu durum sizi rahatsız ediyorsa, ona durmasını söyleyeceğim.

Asla yapmaz! Kız denesin, ben onu daha da sert kovalayacağım.

Bu şeye zarar vermek istemiyorum doğrusu.

Sonunda fark ettim ki, küçük kız tuvalet kabiniinde endişelenirken ben burada kendi kendimle tartışıyormuşum. Onun başka bir erkeğe duyduğu duyguları kıskanmamın hiçbir sebebi yok, çünkü ben ikisi de benim ve bunu hatırlamalıyım.

Yine de, onu biraz da olsa bana, gerçek bana doğru itmenin bir zararı olmaz.

Ben sahiplenici bir tip değilim. Eğer onunla da bir şeyler denemek isterseniz, size izin veririm.

Mesajın tamamı yalan olsa bile gönder tuşuna bastım. Eğer bu gerçekten benden gelmiş olsaydı, kesinlikle onayımı almazdı, çünkü birini tamamen kendime istediğimde çok sahiplenici bir adamım.

Gerçekten mi? Ve bu akşam yine de benimle buluşacak mısın?

Dünyanın hiçbir şeyi için kaçırmam.

Hâlâ minik ekrana bakıp bir cevap bekliyordum ki Quinn arkamda belirdi. Tanıdık cihazı fark etmeden önce, onu cebime sokup ona gülümsedim.

"Her şey yolunda mı, kızım?"

"İyiden de öte," diyor arsız bir sırıtışla. "Şimdi, benim için hazırladığınız bu işkence pratiği nerede?"

Ona oturma alanını geçip performans alanına doğru ilerlemesini işaret ediyorum. Ama aklım hala tuvaletlerde. Hala o mesajları okuyor ve ne anlama gelebileceklerini merak ediyorum.

Orta alana girdiğimizde, yukarıdaki bir spot ışığı yanıyor ve mekanı aydınlatıyor. Gözlerimi siper ederek kontrol paneline doğru bakıyorum.

"Teşekkürler dostum," dedim Gary'ye.

Sırıttı ve bana başparmağını yukarı kaldırdı. Jim onu bizim için her şeyi ayarlaması için önden göndermişti ve umarım istediğim gibi yapmıştır. Gary tanıdığım en zeki

adam değil ve korsan gemisinde kafasına aldığı darbeden beri daha da az zeki oldu. Yine de iyi bir adam ve eğer bira içmeyi seven biri olsaydım, onunla bira içerdim.

Ayaklarımızın altında talaş titreşmeye başlıyor. Quinn, dengesini sağlamak için kollarımı kavlıyor; ağır hizmet tipi tel örgüler yerden yükselerek ortadaki halkayı çevreliyor ve bizi içine hapsediyor. Hayvanat bahçesi standartlarındaki bu tel örgüler, tam yüksekliğine ulaştıklarında gıcırtyla yerine oturuyor.

Bir kaplanı içine alabilecek kadar yüksek.

Gary kontrol odasından aceleyle çıktı ve sahne arkasına kayboldu. Birkaç dakika sonra, kırmızı perdeler aralandı ve tekerlekli sandalyeyi bize doğru iterek tekrar ortaya çıktı. Sandalyedeki adam çığlık atıyor ve devrilmeye çalışırken başını sağa sola sallıyordu. Gary ise dişlerini sıkıp itmeye devam etti.

"Şu sarı tulumunu görüyor musun?" dedim Quinn'e.

Başını salladı. "O bir hayvan istismarcısı."

"Evet, kızım. Öyle." Kendi kendime sııttım. Çok çabuk öğreniyor bu kız. "Orta Batı'da küçük bir yol kenarı hayvanat bahçesi işletiyordu. Yani, Jim zavallı hayvanları nasıl tuttuğunu keşfedene kadar işletiyordu. Turistlerin ısırlmadan onlarla fotoğraf çektirebilmeleri için maymunların dişlerini söküyordu. Daha büyük hayvanlar gösteri yapmaya zorlanıyordu ve yapmadıklarında—ya da yapamadıklarında—yoğun acı ve açlığı motivasyon aracı olarak kullanıyordu."

"Dur," diye fısıldadı Quinn. "Başka bir şey duymak istemiyorum."

Başka bir şey söylemek istemediğim için başımı sallıyorum. İnsanlar söz konusu olduğunda kalpsiz olabilirim, ama hayvanlara karşı gerçek bir sevgim var. Kan arzum hiçbir zaman çaresiz yaratıklarla ilgili olmadı. Hep insanlarla ilgiliydi.

Her zaman benden daha acımasız olan yaratıklar.

Gary kapıyı açar ve adamı tekerlekli sandalyeyle ringin ortasına, Quinn ve benim durduğumuz yere getirir. Adam bize doğru, dehşet içinde bakar.

"Burada neler oluyor? Neden rehin tutulduğumu bilmek istiyorum!" Kollarındaki kelepçelere karşı homurdanarak direniyor. "Beni böyle kafeste tutamazsınız!"

"Bu bir sorgulama," dedim adama, sonra Quinn'e döndüm. "Jim bu berbat yere ilk geldiğinde, arazinin arka tarafında çok bakımsız bir kulübe keşfetti. O kulübenin içinde, Jim'in Kenny'nin kendini daha rahat hissetmesine yardımcı olacağını umduğu, daha da bakımsız bir kakadu vardı."

Adam gözlerini devirerek, "Kuşu başka bir binada tutmanın hiçbir sakıncası yok," diyor. "Güneş doğuşundan batışına kadar sadece çığlık attı."

Sandalyedeki aptala ters bir tokat attım, sandalyenin tamamı devrildi. Tekrar düzelttiğimde, kollarından tuttum ve çirkin yüzüne doğru eğildim. "Sosyal bir varlığı alıp tek başına bir kutuya tıkıp sessiz kalmasını bekleyemezsin. Sen bunun yeterli kanıtısın."

Adam ağzını kapatıyor. Akıllıca bir karar. Onu kendi ellerimle öldürmeye üç saniye kaldı ve o zaman Quinn tüm eğlenceden mahrum kalacaktı.

"Aletleri çıkar," diyorum Gary'ye ve o da aceleyle gidip bir dizi işkence aleti getiriyor. Quinn'in ilk olarak hangisini seçeceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Birkaç dakika sonra, ringe bir masa getiriyor. Quinn bana bakıyor ve ben de ona seçimini yapması için işaret ediyorum. Alt dudağını ısıırıyor ve sırayla her şeye narin parmaklarıyla en az bir kez dokunarak ilerliyor. Sonunda bir kırbahta karar kılıyor.

"Evet, iyi seçim," diye başımı sallayarak karşılık verdim. "Neden bunu seçtin?"

"Eğer ondan bilgi almak istiyorsak, onu olabildiğince uzun süre yanımızda tutmamız gerekecek." Elinde bir çekiç

tutuyor. "Eğer kafasına bununla vurursam, ondan asla hiçbir şey öğrenemeyiz."

Eğilip ağzımı onun kulağının dibine yaklaştırdım ki o pislik beni duymasın. "Öldürmeyi düşünme. Acı çektirmenin farklı yollarını düşün. Bazen ölüm, bizim tarafımızdan yapılan son bir iyilik eylemidir."

Bunu düşündükten sonra kırbacı çekiçe değiştirdi. Daha bacağına ilk darbeyi indirmeden bile penisim sertleşmeye başlamıştı.

"Parmaklarına saldıracığını sanmıştım!" diye bağırdım çığlıklarının arasından. En son ne zaman bu kadar genişçe gülümsediğimi hatırlamıyorum. "Harikasın."

"Aklıma birden geldi," diyor. "Bacağından darbe almanın ne kadar acı verdiğini düşündüm ve işte oldu!"

"Soru sormanız gerekmiyor mu?" diye hırıltılı bir sesle, acı içinde inleyerek sordu adam. "Sorgulamanın amacı bu değil mi? Soru sorarsınız, ben cevap vermezsem işkence görürüm ?"

"Ah, kahretsin," diyor Quinn kıkırdayarak. "Sanırım o kısmı unuttum. Ne öğrenmeye çalışıyoruz?"

Quinn'e döndüm. "Kuş. Jim hayvanları almaya geldiğinde kuş artık orada değildi. Arazinin her yerini didik didik aramamıza rağmen zavallı kakaduyu hiçbir yerde bulamadık."

"Ve kimse bana *sormayı* akıl etmedi mi?" diye bağıırıyor adam.

Omuz silktim. "Bu daha eğlenceli görünüyordu."

"Kuş, Teksas'taki kuzenimin evinde. Eğer beni bırakırsanız adresini vereceğim."

"Günümün keyfini kaçırmanın yolu bu mu yani?" Quinn'in omuzları düştü.

"Henüz umudunu kaybetme kızım. Eminim ki bizim bilmemizi istemediği bir şey biliyor." Masadan bir golf sopası alıp ona fırlattım. "Doğru hatırlıyorsam, oldukça iyi bir vuruşun var."

Elindeki ağırlığı test ettikten sonra geri çekilip diğer bacağına da sert bir darbe indirdi. Adamdan muhteşem bir uluma yükseldi ve gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Ah, kahretsin," diyor Quinn kıkırdayarak. "Yine bir soru sormayı unuttum. Hımm... bize en karanlık sırrını anlat."

"Kardeşimin karısıyla yattım. İki kere." Adam yutkundu ve gözleri yaşlarla dolu bir şekilde Quinn'e baktı. "On altı yaşındayken bir çöp kutusunu ateşe verdim ve komşunun ahırını yaktım. Kaza oldu ve kimse yaralanmadı, ama bunu kimseye anlatmadım."

Quinn içini çekip golf sopasını yere fırlattı. "Desmond'la işler bu kadar kolay olmayacak. Bu tamamen anlamsız."

Ellerimle omuzlarından tutup ona aşağıdan bakıyorum. "Hey, şimdi moralini bozma. Onu alt edelim ve bir başkasını deneyelim."

"Ne anlamı var ki? Bu adamlar korkak." İki bacağı da kırık olan, inleyen adama işaret ediyor. "Birinden gerçekten bir şey çıkarmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorsam, biraz daha... sert birini bulmanız gerekecek."

İç çekip başımı salladım. Kız haklı.

"Ashwin'i hazırla!" diye bağırdım Gary'ye doğru.

Küçük, iri gözlü Gary, perdenin arkasına tekrar çekilirken gülümsüyor ve kıkırdıyor.

Tekerlekli sandalyedeki o ahmak, "Hayır," diye fısıldadı. Kelimeyi daha yüksek sesle söylerken başı sallanmaya başladı. "Hayır... hayır, hayır, *hayır* !"

Quinn, "Ashwin kim?" diye soruyor.

Gary tekerlekli büyük bir sandığın arkasında homurdanırken ben perdeye doğru işaret ediyorum. Büyük metal kafes gittikçe yaklaşıyor. " *İşte* Ashwin. Üç yaşında bir Bengal kaplanı ve doğduğu günden beri bu adi herif tarafından istismar ediliyor. Nepal'deki bir barınağa gitmeden önce son gösterisine tanık olmak için buradayız."

Sandalyedeki adam kendini devirene kadar çırpınıyor. Ben de botumla kafasına sağlam bir tekme atıyorum, bu da

onu sersemletiyor. Başının altındaki talaşla kan karışırken eğilip kollarını ve bacaklarını çözüyorum. Serbest kaldıktan sonra onu omzuma alıp ringin kenarına, çitin hemen yanına bırakıyorum.

“Hadi ama kızım. Tahmin edebileceğin gibi Ashwin insanlara pek dost canlısı değil.” Elimizi uzatıyorum ve o da elimi tutuyor. Bu bana, olmaması gereken bir rahatlık veriyor ama bu duyguyu içime atıyorum. Duygularımı daha sonra keşfedebilirim.

En ön sıradaki bank sadece bizim için hazırlanmış. Quinn'i gıcırdayan ahşabın üzerini örten kırmızı battaniyeye doğru yönlendiriyorum ve o da oturuyor. Kırmızı-beyaz bir patlamış mısır kutusunu alıp inceliyor.

“İçinde zerdeçal yok, o yüzden yemesi güvenli,” diyorum. “Kontrol ettim.”

Gülümseyerek atıştırmalığın yerleşti. Saniyeler sonra ışıklar kısıldı ve sadece ortadaki halkanın üzerindeki spot ışığı kaldı. Gary'den ana etkinlik için, havayı tam olarak yansıtmak amacıyla, yaygın bir sirk şarkısı seçmesini rica ettim. Ne yazık ki, bir şeyler yanlış anlaşıldı ve Britney Spears'ın "Circus" şarkısı yukarıdaki hoparlörlerden yüksek sesle çalmaya başladı.

“Aman Tanrım, bu şarkıya bayılıyorum!” diye cıvıldıyor Quinn. “Bu bizim özel performansımız!”

O güzel kız müziğe eşlik ederek kalçalarını sallamaya ve kıvırmaya başlayınca büyüleniyorum. Parlak ışıklar tepede yanıp sönüyor ve onu büyüleyici bir gökkuşağına büründürüyor. Kutudan bir mısır patlatma tanesi alıp dudağından göğüslerine doğru sürüyor, sonra da ağzına atıyor.

Tanrım, bana o patlamış mısırı yap, bir daha asla başka bir şey istemem .

Yüksek bir patlama sesi beni kendimden geçirdi ve sese doğru döndüm. Kaplan o daracık kafeste olmaktan bıkmıştı ve içeride gürültüyle inip kalkıyordu. Onu suçlamıyorum.

Birkaç dakika sonra hayatının en eğlenceli anlarını yaşayacak ve sonra da Tanrı'nın istediği gibi hayatının geri kalanını ormanda geçirecek. Zavallı hayvan için bugünden sonra artık kafes yok.

Gary sandığı kapıya kadar getirip kilitliyor. Tam bu sırada hayvan istismarcısı kendine geliyor ve ne olacağını anlıyor. Başına aldığı darbenin sersemliğiyle sendeleyerek ayağa kalkıyor. Zincir teline tutunarak tırmanmaya başlıyor.

"Kahretsin, kaçıyor!" diye bağırdı Quinn.

Omzuna dokunup dikkatini, naylon ağdan yapılmış, istiridye kabuğu gibi kapanmaya başlayan kafesin üst kısmına çekiyorum. Dikenli tel kullanmak istemedik. Hayvanlara zaten yaşadıkları zararlardan daha fazla zarar vermek istemiyoruz. Ama aynı zamanda elimizde kaçmış bir canavar olmasını da istemiyoruz ve bu, insan kurbanlarımızı da kapsıyor.

"Ağ her şeyi içeride tutacak," diyorum ona ve o da onaylayarak başını sallıyor.

Şarkının nakaratı başlar başlamaz ve Britney tüm gözleri sahnenin ortasına çevirirken, Gary kaplanın kafesinin kapısını kaldırır. Büyük turuncu canavar karanlıktan fırlayarak kafesin duvarına tırmanan yağlı adama doğru yönelir. Ölümcül füze hedefine isabet ederken turuncu kürkün içinde siyah çizgiler titrer. Dev pençelerden çıkan tırnaklar ete saplanır.

Kaplan adamı duvardan aşağı çekerken adam, "Beni öldürüyor!" diye bağırdı.

"Biliyoruz!" diye bağırdı Quinn ona. Başını geriye atıp kahkaha attı.

Hatta beni bile güldürüyor.

"Tanrım!" diye bağırdı Quinn.

Başımı ona doğru çevirdim, bir şekilde yaralanmış olabileceğinden korkuyordum, ama o sadece bana bakıyordu.

"Ne?" diye soruyorum, vücudumu yoklayarak bir yerlerde ikinci bir kafa çıkıp çıkmadığından emin olmaya çalışıyorum. "Üzerimde bir şey mi var?"

"Hayır. Sadece daha önce seni böyle gülerken duymamıştım. Hoş geldin." Omuzuyla bana şakacı bir şekilde dürttü ve tekrar kavgayı izlemeye devam etti.

Evet, oldukça hoştu, değil mi?

Ben de dikkatimi tekrar olaya veriyorum, ama neredeyse bitmişti. Adam kaplanın altında neredeyse hiç çırpınmıyordu. Sadece inliyor ve kan tükürüyordu, hayvan da onun üzerinde yatıp nefes nefese kalıyordu. Ashwin, haklı olarak, kendinden oldukça memnundu.

Britney'nin sesi tam da adamın kafatasının etrafında güçlü çenelerin *çıtırtıyla* kapanmasını duyacağımız anda kayboluyor. Adamın bacakları birkaç kez daha seğiriyor ve sonra her şey bitiyor.

Quinn içini çekip başını omzuma yasladı. "Eğlenceliydi. Sırada ne var?"

Gözlerimi kapatıyorum ve onun bu kadar yakınımda olmasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Ama bu uzun sürmeyecek. Açık bir kitap gibi davranıyor, ama kız da benim kadar içine kapanık.

"Uyudun mu?" diye soruyor.

"Hayır, kızım. Sadece senin birine işkence ettiğini düşünüyorum."

Onun işkence ettiği kişinin ben olduğumu belirtmiyorum.

"Aklınızda belirli biri var mıydı? Bilgi edinmeniz gereken suçlular var mıydı?"

Aklıma bir fikir geldi ve gülümsedim. "Evet, belki de yaparım. Gidip Jim'in küçük kitabına bakalım."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Quinn

Ben ve arkadaşım Jim'in süitindeki bir masada, suçlularla dolu bir dosyanın başında oturuyoruz. Jim, devasa beyaz kakadu Kenny ile birlikte kanepede oturuyor. Kuşun başını okşuyor ve gagasına yumuşak bir sesle fısıldıyor; kuş gözlerini kapatıp dinlerken, hayatımda gördüğüm en tatlı manzara bu. Bir zamanlar birinin bu hayvana kötü muamele etmiş olması aklımın almadığı bir şey.

Jim beni onları izlerken yakaladı ve kendi kendine gülümsedi. "Biliyorsun, problem çözme becerileri var," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Kakadunun bilişsel yetenekleri, okul çağındaki bir çocuğunkine benzetilebilir. Çok, çok zeki hayvanlar kakadular."

Aven, "Görünüşe göre ikiniz arasında bir bağ oluşmuş," diyor. "Belki de diğer kuşa hiç ihtiyacınız kalmayacak."

Jim başını salladı. "Kenny ile aramdaki bağ doğru, ve onu yanımda tutmayı planlıyorum, ama diğer kuşun hala bize ihtiyacı var. Birçoğunun da öyle."

"Evet. Hepsini kurtaramayız ama kurtarabildiklerimizi kurtaracağız." Aven kitabın arkasına geçti ve sayfalar sarı takım elbiseli adamlarla doluydu. Parmağı yüzlerin

üzerinde gezindi ve bir adamın üzerinde durdu. "Terrence Brickle... Sihirli bir şekilde ortadan kaybolan lemur kolonilerine sahip olan o muydu?"

Jim ayağa kalkar ve Kenny'yi tüneyine bırakır. "Evet, ve hâlâ yerlerini bulamadık. Sonunda onu serbest bırakmak zorunda kalacağımızı düşünüyor gibi görünüyor. Bizim yetkililer olmadığımızı ve böyle bir zorunluluk altında olmadığımızı anlamıyor. Serbest bırakılması kaçınılmaz, ama sadece Şeytan'ın kendisine teslim edilmesi. O hayvanların nerede olduğunu öğrenene kadar onu hayatta tutmalıyız."

Cebinden birkaç kaju fıstığı çıkarıp kuşa uzattı, kuş da hafif bir cıvıltıyla birini aldı. Jim kalan kaju fıstıklarını kendi ağzına attı. Kuş onaylayarak başını salladı ve yemeye devam etti.

"En azından diğer kuşu kurtarabiliriz. Ekibimiz şu anda yolda." Jim birkaç kaju fıstığını daha avucuna alıp cebine tıktırdı. "Belki de Şeytan Boynuzu Adası'nda bir kuş cenneti kurarım." Kuş döndü. "Orada hoşuna gidecek. Çok sıcak. Masraftan kaçınmayacağım."

Aven, "Küçük kızın lemurla bir deneme yapmasına izin verelim," diyor. "Diğer yumurta biraz erken kırıldı."

"Lemurları kurtarabiliriz," diyorum parmaklarımı çıtlatarak. "Bana bu adamla birkaç dakika yalnız kalma fırsatı verin, ondan yerini öğrenirim."

Jim, memnun bir gülümsemeyle topuklarının üzerinde sallanırken, "Birisi bayağı bir kan dökme arzusu geliştirmiş," diyor. "Zihinsel yönü iyi idare ediyor musun? Eğer biriyle konuşmaya ihtiyacın olursa, kadromuzda psikologlar var."

"İşin garip yanı, burada geçirdiğim zaman, terapistimle geçirdiğim çağlardan daha iyileştirici oldu. Sanırım onunla bağlarımı koparma zamanı geldi."

Jim'in gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi, sanki gizli bir elektrik teline dokunmuşum gibi, ama hemen toparlandı ve bana gülümsedi. "Evet, fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Şimdilik, işkence becerilerini uygulayabileceğin bir alan hazırlayacağım."

O bakışı sonraya saklıyorum. Şimdi yeni hobimin tadını çıkarma zamanı.

"Elbette, bunu bir oyuna dönüştürürsek eğlenceli olabilir," diye öneriyor Jim.

Aven, "Bunu grup etkinliğine dönüştürmeye gerek yok," diye karşılık veriyor.

Omuz silkip Aven'e döndüm. "Başkalarının orada olması beni pek rahatsız etmiyor. Yeter ki Desmond davet edilmesin."

Jim'e Desmond'la ilgili durumu anlattık, sonra da kötü adamların olduğu büyük kitabına bakmaya başladık. Aven, Desmond'ı hemen ortadan kaldırmak istiyor, ama Jim beklememiz gerektiğini söylüyor. Hayatımı almaya çalıştığına dair bir tanık olmadığı sürece harekete geçmemize izin verilmiyor ve geçen gece yemeğime zerdeçal koyduğunu kimse görmedi.

Jim, "Desmond hakkındaki bilgilerle ilgili olarak King ve Frankie ile görüşeceğim," diyor, "ama size temin ederim ki kendisi bu etkinlikte olmayacak. Davetiye sadece içeriden bilgi sahibi olanlara gönderilecek."

Aven'e dönüp baktım. "Bununla ilgili bir sorunum yok."

İçini çekerek razı oldu. "Pekala, o zaman onları çağırın. Eğer o bunu istiyorsa, bunu bir oyun haline getirin."

Jim, hazırlıklara başlamak için hızla uzaklaşırken adeta sevinçten patlıyordu. Bu sırada ben de heyecandan patlıyordum. Bir pisliğe işkence *edip* nesli tükenmekte olan türleri kurtaracağım. Tam bir rüya yaşıyorum ve bundan daha iyi ne olabilir bilmiyorum.

Ama sonra cebimdeki telefonu hissediyorum ve bu gece olacakları hatırlıyorum. Berbat bir gün olarak başlayan şey, hayatımın en heyecan verici günlerinden birine dönüşüyor.

Odamda öğle yemeğimizi yedikten sonra, Aven ve ben Korsan Yağması adlı eğlence aracının önünde ikişer kişiden oluşan beş takıma katıldık. Oraya vardığımızda Jim bize ne yapacağımızı açıkladı.

"Herkes dikkatlice dinlesin. Oyun basit. İpuçları almak için çeşitli oyuncaklara binmeniz gerekecek ve bu ipuçları sizi sonunda hedefinize götürecektir. Hedefinden bilgi alan ilk takım kazanan ilan edilecek. Eğer takımınızın her iki üyesi de bir oyuncağa binmeyi reddederse, takımınız oyundan elenir."

Cat elini kaldırarak, "Bennett ve ben su kaydıraklarına binmiyoruz." dedi.

Jim göğüs cebinden bir not kartı çıkarıp parmağını kağıdın üzerinde gezdirdi. "O zaman üçüncü raunda kadar dayanabilirsin."

Cat ve Bennett, diğer çiftlerin çoğu gibi, birbirlerine söylenmeye başlıyorlar. Muhtemelen kimin neye binmeye istekli olduğunu ve bunun boşuna bir çaba olup olmadığını anlamaya çalışıyorlar.

Aven'e döndüm. "Hiçbir şeyden korkmuyorum, bu yüzden orada hiçbir sorun yaşamayacağız."

"Ben de hatırlamıyorum," diyor ama Sim Aven'in hız treninde gözlerini nasıl kapattığını çok net hatırlıyorum. Desmond benimle Iron Tiger'a binmeyi teklif ettiğinde nasıl kaçtığını da unutmayalım. Belki de yükseklik korkusunun bununla bir ilgisi vardı.

Tekrar Aven'e baktım ama yüzü taş gibi bir maskeydi. Hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu.

"Oyunlar başlasın!" Jim bir başlangıç tabancası kaldırıp havaya ateş ediyor ve tüm grup oyuncağa binmek için koşuyor.

Korsan Yağması, giderek yükselen ve sonunda ters dönen büyük bir gemidir. Bir lunaparktaki en sevdiğim atraksiyon değil, ama en kötüsü de değil.

Uzun koltuğa kayarak oturdum ve Aven bana doğru yaklaştı. Şortu biraz yukarı kalktı, böylece açıkta kalan uyluklarımız birbirine değdi. Vücudumda bir sıcaklık dalgası yükseldi ve fark etmemiş gibi davrandım. Uzaklaşmasını veya şortunu indirmesini istemiyordum. Ondan daha fazlasını istiyordum ve elde edebileceğim her şeye umutsuzca tutunuyordum.

"Özür dilerim, kızım." Şortunu aşağı çekip daha da yakına oturdu, Kindra, Ezra, Eve ve Ice Pick de sıramıza katıldı.

Orospu çocuğu .

Önümüzdeki sırada Cat, Bennett, Frankie, Maverick, Grim ve Rosie oturuyor.

Geminin karşı ucunda, bize doğru bakan birkaç sıra daha bank tipi koltuk var. Biz emniyet kemerlerimizi takıp kucak barını tekrar kontrol ederken, personel birkaç yolcuyu bu koltuklara yerleştirmeye başlıyor. Garip bir şekilde, personel onları kemerlerine bağlıyor. Düşüp gideceklerini sanıyordum ama hayır, kucak barını da indiriyorlar.

Sarı tulum giymiş bir kadın, "Bu tür eğlence araçlarından hoşlanmıyorum," diyor. Elleri arkadan bağlı, ancak bacakları serbest. Ayağa kalkmaya çalışıyor, ancak emniyet kemeri onu yerinde tutuyor. "Beni indirin!"

Önünde oturan kırmızı sıgır, koltuğunda dönerek, "Bir kerecik de çeneni kapatabilir misin? Emniyet kemerlerimiz takılı. Düşecek halimiz yok ki." dedi.

Kadın tekrar emniyet kemerine karşı mücadele eder, adamın haklı olduğunu, istese bile çıkamayacağını anlar ve tekrar koltuğuna oturur.

Bir görevli başparmağını kaldırarak lunapark aracının çalıştırılmaya hazır olduğunu işaret eder ve diğer görevli de

başını sallayarak aynı işareti geri verir.

"Ah, bir şey daha var!" diye sesleniyor Jim. "İlk ipuçlarınız sığırların üzerinde saklı. İyi avlar!"

Yüksek bir zil sesi duyuldu, ardından ayaklarımda hissettiğim bir *tık sesi* geldi. Ortak kullandığımız emniyet kemerinin gevşemiş olabileceğinden korkarak çekiştirdim, ama hâlâ sıkıca yerindeydi. Dev gemi hareket etmeye başlayınca içimden bir rahatlama nefesi çıktı.

Önce geriye doğru kayıyoruz, bu da Sığırlar için ileriye doğru bir hareket demek. Gemi biraz yükselince, aşağı iniyor ve ters yöne gidiyor. Atkuyruğum boynumdan uçuyor ve midem bulanırken tiz bir çığlık ve gülümsemeyle emniyet kemerine tutunuyorum. Yerçekimi beni aşağı, aşağı, aşağı çekiyor ve sonra geriye doğru hareket edip tekrar yükseliyoruz, bu sefer biraz daha yukarı.

Üçüncü sallanma hareketinde, sığır emniyet kemeri yukarı kalktı. Ayaklarımda hissettiğim çıtlama, bizim değil, onların tarafındaki bağların çözülmesindendi. Elleri arkadan bağlı olduğu için canlarını kurtarmak için bile tutunamazlar.

Gülüp Aven'e döndüm ama o bana bakmıyordu. Sanırım hiçbir şey görmüyordu, alçalan ufka bakıyor ve insanüstü gücünün her zerresiyle emniyet kemerini sıkıca kavırıyordu. Yumuşak vinil parmak uçlarının altında esniyor, eklemleri bembeyaz kesiliyordu.

Elimi onun elinin altına sokup, gemi tekrar yükselmeye başlarken hafifçe sıktım. Bana bakmak için döndüğünde emniyet kemerindeki tutuşu gevşedi.

Rüzgarın uğultusu ve dişlilerin gıcırtısı arasında "İyi vakit geçiriyor musunuz?" diye bağırdı.

"Evet!" diye gülümsedim.

Anadilini kullanmam içindeki bir şeyi çözüyor gibiydi ve gözlerindeki korku, az da olsa, kayboldu. Gemi tekrar dalışa geçmeden önce alaycı bir gülümseme takındı. Geminin midemize doğru batmasıyla yüzü buruştu ve dişlerini sıktı.

Bu asansörün en tepe noktasında, sığırlardan biri yerçekimiyle olan mücadelesini kaybediyor ve koltuğundan düşüyor. Asansör bizim tarafımızda geriye doğru sallanmaya başlıyor ve vücudu geminin en arka tarafına kadar takla atarak savruluyor. Platforma düşüyor ve biz yükselirken ve neredeyse baş aşağı dönerken, ölümcül deformasyonunun mükemmel bir görüntüsünü bize sunuyor. Bacakları doğal olmayan açılarda bükülüyor ve kollarından biri kesinlikle kırılmış. Ancak bunun bir önemi yok, çünkü gemi onun üzerinden sallanıyor ve çığlıklarını susturuyor.

Kindra kollarını kaldırıp tiz bir çığlık atıyor, Ezra da aynısını yapıyor. Ben de yapmak istiyorum ama Aven çırpınıyor, bu yüzden sessiz kalıp sadece elini sıkmaya devam ediyorum.

Gemi, sığır taşıma bölümünü tekrar havaya kaldırır ve her şey ters *döner* . An kısa sürer, ancak yerçekimi adamlardan birini yerinden söker. Bize doğru yuvarlanır, sonra geminin ortasından geçen ana direğe çarpar. Kafatası kırılır ve beyninin bir parçası Ice Pick'in kucağına düşer. Ice Pick, sanki sadece bir parça çamurmuş gibi adamın bacaklarındaki dokuyu siler.

Tekrar geriye doğru gittiğimizde ne olacağını biliyorum. Zihnimde şimdiden görebiliyorum ve Aven o güzel kahverengi gözlerini açmazsa bunu kaçırarak. Elini sıkıca tutuyorum ve ona daha da yaklaşıyorum.

"Korkma," diyorum, sadece duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ben buradayım, senin yanıdayım. Eğer aramız bozulursa, birlikte gideriz." Mesajı iyice vurgulamak için kenetlenmiş ellerimizi kaldırıyorum. Bırakmayacağım.

Bu sefer benimle tartışmadı. Korkusuz gibi davranıp, hiç korkmuyormuş gibi yapmadı. Bunun yerine sadece başını salladı ve gözlerini açtı.

Gemi ters dönüp durdu. Üç sığır daha çığlıklar atarak platforma fırlatıldı, ama kadın son direnen kişiydi.

Bacaklarıyla koltuğa tutunma çabasından yüzü kıpkırmızı olmuştu, ama bu kazanamayacağı bir savaştı. Ters dönmüş haldeki duraklama sona ermeden önce, bacakları direnmeyi bıraktı ve yere düştü.

Şlap!

Herkes sevinç çığlığı attı ve gemi tamamen ters döndüğünde ben de Aven'inkiyle birlikte ellerimi kaldırdım. Bakınca, onun da diğer elini kaldırdığını görünce mutlu oldum. Hala son derece korkmuş görünüyordu ve bizimle birlikte tezahürat yapmıyordu, ama en azından deniyordu.

Geminin karaya dönüşünün şiddetiyle iki ceset havaya fırladı. Bir dönüş daha yaptıktan sonra, gemi yavaşladı ve durdu, biz de dışarı çıktık. Birlikte çalışarak, geminin altından parçalanmış cesetleri çıkardık ve ipuçları bulmak için ceplerini karıştırdık. Her birimiz ihtiyacımız olanı bulduktan sonra, gizli mesajlarımızı okumak için küçük ikili gruplarımıza ayrıldık.

Aven, elimizi göğsüne bastırıp fısıldadı: "Eğer bulmak istediğin bir anahtarsa..."

Elimle havada işaret ederek devam etmesini rica ediyorum ama o sadece kağıdı bana doğru tutuyor.

"Ah, hepsi bu kadar. Kendin gör."

Tahmin ettiğimiz gibi, bize ipucunun sadece bir kısmı verilmiş.

Eve, Jim'e doğru "Lanet olsun sana ve o pis oyunlarına!" diye bağırırken, Jim topuklarının üzerinde sallanıp kahkaha atarak oldukça memnun görünüyordu.

Jim, "İki yapbozun eksik parçalarının kimde olduğunu bulmak isteyebilirsiniz," diyor.

Aven, "Son sözleri 'find' kelimesiyle kafiyeli olan kim var?" diye soruyor.

Frankie, Maverick, Ezra ve Kindra ellerini kaldırıyor ve biz de aceleyle yeni gruplar oluşturuyoruz. Üç ipucunu bir araya getirdiğimizde, eksiksiz bir ipucu oluşuyor.

MADENE GİREBİLİRSİNİZ.
EĞER BULMAK İSTEDİĞİNİZ ŞEY BİR ANAHTARSA
YA DA BELKİ DE HEMEN ARKASINDADIR.

Maverick, Jim'e, "Maden treni hız trenini yıktınız," diyor. "Bu adil değil. Eskiden nerede olduğunu nereden bileceğiz ki?"

"Nerede olduğunu biliyorum," diyorum.

Aven bana bakıyor ve nasıl olduğunu sormak üzereyken, bu sabah konuştuğumuz şeyi hatırlamış olmalı, çünkü gözlerinde anlamlı bir bakış beliriyor. Daha fazla bir şey söylememesi umuduyla başımı sallıyorum. Söylemiyor da.

"Öyleyse önden gidin," diyor Kindra. "Onlar zaten önde gidiyorlar."

Arkamı döndüm ve gerçekten de diğer altı kişi ipucunu takip etmek için çoktan yola koyulmuştu. En iyisi acele edelim. Maden treni parkın diğer tarafındaydı ve hemen arkasında bir sonraki oyuncağı bulacaktık. Orada bizi ne tür bir felaketin beklediğini bilemeyiz, ama kazanmak istiyorsak acele etmeliyiz.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Aven

İkinci ipucu küçük bir düşüş kulesi oyuncağındaydı. Bir grup Sığır ile birlikte kendimizi ölüm makinesine bağlamamız, ardından aşağıda koltuklarından fırlatıldıktan sonra etrafa saçılan kalıntılarını ayıklamamız gerekiyordu. En azından bundan sonra çiftlere ayrılabilirdik. Şimdi hepimiz su kaydıraklarına yönlendirildik.

Büyük grup üçüncü atraksiyonda tekrar bir araya gelirken, kendime biraz daha güveniyorum. Korsan Yağması'ndan sağ çıktım ve Ölüm Kulesi'nin tepesinde altıma yapmadım—evet, Jim'in seçtiği isim buydu. Su kaydıracağı çocuk oyuncağı. Bu çok kolay olmalı.

Jim kahkaha atarak, "Ölümler ve ölmekte olanlar için bir kütük kaydıracağı olan Styx Nehri'ne hoş geldiniz," diyor.

Quinn karanlık girişe bakarken, "Bu, hatırladığım şeye hiç benzemiyor," diyor. Devasa fiberglas bir Azrail, tırpanını girişin üzerine tutuyor ve kötücül bir iskelet sırtışıyla bizi içeri davet ediyor.

Jim, figürün pelerinli koluna hafifçe vuruyor. "Eski su kaydıracağını aldık ve temasını tamamen yeniledik. Pistin çoğu aynı, ancak mühendislerimize son düşüşe biraz daha güç katmalarını söyledim. Muhteşem oldu!"

Ağzım kurumaya başladı. İnsanların neden bu kadar yüksek hızda yere fırlatılmayı istediklerini anlamıyorum. Artık dayanamıyorum.

Jim ve Cat, yolculuk sırasında yağmurluk giyme imkanını tartışırken Quinn'i kenara çekiyorum. Quinn'e bu sefer katılmak istemediğimi söylemek zaten yeterince utanç verici, bir de grubun geri kalanının duymasını istemiyorum.

"Takım için fedakarlık yapabilir misin, kızım?" diye fısıldadım. "Ben, şey... ıslanmaktan pek hoşlanmıyorum."

Bunun bir yalan olduğunu biliyorum. O da bunun bir yalan olduğunu biliyor. Ama yine de anlatmama izin veriyor.

"Hiç endişelenme," diyor elimi sıkarak. "Ben hallederim. Sığırlar nasıl öldürülürse öldürülsün, ipucunu bizim için bulacağım."

Jim'e dönüyoruz, o da oyunun nasıl işleyeceğini açıklamaya başlıyor.

"Çiftler halinde bineceksiniz"—Cat'e dönerek —"pançolarınızı giymeden."

Kedi homurdanıyor.

"Yarış başladıktan sonra, fotoğraf çekilmeden önce son inişe kadar sığır binicinizi öldürmeniz gerekecek. Fotoğraflarında sığır yüzleri görünen takımlar diskalifiye edilecek, ayrıca son inişten önce sığırlarını öldürmeyen herkes de diskalifiye edilecek."

Quinn'e şöyle bir baktım, bu plandan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Acaba avı öldüremeyeceğinden mi endişeleniyor? Ya sığırlar onu alt ederse?

"Peki, ilk kim başlayacak?" diye soruyor Jim şeytani bir sırıtışla.

Kindra etrafına bakınıyor ve çoğumuzun zaten düşündüğü soruyu soruyor: "Silah kullanmamız gerekiyor mu? Yoksa bu lunapark oyununda bir tür..."

Jim ellerini uzattı. "Lütfen, basından daha fazla soru gelmesin. İçeri girdiğinizde her şey ortaya çıkacak."

Kindra gözlerini devirdi ve Ezra'nın bileğini yakalayıp onu Azrail'in silahının altındaki karanlığa sürükledi. "Hadi Ezra. Bunu da halledelim bari..." Kısa bir sessizlikten sonra "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," diyor Frankie. Başını kaldırıp Maverick'e bakıyor, Maverick de kolunu onun omzuna dolayarak onu kendine doğru çekiyor.

Bennett, Cat'e de aynı teselliği sunuyor ve Eve bile Ice Pick'in yüzündeki endişeyi yatıştırmak için elinden gelenin en iyisini yapıyor. Grim ve Rose ise kendi yöntemleriyle konuyu tartışıyorlar, ancak ikisi de gergin olmaktan çok heyecanlı görünüyorlar.

Ve işte buradayım, küçük bir su kaydırağından korktuğum için kızı tek başına bırakmaya hazırım.

Kolumu omzuna dolamıyorum ama elini bulup sıkıyorum. "Fikrimi değiştirdim, kızım. Ben de geliyorum."

"Emin misin?"

Sağduyum devreye girmeden önce başımı sallıyorum.

Jim birkaç saniye sonra bir sonraki grubu çağırdığında, Quinn'in teklifi hemen kabul etmemesine sevindim. Bu onuru Cat ve Bennett'e bıraktı. Jim onların yağmurluklarını aldıktan sonra onları kapıdan dışarı gönderdi.

"Jim, tam bir berbat oyuncusun!" diye bağırdı Bennett, ortadan kaybolduktan birkaç dakika sonra gruba doğru.

Artık merakım ağır basıyor. Quinn'e daha da yaklaşıyorum. "Belki de bir sonraki adıma geçip bunu aradan çıkarmalıyız," diye fısıldıyorum.

"Sanırım haklısınız," diyor yutkunarak.

Jim bir sonraki grubu çağırıyor ve ben öne çıkıyorum. Quinn'in elini tutuyorum, sanki onun hatırına yapıyormuş gibi davranıyorum ama kız da ben de korkunç gerçeği biliyoruz. Çok korkuyorum.

Orakın altından geçiyoruz ve karanlık devam ediyor. Zindan benzeri bir geçitte birkaç metre boyunca mumlar sıralanıyor ve sonra karşımıza bir su duvarı çıkıyor.

Tavandan ince bir perde gibi akan su, ıslanmadan ilerlemenin hiçbir yolunu bırakmıyor.

"Ben oradan geçmeyeceğim," diyor Quinn ve ben de ona katılmaya meyilliyim. Su kaydırağının amacı ıslanmaktır... kaydırağın içinde. İçine girerken boğulmak için tasarlanmamıştır. Bana bakıyor. "Suya dayanıklı rimel sürmüyorum, Aven."

"Ben de değil."

Homurdanarak bir adım öne çıktı ve ben de hemen arkasından gittim. Buz gibi su tüm vücudunu ıslatırken ağzından bir çığlık koptu ve ben de neredeyse aynı sesi çıkaracaktım. Bu lanet olası suyun sıcaklığını Neptün'le aynı yapan kimdi acaba?

"Bunun hesabını senden soracağız, Jim!" diye bağırdı Quinn. Elini elimden çekip yüzündeki suyu silmeye başladı.

Tişörtümü çıkarıp ona uzattım ama o eliyle beni geri çevirdi.

"Ne anlamı var ki? Sen de benim kadar ıslanmışsın!"

Elimdeki sıırıslıklam tişörte bakınca, haklı olduğunu anlıyorum. Gülmeye başlıyorum. Kendimi tutamıyorum. Ne kadar uğraşsam da centilmenlik yapmak benim yeteneğimin ötesinde gibi görünüyor.

O da gülmeye başlayınca endişem azalıyor. Elimdeki tişörtü kapıp suyunu sıkıyor, sonra açıp yüzüne bastırıyor. Makyaj kalıntılarını düzeltmek için parmaklarıyla nazik hareketler yaparak tişörtü orada tutuyor.

"Ovmak daha mantıklı olmaz mıydı?" diye soruyorum. "Yüzünüze ıslak bir bez örtüp en iyisini ummak pek etkili görünmüyor."

"Cilde zarar verir," diye mırıldandı tişörtün içine. "Böyle çekiştirmek kırıksıklıklara neden olur."

"Hayır, onlardan hiçbirini istemem," diyorum gözlerimi devirerek.

İşini bitirdiğinde tişörtü tekrar ellerime tutuşturup yürümeye başladı. Loş ışığa rağmen, yöntemleri mantıklı olmasa da işini hallettiğini görebiliyordum.

Kollarım buz gibi tişörtün içine sıkışıp kalırken, sanki bedenimin içine doğru büzülmek istiyor. Şimdi hava nedense daha da soğuk.

"Aven, bu nedir?"

Yukarı bakıyorum. Quinn'in uzattığı parmak, yükleme platformunun yanındaki su kanalında duran minik bir tekneyi işaret ediyor. Arkasında birkaç özdeş tekne sıralanmış, her birinin arkasında yüzü görünmeyen, cübbeli bir Charon figürü oturuyor.

"Bu, bizi öbür dünyaya götürmeye gelen kayıkçı," diyorum.

Quinn başını salladı ve ıslak altın sarısı at kuyruğu ensesine düştü. "Hayır, tekne değil. *Şu* ! Onun elindeki şey."

Tekrar baktığımda, kadının tekneleri işaret etmediğini fark ettim. Yükleme iskelesinin yanında duran görevliyi işaret ediyordu. Adamın elinde parlak metal bir boğma ipi vardı.

"Onu öldürmek için bunu kullanmamız gerekecek." Teknenin ön tarafındaki sığıra doğru başımı salladım. Gri saçlı yaşlı bir kadın, bu yüzden çok zor olmamalı. "Bu bir boğma ipi, boğmak için kullanılır. Teli boğazının etrafına geçirip saplarını kullanarak baskı uygulayacaksınız. Çabuk olsun diye ben mi yapayım?"

Quinn alaycı bir şekilde öne atılıp görevlinin elinden boğma ipini kaptı. "Sizce ben yeterince güçlü değil miyim? Çünkü ben bir kıyım?"

Ben cevap veremedim koltuğa oturdu, boğma ipini kadının boynuna geçirdi ve çekmeye başladı. Kadının ayakları tekmeledi ve gözleri faltaşı gibi açıldı. Ağzı çığlık atmak için açıldı, ama Quinn tüm gücünü metal tele vermişti ve hiçbir ses çıkmadı.

"Bu hayvanlara işkence eden kaltakı... yolculuktan önce öldüreceğim..." Kadın ölüme karşı çırpınırken Quinn homurdanır ve mücadele eder. "Sürtük, kıpırdama!"

Quinn kolları sertçe çeker ve kadın başını sola doğru aniden çevirirken tel deriyi keser. Kopan atardamardan fışkıran kan Quinn'in bacaklarını ıslatır.

"Aman Tanrım, iğrenç!" diyor, yanından uzaklaşmaya çalışırken.

Görevli parmağını kaldırarak, "Şey, son bir kural daha. Eğer sığır, lunapark treni hareket etmeden önce ölürse, diskalifiye olursunuz." dedi.

"Kahretsin," diyerek aceleyle Quinn'in arkasındaki koltuğa oturdum. Sonuçta bana ihtiyacı yoktu ama artık geri dönmek için çok geçti.

Kadın her yerinden kan fışkırırken, artık her şey için çok geçti. Atardamarın tamamen kopmasından ziyade küçük bir sıyrık vardı, ama kanın şiddetli bir şekilde akmaya devam etmesi için yeterliydi. Görevliye, kadın gerçek Ölüm Meleği ile karşılaşmadan önce bizi hareket ettirmesini işaret ettim. Tekne öne doğru eğilip karanlık bir tünele girdiğimizde, neler olacağını hatırladım.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Quinn, kadının önünde hırıltılar çıkarırken. "Şuna bakın."

Küçük tekne, adeta bir film setinden fırlamış gibi bir sahneye giriyor. Kıyıda animatronik bir Azrail duruyor ve iskelet parmağıyla bizi ileriye doğru çağırıyor. Suyun etrafını saran ağaçlardan çıplak dallar tavana doğru uzanıyor. Tekne bizi nehir aşağı doğru götürürken, yaklaşımdan başka çaremiz yok.

"Kim var orada?" diye gürleyen derin bir ses yukarıdan geliyor ve ses kaydına yapılan tüm düzenlemelere rağmen, bunun Jim'in sesi olduğunu hala anlayabiliyorum. "Kim cesaret edip Styx Nehri'nden aşağıya inmeye kalkışır?"

Tekne, devasa animatronik robotun önünde durur ve Charon'un içine gizlenmiş bir hoparlörden şu yanıt gelir: "Ölümler diyarı için daha fazla ruh getiriyorum."

Bu... *King'in* sesi miydi? Jim o kendini beğenmiş herifi nasıl replik okumaya ikna etti? Benden daha mesafeli

olduğunu düşündüğüm tek adam o.

Animatronikler gösterilerine devam ediyor ama ne söylediklerine odaklanamıyorum. Quinn'in sürekli önümde kıpır kıpır hareket etmesi ve lanet olası kasıklarına çarpması yüzünden.

"Kızım, o kalçanı nereye salladığına dikkat et."

"Aven, sanırım öldü," diyor Quinn.

Önümde kıpırdandı ve kadının da ona yaslanarak geriye doğru çöktüğünü gördüm. Boynundan gelen sel sesi de kesilmişti.

"Onu tekneden öylece atalım mı?" diye soruyor panik içinde. "Uzun zamandır buna binmedim ve büyük uçurumun nerede olduğunu hatırlamıyorum."

Tekne tekrar hareket etmeye başlarken, "O kısmı kendim düşünmemeye çalışıyorum," diyorum.

Ve bu ivme kazanıyor.

Burun kısmı, başka bir sahnenin içinden kıvrılarak geçen daha engibeli bir bölüme giriyor. Burası yumuşak bir su kaydırağından çok, hızlı akan bir nehir gibi. Animatronik iblislerin yukarıdan dalış yaptığı ve başımızın üzerinden çığlık attığı bir ormanda sarsılıp savruluyoruz. Büyük su jetleri aralıklı olarak ateş sütunları ve terleten bir sıcaklık püskürtüyor.

Etrafıma bakındım, başka bir beden var mı diye, ama bu kadar hızlı hareket ederken bir şey görmek çok zor. Burası küçük bir dünya değilmiş.

"Aven, çok ağır," diyor Quinn homurdanarak. "Yer değiştirmemiz gerekecek, böylece onu dışarı atabilirsin."

"Evet, ama daha sakın bir bölümü bekleyelim," diyorum.

Tekne, başka bir karanlık bölüme girerken yavaşlamaya başlıyor, ancak sonra yolculuğun iç mekanizmasının zincir tahrik sistemiyle birleştiğinin tık sesini duyuyorum. Bir nefes sonra, bir tepeye doğru çıkıyoruz.

"Bu büyük tepe mi?" diye soruyorum.

Quinn başını salladı ve bu açıda tamamen kendisine yaslanmış olan ölü kadından kurtulmak için çabaladı. "Daha

küçük bir tepe var, sonra daha fazla şelale. Sanırım. O kadar uzun zaman oldu ki hatırlayamıyorum."

"Onu buradan çıkarmak için bu tepeyi kendi lehimize kullanabilir miyiz?"

Ama zamanımız tükendi. Tıkırtılar durdu ve aşağı düştük. Düşüş, o zavallı düşüş kulesinden çok daha az korkutucu olsa da, midem boğazıma geldi. Quinn ellerini kaldırıp bundan zevk almaya bile tenezzül etmedi. Ölü bedenden uzaklaşmaya çalışmakla çok meşguldü.

Tekne tekrar yavaşça duruyor ve bir kez daha Azrail ile karşılaşıyoruz. Bu animatronik, büyük, parlayan bir ağacın yanında duruyor. Çıplak dallardan sarkan fenerler, ortama ürkütücü bir sarı pus katıyor.

"Geri dönüşü olmayan noktaya yaklaşıyorsunuz," diyor Jim Reaper gürleyen sesiyle. "Ölüm hemen o kapıların ardında sizi bekliyor."

Tekne ray üzerinde dönerek bizi büyük, heybetli metal kapılara doğru yönlendirdi. Kapılar açılmaya başlarken Quinn'in omzuna dokundum. "Ya şimdi ya da asla, kızım. Yer değiştirelim."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye sızlanıyor. "Çok dengesiz. Ya düşersem?"

Tekne yavaşça ileri doğru hareket ediyor.

"Yerinizde dönün. Ayağa kalkmanıza bile gerek yok. Siz altımdan geçin, ben de üstünüzden geçeyim. Böylece her zaman ölüm makinesinin içinde güvende olursunuz."

"Ah, kahretsin, öyle deme sakın," diye inledi, koltuğunda dönmek için sendelerken.

Tekne tekrar ileri doğru sarsıldı ve bizi adeta kapıdan fırlatıp bir sonraki hızlı akıntıya doğru sürükledi. Bu akıntılar ilkinde göre çok daha şiddetliydi ve kız çocuğu önümde bir bez bebek gibi savruluyordu. Küçük elleriyle teknenin kenarlarına tutunarak dengesini sağlamaya çalışıyordu ve şimdi önü yerine sırtına yaslanmış olan ceset de durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Beni belimden tut ve ne olursa olsun bırakma!" diye bağırdım.

Quinn'in kolları belime olabildiğince dolanıyor ve ben de bedeni kurtarmak için öne eğiliyorum. Yer değiştirmek neredeyse imkansız, bu yüzden bu garip pozisyonda idare etmek zorundayız.

Başka bir küçük tepeden aşağı inip, karanlık bir ormanda bir dizi hızlı akıntıdan geçiyoruz. Bir ağaç gövdesinden devasa bir iblis kafası fırlıyor ve burnundan kulakları sağır eden bir sesle sis püskürtüyor. Quinn çığlık atıyor ve yüzünü kucağıma gömüyor. Bu, farklı koşullar altında daha hoş karşılanırdı.

Başımın üzerinde sahte şimşekler çakıyor ve ilerideki bölümü çevreleyen demir parmaklıkların üzerine serilmiş pembe giysili bir ceset görüyorum. Adamın kafası neredeyse tamamen kesilmiş.

"Bennett kesinlikle buradaydı," diyorum, küçük ölü kadını teknemizden çıkarmaya çalışırken. Korkmuş kızın testislerime karşı çığlık atması olmasaydı çok daha kolay olurdu, ama önemli değil.

Son bir homurtuyla kadını tekneden çıkarmayı başardım. Suya düştü ve vücudunun eğlence araçlarının mekanizmalarını bozacağından endişelendim, ama Jim çoktan önceden düşünmüştü. Biz geçerken görünmeyen bir yerden bir görevli fırladı ve kadını sudan çıkardı.

"Tekrar doğru yöne dönebileceğini düşünüyor musun?" diye sordum Quinn'e. "Bunun ne kadar güvenli olduğundan emin değilim—"

Tekne tekrar tıkırdıyor ve son asansör tepesine doğru çıkarken neredeyse sırt üstü yatıyorum. Karanlık tamamen çökmeden önce, bir ağacın dibinde bedensiz bir kafa görüyorum. Bunu neden düşünmedik? Kafayı kesmek, bedeni dışarı itmekten daha kolay olabilirdi.

Ama aklım Quinn'e ve bu pozisyonda son tepeyi aşarken aldığı risklere kayıyor. Teknenin kenarlarını tutmak yerine, onu tutuyorum.

Gidersek, birlikte gideriz .

"Aven, korkuyorum!" diye bağırdı Quinn kasıklarına doğru.

Kendime hiç yakışmayan bir şey yapıyorum ama yaptıktan sonra bunun son derece doğal bir şey gibi geldiğini de söylemeliyim. Onu kucağıma alıp başının tepesinden öpüyorum ve ona güven veriyorum. "Evet, kızım. Ben de öyle düşünüyorum."

Elini sıkıca tutmaya devam ediyor, ama onun bana yaslanarak gevşediğini hissediyorum.

"Buraya gel, biraz daha yaklaş," diyorum. "Böyle dönemezsin ama kucağıma oturabilirsin, böylece seni daha iyi tutabilirim."

Quinn başını salladı ve tekne yükselmeye devam ederken dikkatlice pozisyonunu aldı. Belimin üzerine oturdu ve eğer sıırılsıklam, donmuş ve hayatımızdan endişe etmiyor olsaydık, onun tatlı yumuşaklığı bana bastırıldığında kesinlikle ereksiyon olurum. Kollarını tamamen boynuma doladı ve arkada birleşti, ben de kollarımı beline doladım ve aynısını yaptım.

Ama o lanet olası tekne yükselmeye devam ediyor.

"Bu ne zaman bitecek?" diye bağıırıyor Quinn.

O, durumu benim için daha da kötüleştirmeye çalışmıyor, ama panik ateşine benzin döküyor. Ben de kafamda aynı şeyi soruyorum, bir yandan bunun bitmesini dilerken, diğer yandan da asla bitmemesini umuyorum. Ne olursa olsun, onu böyle kucaklamak inanılmaz bir his veriyor.

Tıkırtılar duruyor ve teknenin burnu düzleşiyor. Düz bir pozisyona getirilip yavaş bir akıntıya bırakıldığımızda, tekne başka bir karanlık orman manzarasına doğru sürükleniyor, ancak bu seferki farklı bir atmosfere sahip. Korkunç iblislerin, yüksek seslerin ve yanıp sönen ışıkların yanından hızla geçmek yerine, ateş böceklerini taklit eden, parıldayan, yumuşak ışıklı ampullerle süslenmiş ağaçların

arasından yavaşça süzülürüz. Arka planda sakinleştirici, melankolik bir müzik çalıyor.

"Belki hâlâ harekete geçmek için zamanımız var. Düşüşten önce," diye fısıldıyor.

Başını biraz geriye çekti, yüzlerimiz tehlikeli derecede birbirine yaklaştı. Dudaklarını yaladı ve loş ışıkta bana baktı. Doğru şekilde oturmaya çalışmadı, oysa bu tam da uygun bir an olurdu. Hayır, kız sadece bana sanki öpülmeye çok ihtiyacı varmış gibi bakıyor.

O tek kişi değil, bu yüzden Yeşil Adam olarak yapamadığımı yapıyorum. Yüzünü nazikçe kavrayıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Dudaklarımız birleştiğinde dünya kayıp gidiyor. İkimiz de önce tereddütlüyüz, ikimiz de *kendimize "Bu gerçekten sorun değil mi ?"* diye soruyoruz. Sorun değil, ama bu, temkinli de olsa "boş ver" dememizi engellemiyor. Bu eylem, yatağında paylaştığımız andan bir şekilde daha samimi. Öpüşmeyi derinleştirirken tırnakları omuzlarıma saplanıyor ve ben de tıpkı Yeşil Adam olduğum zamanlarda benim yanağımın okşadığı gibi başparmağımla yanağını okşuyorum.

Kendi yarattığımız bir coşkunun içinde süzülürken, oyunlar ve eğlence parkları neredeyse tamamen unutulmuş durumda. Quinn'in aç elleri beni kendine daha da yaklaştırıyor, daha fazlasını istiyor. Ona her şeyimi vermek istiyorum, ama bu dar alanda bunu yapmak zor.

Ağızma doğru iniyor ve bu ses beni anında sertleştiriyor. Altında hissettiğim ihtiyacımı anlayarak kalçalarını sallıyor ve üzerime sürtünüyor. Açgözlü ağızından uzaklaşıp inleyerek başımı geriye atıyorum.

Tekne bir virajı daha dönerken yan duvara çarpar ve büyü bozulur. Quinn donakalır ve nefes nefese bana bakar.

"Kahretsin, ne yapıyoruz biz?" diyor.

Ve haklı. Kahretsin, haklı. Onu öpmek gibi aptalca bir şeyi neden yapayım ki?

Ancak hatamızı düşünmeye vaktimiz yok, çünkü Jim Reaper tekrar ortaya çıkıyor.

"Uçurum!" diye bağırdı Quinn. Kollarını belime doladı. "Tekne bir kez daha duracak, sonra da uçurumdan aşağı ineceğiz. Şimdi hatırladım. Kahretsin, ne kadar aptalım."

Evet, ben de öyle düşünüyorum. Kızın yüzünü yalamak yerine, teknede kendine gelmesini istemeliydim.

"Biz durduğumuzda geri dönmek için vaktiniz var mı?"

Başını salladı.

Kollarımı tekrar onun etrafına sarıyorum ve ne olursa olsun bırakmayı reddediyorum. O öpücüğü pişmanlıkla hatırlayabilir, ama onun güvenliği hâlâ önceliğim. Belki de bu noktada maaştan bile daha önemli, hatta belki de duygular karşılık bulmasa bile. Belki de karşılık bulmaması daha iyi.

Tekne, Quinn'in dediği gibi durdu. Jim Reaper animatroniği aniden belinden büküldü, neredeyse üzerimize düşecekti ve "Cehennemden çıkarken hediyelik eşya dükkanına uğramayı unutmayın!" dediğinde çılgılık attık.

Düşürüyoruz.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, zifiri karanlık bir tünelde hızla ilerlerken. Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca aşağı doğru indik ve sonunda güneş ışığıyla birlikte düz bir yüzeye çıktık.

Su seline kapılıp giderken kollarım Quinn'in etrafında kalıyor. Tekne durduğunda ölü müyüz yoksa diri miyiz? Bilmiyorum. Gözlerim kapalı ve parmaklarım hiçbir şeyi o küçük kızı göğsüme bastırdığım kadar sıkıca kavramamıştı.

Kulaklarıma hafif bir alkış sesi geliyor ve gözlerimi açıyorum. Quinn'in başı yukarı kalkıyor ve etrafına bakınıyor.

"Aman Tanrım, beni bu tekneden çıkarın!" diye homurdanarak kucağımdan kalktı.

Kindra ona elini uzatıyor ve ben de platforma ona katılıyorum. Herkes sanki istemeden yüzmüş gibi görünüyor.

"Diğer herkes geldikten sonra bir sonraki ipucunu almalıyız," diyor Ezra. "Jim'in emri."

Quinn başını salladı ve çıkışa doğru yürümeye başladı. "Sanırım Jim'in oyunlarından şimdilik yeterince bıktım."

Bana katılmamı beklemiyor. Çıkışa doğru aceleyle giderken, onu takip edip etmediğimi kontrol etmek için bile durmuyor. İçimde kötü bir his oluşuyor ve öpücüğün sandığımdan daha fazla zarar vermemiş olmasını umuyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Quinn

Siyah eyeliner üçüncü kez gözümün köşesinde dağıldı ve aptal kalemi çığlık atarak duvara fırlattım. Bir erkeği etkilemeyi planlamasaydım, eyeliner sorunsuz bir şekilde sürülürdü, ama *hayır* . Şimdi de sorun çıkarmak ve beni aptal gibi göstermek istiyor.

Erkekler, Quinn. Çoğul. Çünkü sen bir fahişesin ve en çok hangi erkeği istediğini bilmiyorsun.

İşin özü bu. Aven'i öpmek korkunç bir karardır, kötü bir öpücük olduğu için değil. Hayır, bu işi çok daha kolaylaştırırdı. Bunun yerine, gidip bana lanet olası ismimi unutturdu. Öpücükleri işte bu kadar kafa karıştırıcı.

Gözlerimi kapatıp alnımı aynaya yasladım. Bunun daha kolaylaşması gerekiyordu, daha zorlaşması değil. Umarım kötü öpüşür ya da nefesi berbattır, ya da en azından dudaklarıma değdiğinde hiçbir şey hissetmez ve çan sesleri duymazdım.

Sonra bir de sadakat meselesi var. Yeşil Adam, iki adamla da ilişki kurma teklifime sıcak baktı, ama Aven paylaşmaya bu kadar istekli olacak mı? Sanırım cevabı kahkaha ve kesin bir hayır olacak.

"Yeşil Adam'la işini bitirmelisin ," diye fısıldıyor iç sesim.

Bu en iyi karar gibi görünüyor. İyi biri ama en azından Aven benimle konuşabiliyor ve benimle birlikte olabiliyor. Bu gece Yeşil Adam'la buluşunca ona kötü haberi vereceğim.

Kendime biraz daha güvenerek gözlerimi açtım ve kalemi tekrar üst göz kapağımın üzerinden geçirdim. Bu sefer çizgi, olması gerektiği gibi, ince bir noktayla sonlandı.

"Mükemmel," diye fısıldadım gülümseyerek.

Kapımın dışında sesler yükseliyor ve biri kapıyı çalınca sese doğru dönüyorum. Herhangi bir ziyaretçi beklemiyorum ve Aven beni saat altıya kadar almaya gelmeyecek. Hala otuz dakikam var.

Kalkıp kapıya doğru giderken göğsümde merak ve endişe birbirine karıştı. Gözetleme deliğinden baktığımda Frankie, Cat, Eve ve Kindra'yı gördüm. Eve büyük mor bir elbise çantası taşıyordu ve Cat'in arkasında devasa siyah bir çantanın içinde adeta bir makyaj stüdyosunun tüm malzemeleri sürükleniyordu. Sapından fuşya rengi bir saç kurutma makinesi sarkıyordu.

Kapıyı açıp kızlara gülümsedim. "Bütün bunlar neyin nesi?"

Kindra, giysi çantasına doğru başını sallayarak, "Jim gösteri için bize bir kıyafet kuralı koymaya karar verdi," diyor. "Bu belirlendikten sonra Cat, makyaj ve saçlarımızı yenilememiz gerektiğine karar verdi."

Kedi çantanın sapını oynatıyor. "Hemşireliğe karar vermeden önce, gelişmekte olan bir oyunculuk kariyerim vardı. Herkesin makyajını yapmayı özlüyorum."

Yüzümü işaret ederek, "Sadece baz ve eyeliner sürdüm, yani geri kalan kısmım artık tamamen serbest." dedim.

"Ne güzel bir tuval bu," diyor Eve. Kapıyı daha da açıp onları içeri alırken yanımdan yavaşça geçiyor. "Hiç modellik yapmayı düşündünüz mü? Yüz yapınız buna uygun, ancak ajansım sizden yaklaşık elli kilo vermenizi ister."

“Elli kilo mu?” Kalın bacaklarıma ve göbek çıkıntısına bakıyorum. Göbek çıkıntısından kurtulmayı çok isterdim ama bacaklarım fazlasıyla bunu telafi ediyor. “Sanırım pizza ve çikolatalı milkshake'lere devam edeceğim.”

“Seni suçlamıyorum canım. Ben de bir sinek kuşu gibi hızlı bir metabolizmaya sahibim, bu yüzden ne yersem yiyeyim ve fiziğimi koruyabiliyorum.” Eve, aynada figürüne hayranlıkla bakıyor, ki haklı da. Uzun, pudra mavisi bir elbise ve şekilli baldırlarını saran gümüş renkli, ince topuklu ayakkabılarla göz kamaştırıyor. Elbisenin rengi, koyu kahverengi teninde adeta parlıyor.

Cat, mavi gözlerini ön plana çıkaran fuşya rengi bir elbiseyle de oldukça göz alıcı. Oyunbaz, kloş kısa etek, dar ve parıltılı korsajla birleşince vücut hatlarına çok yakışıyor ve parlak sarı saçları başının etrafına yıldız gibi dalgalar halinde dökülüyor.

"Neden elbise giymedin?" diye sordum Frankie'ye.

Yüzünü buruşturuyor, sonra gülüyor. "Kız gibi şeylerle pek ilgilenmem. Elbiseden ziyade, paçaları dökümlü bir takım elbise içinde daha rahat hissediyorum."

Frankie takım elbisesiyle poz veriyor. Siyah bacakları, sivri topuklu siyah ayakkabılarının etrafında toplanmış. Siyah blazer ceket, vücut hatlarını vurgularken erkeksi bir görünüm yaratmıyor. Arkaya doğru taranmış at kuyruğu ise görünümü tamamlıyor.

Kindra, mor pullu kokteyl elbisesinin kısa eteğini çekiştiriyor. "Jim, benim de elbiselerden nefret ettiğimi anlamamış. Bunu Ezra seçti."

"Anlayabiliyorum," diyorum gülerek. Arkaya döndüğünde dolgun kalçaları neredeyse alttan görünüyor, göğüsleri ise üstten taşıyor.

Kindra omuz silkerek, "Ne diyebilirim ki? Akşam yemeğinde kendine eziyet etmeyi, sonra da odasında tatlı yemeyi çok seviyor." dedi.

Bunu duyunca kahkahalara boğuluyoruz, ama benim kahkaham sadece nezaketten kaynaklanıyor. Onlardan

herhangi biri için gerçekten mutlu olamayacak kadar kıskancım. Eve hariç, hepsi benim hayallerimi yaşıyor; hepsi istikrarsız, bağlanmaktan kaçınan erkeklerle istikrarlı, ciddi ilişkiler içindeler.

"İçimden bir ah çekiyorum. Bir gün prensim gelecek," diyorum pencereden dışarıya özlem dolu bir bakışla.

Eve, alaycı bir gülümsemeyle, "Görünüşe göre onu kütük kaydırağına bindirmeye çok yaklaştın," diyor.

"Ah evet!" diyor Cat, harikalar dolu çantasını açmaya başlarken. Sandalyeyi odanın köşesinden ortasına çekiyor ve oturmam için işaret ediyor. "Bunu neredeyse unutmuştum. Yolculuk sırasında onunla sevişmeye mi çalışıyordun?"

Başımı sallayarak oturdum. "Şey, hayır. Ölü dişi köpeği tekneden çıkarabilmesi için pozisyon değiştirmeye çalışıyorduk ama sıkıştık."

Frankie ve Kindra birbirlerine bakıp yatağın kenarına otururken Cat yüzümle ilgilenmeye, Eve de saçımla oynamaya başladı.

"O bakışın sebebi neydi?" diye sordum Frankie'ye.

Atkuyruğunun kenarıyla oynuyor. "Acaba... Aven'e mi ilgi duyuyorsun?"

Kahretsin, buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ayrıca, dinliyor da olabilir. Evet, onu öptüm ama gururu Las Vegas'taki Sphere'i bile taşıracak kadar büyük. Ego tatminine ihtiyacı yok.

Tereddütümü sezen Kindra sessizliği bozdu. "Sadece soruyoruz çünkü Jim gemi yolculuğunda çöpçatanlık yapmıştı ve Aven'le aranızda da aynısını yapacağından şüpheleniyoruz. Rahat olduğunuzdan ve kendinizi baskı altında hissetmediğinizden emin olmak istiyoruz çünkü hepimiz... biliyorsunuz işte."

"Seri katiller mi?" diyorum.

"Evet, aynen öyle." Eve omzuma hafifçe vurdu. "Kulübe katıldığın için çok mutluyuz, ama her şeyin tamamen senin şartlarına göre olduğundan emin olmak istiyoruz."

Cat, göz farı sürmeyi bırakıp ürperiyor. "Özellikle o adamı kışkırtma kısmı. Tüylerimi diken diken ediyor."

"Desmond," diye mırıldandım.

"Peki, onun derdi ne?" diye soruyor Frankie. "Biraz biliyoruz ama Jim ve King bana ne sizin dosyalarınıza ne de Aven'in dosyalarına erişim izni vermiyorlar."

"Desmond hakkında bir dosya mı var? Ya *ben* ?" Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve Cat, göz makyajını mahvettiğim için homurdandı. "Özür dilerim," dedim gözlerimi tekrar kapatmadan önce.

"Evet," diye onaylıyor Frankie. "Herkes hakkında dosyalar var ve bahsettiğim birkaç kişi hariç hepsine sınırsız erişimim var. Bu yüzden lütfen boşlukları doldurun."

Sonraki otuz dakika boyunca soruları yanıtlıyorum ve kızları Desmond durumu hakkında, nasıl başladığından şu anki duruma kadar bilgilendiriyorum. Eve ve Cat güzellik bakımlarıyla meşgul oluyorlar, ancak dört kadın da dikkatle dinliyor. Liseden beri böyle bir dedikodu seansı yapmamıştım ve bunun beni biraz mutlu etmediğini söylesem yalan olurdu. Yetişkin olarak arkadaş edinmenin ve onları *korumanın* ne kadar zor olduğunu kimse size anlatmıyor.

Beni süsleyip püsledikten ve onlara hikayelerimi anlattıktan sonra Eve, giysi çantasını bana uzatıyor. Kim giyinmeyi sevmez ki? Tabii Frankie ve Kindra hariç. Çanta açılır açılmaz yeşil kadife kumaş dışarı dökülüyor.

Elbiseyi vücuduma bastırıyorum ve kızlar sessizliğe bürünüyor.

"Tam sana göre," diye fısıldadı Cat sonunda.

Eve gülümsedi. "Aven iyi iş çıkardı."

"Aven?"

Kindra, "Elbisenin sürpriz olmasını istedik," diye açıklıyor. "Hangi renkleri, kesimleri ve kumaşları en çok

sevdiğinizi bilmiyorduk, bu yüzden Aven'e gittik ve akşam için kıyafetinizi seçmesini sağladık."

Frankie öne eğilip pürüzsüz kadifeyi parmaklarının arasında gezdirdi. "Sana en çok neyin yakışacağını bilmesine şaşmamalı. Kamp öncesinde ikinizin birbirinizi aylardır tanıdığını fark etmemiştik."

"Yeterince konuştuk. Hadi aç şunu!" diye ellerini çırparak söyledi Cat. "Gizlilik tercih edersen arkamızı döneriz."

Kapı çalınca sözümüz bölünüyor ve Frankie kapıyı açmaya gidiyor.

"Ona yirmi dakika daha verin," diyor. "Daha yeni giyiniyor, sonra aşağı inecek."

Aven'in sesi uzaktan duyuldu. "Ah, bu bir elbise, bulmaca değil. Yirmi dakika?"

"Güzellik zaman alır!" diye bağılıyor Cat. "Diğer adamlarla birlikte lobide bekleyin. Onu güvende tutacağız."

Aven'in homurdanmaları azalır ve Frankie kapıyı kapatır. "Birinin keyfi yerinde değil. Onda ne görüyorsun ki?"

"Evet, garip bir seçimdi. Gemi yolculuğu boyunca çok içine kapanıktı," diyor Eve. "Ondan neredeyse iki kelime bile alamadık."

"Öncelikle, görünüşü hiç de fena değil," diyorum. "Aslında onu tanıdıkça tatlı bir yanı da var. Ayrıca, senin de belirttiğin gibi, bu olaydan önce birbirimizi tanıyorduk."

Kızlar başlarını salladılar.

"Evet, benim ve Bennett için de aynıydı," diyor Cat. "Bir gece bir kulübede birlikte mahsur kaldık ve hepsi bu kadardı. Onunla birlikte olduğumu kimsenin bilmesini bile istemedim çünkü bana kızacaklarından korkuyordum."

"Ve haklıydın," diyor Kindra gülerek.

Madem buradalar, biraz da fikirlerinden faydalananayım bari. Bütün bunları kendime saklamaktan deliriyordum. Aynayla yapabileceğim konuşma sayısı sınırlı, bir gün biri mutlaka ambulans çağıracak.

"Bir de başka biri var," diyorum ve dört çift meraklı kulak adeta bana doğru dönüyor. "Geçen gece müzayedeyi kazanan adam. Onunla biraz... dalga geçmeyi sevdim."

Eve ve Cat, Frankie ve Kindra'nın yanına yatağa uzanıyorlar ve Kindra elini havada sallayarak devam etmem için beni teşvik ediyor.

Elbiseyi kaldırıyorum. "Önce bunu giymem gerekmez mi?"

Eve elbiseyi elimden kaptı ve yatağın üzerine serdi. "Bu elbise hiçbir yere gitmiyor tatlım. Şimdi bize sıcak çayı getir."

Sandalyeye oturup onlara Yeşil Adam'ı anlatıyorum. Aven dinliyor olabilir diye cep telefonundan ve bu gece buluşma planlarımızdan bahsetmiyorum, ama tekrar görüşme planlarımız olduğunu söylüyorum. Kızlar bir türlü doymuyorlar. Her cevap verdiğimde, başka bir soru soruyorlar.

"Herhangi biri olabilir," diyor Frankie. "Dövme veya piercing hatırlıyor musun? Dosyaları didik didik edip gizli sevgilinin kimliğini bulabilirim."

Keşke bunu ben düşünseydim. "Penisinin ucuna kadar delik açılmış."

Cat, Kindra ve Frankie onaylayıcı mırıltılar çıkardılar.

Eve ürpererek, "Daha çekici hale getirmek için üzerine bir şeyler koymalıyım," diyor.

"Amcık, bakmaya doyum olmaz," diyorum gülerek ve hepimiz kıkırdamaya başlıyoruz çünkü bu doğru. Cinsiyet ne olursa olsun, cinsel organlar gerçekten tuhaf.

Frankie saatine baktı ve ayağa kalktı. "Dosyaları inceleyeceğim ve yarın sana geri döneceğim. O zamana kadar?" Omuz silkti. "Her biriyle nasıl hissettiğine bak. Şimdi acele karar vermene gerek yok."

Diğer kızlar ayağa kalktı ve Eve ellerimi tuttu. "Ne olursa olsun, kalbinin sesini dinle. Bu seni Aven'e ya da Yeşil Adam'a götürse de, biz senin yanındayız."

“Teşekkürler, Eve.” Diğer kızlara baktım. “Hepinize teşekkürler.”

Kızlar giyinmem için beni yalnız bırakıyorlar. Şimdi bir de şu düşüncelerim beni rahat bırakırsa, her şey yolunda olacak.

Yirmi Altıncı Bölüm

Aven

durup Lobi asansörlerinin dışında Quinn'in kulesinden aşağı inmesini bekliyorum. Diğer tavuklar yaklaşık on dakika önce buradan gıdaklayarak geçtiler. Eğer Quinn yakında gelmezse, gösteriyi izlemeyi unutabilir. Jim kimseyi beklemez.

Asansörün üzerindeki rakamlar en üst katta duruyor. Bu kesinlikle Quinn olmalı. Nefesimi tutuyorum ve rakamlar lobi katına doğru yaklaştıkça geriye doğru sayıyorum.

Beş...

O öpücük hakkında onunla konuşmam gerekecek. Artık bundan kaçış yok.

Dört...

Önce özür dileyin. Hiçbir şeyin garip olmaması için doğrudan ve açıkça söyleyin.

Üç . . .

Aman Tanrım, avuçlarım neden bu kadar terliyor?

İki . . .

Tamam, neredeyse geldi. Ondan kısaca özür dileyeceğim ve bir daha tekrarlanmayacağını söyleyeceğim.

Bir . . .

Eğer o istemezse tabii. Ama eminim ki istemez, değil mi?

Asansör hafif bir *ding* sesiyle durdu ve kapılar yavaşça açıldı. O muhteşem avcı yeşili kadife elbisesiyle asansörden çıkıp bana gülümsediğinde, aklımdaki tüm düşünceler uçup gitti.

"Çok güzel görünüyorsunuz," diyerek elimi uzattım.

"Bana o fazladan yirmi dakikayı verdiğin için memnun değil misin?"

"Ah, buna ihtiyacın yoktu." Mor elbiseyi giydiğinde ona yapmadığım dönüşü ona yapıyorum ve gülümsemesi daha da genişliyor. "Sana çok yakışmış bir renk."

"Duyduğuma göre en sevdiğin yer burasıymış." Bana arsızca sırttı ve beni lobi kapılarının yanındaki diğerlerinin yanına çekti.

"Sana bunu hiç söylemedim."

"Ah, bakın. Kızlar orada." Daha fazla ısrar etmeme fırsat vermeden elimi bıraktı ve gruba doğru uçarak uzaklaştı.

Yaklaşırken, Jim'in haberi zamanında yaydığını görmekten memnun oldum. Jim ve King dışında tüm erkekler siyah uzun kollu gömlek ve pantolon giymişti. Quinn'in Yeşil Adam'la buluşmasını mümkün kılmanın tek yolu buydu. Yeşil takım elbiseyi giymek için otele geri dönmeye vaktim olmayacaktı, bu yüzden en azından diğerleriyle uyum sağlayabildiğimden emin olmam gerekiyordu. Uzun kollu gömlek dövmelerimi kapatıyor, cebimdeki eldivenler ellerimi kapatıyor ve Jim bana sirk çadırında bir maskenin beni bekleyeceğinden emin olduğunu söyledi.

Fakat Jim, sirk çadırına doğru yönelmek yerine, planlarda bir değişiklik olduğunu ve önce akşam yemeği yiyeceğimizi açıklıyor. Quinn'in bakışları hemen benimkine kayıyor.

"Endişelenme," diyor King, gözlerindeki gergin ifadeyi fark edince. "Sen ve Aven, Şefle birlikte mutfakta olacaksınız ve hazırlıkları kendiniz denetleyeceksiniz." Elini

sıkıca omzuna koyup sıkıyor. “Sağlığınıza riske atmayacağız.”

Bu durum kızı sakinleştirmiş gibi görünüyor, ama beni sakinleştirmiyor. Bu sadece onu alt üst edebileceğim zamana kadar daha fazla zaman kazandırıyor. Yeşil Adam rolünü oynamaya ve onun tercih ettiği role bürünmeye fazlasıyla istekliydim. Şimdi ise tek istediğim bu elbiseyi üzerinden yırtıp atmakken, onu bu elbiseyle daha da işkence dolu bir şekilde izlemek zorundayım.

Grubu takip ederek parka giriyoruz. Güneş ufuk çizgisinin kenarında asılı duruyor, alacakaranlıkta dans ediyor. Dolunay, yaklaşan geceye hazırlık olarak yakınlarda asılı duruyor. Quinn'in teninin o ür haunting parıltıyla boyanmış halini düşünmek bile kanımı kaynatıyor.

Telefonu gizlice odasına soktuğum gece, kendime gizlice bir ganimet çaldım: komodinin üzerindeki müstehcen kitabı. Biraz sayfalarını karıştırdım ve maskeli bir adamın sevgilisini ormanda kovalayıp sonra da onu yere serene kadar becerdiği bir sahne ilgimi çekti. Quinn bu tür hikayeleri gerçekten seviyor gibi görünüyor ve sanırım ben de biraz seviyorum. Bana kesinlikle bazı fikirler verdiler ve ay ışığı da ateşimi daha da körüklüyor.

Jim ve King bizi, Jim'in uzun zamandır ortada olmayan oğlu Jeff'in adını taşıyan Jeff'in Büyük Yemek Salonu'na götürdüler. Restoran, büyük ahşap masaların uç uca dizildiği, görkemli bir kale yemek odası temasına sahipti. Tavandan sarkan dövme demir avizeler, loş bir aydınlatma sağlıyordu. Herkes masaların etrafına yerleşirken, Quinn ve ben mutfağa doğru yöneldik.

Burası geminin pırıl pırıl gümüş mutfağına hiç benzemiyor. Burada siyah metal ve koyu renkli ahşaplar hakim. Çalışanlar bile siyah kıyafetler giyiyor, bu yüzden Şef Maurice'in bana bağırmaya başlaması hiç şaşırtıcı değil.

“Kuzum nerede? Protein kaynağım ortada yokken yemek yapmam beklenemez!” Siyah aşçı şapkasını çıkarıp yere

fırlattı. "Bu lanet olası şartlarda çalışamam!"

"Sakin ol dostum," dedim. "Biz buraya sadece kıza yiyecek bir şeyler hazırlamaya geldik."

Gözlerini kırptırdı ve benim onun hizmetkarlarından biri olmadığını fark etti. "Özür dilerim. Kiler şu tarafta." Büyük metal bir kapıyı işaret etti. "Lütfen kümes hayvanlarıma veya meyvelerime dokunmayın."

Quinn bana bakıyor ama ben sadece sırtının alt kısmına hafifçe vurup onu öne doğru teşvik ediyorum.

"Uzun hikaye," diye fısıldadım. "Sana her şeyi sonra anlatırım."

Kilerimize giriyoruz ve Quinn malzemeleri incelemeye başlıyor. İşini bitirince, onları mutfağa geri götürüyor ve Şef Maurice'in önüne koyuyor.

"Tavuk körisi istiyorum," diyor, "ama zerdeçal olmasın. Alerjim var."

Şef Maurice gözlerini kapatır, derin bir nefes alır ve burnundan dışarı üfler, bu da kalın bıyıklarının kıpırdamasına neden olur. "Jim'e de söylediğim gibi, kendi yemeğini kendin hazırlamalısın. Benim zamanım yok."

"Ama yemek yapmayı bilmiyorum," diyor Quinn.

"Öyleyse öğrenmenizi öneririm. Çok faydalı bir beceri." Bunun üzerine Şef bize sırtını döner ve kayıp kuzuyu aramaya geri döner.

Masaya bıraktığı malzemeleri tek tek inceliyorum. Bazı şeyleri doğru yapmış ama ben daha önce hiç suşi pirinciyle köri yapmamıştım. İhtiyaç duyduğu şeyleri bırakıp geri kalanını kilerime götürüyorum. Diğer malzemeleri incelerken ne yaptığımı anlıyor.

"Sen... yemek yapmayı biliyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, kızım. Annem hayatının büyük bir bölümünde bir barda baş aşçı olarak çalıştı. Aslında ölümüne kadar."

"Vefat ettiğini duyduğuma çok üzüldüm."

"Daha fazla mı yoksa daha az mı acı istersiniz?" diye soruyorum ve birkaç çeşit biberi kaldırıyorum.

Quinn hafifçe gülümsedi. "Bu konuda konuşmak istemiyorsun, değil mi?"

"Ne? Isı seviyesi mi? Öpüşmeden sonra, ısı seviyesinin oldukça düşük kalmasını istediğini açıkça belirttiğini düşündüm, ama yine de sormak istedim."

Ona alaycı bir gülümseme atıyorum ve umarım akşam yemeğinde annemin ölümü gibi iç karartıcı bir konuyu konuşmak yerine başka bir konuyu tercih eder. Bu, sıkıca sakladığım utanç verici bir sır. Sonuçta, onun ölümü benim hatamdı.

"Bundan kurtulamayacaksın—dur, ne? Neyden bahsediyorsun?" Kolumu yakalayıp beni kendine doğru çevirdi. "Tam olarak neyi açıkça anlattım?"

"Öpüşmeden sonra," diyorum, hatırlamasına yardımcı olmaya çalışarak. "Tam olarak 'Kahretsin, ne yapıyoruz biz?' demiştin. Hoşlandığı kızı öptükten sonra bir erkeğin duymayı umduğu şey bu değil kesinlikle."

Ağzı açık kaldı ve gülmeye başladı.

"Ah, yaralarım tuz dökmeye gerek yok. Sana hâlâ hayranım ama ağzımı kendime saklıyorum." Rafıma geri döndüm ve onun kahkahaları eşliğinde basmati pirincini indirdim. "Eğer benimle dalga geçeceksen, köriyi kendin yapabilirsin. Zerdeçalın nerede olduğunu sana göstereceğim."

Başını salladı ve suskunlaşırken ellerimi sıktı. "Hayır, anlamıyorsun. Bunu söylediğimde, benim güvende olduğumdan emin olmak yerine öpüşmememiz gerektiğini kastetmiştim." Eli yüzüme gitti ve neşeli gülümsemesi çok daha yumuşak bir şeye dönüşürken başparmağıyla yanağımda gezindi. "Aven... Seni öpmeyi çok sevdim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, koca aptal. Gerçekten." Parmak uçlarına yükselip dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. " *Gerçekten* , gerçekten," diye fısıldadı.

"Öyleyse neden sonra kaçıp gittin? Seninle konuşma fırsatım bile olmadı çünkü kendini odaya kilitledin."

Elleriyle göğsümdeki gömleği düzeltti. "Öpüşme inanılmazdı, ama... işleri benim için karmaşıklaştırıyor. Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Peki, o süreç sizin için bir şeyleri açıklığa kavuşturdu mu?"

Derin bir nefes verip başını sallayarak bakışlarını kaçırdı. Sanki evrenin ağırlığı ayaklarını yere bastırıyormuş gibi görünüyordu. O ağırlığı kaldırmak ve kıza uçmasına yardım etmek için her şeyimi verirdim. Belki de Yeşil Adam olarak ona biraz huzur verebilirim.

Parmaklarımı çenesinin altına koyup yüzünü kendime doğru kaldırdım. "Hey... bunları bırakalım şimdi. Bu gece eğlenmekle ilgili olmalı. Aradaki gerginliği giderdiğimizize göre, sadece gülümsemeler. Stres yok, tamam mı?"

Sonunda tekrar gülümsedi. "Evet."

Birkaç malzeme daha topladık, sonra mutfağa geri döndük. Döndüğümüzde mutfak boştu. Sanırım Şef kuzusunu bulmuştu.

Quinn'in yemeğini hazırlamaya koyuldum, ama ona birkaç şey öğretmek için zaman ayırdım; örneğin pirinci risottoya dönüştürmeden nasıl pişireceğini gösterdim. İşimiz bittiğinde, dört kişilik köri yapmıştım.

"Sanırım porsiyon boyutlarını tahmin etmede pek iyi değilim," diyorum, önümüzde duran büyük miktardaki yemeğe bakarken. "Genellikle bir sürü şey pişirip tadı bozulana kadar yiyorum. Bekar hayatı işte."

Quinn omuz silkip parmağını sosa batırarak tadına baktı. "İnanılmaz derecede lezzetli. Belki başkaları da ister. Kokusu muhteşem."

Daha güzel kokan bir şey biliyorum ve tam önümde duruyor. O tatlı vanilya kokusunu içime çekmek için biraz daha yaklaşıyorum.

"Beni kokluyor musun?" diye soruyor.

Alaycı bir şekilde arkama yaslandım. "Hayır. Bu tuhaf olurdu."

"Evet, öyleydin." Bana doğru döndü. "Sadece saçımı kokluyordun, bunu inkar etmeye çalışma."

"Ah, belki biraz koklayabilirim. Şampuanınızın kokusunu çok beğendim."

Quinn göz kırpıp bana gülümsedi, utancımı hafifletti. "Aslında vücut spreyim, teşekkürler. *Her* yere sıkıyorum."

"Öyle mi?" Yumuşak sesindeki alaycı tonu hissederek biraz daha yaklaştım. Ellerim kalçalarına gitti ve onu yavaşça kendime doğru çektim. "Belki de içgüdülerimi takip etmeme izin verebilirsin, ha?"

"Pekala, Toucan Sam," diyor kıkırdayarak.

Onu belinden tutup kalçasını tahta hazırlık masasına yerleştirdiğimde tiz bir çığlık attı. Şef Maurice burada olsaydı, hijyen konusunda bağırıp çağırırdı ama muhteşem bacaklarının arasına girip onu öperken beni durduracak hiçbir şey yoktu.

Quinn'in elleri saçlarımin arasına giriyor. Tırnakları kafa derimde geziniyor ve omurgamda ürpertiler yaratıyor. İlk defa, herkesin bahsettiği kelebek hissini yaşıyorum. Dilinin benimkine her değdiği an karnım beklentiyle titriyor. İhtiyaç dolu ağzından yuttuğum küçük inlemeler açlığını daha da artırıyor. Beni acı verecek kadar sertleştiriyor ve bunu hiç denemeden yapıyor.

"Tanrım, seni istiyorum," diye fısıldıyor dudaklarımin arasından.

"Evet, kızım. Ben de seni istiyorum. Gerektiğinden çok daha fazla. Bildiğinden çok daha fazla."

Eli, pantolonumun dışından penisimi buluyor. "Ah, biliyorum."

Bir hırıltıyla onu tekrar öptüm, hevesli ellerinin beni nasıl sıkıştırıp, dokunup, tahrik ettiğini zevkle izledim. Ama başparmağı piercinge değdiğinde, aniden nefesimi tutarak kalçalarımı geriye doğru çektim.

"Özür dilerim," diyor. "Bu kadar hassas olduğunuzu fark etmemiştim."

Şükürler olsun ki metal topu fark etmedi, ama şimdi ne yapacağım? Makineyi çalıştırdım ama makinenin iç işleyişini göremeyeceğini unuttum. Eğer piercingimi görürse, gerçeği anlayacak.

"Sanırım yemeğe gitmeliyiz," diyorum. "Şef bizi böyle eğlenirken yakalarsa çıldırır ve bizi ana yemek yapar."

Quinn alt dudaklarını ısıyor ve eteğindeki yırtmacı biraz daha yukarı kaldırıyor. İç çamaşırı izi görünmüyor ve ağzım sulanmaya başlıyor.

"Belki bir meze için vaktiniz vardır?" Eli kadifenin altına uzandı ve parıldayarak çıktı. "Buyurun, tadına bakın."

İleri adım attım ve parmaklarını ağızma aldım. Zevkinin dilime değdiği an gözlerim kapandı ve kısık bir inilti çıkardım. Quinn, hayal ettiğim her fantezinin tadına benziyor. Benim sonumun tadına benziyor.

Ve ben de dizlerimin üzerine çökerken, ağzım açık bir şekilde bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Kollarım bacaklarının altına kayıyor ve ellerim belinin alt kısmını buluyor. Onu bekleyen dudaklarıma doğru çekiyorum ve parıldayan vajinasını ağızımla örtüyorum. Dilimin ucuyla, girişinden klitorisine kadar onu tahrik ediyorum. Bir damlasını bile geride bırakmayı reddediyorum.

Kısa tırnakları kafa derime sürtünüyor ve dilim tekrar vajinasına girerken başını geriye doğru eğerek inliyor. Dolgun dudaklarından birini ağızma alıp emiyorum, bu da ondan tatlı bir ses daha koparıyor. Koruma işine uygun olmadığım açık. Patronum Jim'den başkası olsaydı, bu beni işten attırırdı. İçimden bir ses Jim'in bana terfi vereceğini söylüyor. Zaten baştan beri istediği de buydu.

Ve şimdi, en çok istediğim şey bu.

Klitorisini ağızma alıp emiyorum ve o da inleyerek bana sürtünüyor. Ona yukarıdan bakarken ve bacaklarının arasındaki o sıcaklığı hissederken, kız yeşil bir tanrıça gibi

görünüyor. Ellerim uyluklarında geziniyor, o kutsanmış kalınlığın tadını çıkarıyorum. Gözlerimi kapatıp tüm o deriyi ellerimle sıkıyorum ve kısık hırıltım hassas bir yere değiyor. Tekrar irkilip kalçalarını sallıyor.

"Lütfen benimle seviş, Aven," diye fısıldayarak yalvarıyor. "Sana ihtiyacım var."

Vücudumun alt yarısı beni neredeyse ayağa fırlatıyor ki pantolonumu çözüp küçük kıza istediğini verebileyim, ama vücudumun üst yarısı—özellikle de ilkel beynim—yapamayacağımızı haykırıyor. O lanet olası piercing şu anda her şeyi mahvediyor. İstediğim şey dışında her şeyi!

Tekrar vajinasına daldım ve ağız yoluyla edindiğim becerilerimin onun düşünce akışını bozmaya yeteceğini umdum, ama kız benim penisime o kadar çok ihtiyaç duyuyordu ki, başımı tutup penisimden uzaklaştırdı.

"Bundan keyif alıyordum," diyorum tekrar içeri girmeye çalışırken, ama o beni engelliyor.

"Benimle seks yapmak istememenin bir sebebi var mı?" diye soruyor. "Öyleyse sorun değil. İstemediğin bir şeyse seni zorlamayacağım."

Başımı sallayıp ayağa kalktım. "Hayır, hiç öyle değil. Bu bir istek meselesi değil. Sadece... Bana biraz daha zaman verebilir misin, kızım?"

"Evet, sanırım bunu başarabilirim."

Aksanımı alaya aldığında penisim zonkluyor. Tanrım, bu kızın üzerimdeki etkisinin farkında bile değil.

"Ama ikimizin de yemeğe doymuş bir şekilde gitmesini istiyorum," diye ekliyor. "Biraz karşılıklı mastürbasyona ne dersin?" Elini tekrar elbisesinin altına sokarken kaşı kalkıyor.

Pantolonumun ön kısmını ovuyorum. Teklifi çok cazip...

"Tamam, ama sırt sırta durmamız gerek," diyorum. Böylece piercingi görme riski olmaz. "Ve hızlı olmalıyız. Şef Maurice bizi bunu yaparken yakalarsa, bunun sonu gelmez. Bir sonraki toplantıda 'uzun hikaye' diyecek kişi biz oluruz."

Quinn çoktan masanın üzerinde dönmeye başlamıştı bile. "Fazla konuşma. Doğru motivasyonla otuz saniyede gelebilirim. Sadece müstehcen konuşmaktan çekinme."

Lanet olsun, müstehcen konuşma mı? Ben hiç öyle bir şey yapmadım. Çoğu kadın, cinsel ilişkiye girdiğimiz andan onları reddettiğim ana kadar benden on kelimeden az şey duyuyor. Şimdi benden konuşmamı mı istiyor? Sanırım yapamam.

Sırtımı onun sırtına yaslayıp pantolonumu çözmeye başladım. Tanrıya şükür o müstehcen kitabı okumuştum. Belki de okuduklarımdan bazılarını kendi lehime kullanabilirim.

"Müstehcen konuşan tek ben olamam herhalde," diyorum. Penisimin serbest kalmasıyla panik omurgamı daha da dikleştiriyor, yukarıdaki lambalar metal topun üzerinde parlıyor. "O mükemmel küçük vajinaya ne yaptığını söyle bana."

"Mmm, evet, kesinlikle," diye fısıldadı. Sırtı benimkine yaslandı, ardından bir kadının parmaklarını çok ıslak bir yarıktan geçirmesinin tatlı sesleri geldi. "Bana ne yapacağını söyle."

Elimle penisimi kavrayıp okşamaya başlıyorum. Konuşmak zaten zor, bir de kendimi kırbaçlarken konuşmak neredeyse imkansız gibi. Yine de kızın istediği bu.

"Örneğin, o güzel bacaklarının arasında daha uzun süre kalmak isterdim," diyorum. "Tadın cennet gibi, Quinn. Boşaldığında da aynı tatlılıkta olup olmadığını merak ediyorum."

Sırtıma yaslanarak kıvranıyor. Ağzından çıkan hafif inlemeler, devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

Gözlerimi kapatıp kendimi daha sert ve hızlı bir şekilde okşuyorum. Ön boşalma sıvısı biraz kayganlaştırıcı görevi görüyor ve onun boşaldığı sırada ağzımın ona bastırılmasının nasıl olacağını hayal ediyorum. Her damlasını yutardım ve yine de daha fazlasını isterdim.

“Seni boşaltdıktan sonra, sana karşı daha bencil olacağım,” diye devam ediyorum. “O amını kullanmama izin verir misin, kızım? Tatmin olana kadar seni becermeme izin verir misin?”

"Kahretsin, geliyorum," diye inliyor ve bu bana gereken tüm cevabı veriyor.

O bana doğru titriyor ve tüm o küçük sesler ve hareketler beni sınırın ötesine itiyor. Etrafıma bakınıyorum, boşalmamı bırakabileceğim bir havlu, bez ya da bir şey bulmak için telaş içindeyim, ama dört tabak tavuk körisi bana bakıyor. Boşalma sıvısı penisimden yüksek basınçla fışkırıyor ve önümdeki tabağa düşüyor. Daha fazlası benden akarken, tam da turuncu sosun üzerine dökülürken masanın kenarını kavıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Quinn arkamda kumaş hışırtısı eşliğinde masadan kayarak indi ve ben de yumuşayan penisimi aceleyle pantolonumun içine soktum.

“Şey, bu kesinlikle—” Meni topağını görünce donakaldı. Gözleri faltaşı gibi açıldı. “Aman Tanrım, dostum. Sanırım asla boğazımdan aşağı inemeyeceksin. Boğulacağım.”

“Ah, normal bir miktar.” Tabağı alıp çöp kutusuna doğru gidiyorum.

Quinn kolumu tutarak yemeği çöpe atmamı engelledi. “Birincisi, bu normal bir miktar değil. Bu, bir eşeği bile boğacak kadar çok. İkincisi, neden çöpe atıyorsun?”

Tabağı ona doğru uzattım. “Yemek ister misin?”

“Şey, hayır. Ama belki de Desmond'a geçen akşam yemeğime koyduğu küçük hediyenin karşılığını ödememiz gerekir.”

Tabağı hazırlık masasına indiriyorum. “Kızım, düşünme tarzını beğendim.”

Dev meni topunu sosun içine karıştırıyoruz, sonra da meni köriyi diğerlerinden ayırt edebilmek için üzerine bir tutam maydanoz koyuyoruz. Sonuçta kızın yanlış yemeği

yemesini istemeyiz. Hain oyunumuzu gizlemeyi bitirdiğimiz anda Şef Maurice içeri dalıyor.

“Siz ikiniz neden hâlâ buradasınız? Ayine başlamaya hazırız!” Elleriini hızla sallayarak bize doğru koştu. “Dışarı, dışarı, *dışarı* !”

“Bekleyin,” diyor Quinn. “Başka bir misafirimizin diyet kısıtlamaları var. Bu tabağın ona da verilmesini sağlayabilir misiniz?”

Ona detayları veriyoruz ve o da kabul edip bizi yemek salonuna itiyor. Herkes zaten kendisine ayrılan yerlere oturmuş durumda, bu yüzden Quinn ve ben Jim ve diğer yakın arkadaşlarımızın yanına oturuyoruz, masanın karşısından birbirimize gizlice gülümsüyoruz. Desmond'ı da çok uzakta olmadığımızı görüncce memnun oluyorum. Bu sefahat ortamına yakından ve bizzat şahit olacağız.

şimdi bekliyoruz.

Yirmi Yedinci Bölüm

Quinn

üzücü Meze ve salatayı atlamak zorunda kalmam , ama garsonlar ana yemekleri getirmeye başlayınca hayal kırıklığım neredeyse tamamen unutuluyor. Tavuk körisi önüme geldiğinde ağızım sulanıyor, ama bakışlarım ilerideki Desmond'a kayıyor. Aven'in menisini nasıl yuttuğunu izledikten sonra yemeğim daha da lezzetli gelecek.

Önüne bir tabak köri konulduğunu görünce içim burkuldu. Hiç sorgulamadan yemeye başladı, ama tabağının üzerinde maydanoz yoktu.

Aven dikkatimi çekiyor ve ikimiz de zihnimizde şu soruyu paylaşıyoruz: *Cum Curry nerede?*

Eve'in sesi zihnimdeki paniği delip geçerken hiçbir şeyi düşünmeye vaktim kalmıyor. "Körinin menüde olduğunu bilmiyordum. Nasıl bir tabak köri sipariş edebilirim?"

"Hasta olmamak için Aven'le birlikte hazırladığımız şey buydu," diyorum. "Sanırım hiç kalmamıştı."

"Ve *ona da* biraz verdin mi?" Başparmağını Desmond'a doğru uzattı.

Garson durdu ve yaklaştı. "Arkada iki tabak daha vardı. İsterseniz birini sizin için getirebilirim."

Kahretsin.

"Çok isterim, teşekkürler." Eve kuzuyu garsona geri uzattı.

Onu körili yemekten vazgeçirmenin bir yolunu bulmalıyım. Açlıktan ölmek üzere olan bir köpeğin iştahıyla yemeğimi ağzıma tıkmaya başladım. "Tanrım, çok acı, çabuk yemem gerekecek," dedim pirinç ağzımdan dökülürken. "Bundan sonra günlerce ateş püsküreceğim. Gerçekten yemek istediğinden emin misin?"

"Ne kadar iştah kaçırıcı göstersen de, evet," diyor.

Kürekleme işini bırakıyorum. "Pek iyi değil."

"Hey!" diyor Aven. "Bu annemin tarifi ve şunu bilmeni isterim ki, hayatımda tattığım en iyi köri bu. Üstelik Hindistan'a bile gittim."

Eve, "Duymam gereken tek şey buydu," diyor.

Aven'e dik dik bakıyorum ve o da neler olup bittiğini anlıyor.

"Ama bu en iyi partim değil," diye mırıldanıyor.

Ama o ikna edilemiyor. Garson yemeği önüne koyduğunda ellerini çırpıp sevinç dansı bile yapıyor. Bu sırada ben, tabağın üzerindeki solmuş maydanoz dalını tanıdığım için nefes nefese kalıyorum.

Eve çatalı kavrayıp sosun içine batırırken dünya yavaş çekimdeymiş gibi görünüyordu. Çatalı ağzına götürmeden önce elinden düşürdüm ve tabağı önüme çektim. En gurur duyduğum an değildi ama pirinci, köriyi ve Aven'in özünü ağzıma tıkmaya başladım. Hem de ellerimle. İnleyip sızlanırken ve bir bok parçası gibi şapırdatırken tam bir manyak gibiydim.

"Özür dilerim, yalan söyledim. Hayatımda yediğim en iyi köriydi. Sadece biraz daha kendime saklamak istedim ve tabağım neredeyse bitmişti." Bütün gözlerin üzerimde olmasından korktuğum için başımı kaldıramadan yemeye devam ediyorum.

Garson aceleyle uzaklaştı ve Eve'in önüne yeni bir tabak gelene kadar yemeye devam ettim.

Yemeğinin etrafına koruyucu bir kol sarıyor. "Kavga etmeyi sevmem ama konu yemeğim olunca kavga ederim. Bir daha böyle bir şey yapma," diyor.

Kahretsin, çok sinirli. Etrafıma bakınca da herkesin şu an varlığımdan oldukça rahatsız olduğunu fark ediyorum. Diğerlerinin benden nefret etmemesi için bunu onlara açıklamam gerekecek sanırım. Bir sonraki toplantıda hakkımda konuşulacak kişi olmaktan kaçınmak imkansız.

Peçeteyle ellerimi silerken ağlamak istiyorum. Her şeyden çok uyum sağlamayı isteyen biri olarak, kendimi sürekli dışlanmış ve içeriye bakan biri olarak bulma gibi kötü bir alışkanlığım var.

Aven, "Benim hatam," diyor, ancak yalnızca yakın çevresindekilerin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyor.

Kafamı kaldırdım. Elbette onlara az önce yaptıklarımızı anlatacak değildi. Kızlara anlatmayı planlamıştım, ama aynı zamanda gerçeği tam olarak yansıtmayacak şekilde de anlatmayı düşünmüştüm. Aven'in o sırada hapşırıldığını ve maydanozun da bu yüzden orada olduğunu söyleyecektim. Hapşırırken penisini kullandığını bilmelerine gerek yok.

"Ona fazladan acı biber koyduk. Desmond içindi," diye fısıldadı Aven. "Quinn sadece önümüzdeki birkaç gün boyunca lav sıçmanı istemedi."

Eve'in öfkesi dağılıyor ve gülüyor. Bu ses endişemi neredeyse tamamen dindiriyor. "Neden söylemedin ki? Her halükarda yerdim ama en azından içimden sana küfretmezdim."

"Panikledim," diyorum ve bu tamamen doğru.

Gerilim azalıyor ve herkes yanlış anlaşılmaya gülüyor. Herkes, bir tek ben hariç. Yemeğimin geri kalanının tadını çıkarmaya çalışırken, midemde yüzen bol miktardaki spermi düşünmeden edemiyorum. Mantıklı olarak, çoktan hareket etmeyi bıraktıklarını biliyorum, ama bu, zihnimin tüm bağırsaklarımın meniyle dolu olduğu görüntüleriyle dolmasını engellemiyor.

Çok pahalı değildi Quinn. Sakin ol.

Midem kasılıyor ve içten içe öğürüyorum. Bu akşam yemeği de neymiş! Lütfen sirk gösterisine geçebilir miyiz?

Sonra olacakları hatırlıyorum ve midem farklı bir nedenle bulanıyor. Aven'e yaklaştığıma göre, Yeşil Adam'a veda etmek en iyisi olabilir. Umarım yaklaşan karşılaşmamız kararımı vermeme yardımcı olur. İki erkeğe de kalbimi yaymaya devam edemem, her ikisine de bacaklarımı açmaktan ne kadar zevk alsam da. İyi bir "Neden Seçmelisin?" hikayesi okumayı severim ama gerçek hayatımda böyle bir hikayenin parçası olmak istemiyorum.

Hayır, bu gece zor bir konuşma yapmam gerekecek ve bunu hiç istemiyorum.

Sirk çadırındaki ışıklar kısılrken ilk gösteri başlamaya hazırlanıyor. Bir sirk yöneticisi ortadaki ringe giriyor ve bize doğru şapkasını hafifçe eğiyor. Doğrulunca bunun Jim olduğunu anlıyorum. Kolunu kaldırıyor ve Kenny sahne arkasından ona doğru uçuyor.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz," diyor Jim, parıldayan gümüş bir mikrofona.

Kenny yüksek bir çığlık atarak kolundan kurtulur ve sahne arkasına geri döner.

"Bu muhtemelen en iyisi," diyor Jim gülerek. "Biz hayvanlara yardım etmekle uğraşıyoruz, daha fazla travmaya neden olmakla değil. Ama travmadan bahsetmişken, birinin kemiklerinin kırılmasını kim görmek ister ki?"

Kalabalık tezahürat yapıyor, hatta Aven bile ellerini çırpıyor.

"Öyleyse, kadromuzda yer edinmenin tek yolu gösteriyi sağ salim tamamlamak olan Slaughter Park sirkine göz

atın!"

Jim, arkasında iki alev kulesinin kıvılcımlar ve ısı gösterisiyle patlamasıyla kollarını açıyor. Hoparlörlerden yüksek sesle org müziği yankılanırken, personel telaşla arkasında trapez gösterisi hazırlıyor. Jim, onlar çalışırken önlerinden geçerek bu gece neler göreceğimizi anlatıyor: ölümcül gösteriler ve ölüme meydan okuyan gösteriler. Ayrıca, hayatta kalan herkese Şeytan Boynuzu Adası'ndaki hayvan barınağında bir pozisyon teklif edileceğini ve orada ömürlerinin geri kalanını, işledikleri suistimallerin kefaretni ödeyerek geçirebileceklerini açıklıyor.

Bunu duyduğuma biraz üzıldüm çünkü bu insanların hiçbirinin ikinci bir şansı hak ettiğine inanmıyorum, ama sonra personelin ringe güvenlik ağı getirmedeğini görüyorum. Bunun yerine dikenli bir zemin getiriyorlar.

"Ah, bu iş kanlı bir hal alacak," diye fısıldıyor Aven. "Belki de sıçrama bölgesinde oturmalıydık."

"Bu akşam farklı bir tür su oyun alanı ayarlayabiliriz herhalde," diye fısıldadım karşılık olarak. "Tabii eğer enerjiniz kaldıysa."

Çıkardığı kısık hırıltı tam bacaklarımın arasına gidiyor.

Bacaklarımın arasındaki boşluğa gelince, uzun zamandır olmadığı kadar ilgi görüyor. Yani, diğer insanlardan. Yine, çoğul olarak, ve bu da kendimi tam bir fahişe gibi hissetmeme neden oluyor. Az önce Aven'le mastürbasyon yaptım ve şimdi de Yeşil Adam'la sevişmeyi planlıyorum. Aynı gece Aven'le *tekrar* sevişmeyi planlamamalıydım.

Ama tam olarak bunu yapmayı düşünüyorum.

İkisini de becerebilirim, bir karar verebilirim. Ondan sonra her şey yolunda gider. Aldattığımdan endişelenmeye gerek yok. Zorlu konuşmalara da gerek yok. Sadece bana bir şeyler hissettiren bir adamla seks.

Erkek. Tekil.

Jim'in sesi beni olaya geri döndürüyor; trapez aletine doğru işaret ediyor ve bize baş döndürücü yükseklikler ve o

sivri uçlara düşmenin hayatta kalma olasılığı hakkında bilgiler veriyor. Bir süre acı çekeceklerini öğrenmekten memnunum, ancak ölümün neredeyse kesin olduğunu da biliyorum.

Spot ışığı söner ve çadırın üzerine karanlık bir sessizlik çöker. Bu an, korkmuş sığırların çığlıklarıyla bozulur. Saniyeler sonra spot ışığı tekrar açılır ve "Stars and Stripes Forever" şarkısı inlemeleri bastırır.

Jim artık ringde değil ve yukarıdaki yüksek platformların iki yanında iki kadın ve iki erkekten oluşan iki "Sığır" duruyor. Hepsinin üzerinde parıldayan sarı taytlar var. Erkeklerden biri öne çıkıyor ve titreyen elleriyle trapezin ucuna doğru yavaşça ilerlerken ipi kavlıyor.

Ben de ritme uygun olarak alkışlamaya başladım ve kızların da katılmasıyla çok sevindim. Çok geçmeden heyecan yayıldı ve herkes neşeyle alkışlamaya başladı.

Sığır çığlık atarak geri çekildi. Sallanmasını bekliyordum ve sanırım o da bekliyordu, çünkü tutuşu kayarken şok olmuş görünüyordu. Yere düştü. Metal bir sivri uç karnından dümdüz geçerek onu yerinde delip geçti.

Yukarıda, geriye kalan Sığırlar merdivenlerden aşağı inmeye çalışırlar. Ateş yığınları tam altlarında tekrar patlar ve üçü de tekrar yukarı tırmanır. Kısa bir tartışma yaşanır, ardından bir silah sesi onları kendilerine getirir.

"Hayvanları hatırlıyor musun? Şimdi onların yerindesin. Hayatta kalmanın tek şansın performans sergilemek," Jim'in sesi hoparlörlerden yankılanıyor. "Başka herhangi bir seçenek kesin ölüm demektir."

Platformda kalan adam tekrar trapez ipine tutunur. Arkasındaki kadına bir şeyler söyler ve kadın başıyla onaylar. Bunun üzerine adam platformdan iner.

Bu adam tutuşunu koruyarak tam karşı tarafa doğru sallanıyor. Ayakları kadının yüz hizasına geldiğinde karşı platformdaki kadına bir şeyler bağılıyor, ancak kadın başını sallayıp bir adım geri çekiliyor. İkinci sallanısta bu tekrarlanıyor. Üçüncü sallanısta, adam kadının platformuna

ayaklarıyla tutunuyor ve ayakta kalacak kadar dengesini koruyor. Trapezi bırakmadan ayağını kadının göğsüne bastırıp onu yere seriyor.

O aşağıya doğru inerken çığlık atıyor, biz de ayağa kalkıp onu alkışlıyoruz. Çivileri ısıkalıyor ama kafası talaşla kaplı betona çarptığında su balonu gibi çatlıyor.

"Yedinci koridoru temizleyin!" diye bağılıyor Ice Pick ve hepimiz gülüyoruz.

Herkes tekrar sessizleşti. Platformdaki adam karşıdaki kadına bir şeyler bağıyordu. Diğer kadınların aksine kadın başını salladı ve onu suçlamıyorum. Eğer bir adamın birini tekmeleyerek öldürdüğünü izleseydim, ben de ne derse başımı sallardım. Sonra adam platformdan indi ve kadının yanına doğru süzüldü.

Kadın uzanıp adamın ayaklarını yakalıyor. Neredeyse başaracaklarmış, adam kadını ikinci platforma bırakabilecekmiş gibi görünüyor, ama bu trapezin tasarımcısı derinlik algısı konusunda pek başarılı olmamış. Hatayı çok geç fark ediyorlar ve kadının sırtı platforma çarpıyor. Ani ve sarsıcı duruş ikisini de yere seriyor ve sığırlar kemiklerinin kırılmasıyla sivri uçlara düşüyor.

King arkamdan kısık bir ıslık çaldı. "O şerefsiz tam kafasına darbe aldı."

Biraz daha dik oturdum ve sivri uçlara baktım. Gerçekten de, tek bir sivri uç bir kulağımdan girip diğerinden çıkmıştı.

"En azından aklından geçen son şeyi biliyoruz," diyorum. "O sivri uç."

Herkes buna kahkahalarla gülüyor, ama ilk perdenin sona erdiğini fark edince gülümsemem solmaya başlıyor. Artık sahneden ayrılma vaktim yaklaşıyor.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye fısıldadım Aven'e.

Başını sallayıp yanıma doğru ayağa kalktı, ama ben elimi koluna koydum.

"Anladım," diyorum. "Eğer biri beni yakalamaya kalkarsa, çığlık atacağım."

Etrafına bakındı, birkaç sıra ötede Desmond'ı gördü, sonra başıyla onayladı. "Pekala kızım. Çok uzun sürme."

"Yapmayacağım..."

...yakında geri döneceğim ve beni aramaya gelmeyin.

Çözülmesi gereken çok fazla şey var ve Aven sürecimi bölerse bunu yapamayacağım. Yani, nasıl hissettirdiğini görmek için başka bir adamla birlikte olmak gibi, ama yine de. Bu benim sürecim.

Ayağa kalkıp, minik topuklu ayakkabılarımla olabildiğince hızlı bir şekilde çıkışa doğru koşuyorum. En azından Aven, topuklu ayakkabılardan daha rahat koşulabilen ayakkabılar seçmiş. Bu çadırla aramda bolca mesafe bırakabilirim ve Yeşil Adam benim yokluğumu fark etmeden önce onun yanında olurum.

Akşam havasına doğru aceleyle çıkarken, telefonu çantamdan çıkarıyorum. Yeşil Adam'dan çoktan bir mesaj gelmiş bile.

Parktan çıkın ve bahçe yolunun başında beni bekleyin.

Bahçe yolu mu? Bunu konuşmamıştık ama sanırım zamanlama değişikliği planlarını değiştirmesine neden oldu. Omuzlarımı silkerek o yöne doğru yürüdüm.

Yürürken üzerime bir huzursuzluk örtüsü çöküyor ve bu hissi kovmak için kollarımı ovuşturuyorum. Bazı insanlar geçiş alanlarından hoşlanır, ama ben onları tamamen rahatsız edici buluyorum. Bu gibi yerler insanlarla dolu olmalı, karanlık, boş bir sessizlikle dolu olmamalı. Duyduğum tek ses topuklarımın asfalta vuran sesi.

Etrafıma bakıyorum, sanki izleniyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum. Tabii ki kimse beni izlemiyor. Herkes o çadırın içinde saklanmış, ben ise çoktan parkın giriş kapısındaayım.

Son güvenlik kontrol noktasını geçip parktan çıkarken Gary bana el salladı. Ben de karşılık olarak el salladım ve parlak ışıklardan ve nazik gülümsemesinden biraz olsun

teselli buldum. Ama biraz daha yürüyüp kendimi tekrar karanlığa bıraktığımda bu teselli uzun sürmedi.

Yol ikiye ayrıldığında durup bekliyorum. Yakında bir bank var ama oturmak için çok gerginim. Bunun bir kısmı heyecandan, diğer kısmı ise korkudan kaynaklanıyor. Bunu gereğinden fazla büyüttüğümü hissediyorum, ama gerçekten de büyük bir mesele haline geldi. Bunu ben yaratmadım. Sadece... oldu.

Yakınlarda ayak sesleri duyuyorum ve dönüp baktığımda yolun üzerinde duran bir adam görüyorum. Adamın bedeni arkasındaki meşalenin ışığını engelliyor ve onu uğursuz bir parıltıyla kaplıyor. Ona doğru bir adım atıyorum ve onun da aynısını yapmasını bekliyorum. Yapmadığında kanım donuyor.

"Yeşil Adam mı?" diye sordum. Cevap vermeyince bir adım geri çekildim. "Beni korkutuyorsun."

Başını yana eğiyor.

"Tamam, şimdi beni *iyice* korkutuyorsun."

Avucumun içindeki telefon titriyor, hemen çıkarıp mesajı okuyorum. Tek bir kelime ama kalbimi durdurmaya yetiyor.

Koşmak

Panik içinde, o figürden yüzümü çevirip kaçtım. Yeşil Adam, o adam aynı zamanda o kişi olsaydı, o mesajı gönderen kişi olamazdı, çünkü o adam tam önümde duruyordu. Elinde bir şey olup olmadığını göremedim, ama elleri açıkça yanlarındaydı. Bu, mesajlaşma biçimine *hiç uymuyor*.

Bu sadece tek bir anlama gelebilir. Beni kovalayan adam Desmond ve Yeşil Adam da beni uyarmaya çalışıyor.

Koşarken eğrelti otları ve palmiye dalları yüzüme çarpıyor. Ve bu adil. Eğer biri beni tam bir aptal olduğum ve aklımı değil de içgüdülerimi takip ettiğim için cezalandıracaksa, neden Doğa Ana olmasın? Kabul

ediyorum, bu durumda olmamın sebebi o. Hormonlar bir kadını çılgın şeyler yapmaya itebilir.

Arkamı şöyle bir gözden geçirmeye cesaret ettim ama keşke etmeseydim. Sanki bir korku filmi gibi. Yavaş adımlarla ilerliyor ama peşimden hiç ayrılmıyor. Lanet olsun kısa bacaklarıma! Cehenneme gitsinler!

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp hızlanıyorum. Tekrar arkama baktığımda onu artık göremiyorum. Ama bu onun beni izlemediği anlamına gelmiyor, bu yüzden koşmaya devam ediyorum. Yan tarafımda bir sızı hissedene kadar durup nefesimi toparlamak için yaprakların arasına saklanmıyorum.

Saniyeler sonra, eldivenli bir el ağzımı kapattı ve çığlığımı susturdu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Aven

titriyor Kızın yanındaki minik çanta ama kız o kadar paniklemiş ki bunu hissetmiyor. Çırpınan bedenini kendime doğru sıkıca bastırıyorum ve ona *benim olduğumu* belli etmeden nasıl gösterebileceğimi düşünmeye çalışıyorum. Telefonu cebimden çıkarıp yüzüne doğru uzatıyorum.

Yeşil gözleri irileşti, sonra odaklandı. Bana yaslanarak rahatladı.

Onu daha sıkı tutarak iyi olup olmadığını sordum ve o da başını salladı. Onu bıraktım.

Hiç vakit kaybetmeden minik yumruklarıyla göğsüme vurmaya başladı. Kızdığında çok tatlı oluyor.

"Seni sapığım sandım! Onun peşimde olduğu konusunda beni uyarmaya çalıştığını düşündüm!"

Başımı sallayıp başka bir mesaj yazıyorum.

Seni, kitaplarındaki adamlardan biri gibi kovalayacağım.

Telefonun elinde titremesi birkaç saniye sürüyor. Jim'in hileli cep telefonu hizmeti güvenilir olmaktan çok uzak ve

berbat sinyalin cihaza ulaşması olması gerekenden çok daha uzun sürüyor.

Okuyunca gerçeği anlıyor ve alnına vuruyor. "Aman Tanrım. Sen sadece bir fantezimi gerçekleştirmeme yardım etmeye çalışıyordun."

Başımı coşkuyla sallıyorum ve siyah hokey maskesi neredeyse başımdan kayıp düşüyor.

"O ikonik yeşil renge ne oldu?"

Başka bir yanıt yazıyorum.

Elimdeki imkanlarla elimden gelenin en iyisini yaptım.

Quinn etrafımda dönüyor, beni her açıdan inceliyor ve onun bakışları altında eriyorum. *Aven'i* , yani aslında olduğum kişiyi hatırlatan bir şey fark ediyor mu acaba? Ama önümde durduğunda bu bağlantıyı kuramıyor gibi görünüyor.

"Yani, şikayetçi değilim. Sadece adınızı değiştirmemiz gerekebilir." İçini çekiyor. "Ama bu geceden sonra beni bir daha görmeyebilirsiniz. Gel, banka otur. Konuşmamız gerekiyor."

Benimle birlikte olabilmek için benden ayrılmak üzere. Bu ne kadar berbat bir durum? Her şeyi hemen bırakıp ona gerçeği söylemeliyim. O zaman hiçbir suçluluk duymadan benimle birlikte olabilir.

Ya da senin tam bir pislik olduğuna karar verebilir ve o zaman onu bir daha asla göremezsiniz.

Evet, öyle de.

Kahretsin, işte bu yüzden yalan ve sır saklamıyorum. Çok karmaşık bir iş.

Yanına banka oturuyorum ama ellerini tutmuyorum. Kızın benim gücüme ihtiyacı var, ama bu Aven'in yapacağı bir şey ve onu daha fazla karıştırmak istemiyorum. Yapacak bir şeyi kalmayınca elleri elbisesiyle oynamaya başlıyor. Bu beni öldürüyor.

"Seninle vakit geçirmekten gerçekten hoşlanıyorum," diye başlıyor sözlerine. "Şey, seninle sevişmekten."

Neredeyse gülecektim ama dilimi ısırđım.

"Ama bu yeterli değil. Senin nasıl göründüğünü bile bilmiyorum ve umurumda olmasa da, seni hayal edemediğim için seninle ilgili bir şeyler hayal etmek zor."

Mesaj yoluyla yanıt veriyorum.

Karmaşık.

Mesajı okudu ve acı bir kahkaha attı. "Demek istediğim bu. Konuşacak halimiz bile yok." Başını salladı ve telefonu indirdi. "Bu arada, konuşabildiğim ve bakabildiğim adam bana dokunmak istemiyor. Daha doğrusu, *benim ona dokunmamı istemiyor*. Neden ikiniz de birbirinizle konuşup deneyimlerinizi paylaşamıyorsunuz?"

Ağlamaya başlamadan önce kolumu onun etrafına sarıyorum. Ne berbat bir durum yarattım ben.

"En kötüsü de, hâlâ seninle birlikte olmak istiyorum," diye mırıldanıyor. "Bu beni kötü bir insan mı yapıyor?"

Telefonu kaptım ve parmaklarımın yetişebildiği kadar hızlı bir şekilde yazmaya başladım.

Eski günlerin hatırasına son bir kez daha mı?

Elimden bir şey gelmiyor. Ben bir canavarım ve o, bu canavarı yatıştıran tek şey.

Mesajı okuyunca gülüyor ve bu ses içimi rahatlatıyor. "İşte asıl sorun bu. Bunun son olmasını istemiyorum."

Bana bakarken, ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum. Kaçacak yer kalmadı. Onu iyice becerdikten sonra, güzel bir gece uykusu çekeceğim ve sabah ona haberi vereceğim.

Koşmak

Tekrar güldü ve telefonu bana gösterdi. "Bak, iki kere göndermişsin."

Ona bakıyorum ve başımı yana eğiyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. Yüzünde bir sırıtış belirdi.
"Ciddi misin?"

İhtiyaç sahibi.

Banktan atlayıp koşmaya başladığında, canını kurtarmak için koşan bir kadından çok, neşeli bir kıza benziyor. Yüzü gülüyor ve çığlık atıyor. Olsun. Avımın istekli olmasını severim, hele ki oysa.

Ayağa kalkıp avlanmaya başlamadan önce ona iyi bir başlangıç avantajı veriyorum. İlk başta onu takip etmek kolay, ama kısa süre sonra izi kaybediyorum. Yol üç yöne ayrıldığında, ağaçların arasına bakarken başımı kaşıyarak kalıyorum.

Sarı saçlarının bir parıltısı yaprakların arasında kayboldu. Avım patikadan sapmış gibi görünüyor, ben de onu takip ettim. Ağırlığım altında dallar kırıldı ve onu ara sıra görmenin verdiği cesaretle ilerlemeye devam ettim. Hala gülümsüyordu, ama bu gülümseme yakında solacaktı. Kalçamdan bir bıçak çıkardım ve bir sonraki dönüşünde ona doğru salladım.

Tam da beklediğim gibi, gülümsemesi kayboldu. Bir ağaca çarpmadan önce "Ah, kahretsin," diye mırıldandı. "Silahlardan bahsetmedik!"

Güvenlik kelimesini biliyor. Akıllıysa, onu kullanacaktır. Kullanmadığı sürece ben de durmayacağım.

Panik onu boğuyor, kendini toparlayıp tekrar koşmaya başlıyor. Zavallı ayakları için endişeleniyorum ama buradaki zemin çoğunlukla yaprak döküntüsü. Daha kolay yolu seçiyor. Ne yazık ki, ayakkabısı olan bizler için bu daha da kolay ve ben de birkaç saniye içinde onu yakalıyorum.

Kolumu beline doladım, kollarını yanlarına sabitledim. Bileğimi iki kez çevirerek o zarif askıları elbiseden ayırdım. Üst kısım düştü ve göğüsleri ortaya çıktı. Ağzımı indirip o mükemmel pembe meme uçlarını yalamaktan başka bir şey istemiyordum ama lanet olası maske buna engel oluyordu.

Elim ağzına doğru uzanıyor. Eldivenin içinden çırpınıyor ve çığlık atıyor, ben de bıçağın kör ucunu yanağına sürüyorum. Gözleri kapanıyor ve göz kenarlarından yaşlar süzülüyor. Onu gerçekten incittiğimden korkarak elimi ağzından çekiyorum, ama eldivenli ellerimin ardında gülümsüyor. Şaşkınlıkla onu kol mesafesinde tutuyorum ve maskeli başımı yana eğiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırıyor. "Rızaya dayalı rızasızlık... Rahatsız olursam, güvenlik kelimesini söylerim. Şimdi beni kullan!"

Yanına yaklaşıp saçlarını sıkıca kavradım ve başını geriye doğru çektim.

"İşte bu daha iyi," diyor dişlerini sıkarak.

Onu döndürüp bir ağaca yaslıyorum. Mücadeleye devam ediyor, ama dizimi bacaklarının arasına sokup o güzel bacaklarını açmaya zorladığımda, ağacın gövdesine tutunup dengesini sağlıyor. Küçük kız, onunla istediğim gibi davranıp işi bitireceğimi sanıyor.

Hiç de öyle değil.

Arkasında diz çöküp elbisesini kaldırıyorum. Ay ışığı dolgun kalçalarının kıvrımlarına vuruyor ve dilimi o parıldayan çizgi boyunca gezdirmek için her şeyimi verirdim.

Yani, bana sırtını dönmüş durumda.

Lanet olsun. Maskeyi ağzımı gösterecek kadar kaldırıyorum, sonra dudaklarımı dolgun yanağına değdiriyorum. Pürüzsüz ten dilimin altından geçiyor ama yetmiyor. Dişlerim dayanılmaz bir acıyla ısırıyor.

Quinn kabuğu daha sıkı kavradı ve dişlerinin arasından hava çekti. Acıyı hafifletmek için dilimi ısırığın üzerinde gezdirdim ve o da rahatladı. Tekrar ısırduğımda gerildi. Bu muhteşem bir itme-çekme oyunu ve sonunda ikimiz de kazanacağız. Bundan emin olacağım.

Kalçalarını kavrayıp, ıslak amına ulaşabilmek için kalçalarını biraz yukarı kaldırıyorum. Bu şerefsiz neredeyse

ihtiyaçtan ağlıyor ve bende tam da aradığı şey var. Bıçağı kaldırıp kör ucunu yarığından geçiriyorum.

Tehlikenin farkına varan Quinn, derin bir nefes alıp tuttu. Bıçağı ters çevirip sapını zorla içeri sokarken vajinası titredi. Sadece üç santimdi ama onu parmak uçlarında durmaya ve inlemeye yetmişti.

Aferin kızım. Bırak da istediğimi yapayım.

Her hareketimde vajinasının bıçağın sapını nasıl kavradığını izliyorum. Dilim, bıçağın üzerinde kayarken onun heyecanından bir parça yakalamak için dışarı çıkıyor ve metalik bir öz ağzımı kaplıyor. Annem her zaman bıçak yalamanın kötü bir fikir olduğunu söylerdi, ama Quinn'in zevkine hayır demektense kremaya hayır demek daha kolay. Onun tadına bakmak için dilimi bıçak dolu bir çekmeceye bile sokardım.

Yeterince tatmin olduğumda, tutamağı elinden çekip ağzımı kaynağa dayıyorum. Geri çekilmeye çalışıyor ama ben altına girip bacaklarına kollarımı dolayarak hiçbir yere gitmesini engelliyorum. Sırtım ağaç gövdesine dayalıyken, o yerinde sabit kalıyor.

Onu aşağı doğru çekip, yüzüme tamamen oturması için ısrar ediyorum. Onun içinde boğulmak istiyorum. Çoğu kadın gibi o da reddediyor, muhtemelen çok büyük olduğunu düşünüyor. İşte tüm kadınlar için eğlenceli bir bilgi: Umursamıyoruz! Lütfen bizi boğun. Bacaklar ne kadar kalınsa, ölüm o kadar tatlı olur.

“Kahretsin, boşalmak üzereyim,” diye inledi ve ben hemen geri çekildim. Başımı kavrayıp vajinasına doğru çekti. “Ne yapıyorsun? Boşalmak üzere olduğumu söyledim!”

Maskeyi indiriyorum, altından sıyrılıyorum ve saçlarını tekrar kavriyorum. O kitaplardaki erkekler genellikle kadının ihtiyaçlarını karşılamazlar. Bencil ve tutkularında pervasızdırlar, bu yüzden bu gece ona bunu vereceğim. Onu tekrar öne bakmaya zorladığımda homurdanıyor, ama elbisesini kaldırmaya başladığımda ne olduğunu anlıyor.

Yardım etmeye çalışıyor, ama ellerini tutup ağaca koyuyorum. Ellerini çektiğinde, kalçasına bir tokat atıp istediğim yere geri koyuyorum.

"İstedliğini yaptırmak için bu iyi bir yöntem değil," diyor arsız bir sırıtışla ellerini tekrar geri çekerken.

Bu velet.

Kalçasına tekrar vurdum, sonra bıçağı çıkardım. Bıçağı görünce ellerini tekrar ağaca koydu.

Harika bir kızsın. Böyle kal.

Arkasına geçip sertleşmiş penisimi girişine bastırdım. Her santim yavaşça içeri girerken ağzından uzun, kısık bir inilti yükseldi. Penisimin tamamını içine sokunca geri çekildim ve bir sonraki itişte daha fazla güç verdim. Belki de fazla, çünkü kafası ağaca çarptı. Ona daha fazla yer açmak için geri çekildim ve neredeyse bir kayaya takılıp düşüyordum.

Kitapta bunlar yaşanmadı.

Ama bu beni caydırmayacak. Son nefesime kadar Quinn'e hayallerindeki fantezi seksini yaşatmaya kararlıyım.

Elimi kalçalarına doğru kaydırıp ileri doğru itiyorum. Bu sefer, omzunu ağaca yaslayacak şekilde açı veriyor ve bana onu istediğim gibi becerme özgürlüğü tanıyor. Hızlanırken pelvisim kalçalarına çarpıyor; ağır nefes alışverişlerimiz ve ara sıra çıkardığı inlemeler dışında tek ses bu.

Tam boşalmak üzereyken, ondan uzaklaşıp onu döndürüyorum. Elbisesi paramparça olmuş, ama o vahşi bir orman tanrıçası gibi görünüyor. O da öpülmeye çok ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor.

Eldivenli elimi kaldırıp gözlerini kapatıyorum. Ne istediğimi anlayınca elimi yana itiyor ve kendi gözlerini kapatıyor. Ağzımı ortaya çıkaracak kadar maskeyi kaldırıyorum ki onu öpebileyim.

Dudaklarımız aynı açıklıkla buluşuyor. Elleri belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor, ben de kendimi ona sürtüyorum. Aramıza uzanıp penisimi kavırıyor, ağzıma

inliyor ve ben de tekrar onun içinde olmak zorundayım. Onu hemen doldurmam umurumda değil.

Maskeyi indirip geriye doğru çekilerek eğilip kollarımı uyluklarının altına sokuyorum. Ayağa kalkıp sırtını ağaca yaslayarak onu üzerime indiriyorum. Elleri boynumun arkasına dolanıyor ve ben onu penisimin üzerinde zıplatırken gözlerimin içine bakıyor. Her aşağı indiğinde, ona tüm benliğimi vermek ve şişmiş klitorisini tahrik etmek için yukarı doğru sürtünüyorum.

Yakınlardan yüksek sesle müzik geliyor ve uzaktan Iron Tiger treni rayların üzerinden kükreyerek geçiyor. Sirk gösterisi bitmiş olmalı, yani zamanımız azalıyor. Birkaç dakika içinde, yakındaki patikalardan herhangi birinden geçen biri bizi görebilir.

Quinn'in başı geriye doğru eğildi ve hayatımda duyduğum en hayvansı inlemeyi çıkardı. Kalp atışları, boşalırken zonklayan penisimi sıkıştırdı ve ben de içine boşaldım. Sıcaklığım onu doldururken, çığlıkları neredeyse bağırmaya başladı. Zevkimiz doruk noktasına ulaşınca, ağacın dibinde nefessiz bir yığın halinde yere yığıldık.

Quinn arkasına yaslanırken nefes nefese, "Bu... inanılmazdı," dedi. "Aman Tanrım, bunun böyle olabileceğini hiç bilmiyordum."

Ona onay işareti veriyorum, çünkü aynı fikirdeyim.

Sessizleşiyor ve ben de onu kontrol etmek için başımı çeviriyorum. Muhteşem bir orgazmın verdiği mutluluk içinde olmasını bekliyordum ama sadece üzgün görünüyor. Doğrulup elimi bacağına koyuyorum ve o da bana bakmak için dönüyor.

"Üzgünüm, sadece kafamda kurdum," diyor solgun bir gülümsemeyle. "Sanırım bu bir veda."

Aman Tanrım, ağlamak üzere gibi görünüyor. Onu teselli etmek için bir şey yapmalıyım. Belki de onun için özlem duyacağımı düşünürse işe yarar. Telefonu alıyorum.

İlla veda etmek zorunda değiliz. Hâlâ gizlice görüşebiliriz.

Seni gerçekten çok seviyorum, Quinn.

Onun beni savuşturup, "Böyle olması gerekiyor, böylece odama çekilip başka biriymiş gibi davrandığımı unutabilirim" diyeceğini bekliyordum. Peki öyle mi oluyor? Hayır. Tabii ki hayır. Sonuçta soyadım hala Slade.

"Ben de senden çok hoşlanıyorum ama gizlice iş çeviremem. Ben öyle biri değilim." Quinn yüzünü kapatıp inledi. "Bu lanet olası çözüm olacaktı. Neden şimdi daha da karmaşıklaştı?"

Elimi koluna koydum, ama uzaktan gelen sesler dikkatini dağıttı ve ikimiz de başlarımızı o yöne çevirdik.

"Kahretsin, diğerleri beni görmeden odama dönmeliyim." El çantasını alırken elbisesinin üst kısmını göğsüne bastırdı. "Sana mesaj atacağım," diye bağırdı omzunun üzerinden. "Her neyse, tekrar görüşürüz!"

"Evet, kızım. Yapacaksın," diye fısıldıyorum maskenin içine. Ama o istemeyebilir. Yarın, buna bir son vereceğim, hem de sonsuza dek.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Quinn

Ertesi sabah kahvaltayı ve sonrasındaki aktiviteleri atlıyorum. Sinirlerim alt üst olmuş durumda ve şu anda kimseyi görmek istemiyorum. Aven'i veya Yeşil Adam'ı bile. Belki de en az onları.

İkisinin de bu durumla bir sorunu yok gibi görünüyor. Aven, Yeşil Adam'la ilişkim olduğunu biliyor ve Yeşil Adam da inkar etmeye çalışsam da Aven'e karşı hislerim olduğunu biliyor. Herkes iyi anlaşıyor. Ben hariç herkes.

Bende ne yanlış var? Sadakat ve tek eşlilik neden bu kadar önemli? Bu adamlardan hiçbiriyle evlenmeye çalışmıyorum ki. Kahretsin, birkaç gün sonra onlar yeni maceralarına atılırken ben hala onlar için ağlıyor olacağım. Gerçekten yaşamak istediğim hayat bu mu? Annemi kesinlikle gururlandırmazdı.

Şimdi, hiç erkek peşinde koşmayan bir kadın *vardı* . Hep, *“Quinn, eğer onun peşinden koşmak zorundaysan, muhtemelen yakalanmaya değer bir şeyi yoktur,”* derdi. Sonra da beni rastgele cinsel ilişkilerden caydırmak için cinsel yolla bulaşan hastalıkların ve belirtilerinin uzun bir

listesini sıralardı. İŖe yaramadı ama onun bir baŖka dersini dinlemek için her Ŗeyimi verirdim.

Onu Ŗu ankinden daha çok hiç zlemedim. Ondan tavsiye almak için neler vermezdim.

Karar vermek kesinlikle kolay değil ve iki arada bir derede kalmaya devam edemem. Dün gece YeŖil Adam'la inanılmazdı. Seks, daha önce hiç yaŖamadıėım bir Ŗeydi ve bu da kararımı daha çok sorgulamama neden oldu. Seks bir iliŖkide her Ŗey değildir, ama benim için önemlidir. Onun diğer her Ŗeyinden ne kadar hoŖlanırsam hoŖlanayım, yatakta iyi olmayan bir adama bağlanamazdım. Bu yüzden Aven'e bir eyer bağlayıp gün batımına doğru yol alamam.

Belki de tüm sorunlarımın çözümü budur. Eğer Aven'le birlikte olabilirsem, karar vermek için ihtiyacım olan tüm bilgiyi edinmiŖ olurum.

Aceleyle giyinip yüzümü daha düzgün bir hale getirdim. Dağınık saçlara yapacak bir Ŗey yoktu ama yine de gevŖek dalgaları bir fırçayla düzelttim. Yapabileceğim her Ŗeyi yaptıktan sonra derin bir nefes alıp koridora ıktım.

Aven'in kapısı tam karŖıda, ama yaklaŖtıėa ve yumruğumu kaldırıp kapıyı çalmaya hazırlandıka sanki bir yolculuk yapıyormuŖum gibi hissediyorum. Bütün sabah beni odamdan çıkarmaya alıŖtı, ben ise onunla konuŖmayı bile reddettim. Ŗimdi ona cinsel saldırıda bulunmak üzereyim.

Kapısı açılır açılmaz, fikrimi tekrar deėiŖtirmeden önce kollarının arasına atlıyorum. Beni yakalıyor ve kapıyı arkamızdan sırtıyla kapatırken öpüyor. Bir Ŗeyler söylemeye alıŖıyor ama ben konuŖmaktan bıktım. Diğer Ŗeye ihtiyacım var.

Bacaklarımı yere indirdim ve itiraz etmesine fırsat vermeden haki Ŗortunun düğmelerini çözmeye baŖladım. Kocaman elleri her adımda parmaklarımı engelledi.

"Bırak olsun gitsin," diye ciyaklayarak ellerini savuŖturdum.

"Ah, neler oluyor? Bütün gün benimle konuşmadın, şimdi de cinsel organlarıma girmeye çalışıyorsun?" Arkasını dönüp ön yarısını duvara yapıştırdı. "Bırak beni, kadın!"

Vazgeçmeyeceğim. Göğsümü sırtına bastırıp ellerimi beline doğru uzattım. Ama o, lanet olası bir yılan gibi kayıp gitti, yatağın üzerinden atladı ve vahşi gözlerle bana bakarken ellerini uzattı.

"Uzak dur, cadı!" Parmaklarıyla kötülüğe karşı bir kalkan oluşturur. "Burada hiçbir gücün yok."

Homurdanarak yatağa yaklaştım. "Sana *zarar vermek* istemiyorum. Sadece seninle *sevişmek* istiyorum. Şimdi bana sikini ver!"

Yatağın üzerinden atlayıp şortunu kaptım ve yere doğru sürükledim. Üzerimden atlayıp dolaba doğru koşma şekline bakılırsa, sanki şortunun içinde bomba saklıyormuş gibiydi. Ben yerden kalktığımda, o çoktan tekrar giyinmişti.

"Target'tan koca bir mağaza dolusu haki şort mu aldın? İçinde kaç tane şortun var?"

"Sana ne oldu böyle, kızım?" Saçlarını elleriyle karıştırıp nefes nefese kalmış bir halde durmaya çalıştı.

Yatağın kenarına oturup bir yastığı kucağıma çekiyorum. "Aven, aklımı kaybediyorum."

"Evet, bu çok açık." Yanıma oturduğunda yatak çöktü. "Penisimin bunu bulmana nasıl yardımcı olacağından emin değilim, ama belki başka bir çözüm arayabiliriz."

"Acaba sorun bende mi?"

"Sen nesen?"

Yatakta ona doğru döndüğümde ayağa kalkıyor. Gözlerimi devirip yatağa vuruyorum.

"Otur aşağı. Seni daha fazla hırpalamayacağım."

Tekrar yavaşça otururken koyu renk gözlerini benden ayırmadı. "Tamam, bunu bir daha deneyelim, ama bu sefer kelimelerle."

"Neden benimle sevişmekten bu kadar kaçınıyorsun, açıklayabilir misin?" Doğrudan konuya giriyorum. Lafı

dolandırmaktan bıktım. “Beni öpüp dokunuyorsun ama daha ileri gitmeme izin vermiyorsun, bu gerçekten kafa karıştırıcı.”

Başını salladı ve ellerini tekrar saçlarının arasından geçirdi. “Kızım, o adımı atmadan önce konuşmamız gereken bir şey var.”

“Aman Tanrım, evlisin değil mi?” Ayağa fırladım ve volta atmaya başladım. “Çok mantıklı! Otuzlu yaşlarının sonlarında, yakışıklı bir adam ve aynı zamanda bekar?” Volta atmayı bıraktım ve tavana baktım. “Ben de diğer kadın oldum!”

“Ne? Hayır!” Elimden tutup beni yatağa geri çekti. “Ah, hiç öyle değil. Kafanda hikayeler uydurmayı bırak.” Beni kollarına aldı ve sözlerindeki gerçeği hissedebiliyordum.

“Eğer başka bir kadın değilse, neden bir sorun var?”

“Ben sadece... o şekilde seninle birlikte olamam ta ki—”

“Hayatımdaki diğer adam gitti mi?” İçimden bir ah çektim. “Seni başkasıyla paylaşmak istemeyeceğini tahmin etmiştim.”

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama ben dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

“Hayır, anlıyorum. Bir şey söylemenize gerek yok. Çok ısrarcı davranıyorum ve buna hakkım yok. Yani, yeterince anlayışlı davrandınız ve iki kere ödeme yapmak istemeyebileceğinizi hiç düşünmedim bile.”

“Cansız bir nesne değilsin, kızım,” diye fısıldıyor. “Kendini parti masasında bir yemek kabı gibi düşünme. Sen bir kadınsın. Güzel, zeki, sinir bozucu bir kadın. Paylaşmayı sevmesem de, daha da az saygı duyduğum birini aşağılamayı seviyorum, bu yüzden hayır, bunu 'çifte kazanç' olarak görmüyorum. Ama diğer adamın sorun olmadığını da söylemeyeceğim ve işte bundan bahsetmek istiyorum.”

Kalbim göğsümde paramparça oldu. “Aven, tüm bilgilere sahip olmadan bu kararı veremem.”

“Tanrı aşkına, konuşmayı kesip beni bir anlığına dinler misin? Ben deniyorum—”

"Hayır, bu sana adil değil. Haklısın. Eğer bu kararı seninle birlikte olmadan veremezsem, bu *seni* cansız bir nesneye indirgemekten başka bir şey yapmaz." Başımı sallayıp kendimden iğrenerek ayağa kalktım. "Buraya geldiğime pişmanım şimdi."

"Kızım, ben öyle demiyordum. Sadece otur—"

Utanarak kapıya koştum. Keşke odamda kalsaydım. Ne kadar dağınık bir yer. Koridora doğru koşarken Frankie ve Maverick'e çarptım.

Aven'in ayak sesleri arkamdan geliyor ve kapısı tık diye açılıyor, ama ona bakmak için dönmüyorum. Çok utanıyorum. Ona bakarsam gözyaşlarına boğulacağım ve herkesin ne kadar aptal olduğumu anlayacağından korkuyorum. Bunun yerine, dikkatimi çifte çeviriyorum ve Frankie'nin beni bir şekilde kurtarması için dua ediyorum.

"İkiniz de çok tatlı görünüyorsunuz," diyorum. "Nereye gidiyorsunuz?"

Maverick siyah şapkasını bana doğru hafifçe eğdi. "Ben Ice Pick ile bir soda içmek için havuza gidiyorum, Frankie de iş için bir şeyler yapmak üzere odaya gidiyor."

Frankie'ye döndüm. "Benim de onlarla gelmemde sakınca var mı?"

"Hiç de değil," diyor sıcak bir gülümsemeyle. "Yine de ne kadar ilginç olacağını bilmiyorum. Sadece bir dosyaya not almam gerek."

Aven arkamda öksürdü ve diğer ikisi ona dikkat kesildi. Ben ise az önce olanlardan dolayı hâlâ çok utanmış bir şekilde ona sırtımı dönmeye devam ettim.

"Önce sohbetimizi bitirmek istemedin mi?" diye sordu arkamdan.

Başımı salladım. "Yok, sonra konuşabiliriz. Ama bana düşünmem gereken çok şey verdin."

Frankie ima edilenleri anlıyor ve elimi tutuyor. "Benimle güvende olacak, Aven." Tartışmaya çalışıyor ama Aven ona el sallıyor ve biz de yavaşça uzaklaşıyoruz. "İyi olacağız ve

onu sağ salım geri getireceğim," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Frankie sırttı. "Henüz teşekkür etme. Her şeyi bana anlatana kadar kurtulmuş sayılmazsın."

Frankie, simülatörün klavyesine birkaç tuşa basarken, "Cennetteki bela hiç bu kadar orgazmik olmamıştı," diyor. "Şimdi bakalım bu alet, o aptal erkeklerden daha fazla yardımcı olabilecek mi sana?"

Simülatörü denemek Frankie'nin fikriydi. Ona tüm o iğrenç detayları anlattıktan sonra, makinenin bizim sahip olmadığımız bazı girdilere sahip olabileceğini düşündü. Hatta King'i arayıp, Aven'in buraya gizlice indiğimizi görmemesi için güvenlik kameralarının kayıtlarını karıştırmalarını istedi. Ciddi bilimsel çalışmalar yaparken ihtiyacımız olan son şey bir kesinti.

"Pekala, şimdi git sandalyeye otur da Aven'in seni becermesinin nasıl olacağını görelim," diyor.

Gördünüz mü? Ciddi bilimsel çalışma.

Yumurta şeklindeki koltuğa doğru aceleyle ilerliyorum. Kalçam yastığa değdiği anda, koltuk yavaşça ileri doğru hareket etmeye başlıyor. Kenarlarını kavrayarak ekranın açılmasını bekliyorum. Saniyeler sonra Aven ve ben ekranda belirliyoruz.

Frankie hoparlörlerden, "Sadece sınırlayıcıyı kaldırmam gerekiyor," diyor.

"Sınırlayıcı?"

"Evet. Görünüşe göre Sim Aven bile işe yaramıyor. O kısmı manuel bir geçersiz kılma ile yeniden programlamam gerekecek ve sonra... bu işi halledecektir."

Sim Aven başka bir şeyle de birlikte olacak mı?

“Bir bakayım.” Birkaç dakika geçer. “Sınırlayıcı aktifken hiçbir şeyle ilişkiye girmeyi reddediyor. Sınırlayıcı olmadan ise seninle, eliyle ve hatta içine delik açılmış bir yastıkla bile ilişkiye giriyor. Çok seçici değil.” Tuşlar tıkırdar. “Bekle... Sözümü geri alıyorum. Sınırlayıcı olmadan ilişkiye girdiği *tek* kadın sensin.”

Bu açıklama karşısında gülümsüyor ve gurur duyuyorum. Ta ki o tekrar mikrofonun başına geçene kadar.

"Sanırım sınırlayıcıyı kaldırdığımızda sistemi bozduk."

"Boş ver. Simülasyonu çalıştır!"

Bozuk olup olmaması umurumda değil. Tek görmek istediğim, Yeşil Adam kadar sert bir şekilde orgazm olup olamayacağım. Eğer bu cevabı alırsam, işkenceme sonunda son verebilirim.

Sim Aven ve Sim Quinn ekranda canlanıyor. Aynı senaryoyu iki erkekle de iki kez tekrarlamayı planlıyoruz. Bir yatak odasında—Frankie, son inzivalarından kalma kruvaziyer kabinlerini seçti, çünkü orada aşık olmamanın imkansız olduğuna beni temin etmişti—ve Sim Aven şu anda beni öpüyor. Sim Quinn'in elleri pantolonunun düğmelerini açarken, nefesimi tutuyorum ve ona durmasını söyleyeceği anı bekliyorum.

Ama o yapmıyor. Sim Aven sadece ağzının içine inleyerek onu devam etmeye teşvik ediyor. Jim bundan sonra yumurta şeklindeki sandalyeyi temizlemek zorunda kalacak. Bir erkeğin bir kadına duyduğu açlığı duymaktan daha ateşli bir şey yok ve iç çamaşırım sırlıslıkla oldu.

"İşe yarıyor," diyorum Frankie'ye, ama sonra Sim Quinn penisini pantolonundan çıkarıyor ve fantezi suya düşüyor. "Neden bulanık? Kim sansür uyguluyor bunu?"

"Çinliler mi? Bilmiyorum!" Frankie tuşlara basıyor ama bulanık kutu hala ekranda. "Penisini görüntüleyemiyorum. Simülasyon sürekli iznim olmadığını söylüyor."

"On iki yaşındayken, ilk kez bir penis görme umuduyla Spice kanalında sansürlü pornolar izledim. Ama *bu* bile

bunun kadar sinir bozucu olmamıştı!"

Frankie mikrofona doğru gülerek, "Baştan başlamayı denememi ister misin?" dedi.

"Hayır. Bırak çalışsın. Ben hayal gücümü kullanacağım."

Konuşmacılar susar ve sahne devam eder. Sonunda Sim Quinn tamamen memnun kalır.

"Bulanık bir sansür kutusunun bacaklarımı böyle titreteceğini sanmıyorum, ama neyse," diye mırıldanıyorum.

"İstediğin gibi olmadığı için üzgünüm," diyor Frankie. "Ama yine de oldukça ateşliydi, yalan söylemeyeceğim. Köpek pozisyonundan misyoner pozisyonuna geçmek istediğinde seni kucağına alıp yatağa fırlattığında... vay be, kızım."

"Evet, oldukça ateşliydi, değil mi?"

"Sıraya hazır mısınız?"

Başımı salladım ve simülasyon sıfırlanırken koltuğuma yerleştim; bu sefer Sim Quinn ve Sim Green Guy görünüyordu.

"Gerçekten o berbat tulumu mu giyiyor?" diye soruyor Frankie gülerek. "Ve sen hangi erkeği istediğine karar veremiyor musun?"

"Dün gece açık değildi ama evet, evet," diyorum, bir yandan da gülüyorum. "Orada olman gerekirdi, kızım."

"Hayır, teşekkürler."

Ama simülasyon yeniden başladığında kahkahalarımız aniden kesiliyor. Öpüşmeden, pozisyon değiştirmek için beni yatağa fırlatma şekline kadar olaylar tıpatıp aynı şekilde gerçekleşiyor. Kabul ediyorum, cinsel organı bulanıklaştırılmamış, ama bu bana zaten yeni bir bilgi vermiyor.

"Evet, sanırım sınırlayıcıyı kaldırdığımızda işleri berbat ettik," diyor Frankie. "Farklı bir ayar denemek ister misin?"

Dudaklarımı ısırıp düşünüyorum. "Evet, belki ikimizin de aşına olduğu bir tane olabilir. Bizi oteldeki odalara yerleştirin. Önce Sim Green Guy'ı çalıştırın."

Frankie onay veriyor ve birkaç dakika sonra yeni bir olaylar zinciri başlıyor. Bu sefer daha dikkatli izliyorum. *Öpüşüyorlar, adam onu boğuyor, kadın boşalana kadar adamın üzerinde hareket ediyor ve sonra da adamın penisini emiyor.*

Bu gerçekten de bilimsel bir deneye dönüştü. Artık en ufak bir cinsel istek bile duymuyorum.

"Bir sonrakine hazır mısınız?" diye soruyor Frankie.

"Çalıştır."

Aven ve Quinn öpüşüyorlar... Quinn onu boğuyor... Aven onun üzerine biniyor...

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

"Aman Tanrım," diyor Frankie, ama ben ona neyin yanlış olduğunu sormadan önce Aven kapıdan içeri dalıyor.

Yumurta şeklindeki sandalyeden fırlıyorum. Dev ekranda, Sim Aven ve Sim Quinn baş döndürücü bir hızla sevişiyorlar. Başım Frankie'nin çılgınca düğmelere bastığı kabine doğru dönüyor. Şimdi sim karakterleri ters yönde sevişiyorlar. Şimdi neredeyse daha da kötü. Muhteşem.

"Ah, siz tavuklar bu makineyi sadece sapık hevesleriniz için kullanıyorsunuz! Hepiniz sapıksınız!" Aven makinenin arkasına uzanıp fişi duvardan çekti ve oda karanlığa büründü. "Kanayan sikimi bu kadar görmek istiyorsanız, sormanız gerekirdi!"

Frankie parmağını kaldırarak, "Kanama yüzünden mi görmesini istemiyorsun?" diye sordu.

"Ve ben de sordum!" diye bağırdım.

Aven bana döndü ve beni işaret etti. "Sen. Benim odam. Hemen şimdi. Bunu bir kez ve sonsuza dek çözeceğiz."

Korkmalı mıyım yoksa heyecanlanmalı mıyım bilmiyorum, ama bana ayaklarımı çekmemi söylediğinde, yakında öğreneceğimi anlıyorum. Artık Frankie bile beni kurtaramaz. Aven'in arkasından koşarken, kaderimi öğrenmeye hazır bir şekilde, bana mahcup bir şekilde el sallıyor.

Otuzuncu Bölüm

Aven

çalışmak Doğru olanı yapmaya hiç bu kadar zor olmamıştı, ama sırrım kızı delirtiyor ve bu delilik bulaşıcı. Artık denemekten vazgeçip harekete geçme zamanı. Sargıyı yırtıp yaranın kendi haline bırakma zamanı. İyileşse de iltihaplı olsa da fark etmez. Işığa ve havaya ihtiyacı var.

Evet, ben de biraz hava almaya ihtiyaç duyuyorum.

Quinn'i odama alıp, yerden tavana uzanan pencereye doğru yöneliyorum. Lanet olası pencereyi açamıyorum ama belki gökyüzünü görmek kendimi daha az kapalı hissetmeme yardımcı olur. Sırtım, kelimenin tam anlamıyla duvara dayalıyken bile, hiç bu kadar duvara yaslanmış hissetmemiştim.

Kıza doğru döndüm. Sanki kanaryayı yemiş kedi gibi görünüyordu ve biraz *utanmalıydı* . Eğer daha önce benim hakkımda gevezelik etmeyi bırakmış olsaydı, cinsel maceralarım Frankie'nin gözleri önünde simülasyon ekranına yansımadan önce bu işi halledebilirdik. Üç saat önce ayrılıp bu kabusu ikimiz için de sonlandırabilirdik.

Çünkü bu işin ancak böyle bitebileceğini düşünüyorum. Dün gece o aptal aşk romanını bitirdim ve erkek baş

karakter kadına gerçeği söylediği anda kadın kaçtı. Sonunda onu geri kazanıyor ama bu bir kitap değil ve Quinn bir karakter değil. O, duyguları olan ve muhtemelen yalanlarımla kırdığım bir kalbe sahip bir kadın.

"Yatağa otur," diyorum.

Dudaklarını ısırıp söylenenleri yapıyor. "Bunu porno için kullanmıyorduk," diye fısıldıyor ve neredeyse gülecektim.

"Bütün bu yaygara, sadece sikimi görmeniz ve sevişmeyi bilip bilmediğimi öğrenmeniz için mi?"

"Cinsellik, bir ilişkinin önemli bir parçasıdır," diye mırıldanıyor.

"Evet, ama güven de öyle."

Başını birden kaldırdı. "Senden hiçbir şey saklamıyordum. Yeşil Adam'ı biliyorsun, o da biliyor..."

"Ah, demek istediğim bu değildi, kızım."

"Sanki benden ayrılmak üzereymişsin gibi bir hisse kapılıyorum." Sonunda bana baktı ve gözlerindeki acı beni neredeyse yıkıyordu.

"Bu değil."

"Öyleyse nedir?" Haliya tekrar bakıyor.

Kelimeleri arıyorum ama bir türlü gelmiyorlar. Neden bu kadar zor? "Quinn, bende görmediğin yönlerim var ve—"

"Öyleyse onları göreyim! Çok küçük olmaktan mı endişeleniyorsun?" Kasıklarına bakıyor. "Çok büyük mü?" Bakışları tekrar haliya kayıyor.

Kahretsin, bir şey yapmalıyım. Durumu iyice kötüleşiyor.

"Kızım, gözlerini bana çevir."

Gözleri yüzüme kaydı.

"Benim diğer yanımda," diye fısıldıyorum kemerimi sıkıca tutarken. "Sana göstermediğim yanımda."

Dudakları aralanmış halde kapanıyor, bakışları kasıklarına kayıyor. Kemer her bir çentikten geçerken minik parmakları yorganı daha sıkı kavıyor. Düğmeyi açıp fermuarı indirdiğimde, sertleşmediğimi fark ediyorum. Elbette, piercing önemli olan kısım, ama gevşek penisimi ona göstererek kendimi rezil etmek istemiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve dün geceki görünüşünü hatırlıyorum. Tenine vuran o ay ışığıyla. Çok narin. Çok yumuşak. Göğüslerinin aç ağzıma ne kadar yakın sallandığını hatırlıyorum. Zihnimdeki görüntüler işini görüyor ve saniyeler içinde kaskatı kesiliyorum.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Quinn. "Boyut kesinlikle bir sorun değil."

"Kız . . ."

"Yani, belki de çok büyük olduğunu düşüneceğimden endişelenmişsinizdir, ama o devasa dildolarla neler yaptığımı gördün zaten."

"Kız . . ."

"Eğri mi yoksa başka bir şey mi?"

"Quinn."

Bana bakıyor. "Öyle olması hiç umurumda değil," diye fısıldıyor ve beni tekrar gülümsettiği için ona lanet olsun.

Sanırım son bir mutlu anı da kimseye zarar vermez.

Öne uzanıp ellerini avuçlarımın içine aldım. "Sana göstereceğim şey, benim hakkımda bildiğin her şeyi sorgulamana neden olabilir. Eğer soruların varsa, cevaplamak istiyorum. Sadece lütfen—"

"Aven, beni korkutuyorsun."

"Seni korkutmaya çalışmıyorum. Sadece sana aşık oluyorum Quinn ve her şeyi öğrenene kadar devam edemem."

"Bu uçuk mu? Aman Tanrım, bu uçuk, değil mi?"

Daha fazla kontrolden çıkmadan ve ben de cesaretimi kaybetmeden önce, boxer şortumu indirip sertleşmiş penisimi, piercingiyle birlikte ortaya çıkardım. Bakışları hemen parlak gümüş topa, yani Yeşil Adam olarak ondan saklayamadığım tek parçama düştü.

Quinn'in gözleri irileşti ve yatakta geriye doğru kayarken ağzını kapattı. Gözlerinde bir aydınlanma belirdi ve ben de kendimi hazırladım, bana küfretmesine tamamen hazırlıklıydım.

"Aman Tanrım. Buna inanamıyorum."

Şimdi bunun zamanı olmadığı için penisimi tekrar boxer'ımın içine sokuyorum. "Özür dilerim. Sana daha önce söylemeliydim ya da hiç yapmamalıyım."

"Ne? Şaka mı yapıyorsun? Penisini deldirmeyecek misin? Hayatımda tek bir piercingli erkekle bile yatmadım, ama birkaç gün içinde *iki* tanesini birden elde ettim? Bu nasıl bir ihtimal?"

"Hayır, Quinn. Benim."

Beni baştan aşağı süzdü. "Evet, senin olduğunu biliyorum. Bunu benden neden saklıyorsun? Penis piercinginden korkmuyorum. Tam tersine, onlardan korkmadığımı öğrendim."

"Kızım. Ben Yeşil Adamım." Telefonu cebimden çıkarıp yüzünün önünde salladım. "Başımdan beri hep bendim. İlk geceden bugüne kadar. Hep bendim."

Quinn başını salladı. "Hayır. Hayır. Asla olmaz." Cebine uzandı ve sakladığı telefonu çıkardı. Bir mesaj yazdı ve gönder tuşuna bastı. "Gördün mü? Telefonun hiçbir şey yapmadı. Sen o değilsin."

"Kızım, benim. Bu işlerdeki servis berbat. Bu yüzden dün gece gönderdiğim mesajın üzerinden bu kadar uzun zaman geçti." Telefon elimde titriyor. "Gördün mü?"

Bu detaylar tam isabet, ama yine de yeterli değil. Telefonu elimden kapıyor ve iki telefon arasında gidip geliyor. Tüm mesajlarımız orada.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. Cildi mide bulandırıcı derecede solgunlaşmıştı. "Bu da neyin nesi?"

"Quinn, özür dilerim."

"Aman Tanrım." Yataktan bir yastık alıyor ve ben geriliyorum, üzerime atlayıp nefes almamı engelleyeceğinden eminim. İzin verirdim. Bunu hak ediyorum. Ama öyle yapmıyor. Sadece yastığı yüzüne koyup geriye yaslanıyor. "Aman Tanrım!"

Sesi boğuk çıkıyor ama yine de anlıyorum.

Kız ığlık atıp bacaklarını ırpınca bir adım geri çekildim. Evet, bunu hak ettim.

"Sen tam bir pisliksin!" diye kumaşın içine bağırdı.

Evet, bunu da hak ediyorum.

Ama yastığı çekip bir sonraki cümleyi bağırarak söylediğinde, kalbim gerçekten kırılıyor. "Senden nefret ediyorum, Aven Slade!"

Peki neden gülümsüyor?

Otuz Birinci Bölüm

Quinn

Yastığı kendimden uzaklaştırıp kollarının arasına . "Ah, sen **atladım** koca, harika eşek!" Günlerdir hissetmediğim kadar hafif hissederken yüzünü öpücük yağmuruna tuttum. "İnanılmaz. Gerçekten sen misin?"

Ama Aven benim sevincime ortak olmak yerine, beni üzerinden çekip yatağa bıraktı ve şaşkınlıkla bana baktı. "Kızım, beni dinliyor musun? Sana yalan söyledim. Başka biriymiş gibi davrandım ve senin haberin olmadan seninle yattım."

Elimi kaldırıp parmaklarımdaki noktaları saydım. "İyi bir sebeple aldatıcı davrandınız. Sanırım beni Desmond'dan korumaya çalışıyordunuz. Ve yeşil takım elbisenin arkasında kimin olduğu umurumda değildi."

Başını salladı, tepkimi hâlâ anlayamamıştı. Komodinin yanına gitti ve çekmecedен tanıdık bir kitap çıkardı.

"Hey, senin erotik içerikli şeylerden hoşlandığını bilmiyordum. Bu gerçekten çok iyi."

Bana ve kitaba bakıyor. "Bu senin. Telefonu orada bıraktığım gece odandan aldım. Seni kovalama fikri de böyle aklıma geldi."

Kafasındaki karışıklık anlaşılıyor ve ne tür bir tepki beklediğini fark ediyorum.

"Aven... Clancy, Charlotte'ın ikiz kız kardeşine komadayken tecavüz etti. Bu yüzden onun yalanlarını affetmesi çok zor oldu. Sen hiçbir şey yanlış yapmadın. Aksine, kararsızlığın nihayet sona ermesine sevindim." Ayağa kalkıp ona doğru yaklaştım ve geri çekilmediğinde gerginliğim azaldı. "İkiniz arasında seçim yapmak beni öldürüyordu ve şimdi seçim yapmak zorunda değilim."

Dudaklarını yaladı. "Yani... bana bir daha asla beni görmek istemediğini söylemeyeceksin, değil mi?"

"Tam tersine," diyorum gülümseyerek. "Bu olabilecek en iyi sonuçtu. Hatta seni daha çok görmek isterim."

Ellerimi kendi ellerine alıp sıktı. "Eğer beni görmek istersen, sadece o güzel gözlerini aç, kızım. Bir daha asla yanından ayrılmayacağım."

Sıcak elleri yüzümü kavradı ve beni öpmek için kendine çekti. İki fantezi tek bir inanılmaz anda birleşirken dünya ekseninden döndü. İki erkekte değer verdiğim özellikler, bu inzivanın sonunda veda etmek istemediğim inanılmaz bir adamda birleşti.

"Aramızdaki bu her neyse... gerçek, değil mi?" diye fısıldıyorum dudaklarına. "Sadece hayal etmiyorum ya da kafamda hikayeler yazmıyorum, değil mi?"

"Evet, kızım. Gerçekten öyle." Ellerimi sıktı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "İyi ya da kötü, sana tamamen aşık oldum. Her fırsatta direndim, ta ki artık dayanamayacak hale gelene kadar."

Yeşil Adam'la ilk karşılaşmamızı ve ne kadar gergin olduğunu hatırladığımda gülüyorum. "Gerçekten de iyi bir çocuk olmak için elinden gelenin en iyisini yaptın."

Ağzını boynuma yaklaştırıp hafifçe ısırdı.

"Ama kötü oynamanı seviyorum," diyorum. "Biraz daha aşağı in."

Dili tenimdeki tüylerin arasından bir yol açıyor ve göğsümün şişkinliğini sıkıyor. "Ne kadar aşağıda?"

Sinsi bir gülümsemeyle kafasının üst kısmına bastırıp dizlerinin üzerine çöktürdüm. "Tam olarak o kadar çökmüş olmalı."

Elini uzatıp şortumu indiriyor, bacaklarımın arasına doğru ilerlerken uyluklarımı öpücüklerle boyuyor. Parmağı külotumun altına giriyor ve vajinamdan içeri kayıyor.

"Ne kadar dağınık olduğuna bayılıyorum, kızım. Çok ıslaksın resmen." Parmağını ağzına sokup kısık bir hırıltıyla temizliyor. "Lanet olsun, bu çok iyi."

Sırtımı duvara dayadım ve şortumu çıkardım. Parmaklarım koyu saçlarının arasından geçti, onu içimdeki o ihtiyaç duyan yere daha da yaklaştırdım. Bacağımı kaldırıp omzunun üzerine koydum, o da külotumu yana doğru kaydırıldı.

Dili klitorisime değiyor ve orası o kadar sıcak ki, ağzı neredeyse soğuk geliyor. Sıcaklık farkı, dilinin her hareketini daha belirgin hale getiriyor ve gözlerim geriye doğru kayarken ayak parmaklarım kıvrılıyor. Bu inanılmaz bir his. Orgazmımı hızlandırmaktan çok, kendimi iyi hissetmekle ilgili. Ve işe yarıyor. Dilinin her açgözlü yalamasının, tatlılığımın her susamış yudumunun yavaş temposu—zevkimi en lezzetli şekilde geciktiriyor.

Büyük bir özenle, iki kalın parmağını yavaşça içime sokuyor. Her öne doğru kıvrıldığında, o gizli yere bastırıyorlar. Dudakları hafif bir emme hareketiyle klitorisimi sarıyor ve bacaklarım neredeyse titriyor.

"Hadi seni yatağa götürelim, kızım." Ayağa kalktı ve beni güçlü kollarına alıp yatağın üzerine bıraktı. Külotum, onu çekip yatağın kenarına fırlatırken düştü. "Bunlara ihtiyacın olmayacak."

Ağzı tekrar vajinama değdiğinde, başımı geriye doğru eğip iç çektim. Çoğu erkek oraya iner inmez salyalarını akıtmaya başlar, yalamaları gereken yer dışında her yeri yalarlar. Ama Aven öyle değil. Dili her nazik hareketinde klitorisimi buluyor ve parmakları masaj yapmaya devam ederek beni zevke daha da yaklaşıyor.

Orgazm o kadar yavaş geliyor ki, olduğunu fark etmiyorum bile. Karnımda bir sıcaklık yükseliyor. Sıcak, şiddetli dalgalar tarafından sarsılmak yerine, onların içinde yıkanıyorum.

"Aven, geliyorum," diye fısıldadım.

Uyluklarım titriyor ve dişlerimi kenetleyerek yorganı sıkıca tutuyorum. Hassas noktayı nazikçe okşarken içimde sürdürdüğüm istikrarlı baskı için minnettarım. Orgazmın fısıltısı bir çığlığa dönüşüyor ve içimden geçen her zevk dalgasıyla inliyorum.

Sonunda, burada yatıp yenmeme rağmen, tamamen bitkin bir halde sessizleştim.

"Bu sesten asla bıkmam," diyor çenesini silip bana alaycı bir şekilde bakarken. "Hadi bir daha deneyelim, kızım."

Onun bana art arda orgazmlar yaşatırken burada uzanmaktan daha çok istediğim bir şey olmasa da, aslında işi düşünmeliyim. Kendi fantezilerimi gerçekleştirmek uğruna yayın platformlarını neredeyse tamamen terk ettim, ancak bu inziva sona erdiğinde, yine de ödemem gereken faturalar olacak.

Yanımda duran yatağa elimle vurarak, "Hadi biraz sohbet edelim," dedim.

"Ah, konuşmakta hiç iyi değilimdir ama sanırım öğrenmem gerekecek." Yatakta biraz yana kayarak yanıma uzandı. "Ne hakkında sohbet etmek istersin, kızım?"

Yastıklara yaslandığında, çıplak kucağıma bir battaniye örtüp başımı göğsüne koyuyorum. Soğukkanlı tavrına rağmen, kalbi kulağıma vuran bir ağaçkakan gibi gümbür gümbür atıyor.

"Bu... her neyse bu—"

"İlişki," diyor.

Gülümseyerek ona yaslandım. "Bu *ilişki* ... Bunu inziva yerinin dışında da keşfetmek ister misin?"

"İster inziva yerinin dışında, ister içinde olsun; seni keşfettiğim sürece, mekanın ne olduğuyla ilgilenemem."

"Aven, ciddiym." Göğsüne hafifçe vurdum, bu da ondan hafif bir kıkırdamaya neden oldu. "Üniversitede denediğimden beri ciddi bir ilişkim olmadı. Kamera karşısında çalışmanın benim için doğru yol olduğunu fark ettiğimden beri, sadece benimle birlikte olmak isteyen erkekleri kendime çekiyor gibiydim."

"Anladım. İşini bırakıp seni yalınayak ve hamile halde tutmamı isteyebileceğimden endişeleniyorsun."

"Belki de o değil."

"Ya da sana karşı biraz fazla sahiplenici olabilirim, bu da işini zorlaştırabilir."

Evet, o.

Eli elimi arıyor ve ben de elimi onun eline kaydırıyorum. Elim hafifçe sıkıyor. "Öyle bir şey yapmayacağım, kızım. Çok sahiplenici biriyim, bu doğru, ama eğer webcam kızı olmak hayalinse, seni desteklerim."

"Açıkçası, bunun bir rüya olduğunu söyleyemem."

Peki, sizin hayaliniz neydi?

Dudaklarımı ısırpı doğru oldum. "Gülmeyeceğine söz verir misin?"

"HAYIR."

Gözlerimi devirerek, uzanıp komodinin üzerindeki kitabı aldım. "İşte bu. İşte bu benim hayalim."

Kaşı kalktı. "Komada olan kız kardeşine tecavüz etmemi mi istiyorsun? Hayır, teşekkürler dostum. Bu fanteziye ortak olamam. İstedığın kişiyi öldürürüm ama tecavüze asla yanaşmam, senin için bile olsa."

"Hayır, aptal. Ben yazar olmak istiyorum." Kitabı indiriyorum. "Şey... yazar olmak *istiyordum* . Üniversitedeki bir profesör bana gündüz işime devam etmemi söyledi. Hayalimi rafa kaldırdım ve öğretmenliğe girmeye karar verdim, ama genç zihinleri eğitmekten daha çok para kazandıran şeyin cinsel organımı göstermek olduğunu fark ettiğim anda bu da suya düştü."

Aven içini çekip beni tekrar göğsüne çekti. "Raflara kaldırılmış hayaller hakkında ben de biraz bilgi sahibiyim." Uzun süre sessiz kaldı, ama sonunda, "Sanırım Edinburgh Ejderhası'nın öyküsünü dinleme zamanın geldi," dedi.

Otuz İkinci Bölüm

Aven

sarıyorum Kızı kendime doğru sıkıca , desteğine ihtiyacım var. Bilmiyor ama bunu hiç kimseye anlatmadım. Sadece babam biliyor ve bu yüzden Amerika'da geçirdiğim yirmi yıl boyunca onunla konuşmadım. Ama eğer kızın beni seçmesini, gerçekten seçmesini istiyorsam, her şeyi bilmesi gerekiyor.

"Efsaneye göre, bir zamanlar devasa bir ejderha İskoçya şehirlerini terörize ediyordu. Bu büyük kanatlı canavar gittiği her yerde yıkım bırakıyordu. Çiftlikler yerle bir ediliyor, hayvan sürüleri katledilip parçalanıyordu ve ejderha açgözlülüğünden daha fazlasını istiyordu. Hiçbir şey bu yaratığı doyuramıyordu."

"Kahretsin, belki de sen yazar olmalısın," diyor.

Gülümsedim ve onu daha sıkı kucakladım. "Sonunda dinlenmek için yere indiğinde, o kadar yorgun ve karnı o kadar doluydu ki bir daha asla yükselmedi. Toprak etrafını sardı ve Edinburgh'daki Arthur's Seat'i oluşturdu."

"Ve siz buna hayran mısınız?"

"Evet, öyle düşünüyorum. Çünkü durdu kızım. Çünkü ne zaman yeterli olduğunu biliyordu ve durdu."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Öyleyse, o güzel yeşil gözlerden nasıl görüldüğünü bana anlat."

"Bu bir tercih değildi. Yaptıklarının sonuçları olduğu için durdu. Eğer karnı koyun ve ineklerle dolu olmasaydı, belki de ortalığı karıştırmaya devam edecek enerjisi olurdu. Bu, ne zaman duracağını bilmenin bir dersi, ama sen sonunu tamamen karıştırmışsın."

"Öyle mi? İşte sana başka bir hikaye daha. Bakalım bu hikayeye ne diyeceksin." Ellerimi altın sarısı saçlarının arasından geçirdim ve derin bir nefes aldım. "İskoçya'da başka türden bir ejderha vardı. Tıpkı bir önceki gibi, o da kötüydü. Alevli bir balta sallayarak, ülkenin bir ucundan diğer ucuna cehennemi getirirdi. Annesi ve babası dışında kimseye aldırış etmezdi."

"Bu ejderha hayvanları öldürdü ve şehri ateşe mi verdi?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Evet, bir bakıma öyle. Açtı ve karnı doyana kadar yedi. Ama yetmedi. Daha fazlasını istedi ve sonunda arkasına baktığında hiçbir şey kalmamıştı."

"Annenin nasıl öldüğünü bilmiyorum Aven, ama bu senin suçun değildi."

Bu kız sandığından daha zeki. Belki de gerçekten iyi bir yazar olabilir. Bu kurguyu kesinlikle çok iyi düşünmüş.

"Ben diğerleri gibi değilim, Quinn. Rehine öldürmekle yetinmiyorum. Avlanmak istiyorum ve avım konusunda seçici değilim." Gözlerimi kapatıyorum. "Keşke senin gibi vicdan azabı çekseydim. O zaman vatanımdan kovulmazdım."

Quinn içini çekip belime oturdu, bu da gözlerimi açmama neden oldu. Üzerimde olduğu anın bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum. "Nereden vicdan azabı çektiğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanırım öyle varsaydım. Ama yine de, su kaydırağında kadını öldürürken hiç vakit kaybetmedin." Onu nasıl boğduğunu hatırlayınca gülümsüyorum. "Hayvanlara zarar verdiğini biliyordun, ama elinde tulumunun renginden başka pek bir şey yoktu. Çoğu kadın, öfkeye kapılmadan

öldürmeyi başarmakta zorlanır. Cat ve Frankie öyleydi zaten."

"Şey, ben Cat ve Frankie değilim. Ve babamın kim olduğunu da unutmayalım."

Unutmadım, ama düşünmemeye çalıştım. Alerji farklılığı hâlâ içimi kemiriyor.

"Demek benim ayırım gözetmeksizin öldürmem seni rahatsız etmiyor, senin de webcam kızı olmak istemen beni rahatsız etmiyor." Ellerimi yanlarından yukarı doğru gezdiriyorum. "Bana kalırsa her şeyi hallettik."

"Tam olarak değil," diyor ve yüzünde anlamlı bir ifade beliriyor. "Annenize ne oldu, Aven?"

Anılar göğsümü dolduruyor, nefes alamıyorum. Quinn'in yeşil bakışlarına bir an daha dayanamayarak tavana bakıyorum. Huzursuzluğumu hisseden kız, göğsüme uzanıp saçlarımı okşuyor. Zorlamıyor. Sadece devam etmemi bekliyor.

Ben de öyle düşünüyorum.

"Çok genç yaşta, neredeyse ergenlik çağında başladım. Annem çabucak anladı ve beni daha iyi yerlere yönlendirmek için elinden geleni yaptı, ama dediğim gibi, açtım. Aldığım riskler giderek daha saçma hale geliyordu, ama kendimi dokunulmaz sanıyordum. Gençliğimde yaptığım cinayetlere bile sevgiyle bakamıyorum çünkü çok utanıyorum. Cinayetlerden değil, çok değer verdiğim birine karşı duyduğum umursamazlıktan utanıyorum."

"Annen, çocuğunun seri katil olduğunu öğrenmekten memnun olmamış olabilir, ama eminim ki seni hâlâ seviyordu. Ve senin de onu ne kadar sevdiğini bildiğinden eminim." Quinn dirseklerinin üzerine doğrulup gözlerimin içine bakıyor. "Bundan şüphe etmiyorsun, değil mi?"

Başımı sallayıp zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Hayır, kızım, annemin sevgisinden bir an bile şüphe duymuyorum. Ama sonunda ona pahalıya mal olan da bu sevgiydi. Bunca yıl yakalanmaktan kurtulmamın sebebi dikkatli olmam değildi. Kaçtım çünkü, benim haberim

olmadan, annem arkamdan paspas ve kovayla gelip yaptığım tüm pislikleri temizliyordu. Çok geçmeden, kasabamızın çoğu gerçeği öğrendi, annemin sapık birini sakladığını, ama kimse hiçbir şey kanıtlayamadı."

"Baban ne düşündü?"

"Emin olamıyorum. Onun ölümünden önce az konuşan bir adamdı, ama onu kaybettiğinde benimle bir daha konuşmayı reddetti. Beni suçladı ve haklıydı. Bana piç, babasız çocuk demesi hâlâ canımı yakıyordu, sanki benim yaratılışımda kendi payını inkâr ederek beni silip atabilirmiş gibi."

"Hâlâ bunun senin suçun olduğunu anlamıyorum." Quinn tekrar göğsüme yaslandı. "Bir şeyi atlıyorsun."

Evet, öyleyim. En zor kısım genellikle en kolay atlanan kısımdır.

Bunun bir kısmı, onun benim hakkımda ne düşüneceğinden duyduğum korku. Kendi öz evladım bile her şey olup bittikten sonra beni görmeye tahammül edemiyorsa, kızın yanımda kalmasını nasıl bekleyebilirim ki? Ama tek çıkış yolu bu durumun içinden geçmek ve karar Quinn'e ait.

O tekrar bana yaslanırken, son kalanını anlatacak gücü buluyorum. "Bir gece, benden durmamı istedi. Doğrudan, öylece. 'Vazgeç Aven,' diye yalvardı ama ben vazgeçmedim. O gece dışarı çıktım, akşam yürüyüşünde gördüğüm ilk adamı kaptım ve Grudie yakınlarındaki terk edilmiş bir değirmene götürdüm. Her tarafı tarlalar kaplıyordu ve uzakta sık sık bir sığır sürüsü otluyordu. Geceleri böğürmelerini duyabiliyordum. Öldürmek için en sevdiğim yerlerden biriydi."

"Tecrit nedeniyle mi?"

"Hem öyle, hem de eski değirmenin akustiği muhteşemdi. Çığlıklar, kızım." Onu göğsüme bastırıp kucaklıyorum. "Ah, orada olmalıydın."

"Belki bir gün beni oraya götürebilirsin," diyor ve kalbim paramparça oluyor.

“Keşke yapabilseydim, ama geri dönemem. Görüyorsun değil mi kızım, İskoçya'daki tek ejderha ben değildim. Birçoğu gölgelerde gizleniyor. Ve bir gece, akşam yürüyüşünde birine rastladım ve büyük bir hata yaptım.”

“Kahretsin,” diye fısıldadı. “Mafya babası falan mıydı? Onlarla ilgili bir şeyler okumuştum.”

Onun benzetmesine neredeyse gülecektim ama durumun ağırlığı buna izin vermiyor. O ağırlık ciğerlerime baskı yapıyor, kahkahanın kaçmasına izin vermiyor. Otuzlu yaşlarımın sonlarına kadar bununla yaşadıktan sonra alışmış olmam gerekirdi diye düşünürsünüz ama hayır. O ağırlık sadece baskı yapıyor.

“Benzer bir şey,” dedim. “Yeraltı örgütünün başı, yani yeterince yakın. Umurumda değildi. Adamlarının ne yapacağını, onu en acımasız şekilde intikam alacaklarını söylediğinde bile, yüzüne güldüm ve çığlıklarını duymak için parmaklarını kesmeye devam ettim. O piç çok yaşlıydı ama direndi. Baltamla on raunt boyunca dayandı, sonunda altını ıslattı ve öldü.”

Quinn'in kolları beni daha sıkı sardı. “Ve onun halkı onun verdiği sözü yerine getirdi.”

“Annem içerideyken pubı tamamen yaktilar. Kimliği dış kayıtları sayesinde tespit edildi. Birçok yaşlı aileye nasip ettiğim kader, benim de başıma geldi.”

“Peki neden geri dönemiyorsun?” Kadın tekrar doğrulur. “O pislikler hak ettiklerini aldılar. Mesele çözülmedi mi?”

“Kesinlikle hayır. Adamın bir oğlu vardı ve sadece annemi öldürmekle yetinmedi. İskoçya'yı derhal terk etmemi ve ondan aldığım şeyin bedelini ödeyecek parayı bulana kadar geri dönmememi istedi. Eğer ona borcunu ödemedem geri dönersem, babamı öldürecek ve yerel yönetimin haberi olmadan en ufak bir şeyi bile yapamayacak hale getirecek.”

“Öyleyse neden onu ortadan kaldırmayalım?”

Şimdi gülüyorum. “Bu bir aşk romanı değil, kızım. Bu işin tatmin edici bir sonuca ulaşmasını sağlayacak sihirli bir

silahım yok. Her şeyden önce, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tüm iletişim, yatak odamın penceresinden içeri atılan yanan taşlara iliştirilmiş mektuplar aracılığıyla gerçekleşti."

"Peki o zaman ona nasıl ödeme yapacaksınız?"

"Artık e-posta kullanıyor. Her yıl Noel civarında bir tane alıyor."

"Ne kadar da neşeli bir pislik," diye mırıldandı. "Peki ne kadar paraya ihtiyacın var? Çok fazla birikimim yok ama Jim bana ödeme yaptıktan sonra—"

"Kesinlikle hayır!" Dirseklerimin üzerinde doğruldum ama Quinn tek parmağıyla sırtımı yatağa doğru itti.

"Neden olmasın? Haftalardır beni koruyorsun ve bana kaç orgazm yaşattığını saymayı bıraktım. Birazcık karşılığı hak ediyorsun. Ve ben de sana yardım etmek istiyorum."

Yüzünü kendime doğru çekip öpüyorum. Kız melek gibi, ama parasını kabul etmeyeceğim.

"Hayır, ve bu kesin karar. Ayrıca, Jim bundan sonra bana iyi para ödeyecek, bu yüzden borcumun bir kısmını ödemeye yetecek kadar param olabilir. Belki bir gün seni İskoçya'ya götürebilirim."

Bu da onu kucağımdan indirirken yüzünde bir gülümsemeye neden oluyor.

"Şimdi giyinmeni istiyorum," diyorum. "Parkta seni bekleyen bir sürprizim var."

O aceleyle dolaba doğru giderken kalçasına hafifçe vuruyorum. Ama ona her şeyi anlattığım için rahatlamak yerine, annemin kaybını yeniden hissediyorum. Belki Quinn için planladığım şey moralimi yükseltebilir.

Otuz Üçüncü Bölüm

Quinn

Bir patika beni parkın 1950'ler temalı bir bölümüne götürüyor. "Sokak" şeridi boyunca dükkanlar ve restoranlar sıralanmış, küçük bir kasabaya benziyor. Hatta çalışan bir lokantanın önünde birkaç klasik araba duruyor. Yolun biraz ilerisinde, eski tarz bir panayır gibi kurulmuş birkaç düz eğlence aracı -bir zipline ve bir atlıkarınca- var. Yaklaştıkça, bir eğlence evi bile görüyorum ve...

"Lütfen bana huni şeklinde kek yiyebileceğimizi ve Aşk Tüneli'ne binebileceğimizi söyleyin!" Aven'in elini bırakıp giriş görevi gören devasa pembe kalbe doğru koştum. "Bunlardan birine binmeyi hep istemiştım ama hiç yakından görmemiştım. Bakın! Hatta kuğu tekneleri bile var!"

Aven sırttı ve yanıma geldiğinde kollarını belime doladı. "Kızım, sana sürprizini gösterdikten sonra gönlünün istediği her şeye binebilirsin. Eğer uslu durursan, sonrasında seni eğlence evinin içinde bile kovalayacağım."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne zaman kötüyüm ki?"

"Gerçi... sanırım ana yemekten önce küçük bir meze yiyebiliriz," diyor. "Biliyorsun, çünkü sen çok iyi bir kızsın."

Kalçamı kıvrıp, fermuarlı kaydırağın yanındaki küçük tezgaha doğru ilerledim. Sipariş vermek için öne doğru

gittim, ama Aven başını sallayıp yan girişe gitmemi işaret etti.

"Herhangi bir usulsüzlük olmaması için hazırlıkları kendimiz yapacağız," diyor ve biz de içeri giriyoruz.

Personeli küçücük mutfaktan kovduktan sonra işe koyuldu. Kim bilir ne zamandır dışarıda bekleyen hamuru çöpe attı ve sıfırdan yeni bir hamur hazırlamaya başladı.

"Annenin öğretilerinden daha fazlasını mı öğreniyorsun?" diye sordum omzunun üzerinden bakarak.

Başını salladı ve malzemeleri kaseye boşalttı. "Evet, huni şeklinde kek yapmayı çok severdi. Kasabadaki küçük kilise her bahar bir kermes düzenlerdi ve o da bir tezgah kurup küçük çocuklara tatlılar satardı. Ben de bir iki kez ona yardım ettim."

Parmak ucumu kaseye batırdım ve o da bir parça hamuru dudaklarıma götürürken beni inceledi. Tadı dilime çarptığında burnumu buruşturdum. "İğrenç, bu ne lan? Bu huni kekine benzemiyor."

"Henüz pişirilmedi. Yağ ve ısı tadını değiştirecek."

"Hayır, bence bir şey eksik."

"Öyle mi? O ne, Betty Crocker mı? Suşi pirinci mi?"

Aklıma bir fikir gelince koluna hafifçe vurdum. "Hayır, ama o özel köri hiç de fena değildi. Belki biraz *ondan* da eklemelisin."

"Tamam. Kısa ve kıvrıkcık saçlarımin üzerine küçük bir saç filesi geçireyim, her şey yoluna girecek." Gülerek başını salladı ve karıştırmaya devam etti.

Arkasından yaklaşıp kollarımı beline doladım ve doğrudan cinsel organına yöneldim. Şortunun üzerinden onu kavradığımda hırladı.

"Ciddi misin?"

"Benim."

"Pis küçük kız," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Ama bence farklı bir lezzette huni kekini denemeyi tercih ederim. Şu şortlarını indir."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Küçük bir mesanem olduğunu biliyorum ve bununla ilgili bazı şakalara da razıyım, ama Aven, huni şeklindeki pastamın içine işemeyeceğim."

"Ne? Hayır! İşemek yok. Ah, gel buraya." Kolunu belime doladı ve beni önüne çekti, kaslı vücuduyla hazırlık masası arasına sıkıştırdı. "Kauçuk spatulayı bana ver ve şortunu indir."

İstedikini yapıyorum ve belimden aşağısını çıkarmadan önce aleti ona uzatıyorum. Beni kucağına alıp çıplak kalçamı hazırlık masasına koyuyor, sonra da kaseyi kucağıma yerleştiriyor.

"Şu krema torbasını bana ver." Parmaklarıyla işaret ediyor ve ben de torbayı avucuna bırakıyorum.

"Bununla ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Sırıttı ve spatulayla torbayı doldurmaya başladı.

"Aven?"

Poşetin ucunu bükerek koparıyor, sonra da bir düğüm atıyor. "Şu kalın bacaklarını benim için aç."

"Şey, hayır. Amcığma kek hamuru sıkmayacaksın, dostum. Asla olmaz."

"Soru sormadım, kızım. Bacaklarını aç ve bana biraz daha güven."

Umarım planladığı şeyden sonra mantar enfeksiyonu kapmam. Bacaklarımı açtım ve elleri aralarına girdi. Ama hamuru üzerime sıkmak yerine, kalın plastiği içeri sokana kadar hareket ettirdi. Sadece sivri ucu dışarıda kaldı.

"Peki, şimdi ne yapacağım?" diye soruyorum. "Bir hapşırıkla ortalığı berbat edebilirim."

Bana cevap vermek yerine, beni istediği gibi konumlandırmaya başlıyor. Sırt üstü uzanıyorum, kalçamı tehlikeli bir şekilde fritözün yakınına getiriyorum. Bu dar tezgaha nasıl sığdığma şaşıyorum ama başarıyorum. Yine de kendimi bir seks sembolünden çok bir pazar yemeği gibi hissediyorum.

"Bacaklarını gevşet," diyor ve ben de gevşettiğimde başını sallayıp derin bir homurtu çıkarıyor. "Harika. Şimdi hamuru yağa atalım."

Hayır diyemeden, bir makas kapıp poşetin ucunu kesti. Hamur fışkırıp tıslayarak yağın içine düştü. Parmakları klitorisime doğru hareket etti ve hassas noktayı yavaş ve sert bir şekilde ovdu.

Vajinam kasılıyor ve daha fazla sıvı yağın içine fışkırıyor.

"Ah, ne kadar da harika," diye fısıldadı. "Gel bakalım, Quinn."

Kızarmış hamur kokusu burnuma geliyor ve lanet olsun ki daha da çok tahrik oluyorum. Elimde değil. Huni şeklinde kek benim zayıf noktam.

Çemberler daralıyor ve basınç artıyor. Ağzını göğsüme indiriyor, tişörtümün üzerinden gerginleşmiş meme ucumu ısıyor. Sırtım soğuk metalde sallanıyor ve ona bir kez daha sunarken yağ tekrar tıslıyor. Bir dakikadan kısa bir süre içinde havalanıyorum ve vajinal kanalımın yüksek basınçlı hortumuyla neredeyse bir yağ yangını başlatıyorum.

Tamamen bitkin düştüğümde, neredeyse boş olan poşeti yavaşça benden alıyor. Poşeti masaya koyuyor ve kızartma tavasından hamur topaklarını çıkarmaya gidiyor.

"Hiç de güzel görünmüyor," diyorum, felaket olarak nitelendirilebilecek şeye bakarken. Her zamanki kıvrımlı desen yerine, kelimenin tam anlamıyla çıtır çıtır hamur çubukları var.

"Önemli değil," diyor üzerine biraz pudra şekeri serperken. "Muhteşem bir tadı olacak."

Elindeki tabağı almak için uzandım ama o tabağı geri çekti.

"Biraz bekleyin. Birincisi, hala sıcak ve özel malzemesi eksik." Hayal kırıklığına uğramama rağmen, poşeti tezgahıtan alıp tabağın yanına koydu. "İşte. Şimdi sosumuz hazır."

"İğrenç," dedim burnumu kırıştırarak.

Ama şaka yapmıyor. Bir olta çubuğu alıyor, parmaklarının arasında hoplatıyor, sonra çantanın üzerinden geçirip ağzına atıyor. Gözlerini kapatıyor ve mırıldanıyor. "Lanet olsun, bu çok güzel."

Özel sosu kullanmıyorum ama çubuk şeklindeki hamur işlerine bir göz atıyorum ve görünüşü en güzel olmasa bile, şimdiye kadar yediğim en iyi huni şeklindeki hamur işi olduğunu görünce şok oluyorum.

Küçük yan görevimizi tamamladıktan sonra, ortalığı toparlayıp yemek standını personele geri verdik. Aven'in eli belime dokundu ve beni gözüme çarpan lokantaya doğru yönlendirdi. İçeri adımımızı attığımızda, yağlı yemek kokusu ve pembe üniformalı bir garsonun gülümsemesiyle karşılandık.

"Jim'in restoranına hoş geldiniz!" diye bağılıyor aşçılar mutfaktan.

Garson öne doğru gelip iki menüyü bize doğru uzattı, ama Aven elini sallayarak onu geri çevirdi.

"Buraya yemek yemeye gelmedik," diyor ve garson başıyla onaylıyor.

"Beni takip et."

Bizi mutfağa açılıyormuş gibi görünen, sallanan bir kapıya götürüyorlar, ancak garson tuş takımına birkaç rakam girdikten sonra kapıyı açtığında, borularla döşenmiş karanlık bir beton koridor görüyorum.

Garson kız sakızını şapırdatarak ve burnunu kırıştırarak, "İyi eğlenin," dedi. "Küçük arkadaşınızın hiç eğlenmeyeceği kesin."

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz kahkahası birden kesildi. Aven'e doğru baktım.

"Ses yalıtımı," diyor.

"Bahsettiği *küçük arkadaş* mı? Desmond'ı mı kastediyor?"

"Henüz değil, kızım, ama yakında. Seni bunun için hazırlıyoruz."

"Biz?"

Omuz silkerek beni ileriye doğru itti. "Biliyor musun, soru sormayı bırakıp yürümeye başlasaydın, ihtiyacın olan tüm cevapları bulurdun."

Tamam, haklısın. Koridorun sonundaki metal kapıya doğru aceleyle ilerliyorum. İçimde bir heyecan dalgası yükseliyor ve onun bizi içeri almak için anahtar kartını kullanmasını beklerken büyük bir heyecan içindeyim. Kasları geriliyor, homurdanıyor ve metal levhayı açarak kare şeklinde beton bir odayı ortaya çıkarıyor. Tavandan tek bir ampul sarkıyor, hemen üzerinde kolları ve ayakları deri kayışlarla bağlı boş bir tahta sandalye var. Arka duvarda her türlü silah ve alet sıralanmış.

King ve Jim, sağ duvara inşa edilmiş başka bir kapının yanında duruyorlar. İçeri girdiğimizde bize el sallayıp yaklaşıyorlar.

"Sorgulama tekniklerinizi uygulamaya hazır mısınız?" diye soruyor King.

Aven'e gülümseyerek baktım. "Gerçekten mi? Bunu benim için sen mi ayarladın?"

"Evet , yaptım," diyor Jim. "Ekip, sırf senin için bu odayı inşa etmek üzere gece boyunca çalıştı."

"Bu benim fikrimdi," diyor Aven.

Jim parmağını kaldırarak, "Ve sermayem," diye ekledi.

Kral ikisine de baktı. "Evet, ikiniz de harika bir iş çıkardınız. Sonra bununla ilgili kendi kendinize sevinebilirsiniz. Şimdilik, genç hanımın kurbanıyla buluşması gerekiyor."

"Ah, evet," diyor Jim. "Gary, onu içeri getir!"

Arkalarındaki kapı açılır ve Gary, boynuna metal bir tasma takılmış bir adamı öne doğru getirir. Adam sandalyeyi görünce geri adım atar, ancak Gary zinciri sertçe çeker ve adamı öne doğru sürükler.

Gary, adamı sandalyeye iterken, "Bence önce dişlerinden başlamalısın, tıpkı istismar ettiği lemurlar gibi," diyor.

Jim gülüyor ve topuklarının üzerinde sallanıyor. "Gary, birileri kana susamış mı acaba?"

Gary'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve başını sallarken yanakları titredi. "Ben değil, patron. Hâlâ midem kaldırmıyor. Ama bu herif cezasını çekmeli."

"Bu Brickle," diyor Aven bana. "Daha önce bahsettiğimiz o ahmak. Onu ikna edip bize lemurların nerede olduğunu söylemesini sağlayabilir misin?"

Uzaktaki duvardaki silahlara bakıyorum. "Evet, sanırım yapabilirim."

"Benim sahneden ayrılma vaktim geldi," diyor Gary gülerek. Ben konuşmaya başlamadan aceleyle odadan çıkıyor.

Brickle'ınki de dahil olmak üzere tüm gözler bana çevrildi. Dudakları yapıştırılmamış veya dikilmemişti, yine de sessiz ve metanetli kalıyordu. Bakışlarıyla beni korkutmaya çalışıyordu ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama bir bakıma işe yarıyordu.

"Korktuklarında daha çok hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyorum.

King arkama geçti ve ellerini omuzlarıma koydu. Sağlam ama nazik bir dokunuşla beni bir adım daha yaklaştırdı. "Ona bak. Sana göstermek istediği şeye değil, saklamaya çalıştığı şeye. Umursamaz görünmek istiyor ama ellerinin sandalyeyi nasıl kavradığına bak?"

Brickle'ın parmakları gevşedi, ama King'in bana göstermek istediği şeyi fark etmeden önce değil. O tahtaya tüm gücüyle tutunuyordu.

"Bu bir oyun," diye devam ediyor King. "Bir örümceği köşeye sıkıştırdığınızda, geriye doğru çekilip dişlerini gösterebilir, ama bu cesur olduğu için değil. Kızım, başına gelecekleri biliyor. Çok korkuyor."

Tekrar bakıyorum ve haklı. Kesintisiz göz teması, bu adamın umursamaz görünme çabası, ama o kadar yoğun ki gerçek olamaz. Bağırıyor ya da yalvarmıyor, ama gözleri etkilenmemiş bir adamın gözleri değil. Orada bir korku var,

her ne kadar bu korku tüm gösterişin altında gizlenmiş olsa da.

Başımı salladım ve King'in elinden kurtularak Brickle'a doğru yavaşça yaklaştım. Gary ayak bileklerini sandalyenin altındaki kalın ayaklara bağlamıştı, bu yüzden önünde diz çökerken ve yukarı bakarken tekme yeme korkum yoktu.

"Onları nereye koydun, Brickle?" diye soruyorum. "Bu kadar zor olmak zorunda değil."

Benden gözlerini kaçırdı. Demek ki kadınlığımı kullanmak artık söz konusu değil.

"Tamam, zor olması sorun değil." Ayağa kalkıp silah duvarına doğru yürüdüm. Bir elektrikli testere gözüme çarptı, bu yüzden onu duvardan aldım. Sırtırken sandalyeye döndüm. "Bu çok dağınık ve eğlenceli olurdu, ama çok çabuk biterdi, değil mi?"

Aven, Jim ve King onaylayarak başlarını salladılar.

"Çok aceleci davrandınız, sevgili kızım," diyor King. "Ve adil olmak istiyorsunuz. Adama en azından uzuvlarının bir kısmı sağlam kalmış halde uzaklaşma şansı verin. İstedüğimiz bilgiyi bize verdiği için ödül bu olmalı."

"Saçmalama," dedim gözlerimi hafifçe devirerek. "Hayran olduğum biri bana bir keresinde burada ödülün ölüm olduğunu söylemişti."

Adamlar buna gülüyor. Ama Brickle gülmüyor. O sadece biraz daha hızlı nefes almaya başlıyor.

Jim, King ile birlikte kapıya yönelirken, "Kalmayı ve izlemeyi çok isterdim ama maalesef King ile başka işlerimiz var," diyor. "İşkencenin ilk tadını çıkarın ve işiniz bittiğinde kapıyı kilitlemeyi unutmayın."

İkili ayrılıyor ve ben de duvardaki ıvır zıvırların yanına dönüyorum. Aven bana katılıyor ve birlikte, çekiçe başlamanın en kolay yol olduğuna karar veriyoruz.

"Yavaş başlayın," diyor. "Bir soru sorun ve sonra ona doğru seçimi yapma şansı verin. Eğer yapmazsa, vurun gitsin."

Başımı salladım ve Brickle'a yaklaştım. "Lemurları nereye sakladın?"

Parmaklarına baktığımı fark edince, parmaklarını yumruk yapıyor.

"Son şans, aptal herif. Neredeler?"

O sessiz kalınca, çekici kaldırıp dizinin üzerine indirdim. Vücudu sandalyede sarsıldı ve ellerini kenetleyip açarken boğazından hırıltılı bir çığlık attı.

"Neden umurunda?" diye bağırıyor. "Bunlar lanet olası maymunlar!"

"Onlar yarı maymun, aptal herif!" Çekici kaldırıp diğer dizine indirdim. Çığlıklarının arasından bağırdım: "Ve onlar senin o aptal kışından daha önemli!"

Aven, "Gözlerini çıkarın," dedi ve adamın çığlıkları sanki bir düğmeye basılmış gibi kesildi. "Evet, işte bu. Kavun oyma aletini al ve gözlerini çıkar. Bakalım dikkatini dağıtacak bir duyu daha az olunca biraz daha net düşünebilecek mi?"

Masadan kavun oyma aletini alıp adama yaklaştırdım. Terlemeye başlamıştı ama dudakları hâlâ kapalıydı. Acı, bize bir şey söylemesi için onu harekete geçirmeyecekti.

"Daha iyi bir fikrim var," dedim Aven'e, kavun oyma aletini yere bırakırken. Sonuçta, işkencenin tamamı şiddet şeklinde olmuyor. "Buraya gel."

Aven adamın önüne yanıma geliyor ve ben de İskoç rüyama sokuluyorum. Göğsüne sürtünüyorum ve kısık bir inilti çıkarıyorum. O ise bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Onun önünde sevişmek mi istiyorsun?" Kaşı kalktı. "Bunun bize bir şey anlatmasını sağlayacağını sanmıyorum."

Ona olabildiğince yapmacık bir surat asıyorum. "Sadece bana sarıl," diyorum bebek sesiyle. "Büyük Woller hız treninden korkuyorum."

Adam sonunda kayışlara karşı direnmeye başlarken fısıldayarak, "Hayır, asla," dedi. "Bunu asla yapmam. Bundan başka her şey olabilir."

Aven durumu anlıyor ve şakaya katılıyor. "Bebek çok mu korktu? Bebeğin küçük prensesini kucaklayacak bir babaya ihtiyacı var mı?"

İskoçyalı utanç verici efendime başımla onay veriyorum ve o da beni kendine doğru çekiyor. Sonraki birkaç dakika boyunca, bir atraksiyona binmek için sırada bekleyen sinir bozucu bir çiftmiş gibi davranıyoruz. Şahit olmak zorunda kaldığım en işkence dolu şey bu, bu yüzden Brickle'ı deliliğin eşiğine getireceğini umuyorum. Brickle sonunda bir çığlık daha atana kadar olabildiğince yüksek sesle bebek gibi konuşup birbirimizi teselli ediyoruz.

"929 Wester Drive," diyor. "Teksas'talar. Şu lanet şeye bir son verin artık!"

Parmak uçlarımda yükselip Aven'in burnuna bir öpücük kondurdum. "Teşekkürler *babacım* ," diye fısıldadım kıkırdayarak, sonra doğruca Brickle'ın yanına gidip çekici tekrar kaldırdım. "Son sözün ne, pislik?"

"Adil olmanız gerektiğini söylediler!" diye bağırıyor.

"Sıra onlara geldiğinde, isterlerse merhamet gösterebilirler, ama benim merhametim kalmadı."

Çekici kafasına indiriyorum. İlk darbe gözlerini iki farklı yöne çeviriyor ama ölmüyor. Sadece sandalyeye elektrik verilmiş gibi kasılmaya başlıyor. İki darbe daha indirdikten sonra nihayet sakinleşiyor.

Memnuniyetle iç çekerek çekici yanıma bıraktığımda, Aven bana doğru yaklaştı. Beni kendine doğru çekerek aşağıya baktı ve gülümsedi. "Çok vahşisin kızım. Bayılıyorum buna."

Bir hırıltıyla ağzını boynuma indirdi ve diliyle kan lekelerini temizledi. Ona daha fazla erişim sağlamak için başımı yana eğdim. Gözlerimi kapattım ve kollarımı boynuna doladım.

"Keşke daha uzun sürseydi. O hamleyi sona saklamalıydım," diyorum.

“İşkence konusunda zaten uzmansın. Bak *bana* nasıl işkence ediyorsun.” Elimden tutuyor ve kasıklarına doğru indiriyor. Sertleşmiş penisi pantolonunun içinden elimi dolduruyor. “Şimdi şu eğlence evine ne dersin?”

"Beklemek zorunda kalacak," diye bir ses duyuldu yukarıdaki hoparlörden ve Aven ile ben irkildik, gökyüzüne baktık. "Özür dilerim, kameralar ve mikrofonlar yerleştirdiğimizi söylemeyi unuttum. Umarım sorun olmaz."

"Jim mi?" diyor Aven.

"Ve Kral," diye İngiliz aksanıyla bir ses duyuldu. "Bir sorunumuz var. İkinizin de Jim'in odasında bizimle buluşması gerekiyor. En kısa sürede."

Otuz Dördüncü Bölüm

Aven

Quinn ve ben kuğu şeklindeki tekneye binerken, öğleden sonraki havadan oldukça farklı bir hava vardı. Rahat gülümsemeler ve kahkahalar kaybolmuştu. Flört edip üzerime tırmanmak yerine, elleri kucacağında hareketsiz duruyordu. Yeşil gözleri, kucığımızdaki emniyet kemerlerini kontrol eden görevliye bakıyordu, ama onu gerçekten görmüyordu. Sanki kilometrelerce uzaktaydı.

Kolumu omzuna doladım ve onu kendime doğru çektim. "Hey, her şey yoluna girecek kızım. Desmond'la ilgili endişelenmemiz gerektiğinde endişeleniriz, olur mu?"

Başını sallayıp gülümsemeye çalıştı ama ben görevlinin kuğu şeklindeki tekneyi tünele göndermesini engelledim.

"Bize biraz zaman verin," diyorum, o da başını sallayıp uzaklaşıyor.

Teknenin altından su süzülüyor ve karanlığa doğru ilerlerken tünelin kenarlarına hafifçe çarpıyor. Onu daha sıkı tutuyorum ve kendime yaklaştırıyorum. Protesto etmiyor. Sadece yanıma yaslanana kadar kayıyor. Başını omzuma yaslıyor ve elleri benimkileri buluyor. Ellerini sıkıyorum.

"Onu bulacaklar. Jim'in her yerde kameraları var." Başının üstünü öpüyorum. "Onlar bulana kadar benimle kal."

"Bu gece benim odamda kalır mısınız?" diye soruyor.

Saçlarına doğru gülümsedim. "Evet, hallettim bile. Odaya döndüğümüzde eşyalarım taşınmış olacak. Jim halletti."

Bu onu biraz rahatlatıyor ve o da karşılık veriyor. "Kontrolün bizde olduğunu hissettiğim zamanlar bu kadar korkutucu değildi, ama şimdi kaybolduğundan beri dehşete kapıldım. Her yerde olabilir."

Jim ve King ile görüştüğümüzde, hiç çekinmeden her şeyi anlattılar. Desmond odasında değil ve ellerindeki son görüntüler, park ziyaretçilerini arazinin bir tarafından diğerine taşıyan gondola bindiği anları gösteriyor. Görüntülerde, bindiği aracın ikinci istasyona vardığı görülüyor, ancak araç boştu. Jim, raylar boyunca herhangi bir kamera yerleştirmemişti, bu yüzden ne zaman ve nasıl indiğini bilmenin bir yolu yok.

En kötüsü de, Jim onu bulursak ortadan kaldırmamamız gerektiğini tekrarladı. Hâlâ kanıtlayabileceğimiz bir şekilde en önemli kuralı çiğnemedi ve bunu yapana kadar onu öldüremeyiz. Tamamen dışlanmış hale gelmeden bunu yapamayız.

Ama Jim'in bilmediği şey şu ki, ben onların kapısına vardığımı fark etmeden önce King'in onunla samimi bir şekilde konuştuğunu duydum. Sadece iki cümleydi, ama bana çok fazla soru işareti bıraktı.

"Onu öldürmeyecek, kızı da öldürmeyecek. Bu hak benim ve bir daha bu hakkımdan mahrum bırakılmayı asla kabul etmeyeceğim."

Başımı sallayıp iç çektim. "Bize anlattıklarından daha fazlası var bu işin içinde, kızım. Eğer bunca yıldır Desmond'ın peşindelerse, neden onu ortadan kaldırmadılar? Neden seni yem olarak kullanmaya devam ettiler?"

“Sanırım ondan başka bir şeye ihtiyaçları var. Bizim bilmediğimiz bir şeye. Ve bunu elde edene kadar onu öldürmek istemiyorlar. Umarım bu benim hayatıma mal olmaz.”

Quinn'siz bir dünyayı düşündüğümde kalbim paramparça oluyor. Hayatımda hiç bu kadar küçük bir kıza kızmaktan mutlu olmamıştım ve bunu şimdi unutamam. "Bu asla olmayacak. Buna izin vermeyeceğim. Desmond nefes aldığı sürece, yanından ayrılmayacağım. Sana ulaşamadığı sürece sana zarar veremez."

Zayıf bir gülümsemeyle ellerimi sıktı. "Hadi biraz eğlenmeye çalışalım ve onu bir süreliğine unutalım."

Görevliyi çağırıyorum ve o da kaydırağı çalıştırıyor. Bu, kütük kaydıraklarından çok daha sakın ve dikkatimi Quinn'den uzaklaştıracak hiçbir cinayet olayı yok. Büyülü bir sahneye doğru süzülürken ve yukarıdan yumuşak, romantik bir müzik çalarken, onun eğlencesinin tadını çıkarabiliyorum.

"Ah, Aven," diye fısıldıyor. "Çok güzel."

Evet, ben bile bunun oldukça inanılmaz olduğunu kabul etmeliyim. Mor ışıklandırma, sarkık dalları bir tür tünel girişi şeklinde şekillendirilmiş yapay bir söğüt ağacını romantik bir parıltıyla aydınlatıyor. Ancak bir sonraki sahneye geçtiğimizde, bir plak çiziliyor ve müzik, yumuşak ve romantik bir tondan neşeli ve hızlı bir tona dönüşüyor.

Quinn homurdanarak, "Kahrolası Jim," dedi. "Romantik bir tekne gezisi bile yapamaz mıyız? Sanki bu saçmalığı iPhone'uyla hazırlamış gibi."

"Evet, o sürekli Garage Band uygulamasıyla uğraşıyor. Kuşu da çok seviyor bu uygulamaya."

Tünel açılıyor ve bir piknik sahnesinin içinden geçiyoruz. İki animatronik figür - genç bir adam ve kadın - yiyeceklerle dolu büyük bir sepetin yanındaki bir battaniyenin üzerinde oturuyor. Elli yılların kıyafetlerini giymişler, bu da bölgenin temasına çok yakışıyor, ancak müzik daha çok seksenlerden kalma gibi. Başları neşeli

ritimle bir o yana bir bu yana sallanırken, büyük, iki ayaklı bir tavşan sahneye atlıyor ve şarkı söylemeye başlıyor.

Tavandan iki animatronik kuş iniyor, her birinin pullu ayaklarında birer kasap bıçağı var. Ritme göre sallanırlar, sonra aşağı doğru süzölüp animatroniklerin boğazlarını kesiyorlar. Robotik kafalar geriye doğru eğiliyor ve biz şok içinde geriye doğru sıçrarken kan üzerimize fışkırıyor.

Quinn kahkahayla karışık, "Bu ne biçim bir aşk tüneli böyle?" diyor. "Bayılıyorum buna."

Tekne tekrar ileri doğru sarsılarak hareket ediyor ve arkamızdan şarkı nakaratını sürdürüyor; biz uzaklaşırken mutlu hayvanlar ara sıra "Piknikteyiz!" diye bağırırlar.

Neşeli melodi biraz daha yumuşuyor. Bu sefer bir açık hava sinemasının önünde duruyoruz. Arabada sadece iki figürün gölgelerini görebiliyoruz, ama ne yaptıklarını anlamak oldukça kolay. Araba, onların çabalarıyla sallanıyor ve iki animatronik figür -gülümseyen bir sosisli sandviç ve dans eden bir patlamış mısır kovanı- olaya dahil oluyor. Müzik tekrar hızlanıyor ve şarkı söylemeye başlıyorlar.

"Burada neler oluyor böyle?" diye soruyor Quinn gülererek.

Hem patlamış mısır hem de sosisli sandviç bıçak sallayıp pencerelere saplamaya başlıyorlar ve bir yandan da şarkının bir sonraki bölümünü dizginsiz bir neşeyle mırıldanırlar. Daha fazla kan fışkırıp tenimize sıçrıyor, ama aşağı baktığımda bunun sadece ılık su olduğunu fark ediyorum. Aydınlatma onu kırmızı gösteriyor.

"Bu aptalca melodi, bundan sonra da uzun yıllar boyunca beynimde takılı kalacak," diye homurdanıyorum.

Tekne tekrar ileri doğru sarsılırken Quinn bana caz el hareketleri yapıyor. "Arabalı sinemada."

"Aman, sakın başlama."

Sonraki sahne de aynı şekilde, bu sefer tam da bizim üzerinden geçtiğimiz derenin kenarında nişanlanan bir çifti

konu alıyor. Animatronik adam diz çökerken, çalılıkların arasından iki tane bilinçli bahçe cücesi beliriyor ve nehir kenarında aşkın ne kadar harika olduğunu anlatan bir şarkı söylemeye başlıyorlar. Sonra da palalarını çıkarıp adamın ve kadının kafalarını kesiyorlar. Romantik olmamalıydı ama nedense öyle.

Quinn ile benim orman yaratıklarının şarkılarında bahsettiği bu gizli hastalığı paylaştığımızı bilmek bile kalbimi sevinçle doldurmaya yetiyor.

Tekne, bir başka mor söğüt ağacının altından geçiyor ve istasyona geri dönüyoruz. Önce ben kuğu şeklindeki tekneden iniyorum, sonra Quinn'in platforma çıkmasına yardım ediyorum. Tekneden inip, batan öğleden sonra güneşine doğru gözlerimizi kısıyoruz.

"Bu gerçekten de bir deneyimdi," diyor. "Kesinlikle beklediğim gibi değildi."

"Hayır, ama çok eğlenceliydi."

"Piknikte," diye şarkı söylüyor, sonra birkaç adım öne atlıyor. Bana bakmak için döndüğünde, kendimi çimdiklemeden edemiyorum. Tam bir rüya gibi.

Bu zavallı hayatımda onun gibi bir hediye hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama onu sonsuza dek yanımda tutmak için yeterince şey yapmış olmayı umuyorum. Ömrümün geri kalanında, belki de sonraki hayatımda da, sinirlerimi bozmasını istiyorum. Eğer bizi İskoçya'ya götürebilirim, ne güzel bir hayatımız olacak.

"Bekle," dedim o eğlence evine doğru sekerek ilerlerken.

Omuzunun üzerinden cilveli bir gülümsemeyle bakıyor, kayıp takipçimizle ilgili sorunları neredeyse tamamen unutmuş durumda. "Yakalayabilerseniz yakalayın, Scotland Yard."

Ve bunun üzerine hızla binanın içine daldı.

Onu yakalamak için koşmuyorum. Bu ufaklığın biraz öne geçmesi gerekiyor ve ben de ona bu fırsatı vereceğim. Ancak onu yakaladığımda, onu orgazma ulaştırırken sadece inlemelerine izin vereceğim. Onu yere yatırıp—

"Birini mi arıyorsunuz?"

Desmond'ın sesi kulağıma ulaşınca tüylerim diken diken oldu. Ona doğru döndüm. Birkaç adım ötede, bir içecek standının yanında duruyordu, elinde bir limonata tutuyordu. Sinsi bir gülümsemeyle pipeti ağzına götürdü ve ekşi sıvıyı boğazından aşağıya çekti. Dudaklarını şapırdattı ve bana gülümsedi.

Yakınlarda ayak sesleri duyuldu ve Jim ile King köşeyi hızla döndüler. Beni Desmond'dan birkaç adım ötede dururken görünce durdular. Adamlar ikimize de baktılar, sonra yaklaştılar.

"Desmond, işte buradasın," diyor King zoraki bir gülümsemeyle. "Nereye kaybolduğunu merak ediyorduk."

Adam elini koyu renk saçlarının arasından geçirdi ve güneş ışığı favorilerindeki gri saçlara yansıdı. "Beni yakaladınız. Teleferikte bir şey fark ettim ve daha yakından bakmak istedim. Alarm vermek istemedim."

"Hiçbir alarm verilmedi," diyor Jim. "Sadece sürekli bir sayım yapmayı tercih ediyorum. Bir yaz Sinners Retreat'te kendi üyelerimizden birini kaybettik ve o baş ağrısını tekrar yaşamak istemiyorum."

Desmond dilini şaklattı. "Çok yazık. Bunu yapan adamı yakaladınız mı hiç?"

"Bloke" mu? Amerikalı erkekler ne zamandan beri "*bloke*" terimini kullanıyor?

King de hatanın farkına varmış gibi görünüyor ve Jim'in yanından öylece geçip gitmesiyle birbirimize bakışıyoruz.

"Hayır, Seksenler'i öldüren adamı asla yakalayamadık ve muhtemelen asla yakalayamayacağız. Geçmişte kaldı, ama tekrar o nehirde yüzmek istemem." Jim ellerini arkasına koyarak topuklarının üzerinde sallanıyor. "Bu akşam havai fişek gösterisine katılacak mısınız? Parkın en parlak döneminde kullandığı havai fişek düzenini taklit edecek şekilde özel olarak ayarlattım."

"Vay canına... O zaman bunu kaçırmak istemem." Desmond bana dönerken gözlerinde bir parıltı belirdi. "Sen ve Quinn de orada olacak mısınız?"

Bir kez başımı salladım.

"Parti gibi görünüyor," diyor Desmond. Limonatasını King ve Jim'e doğru kaldırıyor. "Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim beyler. Ama görmem gerekeni gördüm, bu yüzden tekrar ortadan kaybolacağım endişelenmenize gerek yok. Bu gece görüşürüz."

Elinde limonatasından bir yudum alıp parka şöyle bir göz gezdirerek uzaklaştı, sanki buna hakkı varmış gibi. Tam bir aptal.

Quinn, eğlence evinden fırlayıp çıktı. King ve Jim'i görene kadar sinirli görünüyordu. Kaşlarındaki gergin kırılganlık yerini endişeye bıraktı ve aceleyle yanımıza geldi.

"Neler oluyor? Onu buldunuz mu?" diye soruyor.

"Hayır, o beni buldu," diyorum. "Tam size katılmak üzereyken o pislik ortaya çıktı."

Jim, "Ama artık nerede olduğunu biliyoruz," diyor, "bu yüzden endişelenmenize gerek yok. Gidin eğlenin, bu akşam havai fişek gösterisinde hepimiz büyük bir sürprizle karşılaşacağız."

Jim'e döndüm. "Ne planlıyorsun, yaşlı adam? Ve neden içimde iyi bir his yok?"

King başını sallayıp uzaklaşıyor ve bu da Jim'in sinsice bir planı olduğu hissini daha da güçlendiriyor.

"Her şeyin zamanı gelecek evlat." diye güldü, sonra aceleyle Kral'ın yanına gitti.

Quinn, "Bu hiç hoşuma gitmedi," diye mırıldanıyor ve ben de ona katılmaya meyilliyim.

Ama şu anda aklımda daha önemli şeyler var.

Kalçasına sertçe vurdum. "En iyisi o eğlence evine geri dön. Sana kaçman için bir şans vermeye çalışıyordum. Seni orada yakalarsam sana ne yapacağımı bilmek istemezsin."

"Yoksa haklı mıyım?" Dudaklarını ısırıp tekrar yola koyuldu.

Bu sefer Desmond bile beni eğlenmekten alıkoyamayacak.

Otuz Beşinci Bölüm

Aven

bir Önümde dönen büyük tünel var ve daha içine adım atmadan başım dönüyor. En azından kız burada değil ve popomun üstüne düştüğümü görmüyor. Duvarlar beni yukarı doğru çekiyor ve dönen duvarlar beni yüzüstü yere sermeden önce zar zor dışarı çıkıyorum. Önümdeki asma köprünün diğer tarafında, avımın sallanan bir ip merdivenden yukarı kata tırmandığını görüyorum.

"Yakalandın," diye fısıldadım köprüye tutunup karşıya geçmeye başlarken.

Ama o lanet olası tahtalar sallanmaya başlayınca tüm özgüvenim uçup gitti. Karşı tarafa doğru yavaşça ilerlerken köprünün dayanıksız tutamaklarını biraz daha sıkıca kavradım. Kız gerçekten de şimdi bir adım önde.

Köprüden merdiveni görmeme rağmen, ulaşamıyorum. Pleksiglas bir bölme beni erişimden ayırıyor, bu yüzden karanlık bir koridordan aşağıya doğru yan yola sapıyorum. Sonundaki kapıyı açtığımda, büyük bir oyuncak kutusu fırlayıp beni korkutuyor. Lanet olası şeyi savuşturup yoluma devam ediyorum. Köşeyi döndüğümde merdiveni buluyorum.

Tırmanmaya başlıyorum, bu benim için kıza göre daha zor. Tepeye vardığımda, bunun onun için eğlenceli olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Ama sonra onun kıkırdamasını duyuyorum ve altın sarısı at kuyruğunun kırmızı bir kaydıraktan aşağı doğru kaybolduğunu görüyorum.

Aşağı inerken "Aman Tanrım!" diye çığlık attı.

Kaydırağa ulaşma telaşında, zeminin ince silindirlerden oluştuğunu fark etmedim. İlk adımda inleyerek sırt üstü yere düştüm. Darbenin şiddetiyle yapı sarsıldı.

"İyi misin?" diye soruyor genç kız aşağıda bir yerlerden.

"Evet" demek için ağzımı açıyorum ama hiçbir ses çıkmıyor. Sadece bir cıvıltı.

"Yavaşlamamı mı istiyorsunuz?"

Akciğerlerimi zorlayarak ses tellerimin üzerinden hava geçiriyorum. "Hiç olmaz. En iyisi kaç!"

Tekrar kıkırdadı ve ayak sesleri aşağıda bir yerlerde yankılandı. Bu sırada ben de ellerimin ve dizlerimin üzerinde, bu berbat tekerleklerden geçmeye çalışıyordum. Bu felakete *eğlence* evi diyen kimse kırbaçlanmalı. Bundan sonra Jim'e burayı yerle bir ettireceğim.

Sonunda kaydırağa vardığımda, kendimi doğru şekilde döndürecek gücüm kalmamıştı, bu yüzden o lanet olası kaydırağa kafa üstü daldım. Kaygan tüp sola doğru kıvrılırken, ses hızında bir top havuzuna doğru fırlatıldım. Yere indiğimde yüzüme parlak renkler patladı.

"Kahretsın," diye inledim.

Bu yazarların daha gerçekçi kovalamaca sahneleri yazmaları gerekiyor. Quinn'e yetişene kadar dişlerim dökülmüş ve her yerim morluklarla kaplı olacak ama umarım penisim hala çalışıyor olur. Bu her şeyi telafi eder. Sadece kaçmadan önce ona ulaşmam gerek.

Kendimi top havuzundan ve asılı boks torbalarından oluşan bir labirentten sürükleyerek çıkardım. Başımın üzerinde flaş ışıkları yanıp sönüyor ve yüzüme rastgele

yüksek sesli hava akımları çarpıyordu. Zorlukla ilerledim ve en az dört torbanın kafama çarpmasından sonra sona ulaştım.

Karanlık bir koridorda ilerlerken, daha fazla ani korkutucu olayla karşılaşıyorum. Hızla üzerime gelen bir hayaletten kaçıyorum, sonra da beni gerçekten korkuttuğum için asılı duran bir iskeletin suratına yumruk atıyorum, ama bir sonraki odaya girdiğimde bunların hepsi unutuluyor.

Her tarafım aynalarla çevrili ve Quinn'den hiçbir iz göremiyorum. Yakınlarda ayak seslerini bile duyamıyorum. Ama sonra duvar titriyor ve kız inliyor.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

Ağzımı kapatıp sessizce gülüyorum, çünkü o daha ileride bir yerde başka bir aynaya çarpıyor. Kahkaham kısa sürüyor, çünkü bu ucubenin içinden tek başıma geçmem gerektiğini fark ediyorum. Elim uzanmış birkaç adım atıyorum ve hemen bir duvara çarpıyorum. Şeffaf ve aynalı panellerin karışımı gerçekten de aklımı başımdan alıyor.

"Seni yakaladığımda cezalandıracağım!" diye tavana doğru bağırdım.

Quinn tiz bir çığlık atarak önce bir duvara, sonra bir başkasına daha çarptı. Çok yaklaştı. Her yanlış adımında titreşimleri hissedebiliyorum. Ayrıca, çıkardığı homurtular da yardımcı oluyor.

Köşeyi döndüm ve işte oradaydı. Yansımada beni gördü ve kaçmaya çalıştı, ama göğsüme çarptı. O kıkırdayıp kurtulmaya çalışırken kollarımı ona doladım.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak, onu anında susturan basit bir soru fısıldadım: "Seni tatmin olana kadar kullanabilmek için mi almamı istiyorsun? Yoksa kendi ihtiyaçlarının karşılanmasını mı tercih edersin? Akıllıca seç, kızım."

Derin bir nefes alıp bana baktı. "Beni al."

Onu kollarımda döndürüp en yakın boş duvara yaslıyorum. Ne yazık ki, duvar yok ve sadece havayla

karşılaştığımızda sendeleyerek ilerliyoruz. Ama bu sorun değil, çünkü başka bir kıvrımlı bölüme doğru sendelediğimizde, etrafımızda boş panellerden çok aynalar var. Nereye bakarsak bakalım, oradayız.

Onu her açıdan görmeyi dört gözle bekliyorum.

Onu tekrar öne doğru ittiğimde, sonunda bir duvarla karşılaştım. Sinsi bir gülümsemeyle saçlarını yana çektim ve boynunu ısırdım. "Ellerini duvara koy, kızım, ben söyleyene kadar çekme."

Söyleneni yapıyor ve şeffaf pleksiglasa yaslanıyor, ben de dizlerimin üzerine çöküp şortunu ayaklarına kadar çekiyorum. Öne eğilip dişlerimi kalçasına geçiriyorum ve kız çığlık atıp ellerini duvardan çekiyor. Diğer kalça yanağına da vurup daha sert ısıriyorum.

"Sana kıpırdanmanı söylemedim," diye homurdandım.

Ellerini tekrar duvara vurup acıdan nefes nefese kalınca, ben de onu ısırık izini öperek ödüllendiriyorum.

"İyi bir kızsın. Şimdi itaatsizlik etme. Seni cezalandırmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Yalancı," diyor.

Sırıttım. "Evet, bu bir yalan. Sana acı çektirmek için yaşıyorum çünkü bu senin zevkini çok daha tatlı hale getiriyor."

Tekrar avucumu kalçasına vurup, dantelli mor külotunu yırtıp atıyorum. Artık ona ihtiyacı olmayacak. O incecik yırtık kumaş parçasını attıktan sonra, kalçalarını ayırıp dilimi arka girişinde gezdiriyorum.

"Ananas!" diye ciyakladı.

Kaşımı kaldırıyorum. "Yaptığımız onca şeyden sonra, göt yalamak senin için hâlâ katı bir kural mı?"

"Eğer beni tekrar öpmek istersen, evet. Bu benim kesin sınırim." Aynada dudağını ısıriyor, bu sınırı koymaktan açıkça rahatsız. Elleri yanlarına düşüyor ve tişörtünün kenarıyla oynuyor.

Bu arada, onun hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler hakkında daha fazla şey öğrenmekten çok memnunum.

Ağzımı daha yukarıya doğru hareket ettirip belinin alt kısmını öpüyorum. "Eğer popo oyunundan hoşlanmıyorsan, hoşlanmıyorsundur. Sınırlarını her zaman dinleyeceğim, kızım. Onlara saygı duyacağım ve değer vereceğim. Ama ellerini o duvara geri koymazsan, poponu yalamaktan çok daha kötü bir şey yapacağım."

Bu, ortamı biraz yumuşatıyor ve ellerini tekrar duvara koyuyor. Ancak planladığım şey için daha da hazırlıklı olması gerekecek.

Ellerimi uyluklarından yukarı doğru kaydırıp şişmiş vajinasının içinde parmaklarımı gezdiriyorum. Zaten ıslanmış durumda. Bir damlasını bile ziyan etmek istemediğim için parmaklarımı ağzıma alıp emmeye başlıyorum. Tanrım, çok lezzetli.

Pantolonumun içinde penisim zonkluyor, kot kumaşına sürtünüyor ve bir saniye daha dayanamayacağım bir şiddetle acıyor. Arkasında durduğumda inlediğinde, penisimi çıkarıp onu ikiye bölmek için tüm irademi kullanmam gerekti. Yine de, kemerimi çözmeye başlarken hareketlerimde utanç verici bir çaresizlik vardı.

Deri şeridi çekip aldıktan sonra, ısırık izinin tam üzerine, kalçasına indiriyorum. Quinn'in sırtı dikleşiyor ve elleri kızarmış ize gidiyor. Ona doğru adım atıp at kuyruğunu yakalıyorum, göğüslerini duvara bastırıyorum. Sıkılmış bir yumrukla altın sarısı saçlarını çekiyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor.

"Seni uyarmıştım, kızım. Şimdi başın belada." Eğilip dudaklarından sertçe öptüm ve saç derisini çekıştirmeme rağmen, ihtiyaç dolu bir inilti çıkardı.

Geriye yaslanıp kemeri bileklerine doladım ve ellerini arkadan bağladım. Bir elimle kemeri kavrarken, diğer elimle penisimi parıldayan pembe vajinasına bastırdım. Başım geriye doğru eğildi ve onun ihtiyacı beni içine çekerken inledim.

Serbest elimi kalçasına götürürken kemeri sıkıca geri çekiyorum, sırtını mükemmel bir şekilde kavisli tutuyorum.

Başını yana çeviriyor ve ben içine girip çıkarken nefes alıp veriyor. İlk başta yavaş hareket ediyorum, o muhteşem, sıkıştırıcı sıcaklığın içinden geçerken her santimimi hissetmesine izin veriyorum.

"Bacaklarını biraz daha aç, kızım." Kemerini biraz geri çekiyorum ve o da itaat ediyor. Bu, kalçalarını birkaç santim aşağı indiriyor ve tekrar ileri doğru ittiğimde, hafif bir inilti çıkarıyor. "Ah, iyi geldi mi?"

Başını sallıyor ve ben dibe vurduğumda tekrar iniliyor.

"Derinlemesine seviyorsun, değil mi? O piercingin o hassas yerlere batarken verdiği hissi seviyorsun." Kemerini çekştirerek onu neredeyse imkansız bir açıda tutuyorum.

Gözlerinde yaşlarla tavana bakarken boğuk bir sesle "Evet!" diye fısıldadı.

Onu daha sert, daha hızlı beceriyorum. Elim, kalçalarının etrafındaki o yumuşaklığın tadını çıkarıyor, teni morarana kadar sıkıyorum. Ve o her yerde. Sağa sola baktığımda, onu yeni açılardan görüyorum. Yüzündeki zevki ya da titremeye başlayan uyluklarını gizlemenin imkanı yok. Her şeyi görüyorum.

"Ah, kahretsin," diye fısıldadı.

O boşalmadan önce kemerimi çıkarıyorum. Zavallı kız kemeri bıraktığımda neredeyse yere yığılıyor.

"Ne halt ediyorsun?" diye bağırıyor. "Tam boşalmak üzereydim!"

Bileklerindeki kemeri çözüp onu döndürdüm ve yere doğru işaret ettim. "Dizlerinin üzerine çök."

Hayal kırıklığı, bunu kendisinin seçtiğini hatırlayınca dağılıyor ve aceleyle dizlerinin üzerine çöküyor. Ve yemin ederim ki, ağzını açıp bana bakmıyor.

Yanağına hafifçe vurup ona gülümsedim. "Beni bitir ve sana verdiğim şeyin bir damlasını bile israf etmeye kalkma. Anladın mı?"

Bana başıyla onay verdi, sonra beni ağzına aldı. Göz kapaklarım sıkıca kapanırken arkamda yıldızlar patladı ve dişlerimin arasından nefes aldım. Sıcak, ıslak dili başımın

etrafında kaydıktan sonra beni boğazının arkasına doğru yönlendirdi. Başını tutup onu sertçe becermeyi planlamıştım, ama şimdi onun sihrini göstermesine izin vermeye meyilliyim. Belli ki ne yaptığını biliyor.

Başını sallamaya başlayınca ayak parmaklarım kıvrılmaya başladı. Yeşil gözleri bana bakıyordu, gözyaşlarıyla doluydu, metal top tekrar tekrar boğazına saplanıyordu. Öğürüyordu ama bir profesyonel gibi devam ediyordu.

Parmaklarım saçlarının arasında dolanıyor ve tırnaklarımla kafa derisine masaj yaparken o da bedenimden ruhumu emiyor. Kahretsin, artık bacaklarımı hissedemiyorum.

Saniyeler sonra testislerim kasıldı. Kız ne olacağını hissedebiliyordu, bu yüzden ucundan daha fazla meni sıvısı çıkarırken aynı istikrarlı tempoyu korudu. Bir saniye daha dayanamayarak, başını iki elimle kavradım ve boğazını doldururken onu hareketsiz tuttum. Quinn defalarca öğürdü ama geri çekilmeye çalışmadı.

Sonunda tamamen bitkin düştüğümde, geri çekilip onun önünde diz çöktüm. "Kahretsin, kızım. Bu muhteşemdi, inanılmazdı."

Yutkunup ağzını siliyor, sonra utanmış gibi başını aşağıya eğiyor.

Kafam karışmış bir şekilde, gözlerinin içine bakabilmek için biraz daha eğildim. "Hey, ne oldu? Çok mu sert davrandım? Ah, özür dilerim. Bir daha yapmayacağım."

Başını salladı ve sonunda gözlerime baktı. "Hayır... öyle değil."

"Öyleyse bu nedir?"

Dudaklarını ısırarak tereddüt etti, sonra biraz geriye çekildi ve altındaki küçük su birikintisini gösterdi. "Öğürmeye çalışırken altıma işedim ve bu çok utanç verici. Mesanem hassas. Bu yüzden sürekli tuvalete gitmem gerekiyor."

İç çamaşırımı çıkarıp minik çiş lekesini siliyorum. "Küçük bir çiş lekesi için utanmaya gerek yok. Hepimizin başına gelir."

"Bu senin başına gelmez," diye mırıldanıyor.

Omuz silkerek, "Ben aramızdaki en iyisi değilim," dedim.

Bu da bir gülümsemeye neden oluyor. "Hem en büyük pislik olup hem de böyle harika şeyler nasıl söyleyebilirsin?"

"Bu gerçekten bir hediye. Şimdi seni giydirelim de otele dönelim. Belki de seni jakuzide bitiririz, pis herif."

"Pekala, şimdi. Şakaya gerek yok." Külotunu yerden kaldırıp yırtılmış kumaşı ışığa tuttu. "İlla yırtmak zorunda mıydın?"

"Evet, öyle yaptım. Beni şundan ayırıyorlardı—"

Quinn'in arkasında bir hareket fark ettiğimde boğazım düğümlendi. Şeffaf pleksiglas panelin arkasından baktığımda, Desmond'ın orada durup bizi izlediğini gördüm. Quinn de sertleşmiş bakışlarımı takip etti ve onu görünce nefesini tuttu.

Quinn, çıplak kalçasına şortunu geçirirken aceleyle fısıldayarak, "Ne zamandır orada?" diye sordu. "Bizi mi izliyordu?"

"Bilmiyorum, ama işim bittiğinde bir daha asla hiçbir şey izlemeyecek." Bir adım öne atmaya çalışıyorum ama Quinn elimi tutuyor.

"Hey, King ve Jim'in ne dediğini hatırlayın. Bu avı üstlenemeyiz."

Elini silkeleyip kurtuldum. "Onların söylediklerini boş ver. Onların kurallarına göre oynamayız, unutma?"

"Aven, sanmıyorum ki—"

"Sorun yok kızım. Sen otele geri dön ve başını belaya sokma." Eğilip dudaklarını öptüm, umarım bu son öpüşüm olmaz. Sonra Desmond sırttırken ve çıkıp giderken ben de bu lanet olası labirentten çıkış yolunu bulmak için acele ettim.

Bu durum bugün sona eriyor.

Otuz Altıncı Bölüm

Quinn

Asansör beni zemin kata bırakıyor ve karşıdaki aynada kendime bakıyorum. Yüzümde hafif bir gülümseme belirliyor. Aven'in beni nasıl kullandığını düşünmeden bir daha asla aynaya bakamayacağım. Kalçamdaki morluk, bunun lezzetli bir hatırlatıcısı. Gözlerimi kapatıp parmaklarımı acıyan yere sürüyorum, tam da olması gerektiği gibi acımasının tadını çıkarıyorum. Havuz örtümün altında saklı—adamımın gizli bir hatırlatıcısı.

Desmond'ın peşinden gitmesinin üzerinden bir saatten fazla zaman geçti. Otele dönerken kızlar beni gördüler ve aktivitelerle dolu ani bir havuz partisine katılmamı istediler. Aven, beni takip eden adamı kovalarken ve potansiyel olarak Jim'in kurallarını çiğnerken kaygımı kontrol altında tutmanın iyi bir yolu olacağını düşündüm. Eğer aniden ortaya çıkıp İskoçya'ya kaçmamız gerektiğini söylerse, çantam çoktan hazır.

Ortalama bir kadın için mantıklı gelmeyebilir, ama bildiğiniz zaman bilirsiniz. Aven benim için her şey. Belki de hayal görüyorum. Belki de çok fazla karanlık aşk romanı okudum. Ama artık umurumda değil. Aven yanımda olduğu

sürece mutlu olacağım. Bunu ruhumda hissediyorum. Beni terk etmeyecek.

Annen seni terk etmedi, Quinn ...

Öyle değil miydi?

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. Bir an oradaydı, elimi tutuyordu ve havai fişekler hakkında konuşuyordu. Bir sonraki an ise gitmişti. Terapistime göre, annem muhtemelen beni tema parkında bırakarak benim için en iyisini yaptığını düşünmüştü. Zor bir karar vermişti ve her açıdan bakıldığında, bu kararın karşılığını almıştı. Bana çok iyi bakılmıştı ve Parker ailesi beni kendi çocukları gibi sevmişti.

Kalçamdaki morluğa bastırıyorum. En azından bazı acı dolu anılar hoş geliyor.

"İşte buradasın!" diye bir ses solumdan geldi ve dönüp baktığımda Eve'in bana doğru geldiğini gördüm. "Arama ekibini göndermek üzereydik. Sığırları kesmeye hazır mısın?" Beni kendine doğru çekti ve kalçamdaki morluğa daha iyi bakabilmek için beni döndürdü. "Rızaya dayalı olduğunu söylersen seni alkışlarım. Rızaya dayalı olmadığını söylersen, o da o kahrolası sığırların arasına katılsın."

Geniş bir gülümsemeyi bastırmak için dudağımı ısırdım. "Tamamen karşılıklı rıza ve memnuniyetle karşılandı."

Her şeyin nasıl sonuçlandığını kızlara anlatmak için sabırsızlanıyorum, bu yüzden Eve'e de anlatmaya karar verdim.

"Benim yaramaz küçük arkadaşım," diyor ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle. "Kulübe hoş geldin."

"Sen de sert seviyor musun?"

"Hanımım beni bir bez bebek gibi oradan oraya savursun ve yüzüme otursun istiyorum. Vajina tarafından boğulmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecek olan tüm kadınlar için üzülüyorum."

Buna gülüyorum ve havuza doğru yürürken kolumu onun koluna takıyorum. "Senin aracılığınla bu deneyimi yaşayacağım. Şu anda bir ilişkiniz var mı?"

Gülümsemesi yumuşadı. "Artık değil. Bağlılık ve evlilik istiyorum, ama görünüşe göre sadece aldatmayı seven kadınları kendime çekiyorum. Yaralarımı sararken flört hayatına ara veriyorum."

"Üzgünüm, Eve."

Elimi okşadı ve herkesi rahatlatan o melodik kahkahayı attı. "Benim için endişelenme. Eve gidip Louis Vuitton yastık kılıflarımın içine ağlıyorum, bu yüzden iyi olacağımı düşünüyorum. Sadece daha iyi seçimler yapmam gerekiyor."

Lobi kapılarını açıp havuza doğru ilerlerken hoparlörlerden hafif bir Aloha havası esiyor. Yaklaştıkça neon mor ışıklar suya hoş bir parıltı veriyor. Kızlar havuz kenarında oturmuş kendi aralarında sohbet ediyorlar. Frankie ve Kindra bellerini saran tek parça mayolar giymişken, Eve, Cat ve ben bikinilerimizle ortalığı kasıp kavuruyoruz. Sanırım hayatımda daha çekici bir arkadaş grubu görmemiştim.

Diğerlerine katılıyoruz ve ben ekibe iki horozun hikayesini anlatırken Gary bir tepsi piña colada getiriyor. Ödül olarak, Gary'nin içeceklerden daha heyecan verici bir şey getirmesini beklerken Bennett'in ananaslı aşk şöleninin hikayesini dinliyorum. Sonuçta hepimiz tek bir sebeple buradayız: cinayet.

Umarım bu, Aven için duyduğum endişeyi bir nebze olsun unutturabilir. Şu anki yokluğundan bahsedemiyorum. Aven, gitmeden önce bana herhangi bir kural veya uyarıda bulunacak vakti olmadı, ama gerek de yoktu. Jim'in şu anda ne yaptığını bilmediğini biliyorum. Bunu gizli tutmanın gerekliliğini tekrar tekrar vurgulamasına gerek yoktu.

Gary, birkaç personelle birlikte havuza geri döner ve sığırlar da onların arkasından gelir. Her kurban renk kodlu bir mayo giymiş. Elleri arkadan bağlanmış ve ayakları

yerine bellerine dolanmış bir zincirle bağlanmışlar; ayakları bu sefer serbest bırakılmış. Sessizliklerinden anlaşıldığı kadarıyla, dudakları da bir şekilde kapatılmış.

"Oyunlarda Jim'in yeteneğine tam olarak sahip değilim ama elimden gelenin en iyisini yapacağım," diyor Gary gergin bir kıkırdamayla. "Genellikle ne der ki?"

Kızlar gülüyor, sonra hep bir ağızdan, "Oyun çok basit!" diyorlar.

"Oyun basit," diyor Gary. "Havuzun uzunluğunu bir kez yüzmeniz, sonra da seçtiğiniz o zavallı pisliği öldürmeye çalışmanız gerekiyor. Silahlar diğer uçtaki kulübede."

"Seçeneklerimiz neler?" diye soruyorum.

Gary kulübeye doğru baktı. "Birkaç elektrikli alet, o kuşun bir adamı öldürmek için kullandığı silah ve birkaç şey buldum..."

"Hayır, silahlar değil," diyor Kindra. "Sığırlar. Onlar ne yaptı?"

"Ha, doğru!" Gary parmağını kaldırıp başını salladı. "Sizin onların suçlarını bilmekten hoşlandığınızı unutmuşum. Seri tecavüzcü, iki köpek dövüşçüsü, çocuk tacizcisi ve yaşlılara kötü muamele etmekten zevk alan bir kadın getirdik."

Silahlar hakkında soru sorduğum için kendimi biraz aptal hissediyorum. Bu heriflerin ne yaptıkları umurunda değil.

"Çocuk tacizcisini ben kapıyorum!" diye bağırır Kindra ve pembe mayolu adam altına işer.

Eve omuzlarını silkerek bana döndü. "Senin tercihin ne, tatlım?"

Omuz silktim. "Bana fark etmez. Ben sizden biraz farklıyım. Haksızlıkları düzeltmekten ve kötü adamları öldürmekten kesinlikle zevk alıyorum, ama sırf öldürmek için öldürmekte de bir sakınca görmüyorum."

Eve, "Tam benim kafa dengim bir kadın," diyor. "O üçünün bir nedene ihtiyacı var, ama benim sadece motivasyona ihtiyacım var."

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," diyor Frankie.

Eve şezlongun yanındaki çantasına gidip saçını örtecek bir örtü çıkarıyor ve aynaya bakmadan yerine sabitliyor. Tek bir ince örgü bile görünmüyor ve hâlâ muhteşem görünüyor, bu yüzden sihir bildiğine daha da ikna oluyorum. "Kötü bir şey değil. Sadece farklı. Farklı olmak kötü olmak zorunda değil."

"Yine mi onlardan aldın?" diye soruyor Cat. "Bu akşamki etkinlikten önce saçımı yıkamak istemiyorum gerçekten."

Eve, Cat'e ikinci bir şapka fırlatır ve kız sarı saçlarını toplamaya başlar.

"Bence durum tam tersi," diye ekliyorum. "Farklılıklardan bahsediyorum. Mesela, seçici olmadığımız için belki de küçümseniyoruz."

"Sana tepeden bakmıyorum. Annem hep, başkalarına tepeden bakanların kendi yarattıkları kaidelerin üzerinde aptalca hissetmeleri gerektiğini söylerdi, bu yüzden ben de hep böyle bir kaide üzerinde durmamaya çalıştım." Cat, saçının son tutamını şapkasının içine sokuyor, ama Eve kadar sevimli görünmüyor. Daha çok bir Kewpie bebeğine benziyor, ama bunu ona asla söylemeyeceğim.

Frankie onaylayarak başını salladı. "Ayrıca, bu partilerdeki penis-vajina oranını gördün mü? Kardeşim olabilecek bir kadını daha kendimden uzaklaştırmak istemiyorum."

Bunu söylediğinde kalbim sıkışıyor. Gerçek anlamda bir kız kardeşi olduğundan haberi yok. Gizlice aynı DNA'yı paylaşıyoruz.

Adamlardan birkaçı havuzun kenarında dolaşırken, Bennett de onların arasındadır. Cat'i görür görmez kahkaha atmaya başlar.

"Kız arkadaşımı kim böyle bir Kewpie bebeğine benzetti?" diye bize doğru bağırdı.

Kedi şapkayı kapmak için elini uzatır, ancak Eve elini kapatarak onu durdurur.

"Şapka onu sevimli bir bebeğe benzetiyor. Oysa sen, doğanın tasarımı gereği her zaman tam bir aptal gibi görünüyorsun," diye bağıyorum karşılık olarak.

Eve başını salladı, sonra ona baktı. "En azından şapkasını çıkarabiliyor, tatlım! Sen o kavun kafayla yaşamak zorundasın."

Bu hepimizi güldürdü ve Cat elini indirdi. "*Teşekkürler* ," diye fısıldadı bana.

"Önemli değil," dedim adamlar otel yönüne doğru yavaşça uzaklaşırken.

"Oyuna başlamak için sıraya girin?" diye soruyor Gary ve hepimiz oyun oynamamız gerektiğini, kaynaşmamamız gerektiğini hatırlıyoruz.

Havuzun sığ tarafına doğru acele ediyoruz. Havuzun tamamı devasa ve uzunluğunu yüzdükten sonra nefes nefese kalacağımdan eminim. Ayrıca, bu insanların bacaklarıyla nasıl tekme atacağımı da merak ediyorum, ama sonra Gary'nin yüzmeye başlamadan önce ayak bileklerini birbirine bağlamakla meşgul olduğunu görüyorum.

İlk bacak çiftinden başını kaldırıyor ve gözleri fal taşı gibi açılmış haldeki heyecanına neredeyse güleceğim. "Çok kanlı yapmamaya çalış, çünkü biraz hassasım. Bunu atlatmaya çalışıyorum."

Eve, "Seni yakaladık, Gare Bear," diye sesleniyor. "Hadi şu treni hareket ettirelim!"

Adam bir sonraki sığıra geçer ve kadının bacaklarını bağlamaya başlar, ancak kadın tekme atarak adamın kafasının ezilmiş tarafına bir darbe indirir. Gary inleyerek beton zemine yığılır.

Gary ayağa kalkma fırsatı bulamadan Eve yanına doğru geliyordu. Kadını saçından yakalayıp gözlerinin içine bakmadan önce, "Bu şerefsiz," diye mırıldandı. "Annen sana ellerini ve ayaklarını kendine saklamayı öğretmedi mi? Öğretmediyse, bugün öğreneceksin, kaltak. Eğer o

kulübede bir elektrikli testere görürsem, ona yaptığın şeyin bedelini en acı verici şekilde ödeyeceksin."

"Sanırım revire gitmem gerekecek," diyor Gary gergin bir kahkahayla.

Eve, kadını serbest bırakırken, "Evet, haklısın," diyor. "Artık işler iyice kanlı bir hal alıyor."

Hakemimiz olmadan oyunu nasıl yöneteceğimizi düşünürken Gary aceleyle uzaklaşıyor. Aklımıza gelen şey ise bambaşka bir oyun. Dişi köpek ölene kadar sırayla bir vücut parçasını keseceğiz. Son kesimi yapan kaybeden olacak.

Beş sığırdan dördünü geri gönderiyoruz, geriye sadece Gary'yi tekmeleyen aksi kadın kalıyor. Birlikte çalışarak, kulübeden aldığımız iplerden birini kullanarak kadının belini şezlonglardan birine bağlıyoruz. Gitmeyeceğinden emin olduğumuzda, oyun için aletlerimizi toplamaya koşuyoruz.

Gözüme ilk olarak parlak silah çarpıyor, ama bu vücut parçaları Jenga oyununu çok çabuk bitirecek. Bunun yerine, pistonlu testereyi tercih ediyorum.

Kindra elinde küçük bir lehimleme aleti tutarak, "Bu, işi uzatmamıza yardımcı olacaktır," diyor. "Büyük damarları dağılayabiliriz."

"Dur artık, beni tahrik ediyorsun," diyor Frankie, katanasını kaldırıp kılıcını havada savururken.

Eve elektrikli testereyi alıyor, Cat cerrahi aletler tepsisini seçiyor ve Kindra da hayatımda gördüğüm en büyük budama makasını alıyor. Cinayet silahlarımızı ödül gibi kollarımızın altına sıkıştırıp, sandalyede oturan kadının yanına doğru koşuyoruz.

"Öncelikle Quinn'in eleme yapmasına izin verelim," diyor Cat.

Kızlar kabul etti ve ben aleti alıp öne doğru adım attım ve çalıştırdım. Bıçak vızıldayarak çalışmaya başladı ve kadının gözleri faltaşı gibi açıldı. Bileğini kavrayıp kelepçeleri kestim ki kolunu öne doğru çekip tek bir

parmağına odaklanabileyim, ama o boşta kalan eliyle bana sert bir darbe indirdi ve hemen belindeki ipi çözmeye çalıştı.

Sırtlanlar gibi kadınlar üzerine çullanıp çırpınan uzuvlarını şezlonga sabitlediler. Ne istediğimi bilen Eve, kadının bileğini sıkıca kavradı ve titreyen parmaklarını bana doğru uzattı. Çok fazla seçenek var.

Kararsızlığımı sezen Cat, bana yardımcı olmayı teklif ediyor. "Başparmak ve işaret parmağında en çok sinir ucu bulunur. En fazla acıyı vermek için eklemi değıl, orta kemiğı kırmayı dene."

Eve homurdanarak ve tutuşunu yeniden ayarlayarak, "Hemşirelik okulundaki eğitimim fazlasıyla işe yarıyor," diyor. "Hadi, hadi Quinn! Biraz kan kaybedince daha az direnecek."

Kadın, titreşen bıçağı başparmağına bastırırken burnundan çığılık atıyor. Bıçak deriyi eritiyor, ancak dişler o kalın kemiğe çarptığında bıçak sendeliyor ve duruyor. Geri çekilip farklı bir açıdan yaklaşıyorum ve titreşimin etkisiyle kemik parçalanırken çıkan yüksek bir *patlama* sesiyle ödüllendiriliyorum. Başparmağın kalan parçası betona düşüyor.

Kindra sırtarak, "Muhteşem ötesi," diyor.

Eve kolunu bana uzattı ve yer değıştirdik. "Sıra bende! Ve bir risk alacağım. Lehim makinesini hazırla."

Cat şezlongdan alıp çalıştırıyor. "Isınıyor. Pıhtılaşmayan damarları dağılayacağım."

Eve başını salladı ve motorlu testerenin çalıştırma düğmesine bastı. Gümüş bikinisi ve siyah bonesiyle, dönen bıçağı avına doğru savururken, aklını kaçırmış bir senkronize yüzücüye benziyordu. Öne eğildi ve akla gelebilecek en manyakça sırtışla kadının sağ ayağını kesti. Uzuv kaldırımda kayarak havuza düştü.

Açık yaradan kan fışkırıyor ve şimdi bir ayak eksik olduğı için bacakları tekmelemekte serbest. Bunu pek de

iyi düşünmemiştik.

"Onu kıpırdatmayın!" diye bağıyor kedi.

Kadının bacağına ucundaki kanayan güdük kısmını kapatmaya hazırlanıyor sanıyoruz, ama elinde neşter var. Diz kapaklarına cerrahi hassasiyetle saldırıyor ve bacakların alt kısımları spagetti makarnasına benziyor.

Cat alnındaki teri sildi ve büyük bir memnuniyetle arkasına yaslandı. "İşte. Bağ dokusu olmadan tekme atması zor olacak."

Kadın, kapalı dudaklarının ardından bize lanetler yağdırırken gözlerinden yaşlar sel gibi akıyor. Burun delikleri genişlemiş ve biraz solgun görünüyor. Ne harika.

Kedi, solgunluktaki değişimi fark eder ve kırmızı jetlerin önünü kesmek için acele eder.

"Sıra bende," diyor Kindra. Kadının önünde diz çöküyor ve büyük budama makasının bıçaklarını kadının kalan ayağındaki başparmağının üzerinden geçiriyor.

Kadın bacağına hızla kurtardı ve Eve ile ben de bacağına tutmak için harekete geçtik.

"Bu küçük pisliği bir yere çarpmak ne kadar acı veriyorsa, onu kestiğimde ne kadar acı çekeceğini tahmin bile edemiyorum," diyor Kindra, kesim yerini tekrar ayarlarken. Kesmeden önce, bıçağın kenarını beş parmağın hepsini kaplayacak şekilde ayarlıyor. "Gerçi, bütün küçük domuzcuklar birlikte pazara gitmemeli mi?"

Kindra bıçakları kapatıyor ve parmaklar zıplayan fasulye taneleri gibi kopuyor. Çekildiğinde, sadece ucundaki minik parmak kalıyor, rüzgarda kıpır kıpır. Cesur Küçük Parmakçık hakkında en az beş şaka yapmadan duramadan kahkaha krizine giriyoruz. Sonra Frankie katanayı kullanarak onu da kesiyor ve yine içimizi acıtan bir kahkaha tufanına kapılıyoruz. Sanırım o piña coladalar etkisini göstermeye başladı.

Ama Jim ve King'in sesleri bize ulaşınca kahkahalarımız birden kesildi. Bir şeye—ya da birine—bağırıyordı ve kalbim durdu. Aven sonunda Desmond'ı yakaladı mı, şimdi

de onu yakaladılar mı ? Ayağa kalkıp baktım ama onları göremedim.

“Neler oluyor?” diye soruyor Frankie.

Adamlar bahçe yolundan çıkıp nihayet görünür hale geliyorlar. Aven'in aralarında olmamasına daha çok şaşırdım mı yoksa rahatladım mı bilmiyorum. Sadece birbirlerine bağıyorlar. Ama neden?

Sonra sesleri bana ulaşıyor.

“Desmond'la birlikte gondola bindi ama ikinci istasyonda görünmediler. Tıpkı daha önce olduğu gibi,” diyor Jim. “Onu oğlum gibi seviyorum King. Onu bulmalıyız.”

Otelin içine aceleyle girerken sesleri kısılıyor, ama Jim'in sözleri beynimde yankılanıyor. Kızlar oyuna geri dönmeye hazır, ama işkence bile beni bu zihinsel girdaptan kurtaramaz. Jim ve King Aven için endişeleniyorsa, ben de endişeleniyorum.

Kızların hiç hoşuna gitmese de, bahaneler uydurup odama doğru aceleyle çıktım. Kurtarma görevine çıkmak istiyorsam, buna uygun giyinmem gerekecek. Tırmanmak zorunda kalırsam diye kot pantolon ve dar bir tişört seçtim. O teleferikte bir şey var, tüm bunların anahtarı bu.

Pantolonumun düğmelerini iliklerken şüphelerim doğrulandı. Komodinin üzerindeki gizli cep telefonu titredi ve mesajı okumak için acele ederken neredeyse ayağım takılıp düşüyordum.

Onu takip ettim ve saklandığı yeri buldum.
Teleferiklerin yanında buluşalım.

Soru sormaya vakit yok, bu yüzden telefonu cebime sokup kapıdan fırladım. Aceleyle havuz alanına geri döndüm. Kızlar gitmişti ve bazı ekip üyeleri betondan kan lekelerini temizlemekle meşguldü. Umarım henüz kimse silah masasını kaldırmamıştır.

Kulübenin içinde her şeyin bıraktığımız gibi durduğunu görünce rahatladım. Yani... çoğunlukla. Silah artık masanın üzerinde değil ve tam da onu yanıma almayı planlamıştım.

Diğer her şey çok hantal, etkili bir şekilde kullanmak mümkün değil.

Ellerim boş ve büyük bir umutla kulübeden çıkıp park girişine doğru aceleyle koştum. Güvenlik görevlisi, turnikeden hızla geçerken bana başıyla selam verdi ve arazinin diğer ucundaki teleferiklere doğru koştum. Hangi teleferiğin birinci istasyon olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bir şey görene kadar her iki yöne de bineceğim.

İstasyona vardığımda sıcak nefesler burnuma girip çıkıyordu, ama sallanan vagonlardan birine binmeden önce kayıp silahı buldum. Silah Desmond'ın elindeydi, namluyu sırtıma dayadı ve eğilerek fısıldadı: "Yakalandın."

Otuz Yedinci Bölüm

Aven

Cat Ben asansörlere doğru acele ederken , Kindra, Ezra ve Ice Pick lobinin yan tarafındaki dinlenme alanında oturuyorlardı. Çevreyi aradım ama Quinn'den hiçbir iz göremedim. Geri dönüp, eğlence evinde ayrıldığımızdan beri onu görüp görmediklerini sordum.

"Jim'in lanet olası kuşu hakkında bağırdığını duydu, bu yüzden onu aramaya yardım etmeye gittiğini düşünüyorum," diyor Cat. "Yaklaşık bir saat önce parka doğru yola koyuldu."

"Ve sen ona izin mi verdin?" Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve ellerim yumruk oldu. Desmond'ı asla bulamadım, bu yüzden kız her saniye tehlikede. Onu asla yalnız bırakmamalıydım.

Kedinin kaşları çatıldı ve benden bir adım uzaklaştı.

Ezra ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "Sakin ol, yaşlı adam. Jim'e kameraları kontrol etmesini söyle. Eminim onu kısa sürede bulacaktır."

Öfkeyi dağıtmak için başımı salladım, sonra Cat'e baktım. "Özür dilerim dostum. Sadece endişeliyim."

"Sorun değil, ama normalde sadece Bennett'in benimle bu şekilde konuşmasına izin veririm, o yüzden dikkatli ol."

Kindra şakayla karışık, "Dikkatli ol Aven," diyor. "Umursamazlığın belli olmaya başladı."

Haklı. Quinn bende gözle görülür bir değişiklik yarattı ve umurumda bile değil. Bırakın kırılğanlığımı görsünler. Eğer bu kızın kurtarılmasına yardımcı olacaksa, her şeyi görsünler.

Ezra ekliyor: "Jim şu an odasında. Havai fişek gösterisi için parka gitmeden önce ben de gideyim bari. Gerçi, o kuşu bulamazsa bütün akşamı iptal edebilir."

Quinn'i bulamazsak kesinlikle tüm akşamı iptal edecek. Ben de kendim iptal ederim. Onu bulmak için bu adanın tamamını okyanusun dibine kadar yerle bir ederim.

Gruptan ayrılıp asansörle en üst kata çıkıyorum. Kapıyı çalar çalmaz King neredeyse anında açıyor ve iki adam da benim kadar bitkin görünüyor.

"Bütün dosyaları istiyorum," diyorum. "Hemen şimdi. Öncelikle Quinn'in ve Desmond'un dosyalarını istiyorum. Ondan sonra da annesi ve babasıyla ilgili dosyaları istiyorum. Bana verdiğiniz sansürlenmiş şeyleri de istemiyorum."

"Sansürlenmiş dosyalar mı?" King, Jim'e baktı. "Grantham Carter'ın dosyasından hiçbir şey sansürlemedik. Ve neler oluyor? Anladığım kadarıyla bu Kenny ile ilgili değil."

"Desmond'ın peşinden gittim ama kaçtı. Şimdi Quinn kayıp."

"Size söylemiştik—"

"Söylediklerini siktir et!" diye bağırdım Jim'in sözünü keserek. "Görev siktir et, aptal kuralların siktir et, sen de siktir et! Bana dosyaları ver ki sevdiğim kadını kurtarmak için ihtiyacım olan bilgilere sahip olayım, yoksa baltamı tekrar elime alıp istediğimi yapana kadar her uzvunu keseceğim."

King, yan masaya doğru yürüdü ve kısa bir bardağa viski doldurdu, sonra da bana uzattı. "İş yerinde içki içmediğini biliyorum, ama sağduyu genellikle galip gelir."

İçeceği kabul edip tek nefeste içiyorum. Başımı sakınleştirmeyecek ama endişeli zihnimi yatıştırarak. "İşte. İçeceğini içtim. Şimdi dosyaları ver."

Jim ve King birbirlerine bir kez daha baktıktan sonra Jim, "Bunu yapamayız. Annesi hakkında fazla bilgimiz yok ve size Carter hakkında verdiğim dosya eksiksizdi. Hiçbir şey sansürlenmedi, sizi temin ederim." dedi.

"Annesi hakkında hiçbir bilginiz yok derken ne demek istiyorsunuz?" diye soruyorum. "Bennett'in, Ezra'nın ve Frankie'nin anneleri hakkında bir sürü dosyanız var. O pislik Baba Carter hakkında bürodaki herhangi bir heriften daha çok şey biliyorsunuz."

"İzleyin," diyor King.

"Evet, *izliyorum* ve gördüklerim şunlar: Ya Quinn'in annesi hakkında bilginiz yok çünkü Quinn sizin söylediğiniz kişi değil, *ya da* bilginiz var ve yine o büyük aptaldan saklıyorsunuz. Doğru mu anladım?"

Jim içini çekti ve gözlerini ovuşturdu. "Kimse senin aptal olduğunu düşünmüyor, Aven. Lütfen otur ve açıklamamıza izin ver."

"Hayır, daha fazla yalan uydurman için sana zaman vermeyeceğim. Gerçeği istiyorum. Quinn'in annesi için neden bir dosyan yok?"

"Çünkü o, Desmond'ın ilk kurbanıydı." King'in sesi havayı kesin bir şekilde yarıyor. Şüpheyi veya soruya yer bırakmıyor.

Başımı sallayıp yere baktım. "Demek ölmüş. Kızı hiç de terk etmemiş."

"Doğru," diyor King, sesi hüzünlü bir şekilde. "Quinn'in annesi göçebe bir hayat yaşıyordu. Genç kız için istikrar yoktu, ama sevgi eksikliği de yoktu. Onu korkunç bir karar almaya iten de bu sevgiydi. Bir anlamda kızı terk etti, ama ona inandırıldığı anlamda değil."

"Annesi yerel gazetede çıkan bir ilana cevap verdi," diyor Jim. "İlan sadece tuhaf bir istekten ve hayatta bir kez

yaşanacak küçük bir dileğin gerçekleşmesinden bahsediyordu. Annesinin bir dileği ve umudu vardı, bu yüzden onu aradı." Jim ayakkabılarına bakıyor ve King bile konuşmasına devam ederken ses çıkarmıyor. "Anlaşmanın ne olduğundan emin olamayız, ancak Quinn, Parker ailesinin eline devlet yoluyla değil, özel evlat edinme yoluyla geçti."

King içini çekiyor. "Annesi hiçbir zaman resmi olarak bulunamadı çünkü resmi olarak kayıp ilan edilmedi. Daha karanlık çevrelerde yaşıyordu, aklınızda bulunsun. Polise koşacak türden biri değildi. Onu yüksek sesle özleyen tek kişi küçük kıızıydı, ama o bile susturuldu. Kızın terapistine, kıza annesinin onu terk ettiğini söylemesi talimatı verildi. Sonunda... kız buna inandı."

Viski bardağı elimden çıktığı anda duvara çarpıp paramparça oldu. Onlara öfkeyle baktım. "Ondan saklamayacağım. Bu onun meselesi ve sabahleyin öğrenecek."

"Acele etmeyelim," diyor King, yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırarak. "En azından havai fişekler bitene kadar bekleyelim. Bunun Desmond'ı harekete geçireceğini düşünüyoruz."

"Kendini duyuyor musun, adamım? Bu tatsız kurallara neden ısrarla devam ediyorsun? Quinn muhtemelen tehlikede çünkü ellerimi bağladın." Öfke gözyaşlarımı tutmak için başımı salladım. "Hayır, artık değil. Onu bulur bulmaz ölecek. Quinn artık senin yemin değil."

King içini çekerek kanepeye yığıldı ve eliyle gözlerini kapattı. "Kız muhtemelen iyidir. Jim, git görüntüleri kontrol et. Aven'le konuşmam gerekiyor."

Jim başını sallayıp aceleyle uzaklaştı ve King bana oturmam için işaret etti. Kollarımı göğsümde kavuşturup ayakta durmaya devam ettiğimde, o yine de beni itti.

"Quinn senin ilk aşkın mı, Aven?"

Bunu hiç düşünmemiştim ama evet, olabilir. Gençliğimde hoşlandığım kız kesinlikle sayılmaz, çünkü

sonunda boğazını kestim. Quinn o kaltak gibi beni aldatmış olsa bile, onu öldürmeyi hayal bile edemiyorum. Onun olmadığı bir dünyada yaşamaktansa, acı dolu bir dünyada yaşamayı tercih ederim.

"Evet, öyle."

King başını salladı. "Desmond ilk aşkımı benden aldı. Hem de yirmi yıl önce, tam bu tema parkında."

Bulanık görüntü netleşiyor. "Quinn'in annesine aşkıydın," diyorum.

"O bir kurban olacaktı. Onu bir sokak köşesinden aldım, bıçak kullanma becerilerimi geliştirmek için plan yapmıştım. Ama kara kalbimin başka planları vardı. Benimle konuştuğu andan itibaren, o gün onun için ölüm olmayacağını biliyordum."

"Öyleyse neden ona yardım etmedin? Sen de Jim gibi tasarımcı takım elbiseler giyip lüks arabalar sürüyorsun. Neden onları o lanet olası sokaktan kurtarmadın?"

King buz mavisi bakışlarını bana çevirdi. "Sence denemedim mi? Yardım eli uzatmayı reddetti ve çeşitli bağımlılıkları hayatını düzene sokmasını engelledi. Ve düzgün bir rehabilitasyon programına neden katılamadığına dair tek bir tahminde bulunmanı istiyorum."

"Kızı."

"Bana yazmıştı, iyileştikten sonra Quinn'i geri almak için verdiği mücadelede ona yardım edip edemeyeceğimi sormuştu. Mektubu aldığımda artık çok geçti. Planını çoktan uygulamaya koymuş ve Desmond'ın ilk kurbanı olmuştu. Ve bunun ötesinde daha fazlası da var—"

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Jim yan odadan ve daha içeri girip bir sonraki korkunç cümleyi söylemeden tüylerim diken diken oldu. "Endişelenmekte haklıydın Aven. Desmond onu kaçırdı ve gondollara götürdü."

"Ne?" diye bağırdık King'le birlikte.

"Onu silah zoruyla rehin almıştı. Kenny'nin silahı gibi görünüyordu." Jim ellerini saçlarının arasından geçiriyor ve saçlarının dağınık hali ona hiç benzemediği için midem

bulanıyor. Normalde yaptığı gibi dış görünüşünü korumaktan vazgeçecek kadar korkmuş, bu yüzden benim de korkmamda haklıyım.

Odayı terk etmek için arkamı döndüğümde King arkamdan bağırdı.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

Kapıyı açıp duraksıyorum. Onlardan farklı olarak, kimseyi karanlıkta bırakmayacağım. "Gondollara gidiyorum. Quinn'i kurtarmaya."

"Bekleyin!" diye bağırdı Jim. "Bu durumu simülatörde denemedik. Neler olabileceğini bilmiyoruz."

"Bunu bana bir simülatör söyletmesine gerek yok," diyorum. "Kızı kurtaracağım, borcumu ödeyeceğim ve sonra o ve ben tek yönlü bir uçakla İskoçya'ya gideceğiz. Eğer kardeşleri ziyaret etmek isterlerse, lanet olası adresi göndereceğim."

"Bu konuda," diyor King. "Sizden sakladığımız bir bilgi daha var ve bence artık bilmenizin zamanı geldi. Desmond sadece Quinn ve benimle bağlantılı değil. Sizinle de bağlantılı. Babasını siz öldürdünüz."

Otuz Sekizinci Bölüm

Quinn

Desmond beni öne doğru itti ve ağaçların arasından geçen dar metal platforma sendeledim. Bu servis alanının paslı ve genel olarak bakımsız hali, Jim'in varlığından habersiz olduğunu gösteriyor. Gondoldayken yapraklar ve budaklı dallar onu görüş alanından gizliyor. Desmond kapıyı açıp bana dışarı çıkmaya hazırlanmamı söyleyene kadar kendim de görmemiştim. İndiğimde de neredeyse basamağı kaçıırıyordum.

Bana kalırsa bu servis girişi pek çok kişi tarafından bilinmiyordu. Bu ölüm tuzacağına kimsenin onay vermiş olması mümkün değil. Bu yaya yoluna çıkmanın tek yolu gondoldan atlamak ki bu kesinlikle bir OSHA ihlali. Bu, Disney'in altındaki tüneller gibi tema parklarının "sırlarından" biri.

"Hareket etmeye devam et," diyor Desmond, silahın namlusunu kürek kemiklerimin arasına dayayarak.

Ayaklarımızın altındaki metal ızgaradaki kocaman deliği işaret ediyorum. "Çok isterdim ama bu sabah kanatlı ayakkabılarımı unutmuşum."

"Seni o kadar çok becermek istemem gerçekten utanç verici. Yoksa o aptal kıcını ormanın dibine gönderirdim. Atla!"

Çenemin düşmesinin sebebi, bana aradan atlamamı söylemesi değil, benim vajinama yaklaşılabileceğini düşünmesi. Ve aptal olan ben miyim? Silahım olmayabilir, ama savaşmadan pes etmeyeceğim. Eğer kısa tırnaklarım onun buz gibi gözlerini oyabilirse, bu yeterli olacaktır.

"Kimle uğraştığının farkında mısınız?" diye soruyorum atlamadan önce. Güvenli bir şekilde yere indikten sonra ona dönüyorum. "Babamın kim olduğunu biliyor musun?"

Endişeli görünmek yerine, sadece sırttı ve geri çekilmeyi reddettiğimde göğsünü burnumun hizasına getirerek üzerime atladı. "Ah, babanın kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Soru şu, sen de biliyor musun?"

Omuzlarımdan tutup beni döndürüyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. Bir hafta öncesine kadar cevabım hayır olurdu. Neyse ki Aven bana kendi Maury Povich anımı yaşattı. Keşke babam da orada olsaydı da ekranın dışına koşup bunun doğru olmadığını bağırıyaydı.

Kardeşlerim yeni kardeşlerini öğrendiklerinde nasıl tepki verecekler? Bunu düşündükçe gülümsemek istiyorum ama öldükten sonra bile haberdar olmayacakları çok gerçek bir ihtimal var.

"Nasıl yaptın?" diye soruyorum. Merakım dayanılmaz. Eğer Aven'i öldürüp o minik cep telefonunu aldıysa, bunu bilmek istiyorum ki şu anda bu platformdan atlayabileyim. "Mesajı kastediyorum."

"Jim, adada ikinizin iletişim kurabilmesi için özel bir şey ayarlamak zorunda kaldı. Ben de lobideki bilgisayarlardan birini kullanarak ona bağlandım." Cebinden küçük bir telefon çıkarıyor. Aven ve benim kullandıklarımıza benziyor ama aynı değil. "Bu kesinlikle yardımcı oldu. Jim, malzeme depoları için daha iyi kilitler almalı. Şimdi oyalanmayı bırak ve yürümeye başla."

Yürüyüş yolu ağaçların arasından biraz daha ilerledikten sonra hedefimize ulaşıyoruz. Ağaçların tepesine inşa edilmiş ve tamamen gözden gizlenmiş, Şeytan'ın Ağaç Evi'ne benzeyen küçük bir tahta kulübe var. Kırmızı boyası solmuş olabilir, ama eski tahtaların üzerine yapıştırılmış dans eden iblisleri hala seçebiliyorum. Yaklaştıkça siyah gözleri bana dik dik bakıyor gibi görünüyor.

Verandaya adımımızı attığımızda, içeriden tanıdık bir çığlık sesi duydum.

"Kenny'yi öldürmeyi mi planlıyorsun?" Desmond'a öfkeyle baktım. "Seni alçak herif."

Desmond, namluyu ön kapıya doğru savurdu. "Oyalanmayı bırak. Jim'i oyalamak için kuşu çaldım, böylece asıl istediğimin peşinden gidebileyim. Şimdi içeri gir ve bana beklediğim gösteriyi yap. Hatta içeride senin için eğlenceli bir düzenek bile kurdum, böylece yeni arkadaşların seni ölüm için yalvarana kadar tecavüz ederken beni izleyebilsinler."

"Sen tam bir iğrençsin, biliyor musun?"

"Hiçbir fikriniz yok prenses. Hâlâ yapabiliyorken ayaklarınızı hareket ettirin."

Metal kapı kolunu kavrayıp kapıyı açtığımda, kanın metalik kokusu burnuma çarptı. Burnumu kapattım ve içgüdüsel olarak bir adım geri attım, ama Desmond çıkış yolumu kapattı. Sonra gözlerim karanlığa alıştı ve kokunun sebebini gördüm.

Köşede, Desmond'ın uzun boylu arkadaşı buruşuk bir halde yatıyor. Şişmiş, morarmış yüzünden rengi solmuş bir dil sarkıyor. Boynundaki deri, etrafına sıkıca bağlanmış ipi neredeyse tamamen gizliyor. Kollarındaki birkaç yüzeysel savunma yarasının altında kan birikmiş.

"Ona ne yaptın sen?" diye soruyorum karşı köşeye doğru ilerlerken.

Desmond kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. "Çok fazla soru sormaya başladı ve beni buraya kadar takip edince onunla ilgilenmek zorunda kaldım."

“Peki neden ben?”

Desmond bana doğru yaklaştı. Saçlarımı okşamak için elini uzattığında geri çekildim. Kaşlarını çatarak elini indirdi, sonra da bana tokat attı. Başım yana doğru sallandı ama ona acı bir çığlık atma zevki vermedim. Sırtımı dikleştirdim ve saçlarımı yüzümden çekerek ona baktım ve bir daha yapmaya cesaret etmesini bekledim.

"Neden sen?" diyor beni süzerek. "Çok güzel olduğun için olmasını isterdin, değil mi? İçinde gördüğüm gizemli bir özellik olmalı, ama değil. Seninle hiçbir ilgisi yok, tamamen benim çok özel ihtiyaçlarımla ilgili."

Silahı, kırık bir tahtanın arasından çıkan bir dala tünemiş olan Kenny'nin yanındaki sehpaye koyuyor. Pullu ayak bileğinin etrafındaki minik bir zincir onu orada tutuyor. Zincirin ucunu birbirine bağlayan klipsi sürekli kurcalıyor ve umarım bir şekilde durumu anlar ve benim için Lassie gibi bir şey yapar.

Ne oldu Kenny? Quinn eski ağaç evde mi mahsur kaldı?

Ellerime plastik fermuarlı bir poşet tutuşturuluyor ve beni kurtarma fantezisinden çıkarıyor. "Bunu giy," diyor Desmond. "Sana biraz da mahremiyet sağlayacağım." Arka duvardaki ahşap bir kapıyı işaret ediyor.

"Teşekkürler, gerek yok," dedim alaycı bir gülümsemeyle ve tişörtümü çıkarmaya başladım. Ona üzerimde en ufak bir güç bile vermeyi reddediyorum.

Çantadan kıyafetleri çıkarıyorum. Şort yere düşerken tişörtü kaldırıp loş ışıktaki üzerindeki deseni seçmeye çalışıyorum. Seksenlerden kalma eski bir müzik grubu tişörtüne benziyor ama grubun adını tanımıyorum. Yine de tişört bir şekilde... tanıdık geliyor.

"Giy şunu," diyor Desmond, gülümsemesi genişleyerek. "Seni içinde görmeyi dört gözle bekliyorum."

Gömleğin yan tarafındaki yırtığın yakınında koyu bir leke görünce gözlerimi devirip huzursuzluğumu yuttum. *Criminal Minds*'ın yeterince bölümünü izledim, neler olup

bittiğini biliyorum. Beni geçmişteki kurbanlarından biri gibi giydiriyor ki bir fantezisini yeniden yaşayabilsin. İğrenç.

Bakışlarım odanın içinde sağa sola savruluyor, karşımda duran heriften başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Bir tarafta yerde bir monitör ve web kamerası duruyor. Kenny'nin yanındaki sehpanın üzerinde bir balta asılı. Bunların dışında ve tek bir sallanan ampul dışında, oda bomboş.

Başka çare kalmayınca tişörtü üzerime geçirdim ve başımı yana eğerek şortu yerden aldım. "Kıçımın büyüklüğünü gördün mü, kahrolası herif? Sağ bacağımı bile içine sığdıramıyorum, belimi hiç sığdıramam."

Başını salladı ve beni tekrar süzdü. "Evet, yüzün tıpkı ona benziyor. Aynı altın sarısı saçlar ve parlak yeşil gözler. Masadan uzaklaşmayı öğrenmemiş olman çok yazık."

"Affedersin?"

"Öfkelenme. Annen, *senden* çok metamfetamini sevmeseydi belki de şişman olurdu."

İçimde öfke kabarıyor ve ona saldırmak, aptal gözlerini oymak isteğimi bastırmak için nefes alıyorum. "Annemi tanı mıydun."

"Ah, hassas bir noktaya mı dokundum?" diye kıkırdadı ve yaklaştı. "Anneni tanıyordum, Quinn. Senden önce tanıyordum. Babam beni küçük yaşta Amerika'ya işi hakkında her şeyi öğrenmem için gönderdi ve annen en iyi müşterilerimizden biriydi. Güzel, uyuşturucu bağımlısı bir kadındı ve bir sonraki dozunu almak için cinsel ilişkiye girmeye razıydı."

"Kapa çenenini!"

"Onunla tanıştığım da katil değildim. O zamanlar neleri yapabileceğimin farkında bile değildim. Bu, senin küçük erkek arkadaşın babamı öldürmeyi seçene kadar ortaya çıkmadı."

Çenem titremeye başladı ve bir adım geri attım, sonra bir adım daha. Farkına varmadan, kelimenin tam anlamıyla

sırtım kapıya dayanmıştı ve kaçacak yerim kalmamıştı. Tişörte baktım ve aklımda bir anı belirdi. Annemi, yıldızlı gökyüzünü işaret ederken gülümserken gördüm. Renkler patladı ve eli elimden kaydı.

“Bu, annemin kaybolduğu gece giydiği tişört.”

“Doğru söylüyorsun Quinn, ama o ortadan kaybolmadı. Tüm bu süre boyunca buradaydı.” Başını geriye atıp kahkaha atarken ben de ayaklarıma kusmamaya çalışıyorum. “Her şey çok basitti. Reddedemeyeceği bir teklif yaptım ve o da kucağıma düştü. Sen kayıp bir kuzu gibi melerken, annen kan kaybediyordu. O geceden beri o anın peşindeyim ve bir daha hiç yaşamadım, ama Jim’in Kahkaha Parkı’nı satın almayı planladığını duyduğumda—”

"O anı kızıyla yeniden yaratabileceğinizi sandınız."

“Yıllardır seni takip ediyordum. Küçük dostların benim yakalanmamı planladıklarını sanırken, ipleri çeken bendim. King'e aniden yeniden ortaya çıkışımı kim haber verdi sanıyorsun? Bu tema parkını Jim'e kim sattı sanıyorsun?”

“Ama neden annem?”

Cevap verme fırsatı bulamadan Kenny kulakları tırmalayan bir çığlık attı ve kanatlarını çırpmaya başladı. O gıcırtiların altında tanıdık bir sesin adımı bağırdığını duydum. Bunun umut dolu hayal gücüm mü yoksa bir mucize mi olduğundan emin olamıyorum ama cevap vermedim. Kenny benden çok daha yüksek sesle bağıırıyordu ve Desmond'ın hiçbir şey duymamış olmasını ummak zorundaydım.

"Şu lanet olası hayvanın ağzını kapat!" diye bağıırarak ellerini Kenny'ye doğru savurdu. Bu da zavallı yaratığın daha da yüksek sesle çığlık atmasına neden oldu.

O kuşla ilgilenirken ben geriye yaslanıp kapı kilidini açıyorum. Şimdi tek yapmam gereken Aven'in Desmond'ın onun yolda olduğunu fark etmeden önce buraya gelmesini ummak. Onunla tek başıma savaşmak bir seçenek değil ve canımı kurtarmak için koşarken o yıkık kaldırımda seksek oynamak da mümkün değil.

Kuşa şöyle bir göz attım. Bacağındaki mandal açılmıştı ama kancası hâlâ yerindeydi. Biraz incelikle onu kurtarabilirim herhalde.

"Bırak ben halledeyim," diyorum. "Yüksek seslerden hoşlanmıyor, sen de resmen bir megafon gibisin."

Desmond masadan tüfeği aldıktan sonra kaşlarını çatarak geri çekildi ve ben de sırtımı kullanarak görüş alanını kapatıp kolumu kuşa doğru uzattım. Kenny koluma baktı, sonra sustu ve yaklaştı.

"Aferin oğlum," diye fısıldadım.

"Ona ne anlatıyorsun?" diye hırladı Desmond.

Gözlerimi devirip, zincirin yere düşmemesi için mandalı sıkıca tutarak hızla kenara ittim. "Evrenin sırları işte. O bir kuş, aptal herif. Sadece sakinleşmesi için ona iyi davranıyorum."

Kenny'yi dala yerleştiriyorum, Desmond kuşun özgür olduğunu anlamasın diye zinciri dikkatlice üzerine örtüyorum. Aven gelsin ya da gelmesin, kafamda bir plan şekilleniyor.

Desmond'a döndüm. "Şimdi sorumu cevapla. Neden annemi seçtin?"

"Burada kontrolün kimde olduğunu unutmuş gibisin." Silahı havada salladı, sonra odanın diğer tarafına geçmemi işaret etti. "Kameranın önünde diz çök."

Yerdeki monitöre ve kameraya doğru ilerliyorum, sonra diz çöküyorum. Eğer itaatkar olmak biraz daha zaman kazandıracaksa, öyle olsun.

Desmond yaklaşıyor ve cihazları açıyor. Ekranı dolduruyorum, ama her zamanki ihtişamımla değil. Başımın üstünde sallanan tek ampul çok kötü bir ışık veriyor. Bu hiç de hoş görünmüyor ve ekranda aktif bir sohbetin belirdiğini görünce midem alt üst oluyor.

EVE : Seni arıyoruz, tatlım.

KEDİ : Umudunuzu kaybetmeyin!

Gözlerimi kapatıyorum. Artık sadece ben değilim. Sadece Aven de değil. Arkadaşlarımız var, sonunda bir ailem oldu ve şu anda hepsi bir yerlerde saklanıp bana destek oluyorlar. Beni kurtardıkları anda onlara her şeyi anlatacağım.

"Ne kadar dokunaklı," diye mırıldandı Desmond. Arkamda diz çöktü ve yaklaşıp saçımı kokladığında midem bulandı. "Arkadaşlarının beni seni mahvederken izleyeceğini bilmek de işin tuzu biberi."

Silahın namlusunu kullanarak saçımı yana doğru çekiyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama silahın dip kısmını omzuma indiriyor ve saçlarımdan çekerek beni tekrar yerime geri itiyor.

"Seni öldürmeden önce onlara söylemek istediğin bir şey var mı, küçük *velet* ?"

Aven şimdiye kadar burada olmalıydı. Sesini duymayı o kadar çok istemiş olmalıyım ki, hayal etmişim. Kimse beni burada bulamayacak. Eğer bu söyleyebileceğim son şeyse, iyi bir şey olsun.

"Herkesin benim hakkımda bir şey bilmesini istiyorum. Bir sır saklıyorum ve hayır, Aven'e olan duygularımı kastetmiyorum." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, "Öldürmek burada keşfettiğim bir hobi değil. Kanımda var. Ben... bir Carter kardeşiyim."

Sohbet birdenbire patladı, kelimeler o kadar hızlı akıp gitti ki okuyamadım. Desmond arkamdan gülmeye başladı ve buz gibi bir his omurgamı sardı. Soğuk namlu enseme bastırdı ve kafatasımı tırmaladı.

"Öldürmek kanınızda var, bu doğru," diyor Desmond, "ama Grantham Carter sizin babanız değil. Babanız benim."

İleri atılıp web kamerasını fişten çektim, sonra ayağa kalkıp monitöre tıslayana kadar tekme attım. Bu doğru

olamaz. Olamaz ve onun uydurma saçmalıklarını başka kimsenin duymasını istemiyorum.

“Yalancısın!” Kırık monitörü kavrayıp ona doğru döndüm. “Sadece beni sinirlendirmeye çalışıyorsun!”

“Yanıtınız kesinlikle umduğumdan fazla.” Tekrar kıkırdadı ve kanım kaynamaya başladı. “Anneniz ilanımı yanıtladı çünkü beni zaten tanıyordu. Dediğim gibi, yıllardır benimle iş yapıyordu. En iyi müşterilerimden biri ve şeytan tohumumu doğuracak fahişe.”

Başımı salladım ve monitörü ona fırlattım, ama o yana doğru eğildi. “Doğru değil.”

“Küçük sevgilinin benim tutkumu ateşleyen kibrit olduğunu bilmek nasıl bir duygu? Babamı öldürmeseydi, bu muhteşem hobiyi asla keşfedemezdim.”

Aven'in hikayesi aklımdan bir an geçiyor. “Aven, babanı İskoçya'da öldürdü.”

“Doğru söylüyorsun prenses. Şimdi anlıyorsun işte.” Duvardaki baltayı işaret ederek, “İşte o baltayla babamın hayatına son verdi. Şimdi de ben onu kullanarak senin hayatına son vereceğim.” dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Eğer gerçekten senin kızınsam, benim cinsel içerikli yayınlarımı nasıl izliyorsun? Ve bana tecavüz etmek mi istiyorsun? Buna inanmıyorum.”

“Ne diyebilirim ki? İntikam alma konusunda iğrenç bir zevke sahip iğrenç bir adamım.” Silahı kaldırıp göğsüme doğrulttu. “Konuşmayı bitirdim prenses. İstemiyorsan bana inanmak zorunda değilsin, ama her iki durumda da hak ettiğini bulacaksın.”

“Bekleyin!” Ellerimi uzattım. “Söylemek istediğim bir şey daha var.”

Desmond gözlerini devirdi ve silahı yanına bıraktı, ki bu tam da umduğum şeydi. “Devam et.”

“Kenny... pat pat.”

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Aven

bir Gondoldan metal platforma atladığımda silah sesi yankılandı ve Kenny'nin tiz çıığı beni ileri doğru itti. Tanrı o gürültülü kuşa rahmet etsin. Eğer o olmasaydı, yaya yolunu asla fark edemezdim. Ne yazık ki, bir an için çok geç olmuştu ve buraya geri dönmek için tekrar dolaşmak zorunda kaldım.

Quinn'in çıığı kulaklarıma ulaştı. Hızla koşmaya başladım ve ilerideki yaya yolu bittiğinde, ivmeyi kullanarak diğer tarafa sıçradım. Yere indiğimde metal gıcırdadı ve platform sağa doğru eğildi. Dengemi kaybettim. Kayarken pas kazındı ve tutunacak bir yer aradım. Son anda elim korkuluğa dolandı ve botlarım ölüme doğru sallandı. Üst vücudumdaki tüm güçle ayaklarımı eğimli platforma geri çektim ve kendimi bir sonrakine sürükledim.

İleri doğru ilerlerken görüşümü karanlık kaplıyor ve bir silah sesi daha sessizliği bozuyor. Bir arbedenin seslerini duyacak kadar yakını—tahta üzerinde sürtünen bot sesleri; homurdanmalar ve kanat çırpışları. Silah tekrar ateşleniyor ve Quinn çıılık atıyor. Eğer onu vurursa, kendi hayatıma son vermeden önce Desmond'ı öldürürüm. O orada olmazsa İskoçya bile yaşamak için yeterli değil.

Desmond, tüm mutluluğumun önündeki engeldi. King ve Jim büyük bir sır saklıyorlardı, ama şimdi her şey ortaya çıktı. Artık biliyorum ki, İskoçya'ya dönmemi engelleyen tek şey, Quinn'in de en iyi hayatını yaşamasını engelleyen tek şey. O duvarı yıkmanın ve onun yarattığı o lanet olası uçurumu kapatmanın zamanı geldi.

Kapıyı omzuma dayayıp tek vuruşta indirdim. Sendelleyerek ilerledim ve yerde Desmond ile Quinn'i silah için kavga ederken gördüm. Kenny hızla yanımdan geçip kapıdan dışarı fırladı ve bu en iyisiydi. Yüksek seslerden hoşlanmıyordu ve burası çok gürültülü olmak üzereydi.

Quinn'in vurulup vurulmadığını görmek için zaman yok. Hem o hem de Desmond'ın elleri silahta ve oynadıkları oyun tehlikeli. Namlu pozisyon değiştiriyor, başından Desmond'ın başına geçiyor ama Quinn'in gücü azalıyor.

İleri atılıp topuğumu Desmond'ın kaburgalarına indirdim. Homurdandı ve geri çekildi, ama silahı bırakmadı. Quinn öne eğilip dişlerini sıkılmış yumruğuna geçirdi ve silah tekrar ateş aldı.

Acı anında başladı. Sağ tarafımda şiddetli bir yanma hissettim ve bağırmamak için inleyip dişlerimi sıktım. Aşağıya baktığımda tişörtümde küçük bir delik gördüm. Parmaklarımı yaraya bastırdığımda çok az kan vardı, ancak keskin, yakıcı, yırtıcı ağrı neredeyse bayılmama neden oluyordu.

Önemli değil. Jim her zaman simülatörün kızımı kurtarmak için öleceğimi tahmin ettiğini söylerdi ve ben de bunu kanıtlamaya meyilliyim. O yaşadığı sürece, ben de mutlu bir şekilde ölebilirim.

Bacağımı tekrar Desmond'ın kaburgalarına indirdim ve bir şey çatladı. Sonunda elleri silahı bıraktı ve Quinn silahı kaptı, namluyu kafasına doğrultmuş halde tutarak kalçası üzerinde geriye doğru kaydı.

"Sakın kıpırdama, pislik herif!" diye bağırdı.

Hemen yanına koştum ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Kızım... yaralandın mı?"

Elindeki silah titriyor ama başını sallarken kararlılığı sarsılmaz. "Babam olduğunu söylüyor. Doğru mu?"

Elimle silahın üzerine uzanıp indirmeye çalıştım ama beni itti.

"Bu doğru mu lan?" diye bağılıyor. Silahını ve alev alev yanan yeşil bakışlarını hedefinden ayırmadan tutuyor.

"Kız . . ."

Quinn tetiği çeker ama silah sadece tıkırdar. Ya tutukluk yapmıştır ya da boştur. Çığlık atarak silahı bir kenara fırlatır ve Desmond nefes almak için mücadele ederken kırık kaburgalarını tutarak kıvranmaya devam eder.

Ağlamaya başlayınca onu kollarıma alıyorum.

"Bunun doğru olmadığını söyle bana. O benim babam değil. Ailemi bulmuş olmalıydım, Aven. Ait olduğum yerde olmalıydım." Daha da şiddetli ağlıyor ve keşke ona her şeyin yalan olduğunu söyleyebilseydim. Ama değil.

"Aileni buldun kızım. Beni buldun." Yanımdaki kurşun deliğine dokunduğunda irkildim ve dişlerimi sıktım. "Diğerleri Jim'in senin Carter kardeş olduğun konusunda yalan söylediğini bile bilmiyorlar ve yine de seni kollarını açarak karşıladılar. Soyun hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sen bizden birisin ve seni bırakmayacağız."

"Biliyordun, değil mi?" diye soruyor ve sesindeki ihanet beni neredeyse paramparça ediyor.

Saçlarını okşadım ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Zar zor oldu, kızım. Zar zor. King ve Jim, kahramanlık yapmaya gelmeden önce bana her şeyi anlattılar. Bunu senden asla saklamazdım. Quinn... Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Ve seni üç dört de çok seviyorum," diyorum alnından öpmeden önce. "Bunu asla unutma. Sensiz yaşayamam, kızım."

Desmond inleyerek oturur pozisyona geçti. "Bunların hepsi çok dokunaklı, ama eğer beni öldürmeye

çalışacaksanız, artık bunu yapabilir miyiz? Birkaç saat içinde İskoçya'ya uuşum var ve bunu kaçırmak istemem."

Ayağa kalkıp karşı duvara doğru ilerledim, ancak şimdi orada asılı olan şeyin ne olduğunu fark ettim. Baltayı tutacağından çıkardım ve tanıdık ağırlık elimde dururken gözlerimi kapattım. "Hiç *Star Wars* izledin mi, Desi oğlan? Yoda'nın en sevdiğim sözlerinden biri var: 'Yap ya da yapma, denemek yok.' Seni nefes alacak halde bırakmayı planlamıyorum, seni alçak herif."

Kolum kalkıyor, ilk vuruşu yapmaya hazırlanıyorum, ama ayaklarımın altındaki zemin dönüyor. Derin bir uyuşukluk beni sarıyor ve duvara sendeliyorum. Aptal kolum hâlâ baltayı başımın üzerinde sallarken, yere yığılıyorum.

"Aven!" diye bağırdı Quinn. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek bana ulaştı, sonra st bedenimi kuşağına çekti. "Ne oldu? Yaralandın mı?"

Genç kız beni baştan aşağı yokluyor ve gmleğimdeki deliği keşfetmesini engelleyemeyecek kadar gszm. Parmakları öne doğru uzanıp kumaşı kaldırıyor ve yanımdaki kanayan yarayı ortaya çıkartıyor.

Desmond ıslık çaldı ve boğuk bir kahkaha attı. "Lanet olsun, bu çok kötü. Ama kan kaybından ölmenin tadını çıkar bakalım."

İnleyerek ayağa kalkar ve Quinn, kapıdan çıkmaya başlarken onu durduracak hiçbir şey yapamaz. ıkmadan önce son bir darbe indirmek için duraksar.

"Ah, bir de son bir şey daha." Gülümseyerek parmağını kaldırdı. "Küçük sevgilin öldüğünde, senin için geri döneceğim Quinn. Cehennemde ona katılana kadar durmayacağım ve artık seni koruyacak biri olmayacağı için bu her zamankinden daha kolay olacak. Bu iş henüz bitmedi."

"Haklısın," diyor King ağaç evine girerken. "Henüz bitmedi."

Bilincim hızla kayboluyor, ama King, Jim ve Ezra odaya girerken son kırıntılara tutunuyorum. Eğer Desmond'ı öldüreceklerse, bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

Quinn beni biraz daha sıkıca kavradı. "Vuruldu," dedi adamlara doğru.

Ezra, yanıma gelmeden önce Jim'e bir silah uzattı. Jim silahı Desmond'a doğrulttu, Desmond ellerini kaldırıp duvara doğru geri çekildi. Ezra yanımda oluşan deliğe baktı ve başını salladı.

"Lanet olsun, bu çok üzücü bir durum," diye fısıldadı. Adamlara baktı. "İç kanaması olabilir. Onu hastaneye götürmemiz gerek."

"Ah, iyiyim. Sadece biraz halsiz hissediyorum. O pislikten ihtiyacın olanı al, sonra da onu öldür ki ben de Quinn'in güvende olduğunu bilerek öleyim." Elimle işaret ettim ve geri çekildi. "Kız artık her şeyi biliyor, bırak Kral ihtiyacı olanı alsın."

Desmond başını yana eğip biraz daha sert nefes aldı. Sanırım şu anda akciğeri delinmiş bir halde çalışıyor. İyi. Umarım canı çok acıyordur.

"Kral mı?" diyor Desmond. "Kralın bu işin içinde hiçbir rolü yok."

"İşte tam da burada yanılıyorsun, Desmond." King yaklaştı ve cebinden kelepçeler çıkardı. "Marcia'nın cesediyle ne yaptığını öğrenene kadar, ahırda biraz vakit geçireceksin."

Desmond'ın gözlerinde bir ışık parladı. "Ah, demek ki gecekondlu mahallelerinde takılmaktan zevk alan tek kişi ben değilmişim?"

King yumruğunu geri çekip Desmond'ın yüzüne indirdi. Bir şey kırıldı ve burnu kanamaya başladı.

"Bu bir aşağılama değildi. Onu seviyordum. Sahip olduğum her şeyi ona sundum, ama reddetti. Onu uzaktan sevmenin onu ve küçük kızını hastalığımından koruyacağını

düşündüm, ama yeterli olmadı.” King, Desmond'ın bileklerine kelepçeleri takıyor. “Bunu sağladın.”

“Senin paranı kabul etmedi mi? Benimkini seve seve kabul etti,” diyor Desmond. Kan lekeli dişlerini göstererek sırıtıyor. “Elbette geri aldım. Onu becerdikten ve parçaladıktan hemen sonra.”

Gözlerimin önüne beyaz bir sis çökmeye başlıyor. Hızla kayboluyorum, ama Quinn'in annesini bulmaya çok yaklaştılar. Küçük bir kurşun yarasından yakınlık bu ivmeyi bozamam.

“Burada olması gerekiyor,” diyor Quinn. “Cesedini bu ölüm tuzağından çıkarmış olması imkansız.” Bakışları arka duvardaki kapıya kayıyor. “İçeri girip kıyafet değiştirmemi istedi.”

Artık Quinn'in sıcaklığını hissedemiyorum. Her yer çok soğuk. Tahtaların üzerinde ayak sesleri yankılanıyor ama hiçbir şey göremiyorum. Sesler sisin arasından süzülerek kilometrelerce uzaktan bana ulaşıyor.

“Bir kafatası görüyorum...”

“Aven? Aven!”

"Üzgünüm oğlum. Seni korumaya çalıştım. Hepinizi korumaya çalıştım. Lütfen... uyan artık."

İngiliz aksanı sisin arasından süzülüyor. Bir yandan tanıdık, bir yandan da tamamen yabancı geliyor, ama karanlıktan çıkıp sesi takip ediyorum. Gözlerimi açtığımda, yatağımın yanında beyaz önlüklü bir adamın durduğunu görüyorum.

Gözlerimin açık olduğunu fark edince elindeki tableti indiriyor, gözlüğünü çıkarıp ceketinin cebine koyuyor. Elini bana doğru uzatıyor, ama el sıkışmayı kabul etmeyince geri çekiyor.

"Ben Doktor Mott, sizin tedavinizi ben yürütüyorum. Nasılsınız?"

"Sanki bir ayı tarafından yenmiş ve dışkılanmış gibiyim," diyorum. Bu sesin sahibini bulmayı aklıma not ediyorum, çünkü kesinlikle bu adam değil. Çok tiz bir sesi var. Ve Amerikalı. "Quinn nerede?"

Doktor Mott saatine baktı. "Üç gündür ilk kez duş almak için dışarı çıktık. Muhtemelen..."

"Üç gün mü?" Battaniyeyi kucağımdan fırlattım, sonra çıplak olduğumu fark edince aceleyle üzerimi örttüm. "Kıyafetlerim nerede lan?"

"Sakin ol şimdi. Karnına sızan o kadar kanı telafi etmek için birkaç arkadaşının kanını boşaltmak zorunda kaldık. İyileşmen biraz zaman alacak. Kurşun birkaç damarı ve birkaç organı parçaladı."

"Kurşun üzerimdeki elbiseleri de mi çıkardı? Ah, doğduğum günkü gibi çıplak kaldım."

Derin bir nefes alıp yastıklara geri yaslandım. Bu herif sorularımın hiçbirine cevap veremiyor, bu yüzden sanırım Quinn'in gelmesini beklemekten başka çarem yok. Zaten kimse benim iyileşmemi beklemezdi. Ben onun gibi arkadaş edinmedim ki.

Kapı aniden açıldı ve Quinn, bilincimin yerinde olduğunu fark edince yanıma gelmek için neredeyse ayak bileklerini kırarak gibi oldu. Kendini yatağa attı ve serumumu çekip tertemiz çarşaflara kan sıçratmasına bile aldırmadım. Doktor hemen gelip turnikeyi takarken ben de diğer kolumla kızı tuttum.

"Aman Tanrım," diye feryat ediyor. "Hiç uyanmayacağını sanmıştım!"

"Desmond'ı nasıl öldürdüğünüzü duymayı özledim mi? Kızım, bana öldüğünü söyle." O arkasına yaslanırken saçlarını yüzünden çektim. "Bana anneni bulduğunu ve onu öldürenin sen olduğunu söyle."

Quinn hüzünlü bir gülümsemeyle alnımdan öptü. "Onu bulduk. O küçük dolapta, kemik ve toz haline gelmiş

haldeydi, ama oydu. DNA'larımız eşleşiyor, benim ve Desmond'ınkiler de eşleşiyor. O gerçekten babam."

"O *mu* ? Ben '*O idi* ' şeklinde bir yanıt bekliyordum."

"Ve senin avı kaçırmama izin mi vereceğim? Asla." Gülümsemesi daha mutlu bir hal aldı, yataktan kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

"Hey, nereye gidiyorsun?"

Duraksadı ve kaşları çatılarak bana baktı. "Diğerlerine söylemek için."

"Diğerleri?"

"Evet, aptal. Jim, King, tüm grup—herkes iyi haber bekliyor. Ice Pick ve Grim bile dün geldiler. Herkes sırayla geliyor."

"Benim için?"

"Seni seven tek kişi ben değilim, Aven." Kapıyı tekrar kapatıyor. "Bunu kabullenmek zorundasın."

Evet, kabul edeceğim. Hem de kollarımı açarak. Kendime kapanıklık günlerimin sona erdiğini düşünüyorum ve bununla barışığım. Bu yalnızlık her zaman babamın davranışlarına bir tepkiydi. Beni asla anlamadı. Hatta anlamaya bile çalışmadı. Sonra beni anlamak isteyenlere de şans verilmedi çünkü ben zaten kendimi kapatmıştım.

Quinn yaklaşırken, "Bilmeniz gereken bir şey daha var," diyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Başımı salladım. "Bunu duymak istemiyorum. Henüz değil. Evlenene kadar değil."

"Evli misin?" Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana doğru çekingen bir adım attı. "Sana ne tür ilaçlar veriyorlar?"

Doktor tabletinden başını kaldırıp, "Çoğunlukla morfin," dedi.

"Teşekkürler," diyorum. "Bize biraz mahremiyet tanıyabilir misiniz?"

Doktor başını sallayıp odadan çıktı ve ben de yatağın kenarına hafifçe vurdum. Uysal küçük bir kız çocuğu olan Quinn, yavaşça yanıma gelip oturdu.

“Ciddi söylüyorum, kızım. Seninle evlenmek istiyorum. Bu yataktan kalkar kalkmaz, İskoçya'ya bir gemiye atlayıp hayatımıza başlayacağız ve o toprağa ilk ayak bastığımızda, karı koca olarak olmak istiyorum. Aniden olması umurumda değil. Sana karşı hissettiklerim de aniydi ve başıma gelen en güzel şey.”

“Aven...” Kirpikleri titriyor ve battaniyeyle oynuyor. “Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Ah, evet deyin. Jim zaten Kindra ve Ezra'yı evlendirebilmek için nikah memuru oldu. Onu buraya çağırıp hemen nikahı kıyabilirdik.”

Alt dudağını ısırp bunu düşünüyor. “Quinn Slade...” Burnunu kırıstırıyor. “Bundan nefret ediyorum. Kendimi Quinn Carter olarak düşünmeye alışmıştım.”

Başımı sallayıp onu kendime daha da yaklaştırdım, kavrulmuş vanilya kokusunu içime çektim. “Babamın soyadını almayacağız. O bana asla babalık yapmadı. Tıpkı Desmond'ın sana yapmadığı gibi. Beni en kötü anımda terk etti. Oysa annen seni asla terk etmedi.”

“Sonunda gerçeği öğrendim,” diye fısıldadı Quinn. “Bana daha iyi bir hayat sunduğunu sanıyordu. Rehabilitasyondan sonra benden intikam almayı planladığını biliyor muydun?”

“Evet, kızım. King bana her şeyi anlattı. Annen seni çok seviyordu. Onun soyadını alabilir miyiz?”

“Parker soyadını almayı kabul etmemin bir sebebi var,” diyor burnunu bir kez daha kırıstırarak. “Quinn Butts ismi bana hiç uymuyordu.”

“İskoçya'nın sevimli Butts ailesi olabiliriz, kızım. Şimdiden gözümde canlandırabiliyorum. Harry ve Rosie adında iki küçük çocuğumuz olacak.”

“Ve Itchy adında küçük bir köpek,” diyor gülerek. Gözlerimi kapatıp o tatlı sesin tadını çıkarıyorum. “Hayır, sanırım daha iyi bir şey bulmamız gerekecek.”

Kapı aniden açıldı ve Jim neredeyse odaya düştü. Quinn kollarımda dönerek ona baktı ve hayatımda gördüğüm en mahcup gülümsemeyi sergiledi.

"Özür dilerim, ufak tefek konuşmanızı duymadan edemedim," diyor parmaklarını oynatarak.

Gözlerimi devirdim. "Hadi ama dostum. Yine kulak misafiriydin."

"Bu kötü bir alışkanlık ve üzerinde çalışıyorum," diyor. "Ama bu konunun dışında. Bakın, soyadınızla ilgili küçük sorununuz için basit bir çözümüm olabilir. Tabii eğer ikiniz de evlenmeyi planlıyorsanız?" Topuklarının üzerinde sallanıyor ve gözlerinde beklentili bir parıltıyla bize bakıyor.

Quinn, "Madiganlar gibi olmak istemiyoruz, ama teklifiniz için teşekkürler," diyor.

"Hayır, hayır. Benim soyadım değil. Senin soyadın." Sırıtır ve başını sallar. "Ama konudan sapıyorum. Neden bunu bir oyuna dönüştürmeyelim, ha? Eğer şimdi seninle evlenmeme izin verirsen, sana yeni soyadını söyleyeceğim."

Quinn ile birbirimize bakışıyoruz.

"Şöyle bir düşün," diye devam ediyor Jim. "Seni burada, hastane odasında evlendireceğim. Ondan sonra balayına gidip adada Desmond'ı katledebilirsin. Bütün park size kalacak."

Quinn dudağını hafifçe ısırarak, "Bu gerçekten inanılmaz romantik geliyor," diyor.

"O halde iş tamam!" Jim ellerini çırpı ve odadan çıkmak için döndü. "Şahitlerimizi alıp—"

"Bekle!" Quinn ellerini havaya kaldırdı. "Yüzüğüm bile yok! Yüzük olmadan nişanlanamam." Bana döndü. "Üstelik bana sormadın bile. Bana *söyledin*."

Kapı tekrar açıldı ve bu sefer King içeri düştü. Doğrulup kravatını düzelttikten sonra boğazını temizledi. "Özür dilerim. Jim'in bu küçük alışkanlığı bulaşıcıymış gibi görünüyor, ama bu mücevher sorununa bir çözümüm olabilir."

Öne doğru bir adım atıp elime minik siyah bir kutu verdi. Köşeleri, yıllarca birinin cebinde durmaktan beyazlaşmıştı.

Kutuyu açtım ve Quinn nefesini tuttu. Küçük taşlardan oluşan bir kümenin içinde kocaman bir elmas duruyordu.

"Annenize en az üç kez evlenme teklifi ettim. Hepsinde oradaydınız, ama hatırlayamayacak kadar küçüktünüz." Yüzüğe doğru başını sallarken kıza gülümsedi. "Aynı hatayı yapmayın. Eğer onu seviyorsanız, evet deyin, kızım."

Yüzüğü kutusundan çıkarıp titreyen bir elle ona doğru uzattım. "Quinn, birlikte geçireceğimiz hayatımızın mükemmel olacağını garanti edemem ama her zaman *birlikte* bir hayat olacağımıza söz verebilirim. Benimle evlenir misin?"

Başını salladı ve elini uzattı, ben de yüzüğü parmağına taktım.

"Oh, ne mutlu gün!" diyor Jim ellerini çırparak.

Kral ön cebinden bir mendil çıkarıp ağlayan arkadaşına uzattı.

"Ama planlarda bir değişiklik var," diyorum. "Nikah törenimde hastane çarşafından daha rahat bir şey giyebilirsem çok memnun olurum."

Quinn, "En azından bir elbise dikebilir miyiz?" diye soruyor.

"Aman Tanrım, hadi bunu bir düğün yapalım!" diyor Jim. "Eve, Cat ve ben bu gece için bir şeyler planlayabiliriz. Sadece otelde buluşalım."

Bunun üzerine Jim ve King odadan ayrılırlar ve Quinn yüzüğe tekrar baktığında gözleri faltaşı gibi açılır.

"Aman Tanrım," diye haykırdı. "Evleniyoruz."

Kırkınıc Bölüm

Quinn

Eve, Şeffaf korse üstünün üzerine taŐlarla süslü bir kemer taktı. Elbiseyi Kaliforniya'daki tasarımcı bir arkadaşından getirtmişti. Tasarımcı arkadaş da onunla birlikte geldi, ancak son destek parçasını diktikten sonra Jim ile bir içki içmeye gitti.

Zihnim heyecan ve endişeyle dolu bir girdap gibi. Yaptığım şey korkunç bir fikir. Bir mafya babasını öldürdüğü için ülkesinden dışlanmış bir seri katille evlenmek üzereyim. Üstelik onu üç aydan daha kısa süredir tanıyorum. Üstelik sadece bir gece birlikte geçirdik.

Bu, müthiŐ bir kitap konusu olurdu.

Eve uzaklaşırken başımı sallıyorum ve aynada kendime bakıyorum. İyi günde de kötü günde de, zenginlikte de fakirlikte de, bunu yapıyorum. Sevdığım adamla evleniyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor Eve.

Ona başımla onaylayarak, "Sanırım yle," dedim.

"Henüz değil, değilsin!" diye bağırđ Cat, lobideki banyoya dalarken. Elime bir çift küpe tutuşturdu. "Eski bir Şeye ihtiyacın var. Abim bunları yedinci doğum günümde bana hediye etti. Aslında teknik olarak anne babam, ama

yine de benim için önemliler. Ve bunları senin almanı istiyorum."

Kindra, "Ve yeni bir şeye ihtiyacın var," diyor. "Benden önce evlendiğin için, bunları benim onayımın almanı istiyorum."

Kadın bana iki yüzük kutusu uzatırken aşağıya baktım, kutuların içinde iki altın yüzük vardı. Başımı salladım. "Kızlar, bunları kabul edemem. Bu çok fazla. Kindra, bunlar senin ve Ezra içindi."

Omuz silkerek, "Yaz tatilinden önce Kaliforniya'da bir düğün planlıyoruz. Acele etmiyoruz ve sanırım yüzüklerimizi zaten dövme olarak yaptırmaya karar verdik. Lütfen alın onları." dedi.

Gözlerim yaşlarla dolarken onları göğsüme bastırdım. "Teşekkür ederim."

Eve parmağını kaldırarak, "Ödünç aldığım bir şeyle hallederim," dedi. Çantasına uzanıp uzun bir kutu çıkardı. "Bunu öldürdüğüm pisliklerden birinden aldım. Bunu metresi için almıştı ve kesinlikle izi sürülebilir, bu yüzden düğünden sonra geri almam gerekiyor."

Kutuyu açıyorum ve göz kamaştırıcı bir elmas göğüs kolyesi ortaya çıkıyor. Eve onu boynuma takıyor ve kolye göğüslerimin kıvrımında mükemmel bir şekilde duruyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Mavi bir şey..." diye mırıldandı Frankie. Banyoya göz gezdirdi, sonra bir gelinin savaşa götürebileceği hiçbir şey olmadığını fark etti. Ardından kaşları kalktı ve gülümsedi. "Bunun geleneksel olmadığını biliyorum, ama mavi. Geçen hafta kendim silah mavisıyla boyadım."

Ellerime soğuk ve metalik bir şey tutuşturdu ve ben de o küçük silahı elbise cebime sakladım. "Teşekkürler, Frankie."

"Küçük bir yirmi iki numara ama eğer bir sıkıntıya düşerseniz işinizi halleder."

Kapı çalındı ve içeri girmesini söylediğimizde Grim görüldü. Büyük banyoya doğru ağır adımlarla ilerledi,

etrafına bir kez baktıktan sonra boğazını temizledi. "Herkes başlamaya hazır, ben ise sabırsızlanıyorum. Bazılarımızın bugün başka planları vardı. Lütfen biraz acele edebilir misiniz?"

Ben cevap veremeden arkasını dönüp gitti, ama kalbim biraz da olsa ısındı. "Lütfen" dedi. Huysuz komşum asla "lütfen" demez.

"Tamam, artık hazırım," diyorum. "Hadi gidip evlenelim."

Banyodan çıkarken hepimiz kıkırdayarak ve heyecanla dolu bir gruptuk. Kollarını birbirine doladılar, beni de aralarından yakaladılar ve hep birlikte balo salonuna doğru yürüdük. Kapıya vardığımızda Gary gülümseyerek kapıyı ardına kadar açtı. Kazadan sonra çok daha iyi görüldüğünü görmek beni mutlu etti.

"Çok güzel görünüyorsun, Quinn," diye fısıldıyor sıraya girerken. "Jim'in senin için küçük bir sürprizi var içeride." Bana göz kırpmıyor ve içimde bir heyecan dalgası yükseliyor. Umarım ölümcül bir sürprizdir.

Düğün alayı yavaşça içeriye doğru ilerlemeye başlıyor. Erkekler çoktan Aven'in tarafında sıraya dizilmiş durumda. Damadım görünmüyor, ama Ezra, Bennett, Maverick ve Ice Pick odanın sol tarafına doğru uzanıyorlar. Her biri içeri girerken kadınlarına gülümsüyor. Ice Pick ise herkese gülümsüyor.

Ve sonra sıra bana geliyor.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda, etrafımdaki her şey sanki kayboluyor ve sadece Aven'i görebiliyorum. Siyah üzerine siyah takım elbisesi her kasımı mükemmel bir şekilde sarıyor. Beni görünce geniş omuzları biraz titriyor ve gözyaşlarını tutmaya çalışırken ağzını kapatıyor. Hayatımda hiç bu kadar güzel ve arzu edilen biri gibi hissetmemiştim. Ve bizi desteklemek için burada bulunan tüm insanlara baktığımda, bir yere ait olduğumu hiç bu kadar hissetmemiştim.

Rosie köşede piyano çalıyor. Tuşlara hiç beklemediğim bir profesyonellikle dokunuyor. Grim gelinin tarafında, King ise damadın tarafında oturuyor; ikisi de biz yetim katiller için şahit ve destek görevi görüyor. Jim grubun başında duruyor. Gülümsemesi neredeyse Aven'inkiyle yarışıyor.

Kenny bile orada, Jim'in hemen yanında oturuyor. Ağaç evden kaçtıktan sonra doğruca otele uçtu ve o zamandan beri Jim'in yanından ayrılmadı. Desmond'a saldırmam için bana mükemmel bir dikkat dağıtıcı unsur sağladığı düşünülürse, düğünün bir parçası olması çok yerinde. Kenny olmasaydı, şu anda hayatımın en mutlu anına bu kadar yakın olmayabilirdim.

Sonra koridorun neredeyse yarısında sürprizi fark ediyorum ve ayaklarım duruyor. Jim'in önünde diz çökmüş, beyaz takım elbise giymiş babam var. Elleri arkadan bağlanmış ve ağzına beyaz bir top şeklinde susturucu takılmış, konuşması engelleniyor. Perişan halde görünüyor, bu yüzden ahırda kaldığı süre boyunca pek iyi bakılmadığını tahmin edebiliyorum. Ne harika.

Dikkatim tekrar Aven'e yöneliyor ve yeniden ilerlemek için güç buluyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatırken kanatlarla taşınyormuş gibi hissediyorum. Neredeyse oraya vardığımda, Aven bana doğru uzanıyor ve ben de ellerini ellerime alıyorum.

Onları sıkıca kucaklıyor. "Ah, ne kadar güzelsiniz! Beni ağlattınız."

Ben de karşılık veriyorum. "Çok tatlı olduğun için sana lanet olsun, çünkü sen de beni baştan çıkaracaksın."

Düğün alayından hafif bir kıkırdama yükselir ve Grim gözlerini devirir.

Jim, gruba her birimiz hakkında biraz bilgi vererek başlıyor. Aven çok içine kapanık, ben de gruba çok yeni olduğum için herkes bilmediği bir şey öğreniyor. Bu bana da dahil. Meğerse çok geniş bir antika oyuncak koleksiyonuna gelin oluyormuşum. Bundan hiç de şikayetçi değilim.

Aven, benim de oldukça geniş bir kitap koleksiyonum olduğunu öğreniyor; gerçi bu oyuncak değil, kitap. Tabii, seks oyuncaklarını da sayarsak...

"Umarım ikiniz de hayatınızın geri kalanında birbiriniz hakkında yeni şeyler keşfetmeye ve öğrenmeye devam edersiniz," diyor Jim ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle ve şimdi ağlıyor. Cebinden bir mendil çıkarıp burnunu siliyor. "Yüzüklerimiz var mı?"

Desmond tüm bunlar boyunca sessizce oturuyordu, ama benim mutlu sonuma kavuşmak üzere olduğumu bilmek onun için dayanılmaz olmalı. Soğukkanlılığını bir kenara bırakıp bileklerindeki iplerden kurtulmaya çalışırken omuzlarını çırpırmaya başladı.

Onun abartılı hareketlerini görmezden gelerek, yüzüklerimi cebimden çıkarıp Aven'e uzattım. "İşte burada."

"Harika," diyor Jim burnunu çekerek. "Quinn, Aven'i yasal olarak evli kocan olarak kabul ediyor musun? Onun öldürdüğü kişilerin işlerini şikayet etmeden temizleyeceğine ve sırlarını sadakatle saklayacağına yemin ediyor musun?"

"Ah, onun benim ardımı toplamasına ihtiyacım yok."

"Evet," diyorum gülümseyerek.

Jim, Aven'e dönerek, "Aven, Quinn'i yasal olarak evli eşin olarak kabul ediyor musun? Onu bu dünyanın kötülüklerinden koruyacağına ve o okurken sessiz kalacağına yemin ediyor musun?" diye sordu.

"Evet, öyle düşünüyorum," diyor.

"Normalde bu sırada mutlu çift yüzüklerini takıp yeminlerini ederdi, ama ben işleri biraz farklı yapalım dedim, ne dersin?" Jim odanın arkasına doğru bakıp birini işaret etti. "Gary, onları içeri getir!"

Gary, elinde iki baltayla odanın başına doğru yürürken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Eskimiş olanı ağaçların arasındaki kulübeden tanıyordum, ama sol elindeki yepyeni görünüyordu. Sapı ahşap yerine beyazdı.

"Bir seri katilin hayatı genellikle yalnız bir hayattır," diyor Jim. "İkiniz de en gizli arzularınızı paylaşan birini bulduğunuz için şanslısınız. Birlikte cinayet işleyen ailelerin birlikte kaldığına kesinlikle inanıyorum, bu yüzden yeni hayatınıza bir cinayetle başlamanız çok yerinde."

Desmond yüzüstü yere yığılıp sürünmeye başladı. Kimse onu durdurmadı. Gary sadece üzerinden atlayıp baltaları benim ve Aven'in ellerine tutuşturdu.

"Mutlu çifte tebrikler," diyerek odadan aceleyle çıkıyor. Bunun birazdan karışıklığa yol açacağını zaten biliyor.

Aven baltaya gülümseyerek baktı, sonra onu havada bir kez çevirdi. "Onu tekrar elimde tutmak güzel bir duygu."

"Önceden bilmem gereken bir şey var mı?" diye soruyorum, ağırlığını test ederken.

"Salıncaklarda fazla coşup kendi uzuvlarınızı koparmayın sakın," diyor gülererek. "Her iki durumda da sizi seveceğim, ama iki bacağınızın da belime dolanmasını tercih ederim."

"Anladım," diyorum avımıza doğru ilerlerken.

Kenny kanatlarını çırpıyor ve heyecanlı bir çığlık atıyor.

Desmond ayak seslerimizi duyup sırt üstü yere yuvarlandı. Bütün düğün alayı arkamızdan gelip izlemek için etrafımızı sardı. Aven yerde yatan adamın kafasına botuyla hafifçe dokunurken Grim bile orta derecede ilgi gösterdi.

"Görünüşe göre İskoçya'ya dönüş uçağınızı kaçırdınız," diyor Aven. "Çok yazık. Ama önemli değil. İade edilen uçuş biletinizi en iyi şekilde değerlendireceğiz."

Desmond ağzındaki top şeklindeki tıkaçın arkasından bir şeyler bağılıyor. Korkmuş görünmek yerine, sadece sinirli görünüyor.

Ayağımı kaldırıp kasıklarına indirdim. Gözleri sımsıkı kapandı ve yana doğru yuvarlandı. Boğazından gelen bir çığlıkla silahı kaldırıp kalçasına indirdim. Balta başı kumaşı ve deriyi delip geçti, sonra kemiğe saplandı. Desmond

çığlık atmaya devam ederken ayağımı uyluğuna koyup silahı zorla çıkardım.

"Hiçbir yemin yazmadım," diyorum. "Bence yeminlerimizi burada etmeliyiz." Silahı kaldırıp kanlı yere nişan alıyorum, ama biraz ıskalayıp üst uyluğunda yeni bir yara açıyorum.

Aven başını salladı ve duruşunu genişletti. "Kızım, babanı baltayla doğramanı izlemek, yazabileceğin en iyi yemindi. Bazen eylemler sözlerden daha etkili olur."

Baltayı kaldırdığını izlerken ağzım sulanıyor neredeyse. Benim kendi Paul Bunyan'ım. Tüm gücüyle sallıyor ve balta Desmond'ın kollarından birini omuzundan koparıyor. Kan fışkırıyor, ama Desmond sadece bir fırsat görüyor. Sol kolu koptuğuna göre, sağ kolu artık serbest. Bacaklarındaki ipleri çözüyor, sonra ağzındaki top şeklindeki ağızlığı çıkarmak için uzanıyor, tam boyuna kadar doğruluyor ve sendeleyerek ilerliyor. Bu sırada, kopmuş kolu diğer bileğine bağlı ipten sarkıyor.

Ne yazık ki, bacağına yaptığım o beceriksiz müdahale onun fazla ilerlemesini engelledi ve kapıya bile ulaşmadan yere yığıldı.

Kalabalık yaklaşırken inleyerek sırt üstü yere yığıldı. Aven ve ben en önde duruyorduk, ikimiz de sanki Lizzie Borden tarafından ele geçirilmişiz gibi kanlı baltalarımızı sallıyorduk. Kırk darbe bile bu herif için yeterli olmayacaktı.

"Son bir sözünüz var mı?" diye soruyorum, başının üstünde dururken. "Bunu bana teklif ettiğiniz için, ben de aynısını yapmalıyım diye düşündüm."

"Siktir git." Ayağıma tükürdü.

Aven botunu kaldırıp Desmond'ın dişlerine indirdi ve dişleri araba ile kavga etmiş çitlere dönüştü. "Onu tamamen ortadan kaldırmak mı istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Kapanış için buna ihtiyacım yok. İstedğim her şeyi aldım ve bu en iyi intikam şekli."

"Evet, haklısın." Aven beni öpmek için kendine çekiyor. "Bu onuru başkasına bırakalım."

"Deneyebilir miyim?" diye sordu kısık bir ses.

Herkesin başı girişe doğru döndü. Gary'yi orada görünce hepimiz şok olduk.

"Gary mi?" diyor Frankie. "Desmond'ı öldürmek mi istiyorsun? Kan fobin ne olacak peki?"

Küçük adam dudaklarını yaladı ve çekingen bir adım öne attı. "Bunu atlatmaya çalışıyorum ama sanırım kendimi derin sulara atmam gerekiyor. Onu... öldürebilir miyim?"

Baltamı ona uzatıyorum. "Hayırlı olsun sana."

"Benimki de öyle," diyor Aven.

Gary baltaya bakıp başını salladı. "Sanırım balta kullanamam."

Cebimdeki silahı hatırladım ve sırtarak onu eline tutuşturdum. "Bunu dene, Gary."

"Hayır," diyor Desmond. Kelimeyi fısıltıyla başlayıp çığlığa yükselterek tekrarlıyor: "Önemsiz birinin beni öldürmesine izin veremezsin!"

"Tatlım, o sıradan biri değil," diye bağırdı Eve arkadan. "O Gare Bear, bir dahaki sefere adını biraz daha saygılı söyleyen iyi olur."

"Bir daha olmayacak," diyor Gary şeytani bir sırıtışla. Tabii, ufak tefek, kel, iri gözlü ve kafatası ezik bir adam için elinden gelen en kötü sırıtış bu. Tanrı onu korusun.

Silahı kaldırıp ateş ediyor. Ne yazık ki, kurşun Desmond'ın kafatasını ıskalayıp zemine saplanıyor.

Maverick onu cesaretlendirerek, "Sorun yok," diyor. "Acele etme, Gare Bear."

Başını salladı ve tekrar ateş etti. Bu sefer kurşun Desmond'ın karnını delip geçti.

Grim, her zamanki gibi sabırsız bir şekilde Rosie'nin elini tutarak onu odadan dışarı çıkarır.

"Bu sefer başaracağım," diyor Gary kararlılıkla.

Ve öyle de yapıyor. Silahı tekrar ateşlediğinde, Desmond'ın başı yana doğru sallanıyor ve gözlerinin önüne

boş daire tabelası çarpıyor. Işıklar hala yanıyor, ama evde kimse yok. Göğsü birkaç kez daha, gittikçe zayıflayan bir şekilde inip kalkıyor ve sonra ölüyor.

Grup alkışlamaya başlar ve herkes Gary'yi yaptığı işten dolayı tebrik eder. Jim bizi buraya gelme sebebimize geri döndürene kadar düşün neredeyse unutulmuştur.

"Herkesi sıraya dizmeyeceğim ama yine de yeni evli çifti ilk kez tanıştırmak istiyorum. Yüzüklerinizi takın."

İşte beklediğimiz an. Yeni soyadlarımızın ne olacağını öğreneceğimiz an. Jim'in formları gizlice doldurmasına izin vermek riskliydi, böylece sürpriz olacaktı, ama Madigan, Butts veya Slade olmayacağına söz verdi. İkimiz de kaderimizi öğrenmek için can atarken, yüzükleri birbirimizin parmaklarına takarken ellerimiz titriyor.

"Aven, gelinini öpebilirsin." Jim, hazırladığı şey için heyecandan adeta patlayacak gibi görünüyor. "Hadi! Dudaklarını büz! Öpmeden seni ilan edemem!"

Aven beni kendine doğru çekiyor ve babamın cesedi üzerinde anlaşılmayı mühürlediğimizde herkes yeniden sevinç çılgınlıkları atıyor. Gerçekten de şiirsel bir sahne.

"Herkes duyuruyorum... Carter ailesini!" Jim ellerini çırpıyor, ama bunu yapan tek o. Diğer herkes durup bakakalıyor.

Aven'in yüzündeki mutluluk kayboldu. "Jim, bize istediğimiz ismi öylece veremezsin. Bu onların mirası ve ben onu çalmayacağım." Ezra, Bennett ve Frankie'yi işaret etti.

"Boş ver," diyor Bennett. "Sen de bizim için herkes kadar kardeşsin. Soyadını alman umurumda değil. Almanı istiyorum."

"Ben de aynı fikirdeyim," diyor Ezra. "Aile, DNA'dan ibaret değildir Aven. Artık ikiniz de bizim ailemizin bir parçasısınız."

Frankie parmağını kaldırır. "Bu aptallarla akraba olduğumu daha yeni öğrendim, ama bir tanesini daha memnuniyetle karşılıyorum. Lütfen kabul et, Aven."

Jim sonunda kahkaha krizine girerek söze karışıyor. Başını sallıyor ve ellerini uzatıyor, biz de sabırla onun yeterince sessizleşmesini ve espriyi açıklamasını bekliyoruz. "Hayır, hayır, hayır. Anlamıyorsunuz. Aven, soyadın Carter ve her zaman da öyleydi. Baban sandığın adam iktidarsızdı. Bu yüzden senin onun kızı olmadığını biliyordu."

"Doğru," diyor King. "Annen o anlık bir güçsüzlük yaşadı ve bu da senin hamile kalmaya neden oldu. Bunu senden sakladığımız için üzgünüz, ancak simülasyon bunun seni burada tutmanın en iyi yolu olduğunu öngördü. Gerçeği öğrendiğimiz andan itibaren sana her şeyi söyleseydik, kaçıp giderdin."

Aven'e gülümsedim ve başparmağımla yanağını okşadım. "Ben de ilişkimizin kader olduğunu sanıyordum."

"Madem her şey artık ortaya çıktı, en iyisi buradan ayrılalım da bu ikisi parkın tadını yalnız başlarına çıkarabilsinler," diyor Jim. "Ailece bir araya gelmek için daha sonra zaman olacak."

Aven'in yalnız kalma ihtiyacını anlayanlar, kapıya doğru yönelmeye başlarlar.

"Hayır," diyor Aven ve herkes ona bakmak için duruyor. "Yalnız kalmamıza gerek yok. Çok fazla zamanımı yalnız geçirdim. Eğer bu berbat ailenin bir parçasıysam, ona göre davranmaya başlamak istiyorum. Bu gece herkesin parkın tadını çıkarmasını istiyorum. Bizimle birlikte."

Bana aşağıdan baktığında gülümsediğim için yanaklarım acıyor. Kalbim mutluluktan patlayacak gibi.

"O halde herkesin dışarı çıkmasını öneriyorum," diyor Jim. "Sizin için bir sürprizim daha var."

Binadan aceleyle çıkıp serin akşam havasına karışıyoruz. Yıldız ışığı yukarıda parıldıyor ve gece gökyüzünü sadece birkaç puslu bulut bozuyor. Jim telsizine bir şeyler söylüyor ve park ışıkları sönüyor. Karanlığa gömülüyoruz. Bu an ürkütücü derecede tanıdık ve bu tüyler ürpertici déjà vu hissi rahatlamama yardımcı olmuyor.

Saniyeler sonra, gökyüzü renk ve ışıkla patladı. Havai fişekler başımızın üzerinde patlayıp tıslarken herkes "oooo" ve "aaaa" diye haykırdı. Herkes, bir tek ben hariç. Kalp atışım şu anda taşikardiye doğru yükselirken, annemin hayalet gibi elinin benden tekrar kayıp gittiğini hissediyorum.

Ama sonra gerçek bir el benimkine uzanıyor. Sıcak ve canlı bir el. Bırakmayan bir el. Elimdeki eli, "*Güvendesin, kızım*" dercesine sıkıyor.

Sonunda havai fişeklere doğru gülümsüyorum. Evet, öyleyim.

Epilog

Üç Ay Sonra

Aven

yalayıp Dudaklarımı kitapçının dışındaki köşeyi dönen kuyruğa bakıyorum. Quinn hiç de gergin görünmüyor, oysa asıl görmek için geldikleri kişi o. Ben ise tam bir felaket halindeyim.

Paramızı bir araya getirdik ve Vermont'ta küçük bir kulübe satın aldık; düzenli olarak bir araya gelebileceğimiz kadar yakın, ama yine de mahremiyetimizi koruyabileceğimiz kadar uzak. Quinn hayalini gerçekleştirmek için çalışırken biz de kalan parayla geçindik ve o çizgiye bakılırsa, gökyüzüne doğru emin adımlarla ilerliyor.

İlk kitabı sadece iki haftada yazdı. Bu genç kızın daha yazacak çok kitabı da var. Yıllardır o güzel beyninde bir sürü fikir birikmişti. Son altı haftadır kapakları onaylamak, biçimlendirmek ve editörünün düzeltmelerini takip etmek için canla başla çalışıyor. Kitap bir hafta önce piyasaya çıktı ve anında büyük bir başarı yakaladı.

Elbette, Eve'in sosyal medyadaki görünürlüğü sayesinde biraz da olsa yardımını olmuş olabilir. O ve diğer kızlar adeta

bir sokak ekibi haline gelerek kitabı her yerde tavsiye ediyorlar. Ama kitap gerçekten iyi ve artık kulaktan kulağa yayılan bilgiler onun için tüm reklamı yapıyor. Bunu Quinn Carter'dan kimse alamaz.

Quinn, "Sanırım hazırım," diyor. "Önce VIP ödülünü kazananı içeri alabilirsiniz."

Başımı salladım ve kitapçının önüne doğru yürüdüm. Sahibi kapıyı açtı ve ilk ziyaretçiyi içeri aldı.

"Sakın şaka yapmayın," dedim kadına. "Ellerinizi kendinize saklayın, böylece ikisi de vücudunuza bağlı olarak buradan sağ salim çıkarsınız."

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı. "Biyografisindeki koca sizsiniz, değil mi? Gerçekten de İskoçsunuz!"

"Evet, ve gerçekten de ellerinizi kendinize saklamanız konusunda ciddiylim."

Bana doğru başını salladı, mavi gözleri heyecanla parlıyordu. "Söz veriyorum. Dokunmak yok."

"Aven, bu kadar ısrarcı olma ve Andrea'nın geçmesine izin ver," diyor Quinn arkamdan ve ben de kenara çekiliyorum.

Kadın, hızla öne doğru koşarken ve kitabını Quinn'e doğru uzatırken neredeyse beni devirecekti. "Ben de özel baskısını almak istiyorum, ama lütfen şu yıpranmış kopyayı imzalayabilir misiniz? Çıktığından beri üç kez okudum ve bir ayrılık sürecini atlatmama yardımcı oldu."

"Hiçbir şey satın almıyorsun. Bu kopyayı ve sana hediye edeceğim özel baskıyı imzalayacağım. Desteğin için teşekkürler, canım." Quinn kitabı kızın elinden alıyor, sonra metalik gümüş bir kalemle ön sayfasına imzasını atıyor. "Ve kocamın ne dediği umurumda değil. Bana sarılacaksın."

O ayağa kalkıp şaşkına dönmüş kadını kendine doğru çekerken gözlerimi devirdim. "Kızım, sen bütün kuralları çiğnemeye devam edersen koruma görevimi yapamam."

"Kuralları çiğnemek bizi buraya getirdi," diyor kadının omzunun üzerinden. Geri çekilip Andrea'nın yüzüne bakıyor. "Şimdi, bana kitap koleksiyonunuzdan bahsedin."

Aven kalabalığı içeri almadan önce yaklaşık on beş dakikamız var."

Kızlar en sevdikleri yazarlar hakkında coşkuyla konuşurken ben kenarda duruyorum. Başım sürekli etrafta dönüyor. Artık bir webcam kızı olmayabilir, ama açgözlü hayranlar hâlâ açgözlü hayranlar. Hayatımın geri kalanında sadık bir bekçi olarak görevimi sürdürmekten mutluyum.

Ve bu hayatımın geri kalanı olacak. Bu evlilik meselesi, hayatımda verdiğim en iyi karar oldu. Sevdiğim kadınla uyanıyorum. Eve onunla dönüyorum. Her gün onu tekrar görmeyi ve orada olacağını bilmeyi dört gözle bekliyorum. Kabul ediyorum, alışmak biraz zaman aldı. Ama en zor kısmı tuvalet kapağını indirmeyi hatırlamak oldu.

İlk kavgamızı yaşadık. İlk barışma seksimizi de yaptık. Oldukça epikti. Eğer kavganın sonunda penisim onun ağzındaysa, ona kaybetmeyi sorun etmem. Evet, bence bu en iyisi.

Düşüncelerim, kapının önünde bir adamın telaşlı kadın kalabalığının arasından geçmeye çalışmasıyla bölündü. Adam, ilerlerken küçük deri çantasını savuruyordu. İkinci bir delik açmadan önce onu kurtarmalıyım.

"Kapıyı tut," dedim öndeki işçiye. "O adamı tanıyorum."

Kadın kapıyı açar ve Jim kitapçıya düşer, yere poposunun üzerine inerek bir iniltiyle yere çakılır.

"Vay canına," diyor ayağa kalkıp özel dikim takım elbisesini silkelerken. "Sırtlan gibiler."

"İşte onların kraliçesi," diyerek Quinn'e doğru başımı salladım.

"Her şey yolunda mı?" Önündeki kadının arkasından bakarak sordu. "İmza töreninden sonra gelmenizi bekliyorduk."

Deri çantayı kaldırıp hafifçe salladı. "Bugün çok güzel bir haber aldım ve bekleyemeyecek kadar heyecanlandım. Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Quinn başını salladı ve kartvizitlerinden birine bir şeyler not aldıktan sonra Andrea'ya uzattı. "Bunu kısa kesmek

istemiyorum, o yüzden seni yemeğe davet edeyim. Numaram bu. Sonra mesaj at, bir şeyler ayarlayalım."

Andrea kartı göğsüne doğru çekip sevinçten zıplamaya başladı. "Aman Tanrım, Quinn Carter'ın *telefon numarası* bende!"

Kızı omuzlarından tutup kapıya doğru götürmeye başladım.

"Teşekkür ederim, Quinn! Hayatımın en güzel günü!" diye bağırdı Andrea, onu dışarı iterken.

Kapı tekrar kilitlendikten sonra, aceleyle Jim ve Quinn'in yanına geri döndüm. Jim çoktan çantasından birkaç kağıt çıkarmıştı ve ben yaklaşıırken onları masaya koydu.

"Bu, Frankie'nin geçen hafta ele geçirdiği bir e-posta zinciri. Kaynak ülkeye bakın."

Çıktıları kaldırıp okuyorum. Konuşma oldukça şifreli, ancak bir suikast planını tartıştıklarını anlamak zor değil. Birinin menşe ülkesi Amerika, diğlerinin ise Kanada olarak belirtilmiş.

"Bana göstermek istediğinizi göremiyorum," diyorum.

"Aynı şekilde," diyor Quinn.

Jim sol elimdeki sayfaya dokunuyor. "Bu Grantham Carter. Ve şu anda Amerika Birleşik Devletleri'nde."

Quinn'in kaşları çatıldı. "Bu ne anlama geliyor? Bu önemli bir şey mi?"

"Bu çok büyük bir olay," diyor Jim.

"Onu yıllardır kimse görmedi." E-postaları tekrar okudum. "Bu tarihler doğru mu? E-postalar geçen hafta mı gönderildi?"

Jim başını salladı. "Yine ortadan kayboldu, ama söyledikleri doğruysa, tamamen emekli olmadan önce ülke çapında bir seyahate çıkmak üzere."

"Peki neyi bekliyoruz?" diyor Quinn ve masadaki kitapları toplamaya başlamış bile. "Hadi gidip onu alalım!"

"O kadar basit değil, kızım." Kitaplarını masaya geri koydum. "Hem, halletmen gereken bir imza günü var.

Onları hayal kırıklığına uğratabamazsın." Cam vitrine yapışmış, öfkeden kudurmuş kadınlara doğru işaret ettim. "Seni öldürebilirler. Ya da beni."

"Zaten sonraki adımlar üzerinde çalışıyorum," diyor Jim, "ama Frankie, kitap turunuzu planlayabilmeniz için sizi en kısa sürede bilgilendirmem gerektiğini düşündü. Bir sürü karavan aldım, bu yüzden bir yolculuğa hazır olun. Onu yakalayacağız, sonra da Ezra ve Kindra'nın düğünü için Kaliforniya'ya ineceğiz."

Quinn parmak uçlarında zıplıyor. "Aman Tanrım, ne kadar heyecan verici! Bu bana yakında çıkacak bir dizi için çok ilham verecek. Sabırsızlanıyorum." Heyecanı, benim aynı heyecanı paylaşmadığımı fark edince kayboluyor. "Aven, neyin var?"

"Onu bulduğumuzda ne yapacağız?" diye soruyorum Jim'e. "Bunun ne anlamı var ki?"

Quinn, "Belki de öncelikle çocuklarıyla arasını düzeltmeye ikna edilebilir," diyor. "Yani, eğer siz bunu istiyorsanız."

Omuz silkip başımı salladım. "Aslında ne istediğimi bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim. Sanırım adamı yakalayınca anlayacağız."

"Tamam." Jim kağıtları çantasına geri tıktırdı. "Neyse, ben diğerleriyle buluşmaya gidiyorum. Akşam yemeğini unutmayın!"

Aceleyle uzaklaştı, Quinn ve beni sessiz dükkânda yalnız bıraktı. Quinn masanın etrafında dolaştı ve yerine oturdu. Ben de yanına oturdum ve içimdeki giderek artan heyecanı bastırmaya çalıştım.

"Keşke bize söylemeseydi," diyorum.

Quinn uzanıp elimi sıktı. "Hey, birlikte üstesinden geleceğiz. Tabii eğer yolculuğu sağ salim atlatabilsek."

"Evet, öyle. Umarım bizi Ice Pick ile aynı karavanı paylaşmaya zorlamaz. Geceleyin çıkardığı gazla bir etkinlik alanını boşaltabilir."

“İğrenç. Eve ile konuşup onunla birlikte olduğumuzdan emin olacağım.”

Bu beni gülümsetiyor. Birkaç ay önce, bundan kurtulmanın bir yolunu arıyor olurdum. Şimdi ise bunu nasıl başarabileceğim konusunda planlar yapıyorum.

"Hayranlarınızla buluşmaya hazır mısınız?" diye soruyorum ve o derin bir nefes alıyor.

"Yanımda sen olduğun sürece her şeye hazırım," diyor. Kesinlikle katılıyorum.

Slaycation serisinin son bölümüne hazır olun!
Günahkarların Buluşması 2026 yazında geliyor:

[Books2read.com/SinnersReunion](https://books2read.com/SinnersReunion)

Daha karanlık bir yolculuğa çıkmak isterseniz, Ride or Die serisindeki tüm karanlık, otostopçu romantizmi türündeki bağımsız romanlara göz atın. Bunları istediğiniz sırayla okuyabilirsiniz.

Evlilik : [Books2read.com/Hitched](https://books2read.com/Hitched)

Yolculuğa Eşlik Etmek : [Books2read.com/MFMHitchhiker](https://books2read.com/MFMHitchhiker)

Takıntımı Yönlendirmek :

[Books2read.com/DrivingmyObsession](https://books2read.com/DrivingmyObsession)

Eyalet Sınırları Ötesinde :

[Books2read.com/AcrossStateLines](https://books2read.com/AcrossStateLines)

Durma : [Books2read.com/Dont-Stop](https://books2read.com/Dont-Stop)

Henüz daha karanlık kitaplara hazır değilseniz, göz atabileceğiniz daha hafif karanlık kitaplar şunlardır.

Yabancılarla Buluşma : [Books2read.com/StrangerSession](https://books2read.com/StrangerSession)

Onun Fantazisi : [Books2read.com/HerFantasy](https://books2read.com/HerFantasy)

Son Hata : [Books2read.com/LastMistake](https://books2read.com/LastMistake)
Beni Korum : [Books2read.com/ProtectMeNovella](https://books2read.com/ProtectMeNovella)
Karanlık Kararlar : [Books2read.com/DarkDecisions](https://books2read.com/DarkDecisions)
Morally Grey : [Books2read.com/MorallyGrey](https://books2read.com/MorallyGrey)
Günahın Eşiğı : [Books2read.com/EdgeofSin](https://books2read.com/EdgeofSin)

Zifiri karanlığa hazır mısınız?
Captured (e-kitap ve sesli kitap olarak yasaklandı):
[Books2read.com/Capturedbook](https://books2read.com/Capturedbook)
Asla Bırakma : [Books2read.com/NLG](https://books2read.com/NLG)

Lauren ile iletişime geçin

Lauren Biel'den hiçbir şeyi kaçırmayın! Tüm kitaplarına, sosyal medya bağlantılarına ve diğer önemli bilgilere Campsite.bio/LaurenBielAuthor ve LaurenBiel.com adreslerinden ulaşabilirsiniz.

Teşekkürler

Sevgili VIP kızlarım (Jessie, Nikita, Lexi, Grace ve Kim), bu yazarlık yolculuğunun beni sizlerle bir araya getirmesinden çok mutluyum.

Kendi huysuz bekçi köpeğim olan kocama teşekkür ederim.

Whitney (@whit_bookish, Bayside Books) ve Kelsey (@between.pages.with.kelsey), sonsuza dek "mayo" bağıyla bağlılar.

Sevgili Andrea (@andrea_reads_alot), kitabımda yer alan özel VIP okuyucum, seni ve dostluğumuzu çok seviyorum. Desteğin benim için çok değerli.

Editörüm Brooke, bu kitapların bugünkü haline gelmesinde ve gelmeye devam etmesinde gösterdiğin özveri için teşekkür ederim. Sensiz bunların hiçbirini başaramazdım.

Merhaba anne, bizi her yıl aynı lunaparka götürdüğün için teşekkürler, ta ki yaşımız büyüyene kadar. Bu da "yetişkin" versiyonu. Ve baba, umarım bu kakaduyu da seversin. Seni özledik!

Değerli destekçilerime teşekkür ederim. Bu kitabın ortaya çıkmasına katkılarınız oldu: Stalker Chelle, Kassandra R, LisapooH98, Jenna J, LucyInDaSky, Ranae G, Veronica M, Alyssa S, Jessica W, Ashley S, Elvira, Amber C, Morgan, Melissa D, Elle (Queen of Smut), AdorablyFeral_Reads, Tabby R, Samantha H, Raquel O, SimplyDevine, Hollie C,

SamAndBigDaddyD, Tanja, KitKatLaughAttack, Ashley M, Laura F, Megan L, Leslie Mae, Ashley S, Rebecca C, Kaat, Lauren.loves2read, Kimberly G, A.Reads, Danielle M, Danielle N, Sunshine_the_Bookie, Sara M, Harley B, Heather M, Bonnie F, Marguerite, Courtney R, Vikki S, Amanda T, Lisa W, Court's Bookshelf, Nicholetta88, Emily S, SerenaLorraine, Heather S, Jennifer S, Just Jen Here, Briyanna M, Jesi D, Charmaine B, Michelle, Christy P, Callie K, Arnica S, Maxine T, Leslie W, Smitty, Brooke, Anna S, Shelby F, Tiannah J, Sharee S, Courtney P, Kristiana B, Vero A, Sara S, Samantha R, Jessica G, Kimberly S, Tabitha F, JesStenger, Eugenia M, Nineette W, BoneDaddyAshe

Lauren Biel'in diğ er eserleri

Lauren Biel'in tüm kitaplarının listesini görmek için şu adresi ziyaret edin:
<https://laurenbiel.com/laurenbielbooks/>

Yazar Hakkında

Lauren Biel, birçok karanlık romantizm kitabının yazarıdır ve üzerinde çalıştığı birkaç kitabı daha bulunmaktadır. Çalışmadığı zamanlarda yazıyor. Yazmadığı zamanlarda ise eşiyle, arkadaşlarıyla veya evcil hayvanlarıyla vakit geçiriyor. Onu ayrıca New York'un kuzeyindeki bir şelalenin yanında otururken veya at sırtında bir doğa yürüyüşünde de bulabilirsiniz. Eserlerini okurken beklenmedik şeylerle karşılaşmaya hazır olun. Yakında çıkacak kitapları hakkında ilk bilgi sahibi olmak için lütfen [www.LaurenBiel.com adresini](http://www.LaurenBiel.com) ziyaret edin.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM